

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M£ W YO RÆ T1h4E5 B ESTSELLING AU TH O O
F T H E WE 5 TCOTT 5 ER I ES

MARY BALOGH

REMEMBER LOVE

“The queen of Regency romance.” —JULIA QUINN, *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR OF THE BRIDGERTON SERIES

Loresiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantezy.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Diğer Yazar: MARY BALOGH

Westcott Serisi

SEVECEK BİRİ SARILACAK
BİRİ EVLENECEK BİRİ
İLGİLENECEK BİRİ
GÜVENİLECEK BİRİ, ONUR
DUYULACAK BİRİ
HATIRLANACAK BİRİ AŞK
YAŞANACAK BİRİ DEĞER
VERİLECEK BİRİ
MÜKEMMEL BİRİ

Hayatta Kalanlar Kulübü Serisi

ÖNERİ
DÜZENLEME KAÇIŞ
SADECE BÜYÜLEYİCİ
SADECE BİR SÖZ
SADECE BİR
ÖPÜCÜK SADECE
SEVGİLİ

Athılar Üçlemesi

UNUTULMAYANLAR
DAYANILMAZ

Huxtable Serisi

ÖNCE EVLİLİK, SONRA
BAŞTAN ÇIKARMA VE EN
SONUNDA AŞK GELİR
BİR MELEĞİ BAŞTAN
ÇIKARMAK GİZLİ BİR
İLİŞKİ

Simply Serisi

SADECE UNUTULMAZ
SADECE AŞK
SIMPLY MAGIC

SADECE MÜKEMMEL

Bedwyn Destanı KISA
SÜRELİ EVLİ KISA SÜRELİ
HASTA KISA SÜRELİ
SKANDAL
BIRAZ CEZBEDİCİ
BIRAZ GÜNAHKÂR BIRAZ
TEHLİKELİ

Bedwyn Prequels
AŞK İÇİN BİR GECE
HATIRLANACAK BİR YAZ

Metres Üçlemesi
BİR METRESTEN DAHA
FAZLASI, KIMSENİN
METRESİ DEĞİL.
GİZLİ METRES

Web Serisi
YALDIZLI AŞK AĞI
ŞEYTANIN AĞI

Klasikler
İDEAL EŞ
GİZLİ İNCİ DEĞERLİ
BİR MÜCEVHER
BİR NOEL SÖZÜ
KARA MELEK / LORD CAREW'İN
GELİNİ BİR SINIF MESELESİ
GEÇİCİ EŞ / BİR BAHAR VAADI
ÜNLÜ KADIN KAHRAMAN / TÜYLÜ BAŞLIK NOEL
GELİNİ / NOEL SEVGİLİSİ
SAHTE BİR NİŞAN / ÖKSEOTUNUN ALTINDAKİ KÖTÜ
ŞÖHRETLİ TIRMIK
GÜNDOĞUMU ÖZLEMİNİN
ÖTESİNDE
KALPSİZ
SESSİZ MELODİ

HATIRLAYI N LOVE

ARAVENSWOODNOVEL

MARY BALOG H

Berkley
Yeni York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2022 yazan Mary Balogh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Balogh, Mary, yazar.

Başlık: Aşkı hatırla : bir Ravenswood romanı / Mary Balogh.

Açıklama: New York : Berkley, [2022] | Seri: Bir Ravenswood romanı ; 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2021049538 (basılı) | LCCN 2021049539 (e-kitap) | ISBN 9780593438121

(ciltli) | ISBN 9780593438138 (e-kitap)

Konular: BISAC: FICTION / Romance / Regency. | LCGFT: Romantik kurgu. | Tarihsel kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6052.A465 Re 2022 (baskı) | LCC PR6052.A465 (e-kitap) | DDC 823/.914--dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021049538> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2021049539> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait

Kapak fotoğrafı Lee Avison / Trevillion Images; at üstündeki adam Mark Owen / Arcangel Images

Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Maggie Hunt

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140384926_c0_r0

İçindekiler

[Kapak](#)

[Ayrıca Mary Balogh](#)

[tarafından Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Aile Ağacı](#)

[Birinci Bölüm: 1808](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[BölümDokuzuncu](#)

[İkinci Bölüm: 1814](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Birinci On On](#)

[ÜçüncüOn](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Yedinci BölümOn](#)

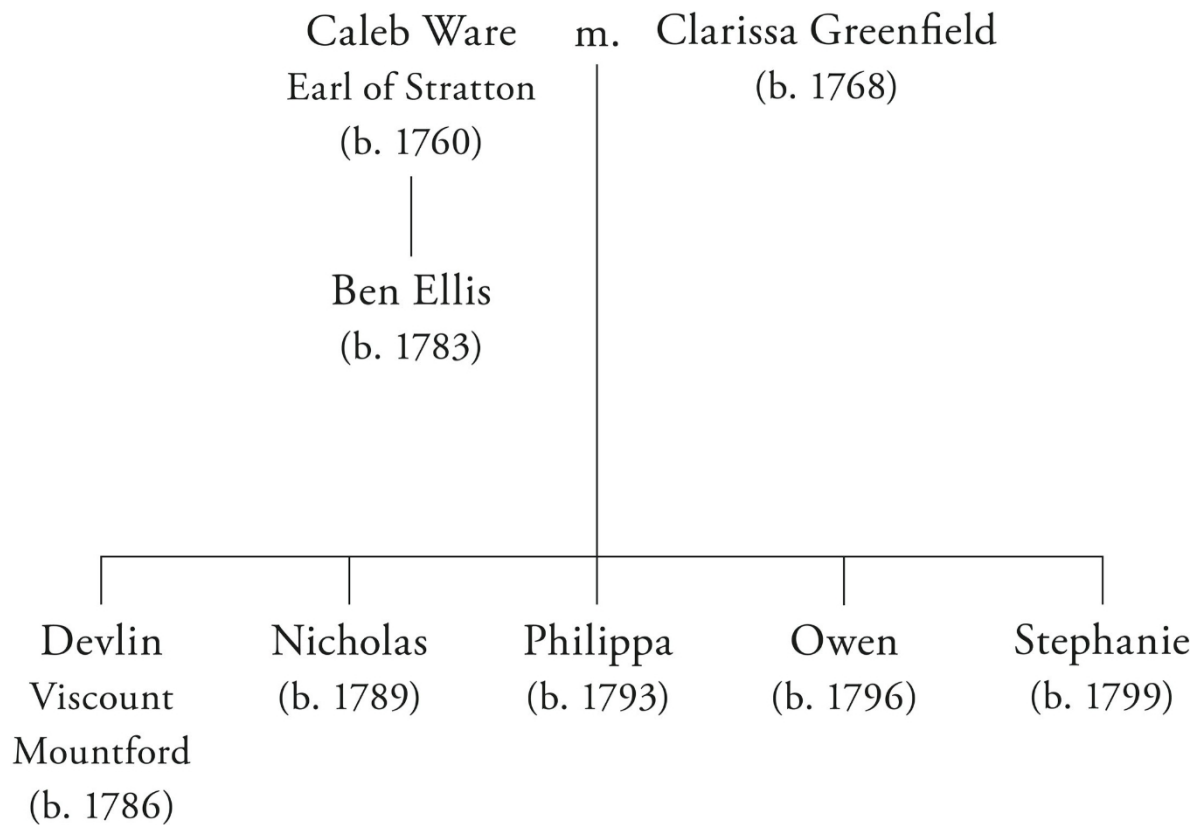
[Beşinci On On](#)

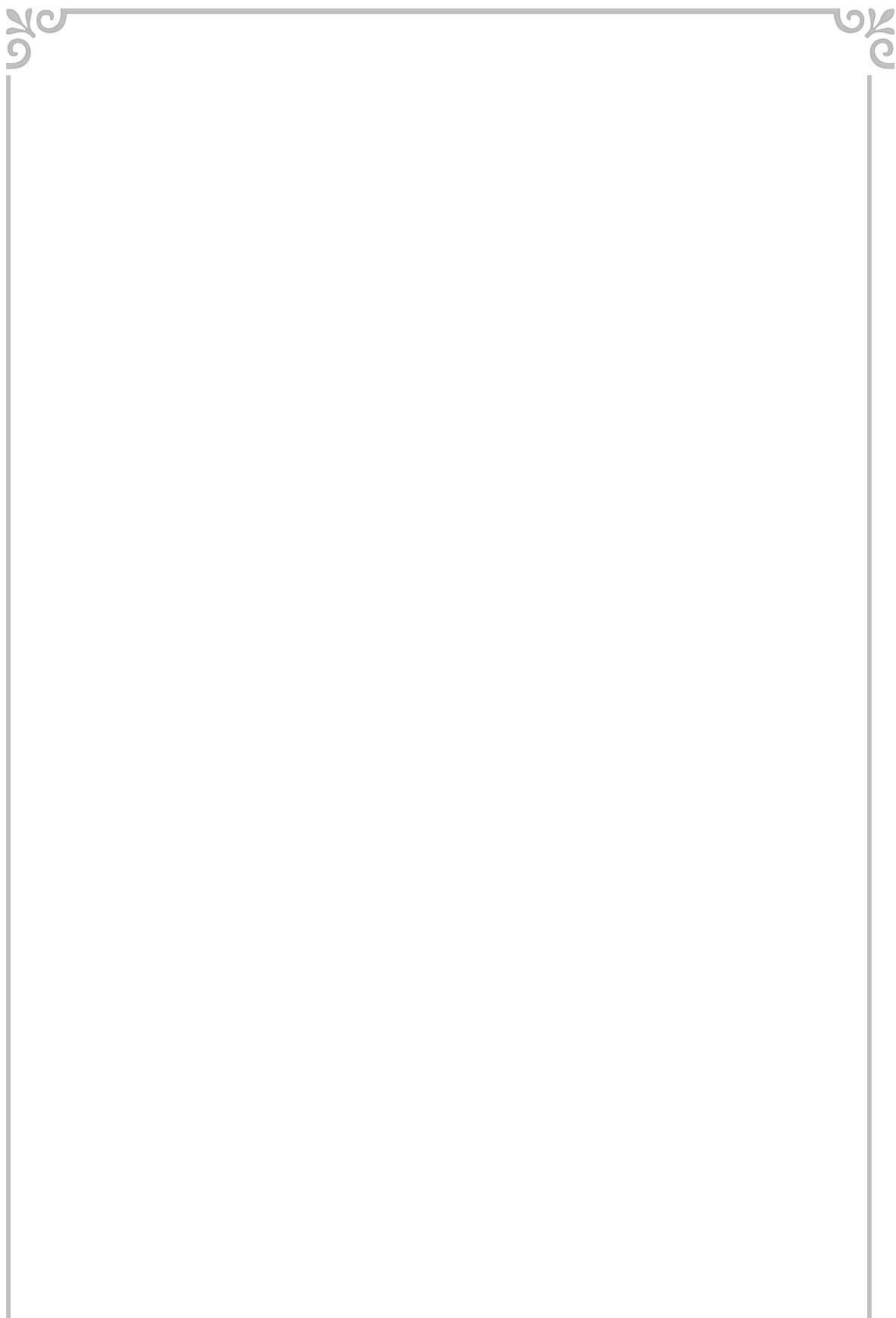
[Altıncı](#)

On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Yirminci
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm nci
Bölüm Yirmi Birinci
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
BeşiYirmi Altıncı
Bölümİkinci Üçüncü
Dördüncü

Yazar Hakkında

WARE AILESÌ
RAVENSWOOD

PART I ON
E

1808

CHAPTER ONE

R Hampshire'daki Avenswood Hall, birkaç kuşak Baron ve Kont'un evi ve ana makamı

Stratton, heybetli ihtişamının beş mil kadar yakınında yaşayan insanların çoğu için evrenin merkezidi.

Şu anki altıncı kont Caleb Ware, kırklı yaşlarının sonlarında, yakışıklı, dinç, güler yüzlü bir adamdı ve onu tanıyan herkes tarafından seviliyor, hatta çoğu kişi tarafından seviliyordu. Ailesine, unvanına ve topluma karşı olan görevini daha çok gençken, komşu toprak sahiplerinden birinin kızı olan güzel ve çekici Clarissa Greenfield ile evlenerek yerine getirmişti. Kırk yaşına gelmeden önce üç erkek ve iki kız çocuktan oluşan bir aile kurmuşlardı. Lord hazretlerinin de evlenmeden önce bir oğlu olduğu gerçeği, ilk ortaya çıktığında şok edici olsa da, sonuçta ona karşı tutulmadı, çünkü çocuğu kabul etme ve annesi onu doğurduktan üç yıl sonra öldüğünde onu kendi evine getirme nezaketini göstermişti. Kont ve kontes çocuğu neredeyse her yönden kendilerinden biri gibi yetiştirmişlerdi ve çocuk her ikisinin de sevgisini kazanmıştı.

Ben Ellis, kontun öz oğlu, şimdi yirmi beş yaşında.
babasının geniş mülklerinin kâhyasıydı.

Cambridge'de okumak ya da başka bir kariyer yapmak varken evde kalmayı ve yaşlı selefinden mesleğin tüm inceliklerini öğrenmeyi seçmişti. Yaşlı adam emekli olduğunda bu pozisyon onun olmuştu. Hatta babası ona aynı yüksek maaşı ödemekte ve bir yıl sonra da bu maaşı arttırmakta ısrar etmişti.

Vikont Mountford Devlin Ware, kontun en büyük meşru çocuğu, yirmi iki yaşındaydı. Bir yıl önce Oxford'daki eğitimini tamamlamış ve babasının varisi olarak sorumluluklarını üstlenmek üzere eve dönmüştü. Neyse ki, Devlin'in doğumundan sadece üç hafta sonra evlerine gelen büyük üvey kardeşi ile her zaman yakın arkadaş olmuşlar ve birlikte iyi çalışmışlardı.

Nicholas Ware, on dokuz yaşında, yakışıklı, sarı saçlı, güler yüzlü, hem görünüş hem de huy olarak babasına çok benzeyen genç bir adamdı ve doğduğundan beri kendisi için tasarlanan süvari alayında subaylık kariyerine başlamak üzereydi. Özellikle de Napolyon Bonapart'ın hırslı liderliği altında İngiltere ve Fransa arasında kızışan düşmanlıklar nedeniyle bolca aksiyon göreceği için bu görevi dört gözle bekliyordu

Leydi Philippa Ware -ailesi ve yakın arkadaşları için Philippa- on beş yaşındaydı ve annesinin büyük üzüntüsüne rağmen hızla güzel bir kızıdan hoş bir genç kadına dönüşüyordu. İnce, narin, sarı saçlı ve hayat doluydu ve üç yıl sonra, on sekiz yaşına basar basmaz Londra'da sevgililer, balolar ve bir çıkış sezonu için can atıyordu. Ona göre bu sonsuzluk kadar uzaktı. Hemen bir sonraki köşede, annesinin yanında.

Owen Ware on iki yaşındaydı. Annesi bazen onu dörtte biri saf tatlılık ve dörtte üçü sulandırılmamış yaramazlık olarak tanımlardı. kiliseye gitmesi planlanıyordu, ancak hem anne hem de babası

Sonunda başka bir kariyerde ısrar ederse - örneğin açık denizlerde bir korsan olarak ya da onu Amerika'ya kadar götürecek ve oraya varmadan çok önce annesinin saçlarını beyazlatacak bir sıcak hava balonu gibi mekanik bir dehşetin mucidi olarak - kilise pekala toplu bir rahat nefes alabilir.

Leydi Stephanie Ware dokuz yaşındaydı ve herkesin gözdesiydi, ancak bazen ailenin en küçüğü olmanın gerçek bir sıkıntı olduğunu hissediyordu, üstelik Ben, Devlin ve Nicholas düşünüldüğünde açık ara en küçüğü. Hatta Pippa'yı bile. Ama onu her şeyden çok rahatsız eden şey, çevresindeki herkesin -annesini, babasını, kardeşleri, mürebbiyesi ve hemşiresi- her an bebeklik yağlarından kurtulup uzun ve ince bir güzelliğe bürünebileceğine dair sürekli güvence vermesiydi. Dokuz yaşında hâlâ bir bebek miydi? Bu mucize tam olarak ne zaman gerçekleşecekti? Ve ailesi onu sadece şişman ve çirkin olduğu için mi bu kadar çok seviyordu ve onun için üzülüyorlar mıydı? Ama şikâyetçi ya da mızımız olmamaya gayret ediyordu, çünkü ailesinin geri kalanı bunlardan hiçbirini değildi, hatta tam olarak kardeşleri olmayan ve Devlin'den büyük olmasına rağmen nezaket unvanına sahip olmayan Ben bile. Stephanie ailesinin değerli bir üyesi olmak istiyordu. Hepsini çok seviyordu. Özellikle de babasını. Ve özellikle de -mantığı boş verin- Devlin'i. Özellikle de baş belası olan ve her zaman onu aptalca yollarla korkutmaya çalışan Owen'ı. Yağmurlu günlerde botlarının içine kurbağalar koymak - sanki dışarı çıkmak için vırakladıklarını duymayacakmış gibi- ve yatağındaki uzun bacaklı örümcekleri çıplak eliyle alıp odasına götürmek gibi. Tam bir çocuktur.

Ravenswood Hall inşa edilmiş, yeniden şekillendirilmiş, eklemeler yapılmış, onarılmış ve hatta neredeyse tamamen yıkılmıştı

ve uzak geçmişte bir kez yeniden inşa edilmişti. O zamandan bu yana birçok kez değişikliğe uğrayan yeni salon, on dokuzuncu yüzyılın bu ilk yıllarında, gri taştan heybetli bir yapı olmasına rağmen, belirgin bir mimari isimle tanımlanamıyordu. Hâlâ Ortaçağ'daki selefinin unsurlarını taşıyordu. Neredeyse klasikti ama tam olarak değil. Ve bu iki uç arasında neredeyse her şeyden dokunuşlar vardı. Özellikle güzel değildi, ancak onu tanıyan çoğu insan bunu duyunca şaşırabilirdi. Onlar için sadece Ravenswood, hayatlarının etrafında döndüğü büyük evdi.

Yaşamayanlar için bile tanıdık bir manzaraydı. Boscombe köyünden ayıran nehir boyunca açıkça görülebildiği için duvarlarının içindeydi. Birçok büyük ev, yüksek duvarlar içinde ve sık ağaçlıkların arkasında mahremiyet için gizlenmişti. Ravenswood öyle değil. Birkaç asırlık ağaçla bezenmiş, ilkbaharda çiğdemler ve nergislerle, biraz sonra çançiçekleriyle, yaz ve sonbahar boyunca da çeşitli kır çiçekleriyle bezenmiş çayırılık alan, ferforje kapılardan ve alçaktan yukarıya doğru kademeli olarak eğimliydi, Nehrin Ravenswood tarafındaki yosun kaplı taş duvardan ha-ha'ya, evden görünmeyen ama otlayan koyunların duvara çok yaklaşıp yataklarındaki ekili çiçeklerle iştahlarını kabartmalarını ve dışkılarıyla sık ekilmiş çimenleri kirletmelerini engelleyen basamaklı düzeneğe kadar.

Merkezi, güneye bakan bloğun ortası
Ev, diğerlerinden bir kat daha yüksekti ve mermer basamaklardan oluşan dik bir merdivenle çıkılan, oyma taştan frizleri ve sivri tepesi olan sütunlu bir sundurmaya ulaşıyordu.

çatıya ve ötesindeki büyük giriş holüne açılan bir dizi yüksek çift kapıya açılıyordu. Orta bloğun her iki yanında yer alan ve ondan öne doğru çıkıntı yapan devasa doğu ve batı kanatları, ön tarafta oldukça uyumsuz bir şekilde sekizgen kule odalarıyla taçlandırılmıştı. Evi ziyaret edenlerden biri bir keresinde bunları soğana benzetmiş -bu bir iltifat değildi- ve evin ön cephesinin dünyaya sunabileceği klasik güzellik iddiasını tamamen mahvettiğini söylemişti. Dünya aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Salonda yaşayan ya da salonu sık sık ziyaret eden gençler bu odaları her zaman sevmişlerdir. Her yöne bakan pencereleri vardı ve doğal ışıkla aydınlanıyor, güneşle ısınıyorlardı. Harika oyun odaları, okuma köşeleri ve romantik sığınaklar oluşturuyorlardı, ancak bu üç işlevi aynı anda yerine getirmeleri gerekmiyordu.

Merkezi blokta aile odaları ve onların yatak odaları yer alıyordu. Batı kanadında portre galerisi, balo salonu, büyük yemek odası ve çeşitli büyüklüklerde kabul odaları da dahil olmak üzere daha resmi odalar yer alıyordu. Doğu kanadının alt katında ofisler, üst katında misafir odaları, en üst katında ise kreş ve okul odası bulunuyordu, gerçi kontes zaman zaman bunun kimin fikri olduğunu özellikle kimseye . Bir kuzey kanadı vardı ve bu kanat evi büyük, içi boş bir kare haline getiriyordu. Bu kanatta aile arabaları ve üst katta da hizmetkârların odaları yer alıyordu.

Evin ortasındaki boşluğu bir avlu dolduruyordu. Avluya her iki kanattaki kapılardan ve güney kanattaki mermer basamakların her iki yanındaki iki muhteşem oyma taş kemer ve geniş tünellerden ulaşılabiliyordu. Düzgün, çiçeklerle çevrili avlu her zaman çok güzeldi.

Çimenler ve ortada bir gül çardağı ve çeşme. Çevresinde üstü kapalı, taş döşeli dehlizler vardı.

Evin kuzeyindeki arazinin bir tarafında ahırlar ve padoklar, diğer tarafında ise geniş çiçek, sebze ve bitki bahçeleri yer alıyordu.

Park doğuda ve batıda birkaç mil boyunca uzanıyordu ve büyük ölçüde çimenlerin ve ara sıra çiçek tarhlarının veya ağaçların, yürüyüş ve atlı yolların ve sürüş şeritlerinin bulunduğu inişli çıkışlı araziden oluşuyordu. Bir zamanlar evin önünde, geometrik bir hassasiyetle inşa edilmiş çakıllı yolları, özenle koordine edilmiş renk ve aromalara sahip çiçek ve bitkilerle parlak ve hoş kokulu yatakları ve alçak, özenle kesilmiş kutu çitlerle sınırlanmış resmi bir parterre bahçesi vardı. Ancak bir önceki yüzyılda, misafir odasının ve yukarıdaki yatak odasının pencerelerinden daha az dramatik, daha kırsal bir manzaraya bakmayı tercih eden şimdiki kontun büyükbabası tarafından kaldırılmıştı. Ha-ha'yı inşa ettiren ve aşağıdaki çayıra koyunları sokan oydu. Düz çimler, birkaç çiçek tarhı ve ustalıkla yerleştirilmiş ağaçlar bahçelerin yerini almıştı.

Salonun batısındaki çimenli yükseltilerin en yüksekğinde, Evin kısa bir yürüme mesafesinde, Yunan tapınağını andıracak şekilde inşa edilmiş bir pavyon vardı. İçinde rahat sandalyeler ve aşk koltukları olan açık bir yapıydı. Çatıyı destekleyen sütunlar her yönden manzaraya hoş bir çerçeve oluşturuyordu: nehir ve köy, parkın inişli çıkışlı arazisi -ki bu her zaman ruha dinginlik ve huzur getirirdi- ve batıdaki uzun göl. Gölün yakın kıyısından çok uzakta olmayan bir adanın üzerinde, tepedekine benzemeyen ama daha küçük boyutlu bir başka taş köşk vardı. Çeşitli kullanım alanları vardı. Çoğu

Çoğu zaman kontesin yaz boyunca müziğin ve ona eşlik eden şampanya ve hem tuzlu hem de tatlı yiyeceklerin tadını çıkarmak için adaya kürek çekerek gelen seçkin konukları eğlendirmek getirmeyi sevdiği müzisyenleri barındırırdı. Bazen daha büyük orkestralar, sahilde piknik yapan daha büyük kitleler için çalardı, ancak bu durumlarda müzik, konuklar birbirlerinin arkadaşlığının ve çevrelerinin güzelliğinin tadını çıkarırken sohbet ve kahkahalar için sadece bir arka plandı.

Salonun doğusunda daha engebeli bir arazi ve kavak yürüyüşü olarak bilinen bir yer vardı - bazı insanlar kavak ve popüler kelimeleriyle kelime oyunu yapıyordu, sanki herkesin daha önce onlarca kez duymadığı bir şey söylüyorlardı. Sevgiyle ekilmiş çimenlerden oluşan uzun, düz bir yol, her iki tarafta geçit törenindeki askerler gibi hazır olda duran kavak ağaçlarıyla sınırlanmıştı. Yürüyüşün sonuna ulaşmak için acelesi olmayanların dinlenmesi için kenarlarına aralıklarla banklar yerleştirilmişti. Yürüyüşün sonunda ise camdan yapılmış görkemli bir yazlık ev vardı; yaz günlerinde ya da yağmurlu bir günde gidip gelirken ıslanmaktan çekinmeyenlerin oturabileceği gözlerden uzak bir sığınak. Yazlık evin arkasında, Kont'un arazisini Sir Ifor Rhys'in arazisinden ayıran uzun bir tepe sırası uzanıyordu. Bu tepelerin eteklerindeki iyi tanımlanmış patika, güçlü bir egzersiz yapmak isteyen yürüyüşçüler ve biniciler tarafından kullanılıyordu. Bazen bir araba ya da at arabası sürücüsü bile macera olsun diye ve bazı yerlerde hayranlık uyandıran manzaralar için patikanın darlığına ve her iki taraftaki inişlerin dikliğine göğüs gererdi.

Her şey bir yana, Ravenswood kesinlikle İngiltere'deki büyük malikânelerin en güzellerinden biriydi. Ya da öyle olanlar

Etkisi altında çoğu, diğerlerinin çoğunu ya da hiçbirini görmemiş olsa da, oldukça sağlam bir şekilde inanıyordu.

Ve mutlu bir yerdı.

Kont ve ailesi ne evi ne de parkı kendi özel kullanımları ve zevkleri için biriktirmediler. Sadece yakınlarda yaşayan Ware ailesinin üyeleri ya da kontesin ailesi Greenfields için bile saklamadılar. Hayır. Ravenswood Malikanesi'nin Wares'ları kendilerine ait olanlar konusunda çok daha geniş bir ölçekte cömert davranıyorlardı. Kapıların açık olduğu ve herkesin nehrin üzerindeki köprüden geçip parkın sunduğu her şeyin tadını çıkarabileceği halka açık günler vardı, ancak ailenin eve yakın bir yerde biraz mahremiyete sahip olması gerektiği kapıların dışındaki bir panoya yazılmasına ya da yazılmasına gerek kalmadan anlaşılmıştı.

Ancak, aile evi ve içindeki eşyaları bile paylaşıyordu. yakın çevresinde, bazıları yıllık olmak üzere çok sayıda etkinlik düzenlenmiştir. Örneğin, Noel arifesi öğleden sonra mahallenin çocukları için her zaman bir parti ve Boks Günü'nde yetişkinler için bir akşam yemeği ve balo düzenlenirdi. Sevgililer Günü'nde çok popüler olan hazine avının ardından, hava izin verdiği sürece göl kenarında piknik yapılırdı. Elbette Şubat ayının ortasında hava her zaman izin vermiyordu, ancak izin vermediği zamanlarda bile şenlikler iptal edilmiyordu. Aksine, hazine avı için salonun dört kanadının da kullanıldığı iç mekana taşındı ve herkes daha sonra çay için batı kanadındaki birkaç bitişik resepsiyon odasına toplandı.

Köy toplantıları genellikle balo salonunda yapılırdı, çünkü Köy hanının üstündeki toplantı odaları herkes katıldığında - ki genellikle herkes katılırdı- o kadar kalabalık olurdu ki

Öyle ki dans etmek neredeyse imkânsızdı. Okul salonu sınırsız sayıda ebeveyn, büyükanne ve büyükbaba, teyze, amca ve kuzeni rahatlıkla ağırlayabilecek kadar büyük olmadığından, tiyatro oyunları ve başarı günleri gibi okul etkinlikleri sıklıkla salonda düzenlenirdi.

Ancak her yıl en büyük heyecanla beklenen etkinlik, Temmuz ayının son Cumartesi günü düzenlenen büyük . Gün boyu süren bir etkinlikti. Sabahın erken saatlerinde papazın duası, gençlik korosunun şarkıları ve yıl boyunca iki haftada bir yeni formlar öğrenmek ve adımları uygulamak için bir araya gelen bir grup genç tarafından mayıs direği etrafında yapılan danslarla başlardı. Mayıs direği her zaman için ön çimenliğin göl tarafına dikilirdi.

Açılış törenlerini açık havada verilen öğle yemeği ve öğleden sonra herkes için düzenlenen etkinlikler takip etti. Kadınlar için dantel yapımından erkekler için kütük yarmaya ve çocuklar için yarışlara kadar her yaştan ve ilgi alanından insan için yarışmalar vardı. Zor kazanılan paranın cıfcaflı eğlenceliklere ve tatlılara harcanabileceği ya da dokunulduğu anda hareket etme veya eğilme gibi can sıkıcı bir alışkanlığı olan sözde sabit nesnelere top veya dart fırlatarak ödül kazanma şansının düşük olduğu tezgahlar vardı. Her zaman bir falcı, bir portre ressamı ve her yıl bir ya da iki yeni atraksiyon olurdu. Geçen yıl bir hokkabaz vardı ve renkli coplarından, dönen tabaklarından ya da yanan meşalelerinden hiçbirini bir kez bile düşürmemişti. Kontes tarafından kazananlara ödül kurdeleleri takdim edildi ve Kont tarafından elleri sıkıldı. Ve sonra bir orkestra adasından pavyonundan ve herkesten coşkulu melodileri çalarken göl kenarında lüks piknik yemeği vardı.

Öğle yemeğinden sonra hâlâ tok olduklarını ilan ettiler ve sonra da Ravenswood aşçısı tarafından yapılan her şey karşı konulamayacak kadar lezzetli olduğu için önlerine çıkan her şeyi yediler.

Ve bu, günün şenliklerinin sonu bile değildi.

Karınlarını doyurduktan sonra, yakınlarda oturanlar yıkanmak ve akşam kıyafetlerini giymek için evlerine koşarken, oturmayanlar akşam balosuna ve -evet- geç bir akşam yemeğine hazırlanmaları için kendilerine tahsis edilen misafir odalarına çekiliyorlardı. Küçük çocukları olan ve evde onlara bakacak kimsesi olmayanlar tüm eğlenceyi kaçırmaya mahkum değildi. Bu görev için gönüllü olan hemşireler ve hizmetçiler - ve hizmetleri karşılığında cömert bir para ödülü - çocuk odasında çocuklara bakıyor ve ebeveynleri eğlenirken bebekleri ve küçük çocukları bazen bir yatak ya da karyolada iki hatta üç kişi olmak üzere uyutuyorlardı.

Şenlik için haftalar öncesinden hevesli bir bekleyiş başlardı. Birçok kişi günler öncesinden endişeli gözlerle batıdaki gökyüzünü izlerdi; sanki bu vesileyle güzel havanın gelmesini beklemek mümkünmüş gibi. Ve belki de bu mümkündü, çünkü neredeyse hiç kimse şenliğin yağmur yüzünden iptal edildiği bir zamanı hatırlamıyordu; İngiliz yazlarının tahmin edilemezliği düşünüldüğünde bu dikkate değer bir rekordu.

-

T Bu yıl beklenti başlamıştı. Her zaman şenlikten tek başına sorumlu olan Stratton Kontesi, kocası dışında çocuklarının da dahil olduğu geniş yardımcı şenliği planlamakla meşguldü. Stratton Kontu genellikle karısının işine karışmazdı, çünkü sosyal etkinlikler düzenlemek bir kadının işiydi - ya da ne zaman karışsa ona bunu hatırlatırdı. Örneğin, bu yıl karısına düşüncesizce

Bir akşam köy meyhanesindeki bazı komşuları, şenliğe erkeklerin izleyebileceği ve hatta yarışabileceği birkaç boks maçı şeklinde yeni bir şey getirdiler.

Kocasının bu önerisi büyük bir coşkuyla karşılanmış ve bira kadehleriyle şerefine kadeh kaldırılmış olsa da, kocası eve gelip de bu konuyu açtığında kontes hiç de hevesli değildi. Bu fikri hiç tartışmadan veto etti. Kocasına, neredeyse kesinlikle kan çıkacağını ve bunun bir şenlik gününde kimsenin uğraşmak isteyeceği bir şey olmadığını belirtti. Ayrıca, bir boks müsabakası tüm erkekleri çekecek ve tüm kadınları kendilerini ve çocuklarını eğlendirmek zorunda bırakacaktı.

Kadınlar eğlenmezdi.

"Gerçekten mi Caleb," dedi başını sallayarak, ama onun abartılı bir şekilde azarlanmış ifadesine gülümsedi. "Lütfen şenlikle ilgili her şeyi bana bırak."

Köyde ve çevresinde hayal kırıklığına uğramış birkaç adam olacak olsa da bunu yeterince mutlu bir şekilde yaptı. Elbette her yıl bahar ayları boyunca gönlünce boks maçları izleyebiliyordu. Diğer erkeklerin bunu yapamıyordu.

Stratton Kontu her bahar parlamento oturumu için Londra'ya giderdi; bu da sosyal mevsime denk geliyordu ve bu mevsimde halkın büyük bir kesimi kaynaşmak ve Paskalya'yı takip eden birkaç ay boyunca partiler, balolar, geziler, konserler, suareler ve sayılamayacak kadar çok sosyal eğlenceyle eğlenmek için şehre akın ederdi. Kontes onların arasında pek sık bulunmazdı. Ortaya çıkan özel bir etkinliğe katılmak ve her şeyi görmek için şehre yaptığı bir ya da iki kısa yolculuk dışında Ravenswood'da çocukları, komşuları ve arkadaşlarıyla kalmayı tercih ediyordu.

Kocası Lordlar Kamarası' katılırken Bond Street ve Oxford Street'teki mağazaları gezerek en yeni modaları inceledi.

Bu, bir şekilde her ikisine de uyan ve komşuları arasında çok az olumsuz yorum uyandıran bir düzenlemeydi. Kont görevini şikayet etmeden yerine getirdiği için takdir edilirken, kontes de çocuklarını şehirde bulabileceklerinden çok daha fazla temiz hava ve özgürlüğe sahip oldukları kırdı tuttuğu için övülüyordu. Her yıl birkaç ay zorunlu olarak ayrı kalmalarına rağmen, kont ve kontesin mutlu bir aileye sahip, sıcak ve çekici, yakın bir çift olduklarına inanılıyordu.

Kontes şenlik hazırlıklarıyla meşgulken, Kont zamanını Ben Ellis ve Devlin'in kusursuz bir şekilde işlettikleri çiftliklerini teftiş ederek ve komşularını arayarak onların haberlerini öğrenmeye çalışarak geçirdi. Onların hikâyelerini dinlemekten, kendisine ikram edilen kekleri yemekten, bira içmekten ve hatta başka içecek olmadığında bir bardak çay içmekten keyif alıyordu. Ve yaşına ya da sosyal statüsüne bakmaksızın herkesi çağırdı. Aile üyelerini, Sör Ifor ve Leydi Rhys'i çağırdı. Demirci dükkanındaki demirciyi, demircinin karısını ve kayınvalidesini evlerine çağırdı. Çocukluğundan beri tanıdığı bekâr bir adam olan doktoru ve artık emekli olmuş ve büyük yeğeniyle birlikte köyde yaşayan eski hemşiresini aradı. Hatta köye yeni taşınan dul Bayan Shaw'a bile uğradı; komşularının çoğu onu tanımadıkları ve hakkında Doğu Hindistan Şirketi'nde subay olan kocasının Hindistan savaşları sırasında öldürülmesinden başka bir şey bilmedikleri için biraz çekingen davranıyorlardı, zavallı adam.

Kont her yıl olduğu gibi bu yazki Şenliğin diğerlerini gölgede bırakacağını, çünkü karısının bunu her zamankinden daha titiz bir Şekilde planladığını söyleyerek herkesi temin etti. Kimse kaçırmayı aklından bile geçirmemeliydi. Eğer kaçırın olursa, bizzat kendisi gelip onları alacaktı. Asla uyarılmadıklarını söylemesinler.

Hiç kimse Şenliği kaçırmayı düşünmüyordu. Herkes bu Şenliği yazın, belki de tüm yılın en önemli olayı olarak görüyor ve Kont'un gereksiz tehdidine ve karısının çabalarından duyduğu gurura gülümsüyordu.

CHAPTER TWO

O Ravenswood şenliğini her zamankinden daha büyük bir hevesle bekleyen tek kişi Sör Ifor ve Leydi Rhys'in kızı Gwyneth Rhys'ti. Galler'de doğmuş ve büyümüş bir beyefendi olan Sir Ifor'a unvanı, arazisi ve serveti hiç evlenmemiş olan amcasından miras kalmıştı. O zamanlar Sir Ifor'un Galler'de zaten arazisi vardı ve kendine ait arazisi olmayan ve çok sevdiği küçük bir erkek kardeşi vardı. a büyüyor genç AİLE için Yem. ile ve Sir Ifor karısının bilgisi ve rızası dahilinde arazisini ve evini beş gine karşılığında kardeşine satmış, karısı ve küçük oğlu Idris ile birlikte İngiltere'ye taşınmıştır. Bundan sonrası Gwyneth'in doğduğu yıl.

Sir Ifor Galler'i özlemişti, çünkü orada geniş bir akraba ailesi ve geniş bir arkadaş çevresi vardı ve kendi ülkesinde zengin bir hayat yaşamıştı. Galler de bu iyiliğe karşılık verdi ve onu özledi, ya da en azından büyüdüğü güneybatı bölgesi özledi. Çünkü sosyal, iyi kalpli bir beyefendi olmasının yanı sıra, hatırı sayılır bir yeteneğe ve yerel üne sahip bir orgcuydu. Ayrıca bir şarkıcı ve koro şefiydi. Müzik onun ruhundaydı, tıpkı diğer birçok Galli gibi. Ve tabii ki Galli kadınlar da... Bunu söylemeye gerek bile yoktu. Ancak tutkusunu ve yeteneklerini İngiltere'ye beraberinde getirmişti.

Evinden bir saat uzaklıkta herhangi bir yönde büyük bir boru orgu olmadığını keşfettikten sonra bir tane satın almış ve köy kilisesine kurdurmuş, burada Pazar ayinlerinde ve birçok başka vesileyle çalmıştır.

Tamamı erkeklerden oluşan bir kilise korosunu devralmış ve onları, omuzlarına vurulsa bir melodiyi bile tanımayacak bir sürü huysuz, hırıltılı köpek yerine küçük melekler gibi ses çıkarana kadar eğitmişti. Kısa bir süre sonra, o sırada papaz olan yaşlı adamın kuşkularına rağmen, sayılarına birkaç kız eklemişti. Sir Ifor ona uzun uzun bakmış, papaz da kadınların kilisedeki aşağı statüsüyle ilgili bir tartışmanın içine düşmektense teslim olmuştu. Sir Ifor'un, kararını sorgulamak üzere kendisini çağıran bir ihtiyarlar heyetine, bu dengesiz Galli insanların şakaya alınması gerektiğini söylediği rivayet edilir. Sir Ifor tüm kadınlardan oluşan bir koro, karma bir koro ve zaman zaman da herkesin bir arada olduğu bir koro yetiştirmişti. Galler'deki erkek korolarından övgüyle söz etmesine rağmen, şimdiye kadar kendi koroları için yeterli sayıda erkek toplayamamıştı.

Boscombe ve çevresinde yaşayanların çoğu Sir Ifor Rhys'i yerel bir hazine olarak görüyorlardı. Onun korolarına katılan herkes - hatta Tanrı aşkına çocuklar bile - pratik yapmaktan gerçekten keyif alıyordu. Sir Ifor hepsini güldürürdü. Daha da önemlisi, şarkı söylemek istemelerini sağlardı. Onları, İngiliz olmanın o korkunç handikabından muzdarip olsalar bile şarkı söyleyebileceklerine ikna etti. Ve eğer gerçekten yapamazlarsa

-Ne de olsa doğuştan sağır olan birkaç kişi vardı ve bu konuda şarkı söylemelerine izin vermekten başka yapılabilecek bir şey yoktu.

Ancak insanlar sadece Sir Ifor'a değer vermiyordu. Leydi Rhys - kocası ve yakın dostları için Bronwyn - çok güzel bir soprano sesine sahipti ve İdris de iyi bir tenordu. Gwyneth, birkaç yıl boyunca soprano arkadaşları tarafından seçkin bir sesi olmayan nadir Galli insanlardan biri olarak görüldükten sonra, yaşılandıka zengin bir alto sese sahip olduğu keşfedilmişti. Ancak bunun dışında bile iyi bir arp sanatçısıydı, ancak enstrüman büyük ve ağır olduğu için pek çok insanın istediği kadar sık duyulmuyordu. İnsanların zel toplantılarda kendilerini eğlendirdikleri tüm doğaçlama konserler için kolayca taşınamazdı.

Neyse ki mahalledeki herkes için, Sir Ifor zaten artık kendisine ait olmayan eski evine dönmek gibi bir niyetini hiç dile getirmemişti. İngiliz evinin adı Cartref'ti; Galce'de ev anlamına geliyordu ve Bronwyn ile onun için de tam olarak buydu. Galler'e gelince, o kadar da uzakta değildi ve yolların iler acısı durumuna rağmen her an ziyaret edilebilirdi. Ve ziyaret etti de. Her yazın birkaç haftasını ailesiyle birlikte orada geçiriyordu.

Gwyneth Paskalya'dan hemen sonra on sekiz yaşına girmişti. Artık bir kız değil, bir kadındı ve düşünceleri kaçınılmaz olarak geleceğine, yani romantizme, aşka ve evliliğe doğru kaymıştı. Elbette bunları daha önce düşünmemiş değildi. Çoğu kız arkadaşı gibi o da on iki yaşından beri, hatta belki daha da küçükken, erkeklerin ve sonsuza dek mutlu olmanın hayalini kurmuştu. Ama şimdi bir fark vardı. On sekiz yaşındaydı ve herkes onun ciddi ciddi kur yapmayı ve evlenmeyi düşünmesini bekliyordu. Tanıdığı genç erkekler, ki buralarda epeyce vardı, tıpkı onun onlara baktığı gibi ona da artan bir ilgiyle bakmaya başlamışlardı. Geçen yaz, hatta

O zamanlar henüz on yedi yaşında olmasına rağmen, Galler'deki amcasının, halasının ve kuzenlerinin birkaç genç komşusu ve arkadaşı ona daha önce hiç göstermedikleri bir ilgiyle bakmaya başlamıştı. Geriye dönüp baktığında, onların artık birer çocuk değil, genç birer erkek olduklarının farkına varmıştı. Bazı durumlarda çekici genç erkekler.

Yine de bir sorun vardı. Ya da belki iki.

Bu genç adamlardan biri, Stratton Kontu'nun kendisinden sadece bir yaş büyük olan ikinci oğlu Nicholas Ware'di. Ona bakmak gerçekten harikaydı, ancak bunu ancak son zamanlarda tam olarak fark etmişti. Ondan önce sadece onun en iyi arkadaşıydı. İyi huylu ve sosyal biriydi ve tüm arkadaşları tarafından çok seviliyordu, bazıları sadece onlara doğru bakarsa kalp çarpıntısı yaşadıklarını iddia ediyorlardı. Ne var ki çapkın değildi ve belki de mahallelerinin genç kadın nüfusu üzerinde yarattığı etkinin farkında bile değildi.

Nicholas kendini bildi bileli Gwyneth'in arkadaşıydı. Aslında, çocukken ve büyürken istedikleri zaman ziyarete gelme özgürlüğüne sahip olmayan, gelseler bile büyüklerle birlikte misafir odasında kalmaları ya da en azından onların görebileceği bir yerde durup hanımefendice davranmaları beklenen kız arkadaşlarının çoğundan daha yakın bir arkadaşı.

Nicholas Cartref'e sık sık atla gelirdi ve Gwyneth'e eşlik etmek için gelirdi. Çocukluklarının saatlerini ve günlerini birbirlerini kovalayarak, ağaçların arasında saklambaç oynayarak, ip atlayarak, yuvarlanarak, ağaçlara tırmanarak ve koyun kovalayarak geçirmişlerdi - gerçi bu sonuncusu kesinlikle yasaktı ve yakalandıklarında azarlanmalarına neden oluyordu. Konuşmuşlar ve gülmüşlerdi.

durmadan ve zaman zaman kavga ediyorlardı. Onunla birlikte ata binmişti, önce bir seyis yanında dolaşırken midillisinin üzerinde, sonra da atının üzerinde, küçümsediği yan eyerine düzgünce oturarak ya da aynı seyisin dikkatinden kaçabildiği zamanlarda eyersiz ve ata binerek.

Büyüdükçe, Nicholas okula gitmediği zamanlarda da gelmeye devam etti. Yaz günüyse bir ağacın oturarak, daha soğuk günlerde ise salona kapanarak konuşup durmuşlardı. Ona Galler'deyken her zaman ne kadar özgür olduğunu, kuzenleri ve onların arkadaşlarıyla geniş kumsallarda koştuğunu, uçurumlara tırmandığını, hatta denizde yüzüp dalgaların köpükleri arasına daldığını anlatmıştı. Ona okulun sıkıcılığından, hocaların zorbalığından ve meydan okumaktan zevk aldığı büyük oğlanların zorbalıklarından yakınıyordu. Hatta ona okulun manastıra benzeyen doğasına rağmen kendisinin ve arkadaşlarının ara sıra gördüğü kızlardan ve onlarla tanışmak için ara sıra gizlice dışarı çıktıklarından, ancak kıkırdayan aptallıkları karşısında hayal kırıklığına uğradıklarından bile bahsetti.

Gwyneth'in kadın arkadaşları onu kıskanıyorlardı, çünkü Muhteşem Nicholas Ware'in ondan başka kimsede gözü yoktu. Yine de Gwyneth'e biraz İdris gibi geliyordu. Bir kardeş gibi, ama daha çok. Bazen onu arkadaşlarının gördüğü gibi görmeye çalışıyor ve birkaç an için bunu başarıyordu. Yakışıklı ve hayat dolu biriydi. Aslında romantik rüyaların malzemesi gibiydi. Ama sonra sanki gözleri yeniden odaklandı ve tek gördüğü arkadaş Nick oldu.

Aslında biraz sinir bozucuydu.

Mahalle partilerinde ve konserlerde genellikle başkaları yerine onun yanında oturmayı tercih ederdi, belki de birbirleriyle sohbet etmek hiç çaba gerektirmediği için ya da aynı mizah anlayışını paylaştıkları için. O

Her zaman toplantılarda kendisiyle dans etmesi için herkesten önce onu çağırırdı - dans edecek yaşta olduğu kabul edildiğinde yani. Soğuk ya da yağışlı bir günde, o salonda saz ya da arp çalarken düet yaparak saatlerce eğlenebilirlerdi. sırada babası gelip bir öneride bulunurdu; en yaygın olanı, bir düetin birlikte, birbirleriyle uyum içinde söylenmesi için yapıldığı, kimin birinci bitireceğini görmek için bir yarışmadaymış gibi saldırılmaması .

Bazen Nicholas'la birlikte, konukların hepsinin ya da çoğunun, ne kadar yetersiz olursa olsun, yeteneklerini paylaşımlarının beklendiği sosyal toplantılarda şarkı söylüyorlardı. Ve Gwyneth'in zihninde, Nicholas yakında askeri kariyerine başlamak için uzaklara gidecek olsa da, belki de ikisinin bir çift, potansiyel evlilik partnerleri olarak görüldüğü şüphesi giderek büyüdü. Bunun farkına varmak biraz rahatsız ediciydi çünkü bu algı doğru değildi. Dahası, diğer potansiyel talipler ondan uzak duruyor olabileceği için aslında zarar vericiydi.

Özellikle Devlin Ware, Mountford Vikontu. Stratton Kontu'nun en büyük oğlu. En azından en büyük meşru oğlu. Nicholas'ın kardeşi. Hayatı boyunca ya da en azından on bir, on iki yaşından beri derinden, umutsuzca, tutkuyla aşık olduğu kişi.

Ne yazık ki, onun varlığından bile haberi yoktu.

Adam ondan dört yaş büyüktü. Çocukken bu çok geniş bir zaman aralığı gibi görünmüştü. Cartref'e neredeyse Nicholas kadar sık gelmişti ama en yakın arkadaşı ve yaşça ona yakın olan İdris'le vakit geçirmek için gelmişti. O günlerde İdris onun için duvardaki bir örümcek kadar görünürdü. Belki de daha az. Ama yine de İdris'le birlikte yalnız başlarına bir yerlere gittikleri zamanlar hariç, onun ziyaretlerinden hoşlanıyordu. Yine de çoğu zaman

Onlar kitaplardan, okuldan, müzikten ve dinden konuşurken, o da bir köşede sessizce oturup kafasını yoğun bir işe verirdi. Devlin küçük kardeşinin aksine ciddi, ağırbaşlı bir çocuktu ama onu dinlemeyi severdi. Kesin fikirleri ve bunları destekleyecek bilgisi vardı. Yine de karşıt fikirleri de dikkatle dinler ve bazen haklılıklarını kabul ederdi. Pek çok insan böyle değildi. Çoğu insan, görünüşte karşıt bir argümanı dinlerken, aslında sadece kendi fikirlerini tekrar savunmak için geri atlayabilecekleri anı bekliyordu. Çok az insan dinledi.

Yaşlandıkça aradaki yaş farkı azalmış gibi görünse de Devlin Ware için hâlâ görünmezdi. Gerçi kendini göstermek için pek bir şey yapmamıştı, çünkü Devlin geldiğinde kendini alışılmadık derecede garip ve utangaç hissetmeye başlamıştı. O kadar ciddi, zeki ve olgun bir adamdı ki, unvanı vardı ve bir gün Ravenswood'un tamamına sahip olacaktı. Ve onun gözünde Nicholas ya da babasından daha sessiz bir şekilde de olsa muhteşemdi. Gerçekten de, diğer insanlar ne zaman Ware erkeklerinden bahsetse, en çok bu ikisinden hayranlıkla söz ederlerdi. Çoğu insan Devlin' yakışıklılığını fark etmemiş gibiydi, belki de bu yakışıklılığa uygun bir kişiliği olmadığı için.

Gwyneth'in midesi kendini içine bağlamaya başlamıştı.

Cartref'e her gelişinde rahatsız edici düğümler atıyor ve Cartref onu fark edip gördüklerinden hoşlanmasın diye karanlık bir köşeye ya da annesinin arkasına saklanmaya devam ediyordu. Bakacağından değil. Hiç bakmamıştı. Biri ona sorsaydı, Rhys ailesinin sadece üç üyesi olduğunu söyleyebilirdi; babası, annesi ve İdris. Gerçi bu kesinlikle bir abartıydı.

Büyüdükçe, Devlin Ware'in kendisini fark etmesini umutsuzca istemişti, yine de bunu görmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

böyle bir şey olmadı. Bazen bu dünyada anlaşılması en zor kişi insanın kendisidir, diye düşündü öfkeyle. Çünkü saklanmak, sinmek, kendinden emin olmamak, terbiye edilmiş bir fare gibi davranmak hiç ona göre değildi. Hiç benzemiyordu.

Yine de sonunda onu fark etmişti. Bu olay geçen yıl, onun en çok kendisi gibi davrandığı zamanda olmuştu. İkisi de ayrı ayrı ata binerken yolları neredeyse kesişmişti. Kız, babasının arazisini onunkinden ayıran tepelere doğru dönmek üzereydi ve o da aşağı iniyordu. Tek başına ata biniyordu - Nicholas hâlâ okuldaydı. Ayrıca, on üç yaşındayken bir gün annesine ve babasına, sorumlu bir erkeğin refakatinde olmadan bu şekilde giyinerek ya da skandal yaratacak şekilde kendi mülklerinin dışına çıkmayacağına dair söz verdikten sonra yapmasına izin verildiği gibi ata biniyordu.

"İngilizler, Gallerlilerden çok daha dar görüşlüdür, Gwyn," demişti babası. "En azından bazı açılardan. Ama burada yaşadığımıza göre, kimseyi gereksiz yere gücendirmemeye çalışmalı ve kendini bir hoyden olarak adlandırılırken bulmamalısın."

"Bu kelimedenden nefret ediyorum, Ifor," demişti karısı. "Sadece kızlara uygulanıyor. Fark ettiniz mi? Birkaç vahşi oğlan tanıyorum ve insanlar genellikle onlar hakkında kötü düşünmüyor - oğlanlar oğlan olur. Hiçbirine hoydens dendiğini duymadım. Ama yine de babanı dinle, Gwyn. O iyi öğütler verir. Çoğu zaman."

Gwyneth o gün pantolon giymişti -her ne kadar annesi onaylamayan sesler çıkarmaya başlasa da, kendi topraklarında buna izin veriliyordu- ve şapkasızdı. Saçları karmakarışık bir kütle halinde arkasına dökülmüştü. Evden çıkmadan önce saçlarını örme ya da bağlama zahmetine bile katlanmamıştı. Bütün

talihsiz bir olaydı. Stratton Kontu'na ait olsalar bile babasına ait olan tepelere çıkmanın oldukça güvenli ve istisnasız olduğunu söylemişti kendine. Sınır çizgisinin nerede olduğunu keşfetmek için kimsenin tepeleri gerçekten araştırdığından emin değildi. Yolun tam ortasından mı geçiyordu? Pek olası görünmüyordu.

Hâlâ ondan biraz uzaktayken -Devlin, Vikont Mountford, yani- dizginleri eline almıştı, o sırada kızarmış olduğunu her zerresinde hissetmişti, bu tepkisini başını geriye atıp meydan okurcasına ona bakarak gizlemişti, çünkü gerçek anlamda saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Adamın gözleri kızın saçları dağılmış başından üzengilerdeki ayaklarına kadar her yerini taramış, sonra da sert ve gülümsemeden başını sallamıştı.

"Gwyneth," demişti selamlaşırken -o sırada on yedi yaşında olmasına rağmen ona Bayan Rhys diye hitap etme nezaketini bile göstermemişti. "Sanırım bu hiç olmamış gibi davranacağım."

Ve atının başını çevirerek Ravenswood'a doğru uzaklaştı ve onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. En azından bugün beni gördü, her ne kadar aksini iddia etse de. Ve en azından var olduğumu biliyor. Adımı bile biliyor.

Bunlar pek de teselli edici düşünceler değildi. İğrenmiş ya da kızmış ya da ürkmüş ya da ... herhangi bir şekilde bakmamıştı. Onu sorgulamamış, azarlamamış ya da ona öfkelenmesi için bir bahane verecek bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Yine de kızdı. Babasının topraklarında ne yaptığı ya da nasıl görüldüğü Vikont Mountford Devlin Ware'i neden ilgilendiriyordu ki?

Sanırım bu olmamış gibi davranacağım.

nasıl cüret eder! Ne kadar da kibirli bir .

Babasına ya da ağabeyine hiç benzemiyordu. Zayıf, siyah saçlı ve asık suratlıydı. Gerçi asık suratlı demek haksızlık olurdu. Suratını asmaz, kaşlarını çatmaz ya da açıkça kötü bir mizah sergilemezdi. Yüz ifadesi ciddiydi o zaman. Ve kimse fark etmemiş olsa bile yakışıklıydı. Çok düzgün, ince yontulmuş yüz hatları ve mavi, mavi gözleri vardı. Bu gözlerden pek bir şey anlamadığı doğrudu. Sık sık gülümseyen bir adam değildi ama suratsız da değildi. Gözleri muhteşemdi. Muhteşemdi.

Vicdanlı bir işçiydi. Görünüşe göre okulda çok başarılıydı -İdris de aynı okula gitmişti ama Devlin'den bir sınıf ilerideydi. Oxford'da da çok çalışmış, İdris ise görünüşe göre çok oynamıştı ve akademik olarak tahmin edilebilir sonuçlar elde etmişti. Vikont Mountford kendi sınavlarını uçarak geçerken, kardeşi final sınavlarını kazıyarak geçmişti. Şimdi babalarının kâhyası olan üvey ağabeyiyle birlikte malikânede çalışıyordu. Onun sosyal seviyesindeki genç erkeklerin çoğu -ya da babasının annesine söylediklerine kulak misafiri olmuştu- hayatlarının bu aşamasında yaban yulaı ekmekle meşguldü. Ama İdris öyle değildi. Devlin'in babasının topraklarına bağılı olduğu kadar o da çiftliklerine bağılıydı. Arkadaş olmalarına şaşmamalı.

Gwyneth emin değildi neden o sevdi Devlin yani tutkuyla. Bazıları ona sıkıcı diyebilirdi, gerçi o güne kadar kimsenin bu kadar ileri gittiğini duymamıştı. Ama Nicholas, babası ve hatta genç Owen'dan gerçekten de çok farklıydı. Bu üçünün onda eksik görünen canlı bir çekiciliğı ve cazibesi vardı.

Gwyneth için fark etmezdi. Nicholas'ı seviyordu. Ama Devlin Ware'e aşıktı.

Uzun zamandır öyleydi. Artık büyüdüğüne göre bu sevdadan kurtulması gerekiyordu, çünkü artık cazibe ve flört deneyimleme zamanı gelmişti.

Ona ilgi duyan biriyle flört etmek ve evlenmek istiyordu. Öyle olan birkaç erkek tanıyordu -ya da Nicholas'la çift olmadıklarını bilselerdi öyle olacaktı.

Dikkatini gelecekteki hayatına yöneltmek için, genç ve bekâr erkekler de dâhil olmak üzere kilometrelerce öteden herkesin katılacağı Ravenswood şenliğinden daha iyi bir yer olabilir miydi? Bu vesileyle yeni bir elbisesi bile olacaktı. Annesi, köyün terzisi Bayan Proctor'a kendisi için bir elbise diktirmesi için ısrar ediyordu ve sonunda kabul etmişti. Pembe bir şeyde karar kılmıştı ama bu renk, canlı koyu rengine göre fazla zarif ve kadınsı olduğu için genellikle kaçındığı bir renkti. Hayatı boyunca fark etmediği Devlin'in dikkatini çekme şansı yoktu. Nicholas'la olan arkadaşlığı da aynı şeylerin devamından başka bir yere varmıyordu -ki bu çok hoştu ama bir kadının on sekizinci yaş gününden sonra bir erkekten arkadaşlıktan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Romantizme, aşka, bir kocaya, kendine ait bir eve ve sonsuza dek mutlu olmaya ihtiyacı vardı.

Şenlikte ciddi bir niyetle etrafına bakınacaktı. Belki de fırsat bulabilirse biraz flört edecek ve Devlin Ware olmayan birine karşı romantik bir ilgi duyup duymayacağına bakacaktı.

Ne de kim birisine aşık olmak ister ki? Onun gibi mi? Ya da onunla evli? Güneş ışığı ve kahkahalar nerede olacaktı? Tutku? Bu tür düşünceler elbette anlamsızdı, çünkü onunla evlenmek isteyecekti. Ama gerçekçi olmanın zamanı gelmişti. Dünyaya adım atma ve eski hayalleri bir kenara bırakma zamanı.

Gwyneth içini çekti ve annesini aramaya koyuldu.

-

Ben Ellis, bahçıvanlardan biriyle birlikte göldeki adaya gitmiş ve bahçedeki ağaçları yeni bir kat boyamıştı.

pavilion. Owen'ı da yanında götürmüş ama gölün kıyısında bahçıvanlardan biriyle bırakmıştı; bahçıvan teknelerden birindeki yavaş sızıntıyı onarıyordu ve bu görev çocuğun ilgisini çekmişti. Şimdi Owen'a giymesi için bir işçi önlüğü verildikten sonra teknenin boyanmasına yardım ediyordu.

Philippa, mürebbiyesi Bayan Field ve Stephanie'yle birlikte okul odasında ve şenlikteki çeşitli yarışmaların kazananlarına ve ikincilerine takdim edilmek üzere kurdeleden rozetler hazırlıyordu.

Nicholas okçuluk yarışması için gerekli olan ekipmanları gözden geçiriyor, hiçbir şeyin eksik olmadığından ve geçen yıldan bu yana hiçbir şeyin bozulmadığından emin oluyordu. Yarışmacılardan birkaçı -örneğin marangoz Matthew Taylor- kendi yaylarını ve oklarını getirecekti ama çoğu getirmeyecekti.

Stratton Kontesi bitmek bilmeyen listeleriyle meşguldü, şenlik yaklaştıkça her zaman olduğu gibi çok önemli bir şeyi mutlaka unuttuğundan emindi ama aklının mantıklı kısmıyla unutmadığını da biliyordu. Unutmuş olsaydı hizmetçisi ya da aşçısı ona hatırlatırdı. Ya da sağ kolu Ben veya Devlin.

Kont köyde bir yerlerdeydi, sosyalleşiyordu, herkesin yolundan uzak duruyordu, belki de yapacak işleri olan köylülerin yolundan uzak durmuyordu. Yine de her zaman hoş karşılanırdı. Onun içten iyi huyuna karşı koymak zordu.

Devlin, salonun kuzey kanadındaki at arabası dairesinde, seyislerden biriyle birlikte mayıs direğinin elden geçirilmesiyle ilgileniyordu. Direğin kendisi paslanma belirtileri gösteriyordu ve büyük günde hüznü bir görüntü sergilememesi için kazınması ve boyanması gerekiyordu. Kurdeleler, her ne kadar

uzun ahşap bir sandıkta özenle saklanmış, yine de karışmış ve bükülmüştü. Birkaç tanesinin kenarları yıpranmıştı ve değiştirilmeleri gerekiyordu. Diğerleri ise, hala sağlam olmalarına rağmen, birkaç yıl kullanıldıktan sonra solmuşlardı ve değiştirilmeleri gerekiyordu. Damat direği onarmaya koyuldu. Kardeşine yardım etmek için okuldan kaçan Stephanie, kurdeleleri sabırla çözdü ve düzeltti, yılda bir kez babasını Londra'ya götürmek ve yılda bir kez de eve getirmek için kullanılan büyük seyahat arabasının yanında yere yaydı. Ütülenmeleri gerekip gerekmediğini anlamak için kurdeleleri tombul parmaklarıyla düzeltti. Açık renk saçlarından oluşan kalın bir örgü her iki omzunun üzerinden öne doğru sallanıyordu.

"Mayıs direği dansını çok seviyorum Dev," dedi. "Bu benim çok sevdiğim."

"Belki bir gün dansçılara liderlik edersin," dedi başının arkasına gülümseyerek.

"Büyük ihtimalle." Dudaklarıyla alaycı bir üfleme sesi çıkardı ve görevine devam etti. "Narin, zarif ve ayaklarının üzerinde hafif olmalısın. Ve ince. Ve güzel olmak da işe yarar."

Ses tonunun ima ettiğine göre bunların hiçbirinin onun için mümkün değildi. Ancak bunun olmaması için hiçbir neden yoktu. Ne fiziksel olarak tembel ne de oburdu; her iki durumun da aşırı kiloya katkıda bulunan başlıca faktörler olması beklenirdi. Ne var ki yağlarını kaybetmesi henüz gerçekleşmemişti ve Devlin onun görünüşünün kız kardeşini üzdüğünü biliyordu. Bazen onu olduğu gibi sevdiğine dair güvence veriyordu -ki gerçekten de öyleydi- ama o genellikle az önce çıkardığı sesin aynısıyla karşılık veriyordu. Hepsini sevmesine rağmen en sevdiği kardeşiydi. Sevdiği

Stephanie'ye şiddetle ve sevgiyle. Bazen kalbi onun için acıyordu.

"Ütüye ihtiyaç duymamaları için onları asacağız," dedi kurdeleler için, "ve hasarlı ya da eski olanları değiştireceğiz. Daha sonra yenilerini almak için köye gideceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Senin curricle'inle mi?" Ayağa fırladı ve gülümsemeden önce ışıldayan yüzünü ona çevirdi - gerçek güzelliğe dair tek iddiası buydu. "Evet. Renkleri de ben seçiyorum. Sen muhtemelen siyah ya da gri seçerdin. Ya da kahverengi."

"Dükkân buradan bir sıçrama, atlama ve zıplamadan daha uzak olmadığı için yürüyerek gitmeyi planlıyordum," dedi ve gülümsemesinin solmasını izledi. "Ama sanırım manzaralı yoldan da gidebiliriz, bu durumda kesinlikle bir araç gerekli olacak. O halde, Steph, annem buhar nöbeti geçirip bunu yasaklamazsa, curricle olsun. Kurdeleleri de sen seçebilirsin." Köylülerin -annesinden bahsetmiyorum bile- şenlik için geldiklerinde direkte siyah, gri ve kahverengi kurdelelerin dalgalandığını görmeleri halinde yüzlerinin alacağı şekli hayal etmeye çalışırken güldü.

"Annemde buhar yok, Dev," dedi. "O kadar aptal değil. Ve beni yolcu olarak aldığında her zaman dikkatli sürdürdüğünü biliyor. Keşke bazen atları da koştursan. Ben istesem Nick yapabilir ama senin yapmayacağını biliyorum."

"Çamura batmış yaşlı bir adamım, öyle mi?" diye sordu ona.

"Güçlü bir sorumluluk duygun var," dedi ona doğru adım atarak ve kollarını beline dolayarak ona sarıldı, yanağını göğsüne bastırdı. "Bazen evet demeni diliyorum, ama hayır dediğinde her zaman memnun oluyorum. Sana güvenebilirim."

Onun başının tepesini öptü. "Şu kurdeleleri asalım ve kaç tane yeni kurdeleye ihtiyacımız olacağını sayalım."

Güçlü bir sorumluluk duygusu. Babası geçen yıl, yirmi bir yaşında ve Oxford'dan yeni mezun olmuş, çok çalışarak ve yıllarca bilinçli bir şekilde çalışarak kazandığı birinci sınıf diplomasıyla Devlin, topuklarını vurup özgürlüğün ve yetişkinliğin tadını çıkarmaya başlamak için Londra'da birkaç ay geçirdiğinde bunu farklı bir şekilde ifade etmişti. Bu, büyük bir hevesle beklediği bir şeydi. Babası tamamen kendisine ait olacaktı. Sadece ikisi. İki erkek bir arada. Hayatı boyunca örnek aldığı ve taklit etmekte pek başarılı olamadığı babası, ona eşlik etmekten büyük mutluluk duymuş ve yuva kurup evlenme zamanı gelmeden önce biraz yaban otu ekmesi için onu teşvik etmişti.

"Ve kimsenin sizi bunu çok erken yapmaya ikna etmesine izin vermeyin

Hayatında benim yaptığım gibi, Dev," diye eklemişti. "Otuz yaş yeterince yakın."

Devlin hem kendisinin hem de Nicholas'ın babaları otuz yaşına basmadan önce doğduklarının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. O halde bu kadar erken yaşta onlara bağlandığı için pişman mıydı?

Kont oğlunu kulüpleriyle tanıştırmış, Tattersalls'a, Jackson'ın boks salonuna ve bir eskrim kulübüne götürmüştü. Onu birkaç ton balosuna, özel partilere ve seçkin kumarhanelere götürmüştü. Onu Vauxhall Gardens'a ve tiyatroya götürmüştü. Devlin'in büyük bir ilgiyle izlediği tiyatro gösterisinden sonra Kont oğlunu oyuncularla tanışması ve kaynaşması için yeşil odaya götürmüştü.

Devlin, babasının özellikle çekici bir dansçıyı kendisiyle yemeğe ve -muhtemelen sonrasında- yatağa davet etme teklifini reddetmişti. Başka bir seferinde de, babasıyla tanıştırılmayı reddetmişti.

Orada yaşıyan genç hanımların üstün hizmetlerini karşılayabilecek beyefendilerin ihtiyaçlarını karşılayan seçkin bir evin kadın sahibi.

Babası onu omzundan tutup sıkmış, bir yandan da içtenlikle gülmüş ve oğluna hoşgörölü bir gülümsemeyle bakmıştı. "Sıkıcı bir köpek olma tehlikesiyle karşı karşıyasın Dev," demişti nazıkçe.

Devlin her zaman babası gibi olmayı arzulamıştır - açık ve cana yakın tavırlı, sürekli gülümseyen ve gülen. Herkes tarafından sevilir, karısı ve çocukları tarafından tapılırdı. Karşılığında onlara tapıyordu. Ne yazık ki bu her zaman mümkün olmamıştı. Kolay bir sosyallik Devlin'in doğasında yoktu. Ailesine, arkadaşlarına ve komşularına olan sevgisi çok derindi, ama içinden hiç atamadığı bir tavır da vardı. İster okulda en sıkı şekilde çalışmak olsun, çünkü hocaları ondan bunu istiyordu ve babası faturaları ödüyordu, ister her yaz mayıs direğini tamir etmek olsun, çünkü annesi bunu yapması için ona güveniyordu ve misafirleri için taze ve yeni görünmesi önemliydi. Görünüşe insan doğduğu kişiyi tamamen değiştiremezdi.

Sıkıcı bir köpek.

Bu sözlere gülüp geçmeli ve onları unutmalıydı. Çünkü babası hakaret etmek istememişti. Sözler mizah ve şefkatle söylenmişti. Devlin babasının onu, kendisine çok daha fazla benzeyen ikinci oğlu Nicholas'ı sevdiği kadar sevdiğinden şüphe etmiyordu.

Ancak unutması mümkün değildi. Çünkü bu sözler tam da Devlin'in içinde korkunç, mide bulandırıcı bir kuşkunun dolaştığı sırada söylenmişti. Babası her bahar yükümlölüğünü yerine getirme ve Lordlar Kamarası'ndaki yerini alma konusunda titiz davranırdı.

Ailesini bırakıp Londra'ya yalnız gitmek anlamına gelse de. Ayrılmaktan nefret ediyordu, her yıl hepsine sarılırken ve hatta bir iki damla gözyaşı dökerken protesto ediyor ve yaz için geri dönene kadar gelecek ayların kasvetli ve sonsuz olacağına dair onlara güvence veriyordu.

Devlin onun samimiyetinden hiç şüphe etmemişti. Ama kendisi Londra'ya gittiğinde, babasının Londra'daki tüm saatlerini House'un işleri için harcarken ya da şehirdeki evinde tek başına üzülmürken taşradaki evine ve ailesine özlem duymadığını çok çabuk keşfetti. Aksine, aktif ve hareketli bir sosyal yaşamı vardı. Herkesin gözdesiydi ve her yere davet edilirdi.

Ayrıca, belirli bir tiyatronun yeşil salonunda, özellikle aktrisler ve kadın dansçılar tarafından çok iyi tanınıyor gibi görünüyordu.

Ayrıca, genelev olarak bilinemeyecek kadar seçkin olan şık bir evin sahibini de iyi tanıyor gibiydi.

Oğlunu ve varisini, her ikisinin de sunduğu hizmetlerle özgürleşmeye teşvik etmişti. Cinsel hizmetler.

Devlin babasının bu yönünü hiç sevmemişti; Ravenswood'dayken bu yönü hiç ortaya çıkmamıştı. Belki de düşüncelerinin onu nereye götüreceğinden korktuğu için bu konuyu düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Ne de olsa babası genç bir adamken en azından bir evlilik öncesi ilişki yaşamıştı. Kanıt olarak Ben vardı.

Hayır, Devlin o sırada bunu düşünmek istememişti. O zamandan beri de düşünmemeyi tercih etmişti. Bu biraz onun yapacağı bir şey değildi. Normalde kendisini rahatsız eden herhangi bir şey hakkında babasıyla konuşurdu.

Belki de gerçekten de sıkıcı bir köpek olduğu sonucuna varmıştı.

Ya da Stephanie'nin daha nazik tanımıyla, sorumluluk duygusu olan bir adam.

"Hadi," dedi, kız kardeşinin saç örgülerinden birini tutup hafifçe çektiştirerek. "Hazırlanalım ve gidip şu kurdeleleri satın alalım."

CHAPTER THREE

MKöyün yeşil alanındaki bakkalı işleten iki kız kardeşten küçüğü olan Jane Miller Stephanie kurdeleleri seçti. Gökkuşağının tüm renklerinden ve daha fazlasından oluşan yeni bir ürün tedarik ettiklerini açıkladı. "Bu kadar çok güzel renk varken seçim yapmak kolay değil, o bu mu?" o dedi ne zaman o gördüm onu Müşteri tereddüt ediyor. "Ama şu turuncu olana bakın, Leydi Stephanie. Şimdiye kadar gördüğünüz en güzel gün batımı kadar canlı değil mi? gördün mü?"

"Evet, öyle," diye kabul etti Stephanie. "Onlardan bir tane almalıyım. Ve bundan da. Tam nergis renginde, en sevdiğim çiçek. Leydi Rhys bana bunun Galler'in çiçeği olduğunu söyledi."

Devlin geride durdu, çünkü sıradan bir erkek olarak fikri sorulmamıştı. Papazın hizmetçisine başıyla selam verdi ve bir kolunun üzerinde yüklü bir sepetle dükkândan çıkarken kapıyı ona açık tuttu. İçeri giren demircinin kızı Sally Holland'a ve onun hemen arkasından gelen Leydi Rhys ile Gwyneth'e de kapıyı açık tuttu. Sally önce onlara servis yapılmasına izin vermek için kenara çekilecekti ama Leydi Rhys ona teşekkür ettikten sonra sıralarını beklemelerinin adil olacağı konusunda ısrar etti. Bu arada Bayan Miller, yani ablası Caroline da

Sally'ye elinden geldiğince çabuk hizmet etmek istiyordu ama aynı zamanda daha ünlü müşterisine, Jane zaten Leydi Stephanie'nin kurdelelerini sardığı için, hizmetlerini sunmak için daha da erken müsait olabileceğini belirtti.

"Hiç acelemiz yok, Bayan Miller," diye teminat verdi Leydi Rhys. "Ve işte Lord Mountford da bir anıtın üzerindeki sabır gibi bekliyor. Nasılsın, Devlin? Stephanie kurdele satın alıyor mu? Yeni gelmiş olmalılar. İki hafta önce baktığımda pek fazla seçenek yoktu."

"Ah, Leydi Rhys," dedi Stephanie başını çevirip gülümseyerek. "Bir tanesi tam nergis renginde. Gelin ve görün. Bu mayıs direği için ve Dev seçmeme izin veriyor çünkü bazen renk körü olduğunu düşünüyorum."

Leydi Rhys tezgâha yaklaştı ve Bayan Jane Stephanie'nin seçtiği kurdeleleri görebilmek için paket kâğıdını açtı.

"Erkekler genellikle berbat bir zevke sahiptir," dedi Leydi Rhys. "Kendi hallerine bırakılsalar muhtemelen gri ya da kahverengiye seçerlerdi."

"Ben de aynen öyle dedim." Stephanie mutlu bir şekilde kıkırdadı.

Bu sırada Devlin de Gwyneth'in yanında duruyordu. Ona başıyla selam verdi. "Günaydın, Gwyneth. Yoksa öğleden sonra mı? Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Ben de öyle," dedi ona. "Bayan Proctor'dan yeni geldik. Annem ve ben şenlikte giyeceğimiz yeni elbiseler için ölçü alıyorduk."

"Ah. Gündüz için mi yoksa akşam için mi?" diye sordu. "Ya da belki ikisi birden?"

"Akşam için zaten bir elbisem var," dedi. "Bir süredir bende olmasına rağmen henüz giymedim. Paskalya'dan sonraki toplantı için tasarlanmıştı ama gidemedik. Hepimiz soğuk algınlığı geçirdik."

"Hatırlıyorum," dedi. "Üzgündüm. Seni özledim."

"Sanırım kaçırdığınız kişi ben değil İdris'ti," dedi.

Söylemesi garip bir şeydi ve pek de nazik değildi. "Ama İdris'le dans edemezdim," dedi. "Tuhaf görünürdü. İnsanlar konuşurdu."

Kısa bir süre ve beklenmedik bir şekilde güldü. Gwyneth, her zaman farkında olduğu gibi, ondan hoşlanmıyordu.

"Belki de balonun açılış setini bana ayırırsınız," dedi ve sonra bu kadar düşüncesizce konuştuğu için pişman oldu. "Belki de çoktan Nick'e söz vermişsindir ya da vermeyi düşünüyorsunuzdur. O zaman ikinci sete ne dersiniz?"

Çenesini kapalı tutması çok daha iyi olurdu. Mantıklı bir mazeret bulmak için beyninin nasıl çalkalandığını neredeyse görebiliyordu. Gwyneth'le hiç dans etmemiştir. Elbette hiç sormamıştır. Gwyneth ondan hoşlanmıyordu.

"Kimse için herhangi bir set ayırmadım," dedi ona. "Babam her zaman buna izin verilmemesi gerektiğini söyler, özellikle de herkesin birbirini tanıdığı bir mahallede. Bir erkeğin bir bayana dans teklif etmesinin ancak haftalar önce başkasının rezerve ettiğini öğrenmesinin küçük düşürücü olduğunu söyler. Bu onu aptal gibi gösteriyor ve hissettiriyor, diyor. Twp onun kullandığı kelime. Galce."

"Evet," dedi. "İdris beni bir iki kez çağırdı. O halde seni dansa kaldırmak için şenlik akşamına kadar bekleyeceğim." Bu ona başka bir bahane bulması için bolca zaman kazandıracaktı.

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama Stephanie o anda tezgâhtan uzaklaştı, paketini göğsüne bastırdı ve Gwyneth'e gülümsedi.

"Saat ona kadar dansı izlememe izin verilecek," dedi, "tam olarak on yaşında olmasam da. Ama anneme de açıkladığım gibi, onuncu yılımdayım. Pippa'nın

doğum gününden sonraya kadar bekleyecek. On beş yaşında olduğu için bu yıl dans etmesine izin veriliyor. Ama kimsenin ona sormayacağından korkuyor."

Devlin, "Ona soracağım," dedi.

Dudaklarıyla bu sesi çıkardı. "Sen sayılmazsın Dev," dedi ona. "Sen onun kardeşisin."

"Ah," dedi. "Sana yeterince para verdim mi?"

"Verdin," dedi ona. "Hatta size geri vermek için bir şilin ve yedi peni para üstüm bile var."

"Takdire şayan," dedi. "Sana iyi günler, Gwyneth."

Stephanie, "Leydi Rhys kiliseye gidiyor çünkü Sör Ifor orada org çalışıyor," dedi. "Az önce bana uzun bir bekleyiş olabileceğini söyledi."

"Ifor oynarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor," diye açıkladı Leydi Rhys, bir an için tezgâhtan uzaklaşarak. "Gerçi bunun kimse için yeni bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Onu sonsuza kadar dinleyebilirim," dedi Bayan Jane iç çekerek. "Ve bu bile yeterince uzun olmazdı."

Stephanie ona, "Eve gitmeden önce beni hana götürüp kahve odasında limonata içireceğini söylemiştin, Dev," diye hatırlattı. "Gwyneth de gelebilir mi? Gelir misin, Gwyneth? O da gelebilir mi Leydi Rhys?"

"Belki," dedi Devlin, "Leydi Rhys de kahve içmeye gelmek ister."

"Hayır, hayır," dedi. "Bir süre sessizlikte oturup org dinlemeye çok hazırım. Ama sen git, Gwyn, elbette. Birbirimizi nerede bulacağımızı biliriz."

"O zaman teşekkür ederim," dedi Gwyneth, Stephanie'ye gülümseyerek. "Bu çok hoş olacak."

Dükkândan birlikte çıktıklarında Stephanie, "Sana seçtiğim kurdeleleri gösterirdim," dedi. "Ama Bayan Jane onları o kadar güzel paketledi ve iple o kadar düzgün bağladı ki, paketi açmaya kalkarsam ortalığı dağıtırım."

Gwyneth, "Onları mayıs direğine asıldıkları zaman göreceğim," dedi. "O zaman ne düşündüğümü sana bildiririm."

Mavi ve beyaz dikey çizgili elbisesi, mavi spencer'ı ve ona uygun bonesiyle çok güzel görünüyordu. Koyu renk saçları ensesinde sıkı bir düğüm halinde toplanmıştı. Devlin, kurdele paketini arabasının koltuğunun arkasına yerleştirip kol kola yeşil alanın bitişiğindeki köy hanına doğru yürüyen Stephanie'yle onu takip ederken, onun toplum içinde her zaman sık görüldüğünü kabul etti. Evde ya da babasının arazisindeyken genellikle çok farklı görünüyordu. Bir zamanlar onun vahşi bir çocuk olduğunu düşünmüştü. Yılın üç mevsimi boyunca sık sık dışarıda yalınayak dolaşır, uzun saçları dağınık bir şekilde sırtına dökülürdü. Sık sık eski, bol elbiseler giyerdi, belki de kıyafetlerini çok sık kirlettiği, hatta yırttığı için. Devlin, babasının arazisinde tırmanmadığı bir ağaç ya da yakınında mükemmel bir kapı olsa bile üzerinden atlamadığı bir çit olduğundan şüpheliydi Gwyneth için kapılar sallanmak üzere yapılmıştı.

Devlin özellikle bir gün bir kedinin uzun bir ağacın tepesinde mahsur kalmış, acıklı bir şekilde miyavlıyordu. Leydi Rhys endişeyle bahçıvanlar ve uzun merdivenler hakkında mırıldanıyor, İdris de kedilerin her zaman yaptığı gibi aptal hayvanın eninde sonunda aşağı inmenin yolunu bulacağını tahmin ediyordu ve Devlin onu kurtarmak için gönüllü olup olmayacağını merak ediyordu. Bu arada Gwyneth tırmanıp hayvanı kendisi getirmişti. Ve çektiği acılar yüzünden çıplak kolları ve dizleri fena halde çizilmişti.

Ah, o günlerde onu nasıl da sevmişti. Gerçi aşk doğru bir kelime değildi, çünkü o zamanlar kendisi de bir çocuktı ve cinsel bir yanı yoktu.

ona karşı olan hisleri. Fırsat buldukça Cartref'e kaçan, onunla eğlenip gülen ve onun tüm aşırılıklarını teşvik eden Nick'i kıskanmıştı. Ya da belki o da Nick'i cesaretlendirmişti. Eğer onun arkadaşı olsaydı, diye düşündü Devlin, muhtemelen kızın incinmesinden korktuğu için birkaç kez dikkatli olmasını tavsiye ederdi. Kız da ona güler ve yine de istediğini yapardı. Gerçekten de, muhtemelen farkında olmadan onu daha da vahşileşmeye teşvik ederdi.

İstese bile Gwyneth'in arkadaşı olamazdı. Nick gibi olamazdı. Sadece olabilmeyi dilemişti.

Babası hanın önünde durmuş, bir elinde bira, biri papaz üzere üç adam ve bir kadınla konuşuyordu. Bu kadın Bayan Shaw'dı, köyün yeni sakini. Belli ki küçük köpeğini tasmaıyla gezdiriyordu.

Stephanie babalarına sarılırken, babaları da elindeki içkiyi bir kol boyu uzatıp boştaki eliyle Stephanie'nin sırtını sıvazladı ve Stephanie'den Gwyneth'e, oradan da Devlin'e doğru gülümsedi.

Stephanie ona, "Dev'le birlikte mayıs direği için yeni kurdeleler seçmeye geldim," dedi. "Renkleri ben seçtim. Onları görene kadar bekle. Ve şimdi Dev beni kahve odasına limonata içmeye götürüyor ve Gwyneth de bizimle geldi çünkü babası kilisede org çalıyor ve Leydi Rhys oturup dinleyecek ama muhtemelen uzun süre çalacak çünkü kendisine hatırlatılana kadar zamanı unutuyor. Ama Leydi Rhys ona bir süre daha hatırlatmayacak. Bizimle gelmek ister misin baba?"

"İçeri girin ve oturun," dedi babaları güler yüzle. "Ben biramı ve sohbetimi burada bitireyim, sonra evde görüşürüz. Annene şenlikte yardım etmene çok sevindim. Şimdiye kadarki en iyisi olacak ve tüm sıkı çalışmasının uygun bir kanıtı olacak. En çok ben mi

Dünyadaki en şanslı koca falan mı? Gerçi belki babanın bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır, Gwyneth."

Kahve odası boş, sessiz ve serindi. Stephanie pencere kenarında bir masa seçtikten sonra Devlin hepsi için içecek sipariş etti: kız kardeşi ve Gwyneth için limonata, kendisi için kahve.

Stephanie, ev sahibi içkilerini getirmek için çekilirken, "Eğer yetişkin ve gerçekten çok güzel olsaydım," dedi, "ve kocam Hindistan'da bir savaşta öldürülmüş olsaydı, hiç kimseyi tanımadığım ve kimsenin beni tanımadığı ülkenin derinliklerinde bir yerde yaşamaya gideceğimi sanmıyorum. Ya sen, Gwyneth? Ya sen, Dev?"

Bunu kendisi de merak etmişti. Bayan Shaw oldukça gençti, en fazla yirmi beş ya da altı yaşındaydı. Ayrıca son derece güzeldi. Modaya uygun giyiniyordu ve çok Zihninin hangi kelimeyi aradığını tam olarak bilmiyordu. Kışkırtıcı, belki? Ama bu biraz sert oldu. Görünüşe göre annesi ya da herhangi bir akrabası olmayan yaşlı bir kadınla birlikte yaşıyordu. Devlin onu hiç görmemişti ama keskin burunlu, asık suratlı ve her zaman siyah giyinen biri olarak tarif edildiğini duymuştu. Bayan Shaw siyah giymezi.

-Hatta yarı yasın gri ya da lavantası.

"Sanırım kendine göre nedenleri var," dedi. "Ve bunlar onu ilgilendirir, bizi değil."

"Ama bilmek isterdim," dedi kız kardeşi iç çekerek. "Dokuz yaşındayken kimse sana bir şey anlatmıyor."

"Belki de," dedi Gwyneth, "kocasının ölümüne o kadar üzülüyor ki, sakın bir yer olması koşuluyla nerede yaşadığını umursamıyor."

"Ama o zaman nasıl görüldüğü de umurunda olmazdı, değil mi?" Stephanie reddedilemez bir mantıkla konuştu. "Belli ki önemsiyor. Ben olsam böyle kıyafetler giymezdim."

bugün sadece köpeğimi yürüyüşe çıkarmak için giyiyor. Kırssalda. Bu aptalca olurdu. Şemsiyesini fark ettin mi, Gwyneth? Tamamen dantel ve gösterişliydi. Bir insanı tek bir güneş ışığından bile korumaz. Bahse girerim Londra'da Hyde Park'ta yürürken bayanların giydiği türden kıyafetlerdir. Ya da Bond Caddesi'nde. Ya da Bath'daki Pump Room'da. Erkeklerin dikkatini çekmek istediklerinde."

İçkileri önlerine konurken Devlin, "Bilme ihtiyacını azaltmak istemem Steph," dedi. "Ama gerçekten, Bayan Shaw'un motivasyonları bizi ilgilendirmez, değil mi?"

Gwyneth, "Hyde Park'ın Londra'da görmek istediğim bir yer olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve Vauxhall Bahçeleri. Tabii ki geceleri. Ay ışığında ve lamba ışığında büyülü bir yer olduğu söylenir. Sen ne görmek istersin Stephanie?"

Bayan Shaw Devlin'i biraz huzursuz hissettirdi. Ve gerçekten de ona geçen yıl üzerinde pek de iyi bir izlenim bırakmayan, eğlenmeyi umduğu ama pek de eğlenemediği Londra'yı hatırlatıyordu. Çünkü o sıkıcı bir köpekti elbette.

"St. Paul Katedrali," dedi Stephanie. "Ve Carlton House. Ve tüm galeriler ve müzeler. Acaba Bayan Shaw kocasıyla birlikte Hindistan'a gitti mi? Eğer gittiyse, bu sabah taşıdığı o aptal şemsiyeden daha sağlam bir şemsiyeye ihtiyacı olduğu kesin. Bence sevdiğin adamla birlikte davulu takip etmek son derece heyecan verici ve harikulade romantik olurdu. Değil mi, Gwyneth?"

Gwyneth biraz kızardı ve Devlin onun cevabını bekledi. Kardeşiyle Gwyneth hakkında hiç konuşmamış olmasına rağmen, sık sık Nick ve Gwyneth'i merak ederdi. Artık büyüdüklerine göre sevgili miydiler? Kesinlikle öyle olmalıydılar. Aralarında bir anlaşma var mıydı? Nick Eylül'de kardeşine katılmak için ayrılmadan önce resmi bir nişan olacak mıydı?

Alay mı? Onu takip etmesi söz konusu muydu? Ama o sadece on dokuz yaşındaydı.

Gwyneth, "Bir kütükten diğerine geçmenin rahatsız edici olacağını düşünüyorum," dedi. "Asla yerleşik bir eve sahip olmamak. Kulağa romantik geliyor, Stephanie. Bunu kabul ediyorum. Ama gerçekte öyle olduğundan şüpheliyim. Ayrıca, evde kalıp haber beklemekten daha fazla olmasa da, çok stresli olurdu. Askerler savaşıyor. Yaralanır ve sakat kalırlar. Öldürülürler. Eşleri kesinlikle sürekli bir korku ve endişe içinde yaşarlar. O zavallı kadın cehennemi yaşamış olabilir. Şimdi o aptal güneş şemsiyesini ona çok görmemeliyiz."

Stephanie ona bakıyordu, yarısı tüketilmiş içkisini unutmuştu. "Cehennemi yaşamış gibi görünmüyor," dedi.

Gwyneth, "İnsanlar içlerinde ne hissettiklerini her zaman dışarıya yansıtmazlar," dedi.

Ah. Devlin neredeyse yüksek sesle iç çekiyordu. Hayır, gerçekten de öyle değillerdi. "aşık olmak aşık olmak çok riskli bir şey yapmak için, o zaman?"

Stephanie sordu. Görünüşe göre retorik bir soruydu. İkisinin de cevap vermesini beklemedi. "Eğer aşık olsaydım ve sevdiğim adam duygularıma karşılık verseydi, onunla birlikte dünyanın öbür ucuna gider, ejderhalarla, volkanlarla ve istilacı ordularla yüzleşirdim. Eğer biri beni durdurmaya çalışırsa, onunla kaçır, evlenir ve sonsuza dek mutlu yaşardım."

"Muhteşem!" Gwyneth güldü.

Stephanie ne tür peri masalları okuyordu acaba? Devlin merak etti.

"Kaçma Steph," dedi ona gülümseyerek ve elini okşayarak. "Düğününde olmak istiyorum. Gururlu bir kardeş olarak."

"O zaman sonsuza dek bekleyeceksin." İç çekti ve vecd dolu bakışlarını kaybetti. "Hiç kimse benimle evlenmek istemeyecek."

Tabii ben Leydi Stephanie Ware, Stratton Kontu'nun kızı ve zengin olduğum için değilse. Kimse bana aşık olmayacak. Bunun için üzgünüm Dev, çünkü en büyükleri sensin ve bu nedenle kız kurusu olduğum süre boyunca bana bakmak zorunda kalacaksın."

"Gerekirse sana sonsuza kadar seve seve bakarım," dedi ona.

"Bence çok şaşıracaksın Stephanie," dedi Gwyneth ona. "Bence dünyanın en yakışıklı -ve en atılgan ve zeki-erkeğinin sana sırılsıklam aşık olması ve ayaklarını yerden kesmesi tamamen mümkün."

Stephanie dudaklarıyla şişirme sesi çıkardı ama sonra kıkırdadı. "Ve Ay'daki adam ondan düşebilir," dedi, "ve Atlantik Okyanusu'nun ortasına çakılabilir."

"Bu arada Sör Ifor ve Leydi Rhys onu beklemekten sıkılıp eve yürümek zorunda kalmadan önce Gwyneth'i kiliseye götürsek iyi olur," dedi Devlin ayağa kalkarken.

Stephanie, "Onu curricule'a bindirirdik, şapşal," dedi. Ama bardağını boşalttı ve ayağa fırladı.

Kontun konuştuğu üç adam, onlar ayrıldığında hâlâ hanın dışındaydı. Bayan Shaw ise yoluna devam etmişti. Devlin, babalarının da öyle olduğunu fark etti.

Dört çocuk köyün yeşil alanında, ördek havuzunun bir tarafında elden ele top atıyorlardı. İçlerinden biri Stephanie'ye el salladı, Stephanie de ona el salladı ve saç örgüleri omuzlarında sallanarak çimlerin üzerinden onlara doğru fırladı.

Omzunun üzerinden seslendi: "Arabada görüşürüz Dev," dedi.

Gwyneth'e kolunu uzattı.

"Bana kiliseye kadar eşlik etmenize gerçekten gerek yok Lord Mountford," dedi.

"İki kadın yoldaşım tarafından terk edileceğim, öyle mi?" diye sordu ona. "Köyün yarısının gözü önünde mi? İtibarım paramparça olacak."

Yine de gülümsedi ve onun koluna girdi. "Stephanie'yi seviyorum," dedi ona.

"Ben de öyle," dedi. "Keşke kendini biraz daha fazla sevseydi. Ama aynaya baktığında kendini görmek yerine şişman bir çocuk görüyor. Alayına katıldıktan sonra Nick için korkacak ve onun için endişelenecek misin?" diye sordu sorunun dudaklarından çıkacağını fark etmeden önce.

"Elbette," dedi. "Napolyon Bonapart'ın durumu gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Yakında açık bir düşmanlık olacak ve aptal çocuk-adam- tüm bunların bir parçası olmak için o kadar hevesli ki bazen onu sarsabilirim."

"Yine de," dedi Devlin, "savaşın ciddi bir iş olduğunu biliyor."

"Evet," dedi. "Öyle. Oh, elbette öyle. Heveslerine aptalca diyerek ona haksızlık ediyorum. Yine de bazen, keşke dünyayı kadınlar yönetse diyorum. Erkeklerden çok daha iyisini yapardık."

"Belki de kadınların gücü olmadığı içindir," dedi. "Belki de sahip olsalardı, kısa süre içinde onu erkekler gibi kullanmaya başarlardı."

"Ah canım," dedi. "Güç gerçekten de yozlaştırıyor demek?" "Belki de olduğunu düşünüyorum," dedi. "Pek çok insan

Gücün, ona sahip olmayanların hizmetinde kullanılması gerektiği şeklindeki asil ideale sınıksız tutun."

Bunun Gwyneth Rhys ile yaptığı en uzun konuşma olduğunu düşündü. Ve sesi

Birinin onu kaldırıp üzerindeki tozu silkelemesi gerekiyordu. Ondan hiç hoşlanmamış olması şaşırtıcı mıydı?

Kilisenin önüne gelmişlerdi. Kapılar açık duruyordu ve org müziği dışarı taşıyordu.

"Bence," dedi kadın ve gülümseyerek doğrudan ona baktığı için biraz nefessiz kaldığını hissetti, "tüm erkekler org, çello ya da arp çalmayı öğrenmeli ve ruhlarındaki tüm tutkuyu müziğe dökmeli. Ya da başka bir sanat dalına. Dünya kesinlikle daha iyi bir yer olurdu. Ama mükemmel bir dünyada yaşamadığımıza ve annem öğle yemeğini kaçırdığı için kendini çok aç hissettiğine göre, içeri girip hepimizin eve gitmesini önersem iyi olacak. Limonata için ve kiliseye kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim Devlin."

Birbirleriyle sık sık Galce konuşan anne ve babasına kıyasla çok daha az belirgin olmasına rağmen, sesindeki hafif Gal aksanını her zaman fark etmişti. Yine de bugüne kadar bunun onun çekiciliğinin ne kadar büyük bir parçası olduğunu tam olarak fark etmemişti. Kontralto şarkı söyleme sesine uygun pes bir konuşma sesi vardı. Az önce ona Devlin diye seslenmişti.

Stephanie'yi aramak için dönmeden önce onun kilisenin içinde kaybolmasını izledi.

Onu en sevdiği ve açık ara en uzun olan yoldan, kendi arazileriyle Sir Ifor'unaki arasındaki tepelerin tepesinden eve götürdü. Atları yaylandırmayı kesin bir dille reddetti, ama kız bir yandan koltuğunun kol dayanağına, diğer yandan da adamın ceketinin koluna tutunurken, yer yer yolun her iki tarafındaki dik düşüşlerde yine de coşkuyla haykırdı. Eğer onları devirirse bu ona çok iyi gelecekti.

Gwyneth evdeyken vahşi doğasını hiçbir zaman tamamen terk etmemişti ama büyüdükçe daha az görünür olmuştu. Ya da Devlin'e öyle görünmüştü.

İdris'e yaptığı ziyaretler sırasında onu uzaktan izlemişti. Açık havada yalınayak dolaşmaya, saçlarını bağlamamaya, özgürce koşmaya devam etmişti. Onu bazen köpeklerle koşup oynarken ya da bir kazığın üzerine oturup kitap okurken görmüştü. Bir keresinde elinde kitabıyla bir ağacın çok da alçak olmayan dallarına çıkmış, bir kedi yanındaki dala tünemiş ve onu okşayan elinin ulaşabileceği bir yere kadar gelmişti. Ona her zaman bir hanımefendinin eğitimli tavrından ziyade doğal bir zarafetle hareket ediyormuş gibi gelmişti. Ama sadece Cartref'te. Başka yerlerde, bu sabah olduğu gibi, kabul görmüş bir nezaketle davranırdı.

Devlin'e her zaman tutkuyla dolup taşıyormuş gibi gelmişti; belki de Galler mirasının bir ürünüydü bu.

Yıllardır genç bir adamın ulaşılmasız olana duyduğu özlemle bakmıştı ona. Çünkü onun kendisinden, gecenin gündüzden farklı olduğu kadar farklı olduğu her zaman açıktı. Yine de onu özlüyordu, bu tutkudan biraz pay almak istiyordu. Bazen, utanç verici bir aptallıkla, onunla birlikte bir çayırda diz boyu kır çiçekleri içinde, el ele, gülerek koşmayı hayal ediyordu. Arp çalışıyordu, ona çalması en imkânsız görünen enstrümandı bu, ama orgdan bile daha unutulmaz bir müzik üretebiliyordu. Çok iyi çalışıyordu. Çalarken arpıyla bütünleşmiş görünüyordu. Galler'in enstrümanı.

Ondan hoşlanmıyordu. Bu, onunla olan ilişkisindeki tek değişmez şeydi - ya da daha doğrusu, bir ilişkinin tamamen yokluğundaki. Ya da belki de hissettiği şey hoşlanmamak kadar aktif değildi. Belki de daha kötüsüydü - kendisini hiçbir şekilde ilgilendirmeyen birine karşı tam bir kayıtsızlık. Çünkü o sıkıcıydı ve asla vahşi değildi. Ya da eğlenceli. Ya da spontane. Hayatları boyunca yakın bir dostluk kurduğu Nicholas'ın tam zıttıydı ve belki de şimdi genç birer yetişkin olduklarından daha fazlasıydı. O

Sonbaharda alayına katıldığında onun için endişeleneceğini itiraf etmişti.

Devlin Gwyneth'i sevmemeye çalışmıştı. Ne de olsa onu sevmek sadece anlamsız bir kalp ağrısına yol açıyordu. Çünkü elinden gelse bile bir kardeşin korunmasına engel olmazdı. Bazı şeyler basitçe yapılamazdı. Ayrıca, kardeşini seviyordu. Ve yine ayrıca, ondan hoşlanmıyordu.

Gwyneth Rhys'i sevmemeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Ona umutsuzca aşıktı.

Bu gerçek, geçen yıl ikisi de tek başlarına ata binerken bu tepelerin eteklerinde ona rastladığında yüzüne ağır bir şekilde çarpmıştı. O zamandan beri biliyordu -kendi gözleriyle görmüştü- ara sıra pantolon giydiğini ama onu pantolon giyerken hiç yakından görmemişti. Pantolonla birlikte beline kadar soktuğu bol bir beyaz gömlek giymişti ve gömleğin bolluğu dikkatleri bir şekilde düzgün göğüslerine çekmişti. Dar pantolonunun içinden bacakları uzun ve kıvrımlı görünüyordu. Koyu renk, parlak ve dağınık saçları, oval Madonna yüzünü çerçeveleyerek arkasından akıyordu. Kendisinininkinden birkaç ton daha koyu olan iri mavi gözleri onu görünce açılmıştı.

Dizginlerini çekmiş, varlığının özüne kadar şok olmuştu. Zihni kontrolü ele geçirmek için savaşıırken bile bedeni katıksız bir şehvetle tepki vermişti. Zihni kazanmıştı elbette, her zaman olduğu gibi. Her zaman sıkıcı bir köpekti. Nefes alış verişini düzene sokarken ona yavaşça bakmış, gözlerini gözlerinden ayırmadan bakmış ve ona bu karşılaşma hiç olmamış gibi davranmasının daha iyi olacağını söylemişti. Ya da buna benzer bir şey.

Şapkasını ve tokalarını kaybettiğinin farkında olup olmadığını sormak gibi şakacı bir yorum yapmak ve gülümsemek yerine söylediği ve yaptığı şey buydu

Yol boyunca bir yerlerde. Bu, ona yönelttiği soğuk, meydan okuyan bakışın yerine ondan cevap niteliğinde bir gülümseme getirebilirdi. İnce bir şekilde gizlenmiş küçümseme.

Bu şakayı, dönüp onunla birlikte manzarayı seyretmek için tepelerin üzerinden geri gitme önerisiyle takip edebilirdi. Özellikle açık bir gün olduğunu hatırladı. Birlikte keyifli bir yarım saat kadar geçirebilirlerdi. Belki de . . . Ama adam tahmin ettiği gibi tepki vermişti ve kadın da ona gülererek yoluna devam etmiş olmalıydı. Ya da sadece ondan hoşlanmadığını doğrulamıştı. Ondan uzaklaştığı için rahatladığı kesindi.

Evine at sürmüştü. Umutsuzca aşıktı. Aslında tam anlamıyla, umutsuzca. Vikont unvanına sahip olsa da, bir kontluğun, mülkün ve servetin varisi olsa da, onun gibi biri Gwyneth Rhys gibi birini nasıl etkileyebilirdi ki? Özellikle de olmadığı her şey olan ve muhtemelen zaten aşık olduğu kardeşi varken.

"Peki ya sen Dev?" Stephanie, salonun arkasındaki düz araziye indiklerinde ve artık dikkatini çekecek bir tehlike kalmadığında uzun bir sessizliği bozarak sordu. "Aşık olup evlenecek ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksın?" Kadının akli handaki konuşmalarına dönmüş gibiydi.

"Aşık olabileceğim biri olduğunda, kesinlikle," dedi ve başını çevirerek ona sevgiyle gülümsedi. "Yirmi iki yaşın sana çok eski göründüğünü biliyorum Steph, ama gerçekten sadece yirmi iki yaşındayım. Bana zaman ver. Ve fırsat. Bir gün karşıma çıkacak - sonsuza dek hayalimdeki kadın. Ona sıırıslıkam aşık olacağım, o da bana ve evleneceğiz - kaçarak değil, tüm olağan formalitelerden sonra, böylece ailem de benimle birlikte kutlama yapabilecek. Ondan senin nedime olmana izin vermesini isteyeceğim,

O da evet diyecek çünkü bana aşık olacak ve bu yüzden seni de sevecek. Ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Kız kardeşi iç çekti. "Pippa da mı?" diye sordu ona.

"Elbette," dedi. "Aşkım hanımefendiden iki kız kardeşimin de nedime olmasını isteyeceğim."

Stephanie, "O zaman umarım onun da sekiz kız kardeşi yoktur," dedi ve kolunu okşayıp yüzüne bakarken neşeyle kıkırdadı. "Kendimi bir alayın parçası gibi hissedirdim. Onu bulduktan sonra da beni sevmeye devam edecek misin?"

"Steph." Başını çevirip tamamen ona baktı. "Bu dünyada seni sevmeme engel olabilecek hiçbir şey yok. Ya da cennette veya cehennemde de, eğer tüm alternatiflerin kapsanmasını istiyorsan."

"Ah." İç çekti.

CHAPTER FOUR

Tşenlik günü Boscombe köyü aşağı yukarı boşaldı, herkes nehrin üzerindeki köprüden geçti ve hafif eğimli yolda yürüdü ya da atlarına bindi. eve giden yol.

Her yaştan insan, en güzel gündüz kıyafetlerini giymiş ve toplumun her kesiminden insanlar gelmişti. Rahip Paul Danver, kilisenin yanındaki yeşil alanda bulunan papaz evinden Bayan Danver ve yaşları dokuz ile on dört arasında değişen üç çocuğuyla birlikte geldi. Bayan Miller da yılın birkaç gününden birinde -pazar günleri hariç tabii ki- dükkânını kapatıp gelmişti. İkisinden büyüğünün, çimenlerin üzerinde papazın günün şenliklerini başlatmak için dua etmesini beklerken bir grup komşuya söylediği gibi, alışverişe gelen kimse olmadığında dükkânı açık tutmanın bir anlamı yoktu.

Doktor George Isherwood, öğretmen Alan Roberts ile birlikte geldi. Terzi Bayan Proctor, kızı Audrey ile birlikte gelmişti. Şenlik günü Bayan Proctor için her zaman bir zafer niteliği taşırdı, çünkü kadınların bir kısmı Audrey'nin de yardımıyla Bayan Proctor'un kendi tasarladığı ve diktiği elbiseleri giymişti. Demirci Oscar ve eşi Amy Holland ile oğulları Cameron ve kızları Sally ve Mrs.

Holland'ın annesi. Köyün yeşil alanındaki demircinin üstünde dükkânı olan marangoz Matthew Taylor da onlarla birlikte geldi.

Ve bir zamanlar salondaki Ware çocuklarının iki nesline dadılık yapmış olan Bayan Barnes da büyük yeğeni Alice ile gelmişti. Albay Wexford da kız kardeşi Bayan Prudence Wexford ve on iki yaşındaki kızı Ariel ile gelmişti. Yeni sakin Bayan Shaw ise tek başına gelmişti; arkadaşı evde kalan birkaç köylüden biriydi -belki de tek kişiydi-. Çok sayıda başkaları da vardı. Çiftlik işçilerinin hepsi Boscombe'un batı yakasındaki kulübelerinden geliyordu -neredeyse köy içinde köy gibiydi, kulübeler neredeyse birbirinin aynısıydı ama yine de beyaz badanalı duvarları, sazdan çatıları ve onları birbirinden ayırmaya yardımcı olan farklı renklerdeki kapılarıyla çok güzeldi.

Aileler kilometrelerce uzaktan geldiler, bazıları mütevazı insanlardı.

David Cox ve eşi gibi toprak sahipleri köy dükkanına süt, yumurta ve mevsiminde sebze tedarik ediyorlardı. Diğerleri Stratton Kontu'nun kiracılarıydı. Birkaçı ise önemli ve sosyal itibarı olan toprak sahipleriydi. En büyüğü yirmi dört, en küçüğü on dört yaşında olan karısı ve çocuklarıyla Baron Hardington Charles Rutledge gibi Rhys'ler de bu gruptandı.

Geniş Ware ailesinin üyeleri, eğer yeterince yakın oturuyorlarsa, ki birçoğu öyleydi, geldiler. Bazıları hâlâ bu ismi taşıyordu. Bazıları ise Ware kızlarından birinin evlenmesiyle değişmişti. Ailenin bazı üyeleri, oldukça uzakta yaşıyor olsalar bile şenlikten bir gün önce gelip Ravenswood misafir odasının konforunda giyinmek ve boş zamanlarında kahvaltı etmek için kalıyorlardı. Daha sonra bir gece daha kalırlardı.

şenliğe de katıldılar. Bu konuklar arasında Stratton Kontesi'nin anne ve babası Richard ve Ellen Greenfield ile kontesin küçük kardeşi, çocuksuz bir dul olan oğulları George da vardı.

Kontun evinin konukları arasında annesi, dul kontes ve şimdi çocukluk evlerinde birlikte yaşadığı, evlenmemiş kız kardeşi Margaret Beecham da vardı. Ayrıca amcası ve teyzesi Edward ve Beatrice Ware ile dul teyzesi Enid Lamb, en büyük oğlu Malcolm, eşi Jane ve iki çocukları da vardı. Kont'un küçük kardeşi Charles Ware, karısı Marian ve üç çocuğuyla birlikte kalmaya gelmiş, büyük kız kardeşi Eloise Atkins ise şenlik günü kocası Vincent ve iki çocuğuyla birlikte gelmişti; küçük olan Kitty bu yıl yeni kocası Peregrine Charlton'la birlikteydi ve dikkatli gözlere ilginç bir etkinlik beklentisi içinde olduğunu göstermeye başlamıştı bile.

Sabahın ortasında tüm bu aile üyeleri Evin önündeki geniş, düz çimenlikte komşular, arkadaşlar ve köylüler vardı. Ortalık kalabalıktı ve neşeli selamlaşmaların gürültüsüyle uğulduyordu. Hava elbette - bundan gerçekten şüphesi olan var mıydı ki? Gökyüzü açık, hava ılık ve hafif bir esinti vardı. Aslında esintinin gözle görülebilen tek kanıtı, çimenliğin batı tarafındaki mayıs direğinin üzerindeki parlak renkli kurdelelerin dalgalanmasıydı.

Ravenswood'un Wares'ları da dışarıdaydı, misafirlerini sıcak gülümsemeler, içten tokalaşmalar ve herkes için birkaç özel sözle karşılıyorlardı, Cumartesi öğleden sonraları, Pazar günleri ve tatiller hariç her gün çiftliklerinde çalışanlar bile - ki

bugün bir tanesiydi. Çalışmak zorunda olan hizmetkarlar, Ağustos ayında kendi seçtikleri bir günde, ücretini ödeyecekleri bir tam gün izinle ödüllendirileceklerdi.

Sonunda papaz, kontesin bir hareketi ve gülümsemesine karşılık vererek, geniş mermer basamakların dibindeki taş döşeli terasta yerini aldı; bir yanında Stratton Kontu ve Kontesi ile Vikont Mountford, diğer yanında da diğer çocukları vardı. Okul müdürü Bay Roberts, Sir Ifor Rhys'in, dua ve açılış konuşmaları bittikten sonra Owen ve Stephanie'nin de dahil olacağı gençlik korosunun üyelerini, son birkaç aydır büyük bir özenle çalıştıkları şarkıları söylemek üzere terastaki yerlerini almaları için sıraya dizmesine yardım ediyordu. Maypole dansçıları -başlarında çiçek çelenkleri olan pastel tonlarında elbiseler giymiş bayanlar, koyu renk pantolon ve yelek giymiş, gömlekleri eşlerinin elbiseleriyle aynı renkte olan erkekler- kendileri için çalacak olan iki kemancıyla birlikte maypole yakın bir yerde duruyorlardı.

Toplanan konukların üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktü. dikkatlerini terasa yönelttiler. Papaz iki kolunu kaldırdı ve herkesi başlarını eğmeye davet etti.

-

GWyneth herkesle birlikte çimenlerin üzerinde duruyordu; İdris bir yanında, annesi ve babası diğer yanındaydı.

Yeni pembe müslin elbisesinin içinde kendini hiç utanmadan güzel hissediyordu. Parlak renk tonu onun için alışılmadık olsa da doğru bir seçim olmuştu. Bone takmamıştı. yerine, hizmetçisine saçlarını başının üzerinde bir düğüm halinde toplatmış, saçlarından bukleler ve dallar dökülmüştü. Hepsi küçük yapay saç telleriyle hafifçe tutturulmuştu.

Çiçekler ve yapraklar, babasına göre bir bahar bahçesine benziyordu.

Açılış duası için başını eğdiğinde gülümsüyordu. Sabahtan beri gülümsüyordu. Pembe elbisesinden ve bahar gibi görünmesinden memnundu. Çünkü geçtiğimiz hafta boyunca biraz depresyonla mücadele etmişti. Oldukça mantıksızdı ama duygular her zaman mantık kurallarına uymuyordu. O kadar da düzenli değillerdi.

Bir şeyler olmuştu. Her şey bir haftadan biraz fazla bir süre önce Lord ve Leydi Hardington'ın ikinci oğulları James'in yirmi birinci yaş günü için partide başlamıştı. Leydi Hardington, Ravenswood şenliğine çok yakın olduğu için pek görkemli bir parti olmadığını açıklamıştı. James'in kendisi de genç dinleyicilerinden bazılarına, asıl nedenin sessiz sinema, körebe ya da benzeri aptalca oyunlarda ısrar ederlerse isyan etmekle tehdit etmesi olduğunu eklemişti. Dans etmeyi önerirlerse evden kaçmakla ve bir daha geri dönmemekle tehdit etmişti.

Otuz konuk için mükellef bir yemek yenmiş, ardından salonda kâğıt oynanmış ve hafif bir akşam yemeğinden önce kaçınılmaz olarak doğaçlama bir konser verilmişti. Aynı kaçınılmazlıkla, Gwyneth ve Nicholas Ware'den, Gwyneth'in piyanoda eşlik ettiği bir vokal düet ile konukları eğlendirmeleri istenmişti. Her ikisi de daha sonra selam verirken gülmüşlerdi, çünkü bir noktada parçalarını karıştırmışlar ve armoniyi yeniden kurmak için kısa bir süre durmak zorunda kalmışlardı. Seyirciler yine de onları alkışlamıştı, hatta Gwyneth'in babası bile gülümseyerek başını sallamıştı.

"Yakışıklı bir çift olmuşlar," diye gözlemlemişti Albay Wexford. "Sesleri de fena değil, özellikle de

birbirlerine ayak uyduruyorlar."

Genel bir gülüşme oldu.

"Bugünlerde soyuna iyi bir Galli kanı eklemek istiyorsun, değil mi Stratton?" Lord Hardington söylemişti.

"Dikkatli olmalısınız Bayan Rhys," demişti albay, ikinci heceye özellikle vurgu yaparak.

Daha fazla kahkaha.

"Zavallı Gwyneth'i utandırıyorsun Andrew," demişti albayın kız kardeşi elini okşayarak. "Ve Nicholas'ı da, sanırım."

Bu, tamamen iyi huylu olan sataşmaların sonu olmuştu. Piyanonun başka biri geçmiş ve konser devam etmişti. Ama bunun sonuçları olmuştu. İki gün sonra Nicholas, Leydi Stratton'ın Gwyneth'in annesine söz verdiği birkaç yemek tarifini getirmek için Ravenswood'dan atıyla gelmişti. Bir süre oturup Gwyneth'in anne ve babasıyla sohbet ettikten sonra Gwyneth'e dönerek onu kendisiyle birlikte havalanmaya davet etti, çünkü önceki gün yağan yağmur gece boyunca dinmiş ve toprak neredeyse kurumuştu.

"At binmeye mi gidiyoruz?" diye umutla sormuştu. Yağmur aslında üç gündür aralıklarla devam ediyordu ve kendini eve hapsolmuş, havaya ve egzersize muhtaç hissetmeye başlamıştı. Bu süre içindeki tek gerçek gezintisi doğum günü partisiydi ama o da pek egzersiz sayılmazdı.

"Aklımda kısa bir yürüyüş vardı," demişti Nicholas ve kaşlarını çatmıştı, ona yakından baktığında görmüştü. Nicholas'ın yüzünde pek sık rastlanan bir ifade değildi bu.

Gwyneth bir şal almaya gitmişti ve çakıllı patikalar boyunca, kaziğa ve onun ötesindeki çayırliğa doğru yürümüşlerdi.

"Sorun ne?" diye sormuştu ona, evden açık pencerelerden duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında.

"Yanlış mı? Hiçbir şey," demişti. Ama ona bakmak için başını çevirmemişti. Elleri arkasında kenetlenmişti ve hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Bir sorun olduğu konusunda ısrar etmek için nefesini tutmuştu ama sesini çıkarmamıştı. Eğer onu rahatsız eden bir şey varsa -ki vardı- ve bunu paylaşmak istiyorsa, bunu kendi zamanında halledecekti. Olan da tam olarak buydu.

"Gwyneth," dedi bir süre sonra, ama hemen devam etmedi. "Aramızda bir kur ilişkisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır," diye cevap vermişti açık yüreklilikle. "Ben buna dostluk derdim Nick. Ne yazık ki sen on, ben dokuz yaşındayken ya da sen on beş, ben on dört yaşındayken sadece arkadaş olmak -en azından başkalarının gözünde- eskisinden daha zor. Albay Wexford ve Lord Hardington'ın James'in doğum günü partisinde söyledikleri o tatsız sözleri mi düşünüyorsun? Utanç vericiydi. Bayan Wexford araya girip buna bir son verdiğinde çok memnun olmuştum."

"Ben de öyleydim," demişti. "Ama bu tür açıklamalar ilk kez yapılmıyor, değil mi?"

"Hayır," demişti. Kaşlarını çatmış önündeki çimenlere bakıyordu.

"Bana bak, Gwyn," demişti sonunda, sesi ani çıkmıştı. "Senden hoşlanıyorum. Yani, gerçekten seviyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Ama Tanrım, ben daha on dokuz yaşındayım. Sen daha on sekiz yaşındasın. şu anda bir gelin arayışında değilim ve muhtemelen en az on yıl daha da olmayacağım. Hiçbir şeyin tuzağına düşmek istemiyorum, özellikle de şimdi.

yeni bir hayata adım attım ve her türlü macerayı dört gözle bekliyorum. Sizin de aynı şekilde hissettiğinizi bilmek büyük bir rahatlama. Sen de benim gibi hissediyorsun, değil mi? Sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylemiyorsun değil mi?"

"Değilim Nick," diye güvence vermişti ona. "Senden son derece hoşlanıyorum. Hatta seni sevdiğimi bile sanıyorum. Ama bu şekilde değil."

Sonunda ona baktı, yanakları biraz kızarmıştı. "Mesele şu ki Gwyn," demişti, "belki de şu andan Eylül'e kadar birbirimizden uzak durmalıyız. En azından başkalarıyla birlikteyken. Özellikle de Ravenswood şenliğinde. Genelde yaptığımız gibi günün çoğunu birbirimizin yanında geçirirsek ve baloda birbirimizle birkaç kez dans edersek, kuzenlerin, teyzelerin, amcaların ve komşuların bunu fark edeceğinden, bundan bir şeyler çıkaracağından ve bunun üzerine yorum yapacaklarından eminim ve biz farkına bile varmadan aramızda bir anlayış olduğunu göreceğiz ve ben gittikten sonra bir koca aramakta özgür olmayacaksın ve ben de suçluluk duygusuyla boğuşacağım. Belki de en iyisi birbirimizden uzak durmaktır."

"Ama o zaman insanlar kavga ettiğimize inanacaklar mı?" diye sormuştu ona. "Ve bundan bir şey çıkaracaklar mı?"

"Sanırım tekrar birbirimizden uzaklaşmadan önce ara sıra birbirimize birkaç kelime söyleyip gülebiliriz," demişti. "Her şeyi bir kenara bırak Gwyn, keşke insanlar kendi işlerine baksalar ve arkadaşların arkadaş kalmalarına izin verseler, ortada büyük bir aşk yokken bunu aptalca bir şekilde ima etmeseler. Yine de çoğu zaman birbirimizden uzak durmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok mantıklı bir fikre benziyor," diyerek onu temin etti, ona gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Hiç gerek yok

Çok trajik görünüyorsun, Nick. İkimizin arasında bir tane bile kırık kalp olmayacak, değil mi?"

O zaman onunla birlikte gülmüş ve son derece rahatlamış görünüyordu. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Gwyn," demişti. "Son iki gecedir neredeyse hiç uyumadım. Seninle evlenmek istemediğimi söylersem kırılır mısın diye düşünüp durdum. Dünyada yapmak istediğim son şey seni incitmek. Senden hoşlanıyorum. Yani, bunu öylesine söylemiyorum. Hoşlanıyorum."

"Biliyorum, Nick." Tekrar güldü. "Ben de senin gibi hissediyorum. Bu biraz kardeşimle evlenmeye benziyor. Aslında hiç de öyle değil. Gelip aramızdaki havayı yumuşattığına sevindim. Artık basit bir dostluğun tadını çıkarabiliriz ama uzaktan. Ve şenlik sırasında hiç değil."

Kısa bir süre sonra, adımlarında bir sıçrama ile ayrıldı.

Gwyneth onun ardından bakarken adamın haklı olduğunu düşünmüştü ve o gelip acı dolu açıklamasını yapmadan önce de bunun tamamen farkındaydı ve bu konuda endişeliydi. Ona çok düşküncü ama onu asla sevemezdi. Bu şekilde değil. Onun da kendisine karşı romantik duygular beslemediğini öğrenmek gerçekten rahatlatıcıydı. Artık şenliğin tadını istediği gibi çıkarmakta özgürdü; diğer tüm genç erkeklere bakıyor, kendisiyle ilgilenen var mı, o da onlarla ilgileniyor mu diye bakıyordu. Hatta belki de . . . Hayır, belki ona değil. Devlin Ware onun varlığından bile haberdar değildi. Sadece hafif bir flört için bile olsa yeni birini bulmakta özgür olacaktı.

Ama Nicholas'la artık bir arkadaşlıktan bile zevk alamayacak olmaları biraz üzücü geliyordu. Bütün bunların nedeni, bir kızla bir oğlanın birdenbire genç bir erkekle genç bir kadına dönüşmeleri idi ve kur yapmadıkları sürece artık böyle bir şey söz konusu olamazdı. Hayat bir süreliğine biraz düz gidecekti. Belki de Eylül için bir prova,

Alayına katılmak için gideceği ve belki de bir daha geri dönmeyeceği zaman. Ama midesindeki bir sancı, onun gidişinden sonrasını düşünmemiş olmayı dilemesine neden olmuştu. Asla oldukça acımasız bir kelimeydi.

İşte şenlikteydi, kendini şenlikli ve güzel hissediyordu - böyle düşünmesi biraz kibirli olsa da - ve önündeki günün tüm etkinliklerini ve olasılıklarını dört gözle bekliyordu. Ve biraz da depresyona sürüklenmişti. Bütün hafta boyunca Nicholas'la göz göze gelmemişti ve bu sabah Ware ailesinin her üyesi onu ismiyle selamlayıp birkaç kelime konuşmuşken -hatta Devlin bile havanın bu kadar güzel olmasından dolayı ne kadar şanslı olduklarını söylemişken- Nicholas anne babasına ve İdris'e yaptığı genel açıklamalara onu da dahil etmiş ama ona neredeyse hiç bakmamış ve adını bile söylememişti. Bu ona zor geliyordu, diye düşündü, ama ... Ah, Nicholas! Herkes kavga ettiklerini düşünecekti. Ve onu gerçekten özlüyordu.

On sekiz yaşında olmak beklediği gibi güneş ışığı ve ışıktan ibaret değildi. Ama en azından bugün etrafına bakmakta ve eğlenmekte özgürdü.

Papaz duasına başladı.

-

A Açılış duası ve Kont'un kısa hoş geldiniz sözlerinden sonra çocuk korusu şarkı söyledi. Onlar eşliksizdi ancak her şarkının açılış notasını hatasız bir şekilde Sir Ifor'dan aldılar ve iki bölümlü şarkıya başladıklarında mucizevi bir şekilde aynı tonda ve hatta birbirleriyle uyum içinde kaldılar. Kilise korosundan sopranolar yükseldi, diğerlerinin çoğu genellikle ana melodiyi oluşturan alt notaları aldı ve gerçekten ton sağırı olan birkaç kişi en azından

doğru bir ritim tutturdular. İşlerini bitirdiklerinde, hep birlikte yapmaları için alıştırma yaptıkları yaylarını aldılar; bazı erkekler bilinçsizce kıkırdıyor ve gözlerini şaşı yapıyordu, aralarında Owen da vardı, Stephanie de dahil olmak üzere kızların çoğu göğüslerini şişiriyor ve gururla parlıyordu.

Ardından sıra neredeyse yarım saat boyunca gösteri yapan mayıs direği dansçılara geldi; konuklar etraflarında geniş bir halka oluşturarak dansçıların kıvrak bir zarafetle karmaşık adımlar atması ve mayıs direğinin etrafında dönerek birbirlerinin yanından geçmesi, kurdelelerini önce umutsuz bir dolaşıklık gibi görünen bir şekilde örmesi ve ardından her biri bir dansçı tarafından tutulan tek bir kurdele haline gelene kadar hareket ettikçe sihirli bir şekilde çözmesi ile gözlerinin önünde dönen ve dalgalanan renkli görsel gösteriyi hayranlıkla izlediler.

Sonunda repertuarlarının sonuna geldiklerinde ve coşkulu alkışlara karşılık verdiklerinde biri "Keşke bütün gün dans edebilselerdi" diye yakındı; kadınlar reverans yaparak, eteklerini çimenlerin üzerine yayarak, erkekler ise eğilerek ve sırtarak.

"Ama o zaman öğle yemeğimizi kaçıırız Mavis," dedi bir başkası.

Ve herkes mayıs direğinden dönüp dans edenleri izlerken teras boyunca uzun masaların kurulduğunu, üzerlerinin bembeyaz örtüldüğünü ve bir uçtan bir uca çok çeşitli yiyecek ve içeceklerle doldurulduğunu gördü. Bir anda doymak bilmez bir iştahla kendilerine hizmet etmek için sıraya girdiler.

Devlin tüm gün boyunca meşgul olmaya hazırdı. Annesi elbette her şeyi en ince ayrıntısına kadar organize etmişti ama beklenmedik bir krizin ne zaman ortaya çıkacağını kimse bilemezdi. Ayrıca, misafirler için her zaman iyi bir şeydi.

Ailenin onların refahına ve kendilerine sürekli ilgi gösterdiğini görmek. Ravenswood'a hangi sosyal etkinlikten misafir gelmiş olursa olsun, iyi ev sahibi olmak Wares'lara genç yaşta aşılana bir şeydi.

Owen ve Stephanie, aralarında büyükbabaları ve her iki büyükannelerinin de bulunduğu daha yaşlı konukları çimlerin üzerine grup halinde yerleştirilmiş sandalyelere yönlendiriyorlardı. Philippa ve Nicholas onlar için tabakları dolduruyordu. Devlin bazı ailelerin çimlerin üzerine serilmiş battaniyelerin üzerinde yer bulmalarına yardım etti. Aileleri tabaklara yiyecek doldururken o da bebekleri ve küçük çocukları kucağına aldı. Annesi çeşitli insanlara içecek taşıırken, babası gruplar arasında dolaşarak her biriyle bir şeyler konuşuyordu. Kahkahaları onlarınkiyle birlikte çimenlerin üzerinde yankılanıyordu.

Ben, öğle yemeği biter bitmez çocukların yarışları için gerekli olan her şeyi toplamak üzere at arabası evindeydi. Onlar başlamadan önce geri dönüp misafirlerin çimlerin üzerinde bıraktıkları tabakları ve döküntüleri temizlemeye, battaniyeleri katlamaya ve sandalyeleri kenara çekmeye yardım edecekti.

Wareler'ın hizmetkârlarıyla birlikte çalıştıkları, kendi eğlencelerini ya da açlık sancılarını çok az düşündükleri yılın tek günüydü. Günü tadını bu şekilde çıkarıyorlardı.

Kardeşinin yarışlar için çimenleri temizlemesine yardım ettikten sonra Devlin, satıcıların standlarının ve diğer atraksiyonların hazır olup olmadığını kontrol etmek için göle indi. Tüm kayıkların ve gerekli sayıda küreğin kayıkhaneden çıkarıldığından ve kıyıda sıralandığından emin oldu. Sonra da okçuluk yarışmasının yapılacağı, biraz uzaktaki kavaklığa doğru yürüdü. Ama Nicholas çoktan alanın uygun şekilde düzenlendiğinden emin olmuştu.

kapalı. Devlin'e, yarışmalar başlamadan önce aileleri çocuklarına göz kulak olmaları konusunda uyarmak için daha sonra orada olacağına dair söz verdi. Devlin daha sonra kütük yarma yarışmasının yapılacağı salonun arkasındaki ahır avlusunu kontrol etti. Ama her şey kontrol altındaydı -Ben, Owen ve Owen'ın birkaç arkadaşıyla birlikteydi, hepsi de aynı anda ve yüksek sesle konuşmayı gerekli görüyor gibiydi.

Artık rahatlayabilirdi, dedi Devlin kendi kendine ve diğer herkesle birlikte öğleden sonranın tadını çıkarabilirdi. Rahatla ve zihninin dolaşmasına izin ver. Aslında bütün gün akli Gwyneth Rhys'te dolaşmıştı, tıpkı dün ve dün gece olduğu gibi. Şenlik her zaman heyecan verici bir zaman olmuştur. Büyük etkinlikten bir gün önce aile üyelerinin eve misafir olarak gelmesi beklentiyi daha da artırırdı. Ama bu yıl Devlin kendini her zamankinden daha huzursuz hissediyordu. Dün gece yatağında uyuduğundan çok daha fazla dönüp durmuştu. Gwyneth yüzünden. Çünkü belki, belki de -muhtemelen olmasa da, sadece muhtemelen-onunla bir şansı olabilirdi.

Bugün parlak pembe elbisesi, sayısız bukle ve lüle şeklinde şekillendirilmiş ve minik çiçeklerle süslenmiş koyu renk saçlarıyla son derece güzel görünüyordu. Ve parlıyordu, ne zaman onu görse dudaklarını bir gülümseme kaplıyordu, sanki mutluluktan köpürüyordu. Ravenswood şenliği gününde neden olmasındı ki? Ama onun solgun ve kederli görüneceğinden korkuyordu.

Birkaç gün önce neler olduğunu daha dün Nick'ten öğrenmişti. Devlin ve Ben, nalın değiştirilmesi gerekip gerekmediğini anlamak için fayton atlarından birinin toynağını incelerken, kardeşi ahıra girmiş ve attan inmişti. Babaları atın o ayağını desteklediğini düşündüğünü söylemişti.

"Sonunda başardım," diye açıkladı Nicholas. "Aslında neredeyse bir hafta önce yaptım."

"Tebrikler," demişti Devlin. "Bu ayakkabıda yanlış bir şey göremiyorum. Ya sen Ben? Sonunda ne yaptın Nick?"

"Gwyn'le konuştum," demişti Nicholas, bir seyis atını alıp onun için fırçalamayı teklif ettiğinde kaşlarını çatmış ve başını sallamıştı.

"Kulağa uğursuz geliyor," demişti Ben. "Hayır, yapamam Dev. Altında taş ya da başka bir şey de yok. Bir kavgadan mı söz ediyorsun Nick?"

"Kavga falan yoktu," demişti Nick. "Bu konuda çok nazikti. Ve onun da benim gibi düşündüğü ortaya çıktı. İnsanların ikimiz hakkında söyledikleri bütün bu saçmalıklar saçmalaktan başka bir şey değil. Tanrı aşkına, ben on dokuz yaşındayım. Gwyn ise sadece on sekiz. Bu rafa konacak bir şey değil, değil mi? Ondan hoşlanıyorum ve eğer on yaş daha büyük olsaydım, belki . . . Ama hayır, o zaman bile olmazdı. Az çok birlikte büyüdüğümüz için olmalı. Ben onu o şekilde düşünemiyorum, o da benim için aynı şeyi söylüyor. Sonunda bu konuda konuşmak büyük bir rahatlama oldu."

Üvey kardeşleri, atın toynağını tekrar yere koyup doğrulurken, "Ayağına pranga vurulmasından korkmaya mı başlamıştın?" diye sormuştu. "Senin yaşında mı?"

"Doğrusunu isterseniz, beni soğuk terler döktürmeye yetti," demişti Nicholas. "Gerçi bu Gwyn'e biraz saygısızlık gibi geliyor. Ondan hoşlanıyorum, her şeye rağmen."

Ben, "Çamur ve kargaşa içinde seni takip etmek zorunda kalacağı düşüncesiyle onun da biraz nemli olduğunu söyleyebilirim," demişti.

"Demek buna bir son verdin." Devlin de doğruldu ve ellerini eski bir bez parçasına sildi.

Nicholas onlara, "Eylül'de ben gidene kadar birbirimizden uzak durmaya karar verdik," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum ama... İnsanlar çok aptal olabiliyor."

Yani özgürdü. Günün geri kalanında, büyükanne ve büyükbabaların, teyzelerin, amcaların, kuzenlerin gelişiyile ve herkesin aynı anda konuşmak istemesiyle meşgul olan Devlin'in beynini kurcalayan düşünce buydu.

O özgürdü. Bütün gece dönüp durmasına neden olan düşünce buydu.

Kardeşine duyduğu saygıdan dolayı artık ondan uzak durmasına gerek yoktu. Elbette ona sahip olacağından değil. Ve utancından, ona nasıl kur yapacağını bile bilemezdi. Ama . . . Birdenbire bir umut ışığı belirdi.

Ve eğer bugünkü görünüşü bir şey ifade ediyorsa, özgürlüğünden çok mutlu görünüyordu. Elbette öyle olmayabilirdi. Gülümsemesi, ışıltılı gözleri, pembe elbisesi, saçındaki çiçekler, hepsi kalp acısını gizlemek için bir maske olabilirdi. Nick'e her zaman son derece düşkün görünmüştü ve bu Devlin'i hiç şaşırtmamıştı. Küçük kardeşi, Devlin'de eksik olan yakışıklılığın yanı sıra tüm cazibeye sahipti. Ve rahat tavırları. Ve kendine güveni.

Ama o özgürdü.

Ancak bu sabah onunla kötü bir başlangıç yapmıştı. Geldikten sonra tüm Rhys'leri karşılamaya gitmişti, elbette diğer herkese de yaptığı gibi. Her biriyle tek tek konuşmuştu. Ama Gwyneth'e ne söylemişti? Sözlerini tam olarak hatırlayamıyordu ama havanın güzelliğiyle ilgili bir şey söylemişti. Hava. Etkilemek istediği kadına.

Kur yapmak ve evlenmek istediği kadına. Havayla ilgili sözlerle suçlamaya başlamıştı.

Ama o özgürdü.

CHAPTER FIVE

G Devlin, Wyneth'i her gördüğünde farklı biriyle birlikteydi. onu sonra Bu, Hatta Bir kere, Kısaca, Nicholas'a gülümsüyor, elini sıkıyor ve o bir yöne doğru ilerlerken Nicholas da başka bir yöne doğru ilerliyordu. Audrey Proctor ve Ware kuzenlerinden Leonard Atkins ile birlikte mayıs direği dansını izledi. Bir başka kuzeni Wendell Lamb James ve Barbara Rutledge ile öğle yemeği yedi. Daha sonra İdris ve iki maypole dansçısıyla birlikte göl kenarındaydı. Devlin kadının adını hatırlayamıyordu ama adam Sidney Johnson'dı, beş altı mil öteden gelen zengin bir toprak sahibiydi ama henüz yirmili yaşlarının başındaydı.

Babası bir ya da iki yıl önce aniden ölmüştü.

Onu ne zaman görse, ıslıl ıslıl parlıyor ve her anın tadını çıkarıyordu.

Devlin ahır avlusundan evin önüne döndüğünde mayıs direğinin hâlâ ayakta olduğunu gördü. Dansçılar eğlenceyi bizzat yaşamak isteyen herkese ders vermeyi kabul etmişlerdi ve çoktan başlamışlardı. Yaklaştı.

Tahmin edilebileceği gibi dansla ilgilenen kadın sayısı erkek sayısından fazlaydı. İki kız kardeşi de oradaydı. Ve Gwyneth Rhys. Düzenli erkek dansçılardan ikisi

öğrenenlere katılarak sayıları eşitledi. Stephanie parlak turuncu kurdeleyi sanki hayatı bırakmamasına bağlıymış gibi sıkıca tutuyordu. Gözleri eğitmene o kadar odaklanmıştı ki kardeşini fark etmedi bile. Pippa'nın gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. Dansçılardan biriyle eşleşmişti; kızıl saçlı, çilli ve çarpık gülüşlü genç bir adamdı. Bayan Shaw da oradaydı.

Kemancılardan biri çalmaya başladı ve dansçılardan birinin seslendiği talimatları takip eden öğrenciler mayıs direğinin etrafında döndüler, kurdeleleri bir o yana bir bu yana savruldu ve bir dakika boyunca mucizevi bir şekilde düğümlenmeden kaldılar, ta ki içlerinden biri -Pippa- eşinin kolunun altına girmeye çalıştığı anda eşinin kolunun altına girene kadar ve kafaları çarpışana kadar ve herkes birbirine dolanana kadar ve Philippa'nın bolca özür dilediği bir kahkaha patlaması ve acı dolu kıkırdamalarla durana kadar.

Kont içtenlikle gülerek Devlin'in yanına ilerledi.

"Pippa en azından benden bir şeyler miras almış," dedi. "Gençken bunu birkaç kez denemiştım. Elimdeki kurdeleyi unutursam adımları doğru atabilirdim ve ayaklarımı ihmal edersem kurdelenin doğru çalışmasını sağlayabilirdim. Yine de ikisini aynı anda yapamıyordum. Bu biraz iki elle piyano çalmaya çalışmak gibiydi. Uzmanları izlediğinizde kolay görünüyor."

Devlin, "İcracı yeterince uzun süre pratik yapmışsa çoğu beceri kolay görünür," dedi. "Sir Ifor'un org çalması buna bir örnektir."

"Aferin," diye seslendi babası bir dakika kadar sonra, dansçılar bir dizi adımı kazasız belasız gerçekleştirdikten sonra. "Gerçekten de çok iyiydi." Coşkuyla alkışladı.

Bayan Shaw yüzünü ona doğru çevirdi ve dudaklarının kenarlarını kaldırıp kirpiklerini indirerek .

Yüce Tanrım, diye düşündü Devlin. Gerçekten. Yüce Tanrım.

"Beni gördün mü baba?" Stephanie çığlık attı. "Gördün mü

Beni görüyor musun, Dev?"

"Gerçekten de öyle," dedi Devlin, kız kardeşinin yuvarlak, parlak yanaklı yüzüne baktığında kalbi her gibi eriyordu. Saçları her zamanki gibi örülmüştü.

"Muhteşem, ," diye babası. "."

Gwyneth de onlara baktı ama açık, mutlu bir gülümsemeyle, baştan çıkarıcı bir şekilde değil. Doğru kelime bu muydu? Bayan Shaw'ın az önce babasına bakarken yüzünde beliren ifade değildi bu.

"Bakın!" diye seslendi kadın dansçılardan biri eğitmenin etrafındaki kümeden. "Genç bir erkek hiçbir şey yapmadan öylece duruyor. Lord Mountford, lütfen gelin ve mayıs direğinde Sidney'in yerini alın."

"Bu pek de iyi bir fikir değil," dedi Devlin yüzünü buruşturarak ve sonra babası omzuna bir el vurup onu ileri doğru iterken güldü. "Pişman olabilirsiniz."

Stephanie, "Bana ihtiyacın , kurdeleleri çözme konusunda uzmanım, Dev," dedi. "Gel ve bize katıl."

Gwyneth'e ortak olan Sidney'di.

"İşte," dedi sırtarak ve zümrüt yeşili bir kurdeleyi -yeni kurdelelerden biriydi- Devlin'e doğru uzattı. "Al bunu. Olabilecek en kötü şey bütün dansı mahvedip herkesin gününü mahvetmek olur."

Bu herkesi eğlendirdi.

Devlin kurdeleyi aldı ve Gwyneth'e hayıflanarak baktı. Kızın içindeki ışıltı hızla kaybolmuştu ve Devlin istemeyerek de olsa onun küçük bir kızken nasıl olduğunu hatırladı

onunla bir odada kalmaya zorlandığında. Her zaman bir köşeye ya da annesinin arkasına saklanmış, dilsizleşmiş ve uzaktan gördüğü vahşi, özgür, gülen kızıdan tamamen farklı bir insan haline gelmişti. Ondan hoşlanmadığını daha fazla belli edemezdi. Bunu biraz incitici bulmuştu. Tam olarak neden ondan hoşlanmıyordu? O ne yapmıştı?

"Göründüğü kadar kolay değil," diye uyardı onu şimdi.

"Kolay bile görünmüyor," dedi ve gözleri kahkahalarla parladı.

Bir başka dansçı adayı grubu toplanana kadar çeyrek saat kadar kaldı. Aslında göründüğü kadar kolaydı -ki bu hiç de kolay olmadığı anlamına geliyordu, ama herkes dikkatle dinlediği ve dans etmeden önce ve dans ederken verilen çok açık talimatlara uyduğu sürece imkânsız da değildi. Devlin ilk başta iki tahta bacağı varmış gibi hissetti ama kurdelesini alması gereken yere götürdü ve kimsenin kafasına çarpmadı ya da kimseyle çarpışmadı. Kimsenin gününü mahvetmekten sorumlu değildi.

Yine de dikkatinin dağılmaması zordu, çünkü Gwyneth kısa sürede neşesini topladı ve onlar dans ederken gülümsedi, hatta kahkahalar attı. Birkaç kez doğrudan ona baktı ve gülümsemesi solmadı. Aksine daha da parlaklaştı. Yanakları kızarmış, gözleri ıslı ıslıldı.

"İnsanlar bireyselliklerini ortaya koymak yerine grup olarak işbirliği yaptıklarında neler olduğunu görüyor musun?" dedi ona, kurdelelerini bir sonraki gelenlere bırakırken. "Her şey sorunsuz ilerliyor ve herkes mutlu oluyor." Gülümsediğini fark etti - ki bu da çok iyiydi. Belki de gülümsemesi sözlerinin üzerindeki tozu silecekti.

"Dünyanın sorunlarına bir çözüm bulduğunuza inanıyorum, Lord Mountford," dedi , ve dedi

Güldü ve sonra Cartref'te yüzlerce kez ya da daha fazla gördüğü ama daha önce hiç kendisine yöneltmediği o güneşli Gwyneth gülümsemesini sürdürdü.

Bu, o güne kadar yaşadığı en mutlu andı.

Bayan Shaw ayakta durmuş babasıyla konuşuyordu. Pippa, bir yanında James Rutledge, diğer yanında Kuzen Clarence Ware tarafından taşınıyordu. Pippa her ikisinin de koluna girmiş, ikisinin arasında sendeleyerek ilerliyordu. Stephanie, Douglas Danver ve Ariel Wexford ile birlikte teras boyunca ilerliyordu.

"Avludaki falcı ve portre ressamını kontrol etmeye gidiyorum," dedi Devlin Gwyneth'e ve cesaretini kaybetmeden konuşmaya devam etti. "Benimle gelmek ister misin?"

Kadın bir an duraksadı ve adam onun bir bahane uyduracağından oldukça emindi. Ama yapmadı. "Bugün falıma baktırmak niyetindeyim," dedi. "Başka hiçbir yıl buna cesaret edemedim. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı biriyle tanışmak üzere olduğumu öğrenmek istiyorum."

"Şey," dedi. "Uzun boylu ve esmerim. En azından uzun boyluyum. Üçünden ikisi yeterli olur mu? Ya da belki üçünün bir buçuğu?"

"Ah, sen de çok yakışıklısın," dedi ve tekrar güldü; mayıs direği etrafındaki çabalarından dolayı pespembe bir güzelliğe bürünmüştü.

"Bazen," dedi, "iltifat için balık avlamak oldukça olağanüstü bir başarıya ulaşıyor."

Ve gerçekten flört ediyorlar mıydı?

Bir kez daha güldü ve onun uzattığı kolu tuttu.

-

HOnunla flört mü ediyordu? Devlin Ware? Ve o da flört ediyor muydu hemen karşılık mı veriyordu? Ama işte o buradaydı,

Gwyneth aslında onunla birlikte yürüdüğünü, çimenlikten geçip kemerlerden birine ve ötesindeki avluya doğru giderlerken kolunu onun koluna doladığını fark etti. Nicholas kadar uzun boylu, göz kamaştırıcı derecede yakışıklı ya da güler yüzlü olmayabilirdi ama Gwyneth onu daha çekici buluyordu. Her zaman da öyle bulmuştu.

Çocukların yarışları çoktan başlamıştı ve bir ya da iki tanesini izleyebilmeleri için rotalarını biraz değiştirdi. Küçük kızların yarışını kazananı tebrik etti ve diğerlerini çok sıkı koştukları için övdü. Küçük erkeklerin yarışından sonra da aynı şeyi yaptı ve o zaman geri dönecekti. Ama on kişi arasında sekizinci gelen çocuk -Gwyneth'in gördüğüne göre Eddie'ydi, babasının damatlarından birinin oğluydu- aniden gözyaşlarına boğuldu ve ne annesinin sarılmaları ve yatıştırıcı mırıldanmaları ne de babasının büyük erkeklerin ağlamayacağını hatırlatan içten sözleri teselli etmedi.

"Ama o büyük bir çocuk değil," diye mırıldandı Gwyneth. O büyüktü

Dört.

"Arkadan ikinci ya da sekizinci sırada gelen biri yoksa yarışta birinci gelmenin bir anlamı yoktur," dedi Devlin, çocuğa hitap etmek için sesini yükselterek. "Önemli bir rol üstlendin delikanlı. Bu yarışın her birinize ihtiyacı vardı."

Eddie yukarı ona baktı, kokladı ve kaşlarını çattı.

İkna olmadım.

"Hiç kardeşin var mı?" Devlin sordu.

"Kız kardeşim. Neredeyse üç yaşında," dedi çocuk. "Ve bebek."

Babası bebeği tutuyordu.

"Demek en büyük sensin," dedi Devlin. "Kendine en büyük demenin bir anlamı olmazdı, değil mi, eğer seni daha büyük hissettirecek daha küçükler olmasaydı?"

Küçük çocuk bunu düşündü. "Ama yine de kazanmak daha eğlenceli ," dedi.

"Lordum," diye mırıldandı annesi ona.

"Lordum," diye ekledi çocuk.

Devlin, "Ne yazık ki kazanmak daha eğlenceli," dedi.

"Denemeye devam edin.

Gerçekten hangi konuda iyisin?"

Eddie düşündü. "Ben her zaman babamdan daha çok yumurta bulurum," dedi.

"Takdire şayan," dedi Devlin ona. "Yumurtayı çok severim ama hiç bulamıyorum."

Devlin ve Gwyneth arkalarını döndüklerinde çocuğun gözyaşları unutulmuş gibiydi.

"Yetişkinler genellikle çocuk oyunlarının ve yarışmalarının tamamen eğlenceli olduğunu varsayıyor" dedi. "Kısa hafızalarımız var. Kaybedenler için eğlenceden başka bir şey değildir ve kaybedenlerin sayısı her zaman kazananların sayısından çok daha fazladır. Sanırım hayat dersleri veriyorlar ama çocuklar neden başarısızlığı bu kadar erken öğrenmek zorunda kalsınlar ki?"

"Ama Eddie yumurta bulma konusunda çok iyi," dedi.

"Umarım ailesi bunun için onu över. Ona her zaman başarılı olabileceği bir şeyler olacağını hatırlattığınıza sevindim."

Gwyneth, onda emekçi bir adamın küçük çocuğuna karşı bile bir nezaket olduğunu düşündü.

Terasın bir , ana blok ile kanatlardan birinin çıkıntılı bölümü arasına sıkışmış genç bir adam ve kadın, aralarındaki bir masanın üzerinde parlak renkli boyalarla dolu birkaç kap açmışlardı. Her ikisi de çocukların yüzlerini kedilere, palyaçolara, prenseslere ya da vahşi savaşçılara dönüştürürken giysilerini korumak için büyük önlükler giiyorlardı. Gwyneth daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, ama hevesli bir çocuk kuyruğu oluşmuştu - bazıları daha kuşkulu-

görünümlü ebeveynler. Çünkü çocukların hepsi en güzel kıyafetlerini giymişti.

"Annemi temin ettiler," diye açıkladı Devlin, "boyanın neredeyse anında kuruduğunu, parmaklara bulaşmadığını ya da çıkmadığını ve hem deriden hem de giysilerden leke bırakmadan temizlendiğini söylediler. Babam, bizi yanılttıkları ortaya çıkarsa onları salonun altındaki bir zindana kapattıracağına söz verdi."

"Çocukken buna bayılırdım," diyor Gwyneth dedi. "Kleopatra olabilirdim."

"Benim için bir aslan," dedi. "Oh, Tanrım."

Stephanie karşılarında belirmişti; göz kapakları parlak mavi ve ışıltılı, yanakları şok edici bir pembe, dudakları parlak ve birbiriyle çarpışan bir kırmızıydı. Işıl ışıldı.

"Bana bak, Dev," dedi. "Bana bak, Gwyneth."

"Ama kim bu prenses?" diye sordu. "Onu kim içeri aldı? Kimse onu davet etmedi. Kimse cesaret edemez. O çok güzel. Diğer tüm hanımları gölgede bırakacak ve hepsini gözyaşlarına boğacak."

"Onun Prensес Stephanie olduğuna inanıyorum," dedi Gwyneth. "Yine de endişelenecek bir şey yok, çünkü nezaketi ve güler yüzlü doğası nedeniyle herkes onu çok seviyor. Hanımlar kendilerinden çok daha güzel olduğu için ona kızmıyorlar. Ona çok düşkünler. Tüm erkekler ona uzaktan hayranlık duyuyor, çünkü o Prensес Stephanie."

Stephanie kıkırdadı ve Albay Wexford ve Bayan Shaw'la birlikte yarışları izleyen babasına kendini göstermek için fırladı.

"Falcıyı bulalım mı?" Devlin önerdi ve Gwyneth'i daha yakındaki kemerin altından geçirip tünelden geçirerek salonun ortasındaki avlunun aydınlığına çıkardı.

Gül kokuları onları karşılamaya geldi. Avlu her zaman Gwyneth'in Ravenswood Malikânesi'nin en sevdiği bölümü olmuştu ama avlunun çevresindeki تنها yürüyüşleri mi yoksa ortasındaki gül çardağını ve çeşmeyi mi daha çok sevdiğine bir türlü karar verememişti. Ama bir karar vermek neden gerekli olsun ki? Her ikisi de çok güzeldi ve birbirlerini tamamlıyorlardı; biri gölgede hafif egzersiz yapmak için mükemmeldi, diğeri ise açık gökyüzünün altında sessizce dinlenmek için idealdi.

Falcının çadırı manastırın hemen dışında, uzak bir köşeye kurulmuştu. Portre ressamı -daha doğrusu portre eskizcisi, çünkü yıllık şenlikte boya yerine her zaman karakalem kullanırdı- masasını, sandalyelerini ve şövaletini çapraz karşı köşeye kurmuştu. Şu anda Doris Cox'un portresi üzerinde çalışıyordu ve aralarında kocasının da bulunduğu küçük bir insan omuzlarının üzerinden onu izliyordu.

Gwyneth Devlin'le birlikte avluyu geçerken kendini çok mutlu hissediyordu. Hatta mutluluktan köpürüyordu. Elbette birazdan Devlin başka görevlere gidecekti ve Gwyneth'in günün geri kalanında onun yanına bile yaklaşamaması mümkündü. Ya da hayatının geri kalanında. Ama neden böyle düşüncelerle kendini üzsündü ki? Şu anda onun yanındaydı, kolu onun kolundaydı ve bunun tadını sonuna kadar çıkaracaktı.

Onlar yaklaşırken çadırdan biri çıkıyordu ve şans eseri içeri girmek için bekleyen başka kimse yoktu. Gwyneth geçen yıl ve ondan önceki yıl da bu kadar yaklaşmıştı ama her ikisinde de son anda geri dönmüştü. Geleceğiyle ilgili hoş olmayan haberlerin söylenmesinden korkmuştu, gerçi falcı bir şovmen değil de bir şovmen olunca bu saçma bir korkuydu.

Gerçek bir kahindi ve insanların duymak istedikleri şeyleri her zaman bilirdi.

"Belki de," dedi Gwyneth, "geleceğin ne getireceğini bilmemek en iyisidir."

"Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancı teklif etse bile mi?" diye sordu.

Oh, o zaman bile, diye düşündü, çünkü bir yabancıyla tanışmak istemiyordu.

"Sadece sadık bir şekilde söz verir ve umutlarımı boşa çıkarmazsa," dedi ve kendini aptal yerine koyup cesaretini tekrar kaybetmeden önce çadırın kapağının altına eğildi.

Çadır koyu maviydi ve içerideki gün ışığının çoğunu kesiyordu. Gwyneth kendini bir lambanın mavi ışıltısında, koyu renk bir kumaşla örtülü bir masanın üzerinde duran kristal bir küreyle karşı karşıya buldu. Masanın arkasında koyu renk bir cüppe ve kukuleta giymiş, açık renk saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülmüş bir kadın oturuyordu.

Gwyneth'e masanın yakın tarafındaki bir sandalyeyi işaret etti.

"Eee?" Devlin birkaç dakika sonra dışarı çıkıp güneş ışığında gözlerini kırıştırdığında sordu.

"Tam umduğum gibiydi," dedi. "Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adam ve çok yakında çiçek açacak bir aşk. Ama ne yazık ki. Kısa bir süre sonra beni terk edecek ve çok çok uzaklara gidecek."

"Alçak herif," dedi.

"Ve uzun, çok uzun bir süre geri dönmeyecek," diye ekledi.

"Ah," dedi ona sırtarak. "O zaman sonsuza dek mutlu bir hayat olacak, değil mi, bunun için uzun süre beklemen gerekse bile? Belki de onun için bir hafta uzun bir süre, iki hafta ise çok çok uzun bir süredir."

"Ve belki de bir yıl ve on yıldır." Teatral bir şekilde iç çekti ve güldü. Ama keşke gülmeseydim diyordu.

oraya gitti. Çünkü aşkı yaşayacağı yakışıklı adam Devlin olamazdı, değil mi? Devlin buradan asla gitmeyecekti. Görevi onu hayatının sonuna kadar Ravenswood'a bağlayacaktı.

"Sıra sende," dedi.

"Benim mi?" Bir parmağını göğsüne götürdü ve kaşlarını kaldırdı.

"Yakınlarda başka kimseyi göremiyorum," dedi. "İçeri girin ve hayatınıza girmek ve kalbinizi esir almak üzere olan göz kamaştırıcı güzellikteki kadın hakkında bilgi edinin."

"Hmm," dedi. "Bu bana çılgın bir hikaye gibi geldi."

Ama Gwyneth aptalca bir huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalışırken o çadıra girdi. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Kimsenin geleceğini tahmin etmesini istemiyordu, koyu renk pelerinli ve kukuletalı, kristal küresinin üzerine eğilmiş bir şovmen bile olsa.

Yeniden ortaya çıktığında ona "Eee?" diye sordu.

"Göz kamaştırıcı bir güzellikten ya da tuzağa düşmüş bir kalpten söz edilmiyor, ne yazık ki," dedi. "Görünüşe göre ben sağlam prensipleri olan bir adamım ve yıkıcı bir gerçek ile yıpratıcı bir yalan arasında imkânsız bir seçimle karşı karşıya kalmak üzereyim. Bu ne anlama geliyorsa artık. Yapacağım seçim benim ve çevremdeki herkesin hayatını sonsuza dek değiştirecek."

"Aman Tanrım. Daha iyisi için mi?" diye sordu ona.

"Söylemedi," dedi. "Sanırım oraya geri dönmeli ve göz kamaştırıcı güzellikler hakkında biraz bilgi istemeliyim. Bu yıl burada yeni. Her zamanki falcı rahatsızdı. tercih ederdim. Bu, neden bahsettiğini biliyormuş gibi geliyor. Ve bir yaz şenliğinde kim gerçeği ister ki?"

İkisi de güldü.

"En iyisi ben göle ineyim de iğne işi yarışmaları henüz sonuçlanmamış mı bir bakayım," dedi. "Benim

Annem her zaman birimizin ya da birkaçımızın ona katılmasından hoşlanır. Sen de gelmek ister misin?"

Öyle yaptı. Hem de çok. Ama onun kendisine mahkum olduğunu hissetmesini istemiyordu. Ve kendi kendine, günü mümkün olduğunca çok bekâr ve uygun genç erkeklerle tanışıp kaynaşarak geçireceğine dair söz vermişti.

"Ben okçuluk yarışmalarını izlemeye gidiyorum," dedi. "Yakında başlayacakları kesin. Bu yıl Matthew Taylor'ı yenebilecek biri var mı görmek istiyorum ama kimsenin yaklaşabileceğinden şüpheliyim."

Köyün marangozu, on yıldan uzun bir süre önce, Gwyneth henüz küçük bir kızken katıldığı yıllık erkekler yarışmasında hiç yenilmemişti. Mahallede bir efsane sayılırdı. Diğer bazı erkekler yarışmaya sadece ikinci olma umuduyla katıldıklarını itiraf etmişlerdi.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi Devlin. "bakın."

Gwyneth kavak yürüyüşüne ve okçuluk yarışmalarına doğru ilerlerken, günün geri kalanında ve akşam boyunca herkesin arasına karışacağını düşündü. Kont ve kontes, Nicholas, Ben, Philippa ve hatta küçük çocuklar için olduğu gibi bu onun da göreviydi. Devlin'in mayıs direğindeki dans dersine katıldıktan sonra onunla sadece yarım saat geçirdiği gerçeğini çok fazla irdelememeliydi. Şimdi de, gerçek bir ilgi duymasının mümkün olmadığı bayanların dikiş-nakış yarışmalarını izlemeye gidiyordu. Annesi memnun olacağı için gidiyordu. Ve muhtemelen çeşitli yarışmalara nakış, dantel ya da tattingleriyle katılan tüm kadınlar da memnun olacaktı.

Devlin'in her zaman sevdiği bir adam olduğunu biliyordu. Görev her şeyden önemliydi. Bunu sessizce ve ciddiyetle yapıyordu ama başkalarıyla olan ilişkilerinde de kesinlikle nezaket vardı. Çocukların yarışlarında Eddie'nin gözyaşlarını durdurmuştu.

yumurta bulma konusunda ailesinin en iyisi olduğunu hatırlamasını sağlayarak. Kadınların iğne işlerine bakmaya gidiyordu. Nicholas'ın, kavak sokağına döner dönmez okçuları izlemeye geldiğini gördü. Kont da öyle.

Ona uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamla aşk vaat eden ama onu tekrar görmeden önce uzun yıllar boyunca onu terk edeceğine dair o dramatik ayrıntıları ekleyerek etkisini mahveden o falcıya lanet olsun. Sözleri kesin olmasa da kadının günler ya da haftalar yerine yılları kastettiğinden emindi. Yaz şenliğinde hiç de beklenen bir şey değildi bu. Kadının Devlin için öngördüğü şey ise düpedüz korkunçtu. Eğer doğruysa, onu büyük bir ıstırap bekliyordu. Yaparsan yanlış yaparsın, yapmazsan yanlış yaparsın türünden bir durumla karşı karşıya kalacaktı. Gerçekten de buraya gelmeden önce birinin bu kadına kimsenin ondan zeki ve gizemli olmasını ve insanları ölesiye korkutmasını beklemediğini ya da istemediğini söylemesi gerekirdi. İnsanlar onun güllük gülistanlık öngörülerinin gerçekten gerçekleşeceğine bir an bile inanmasalar bile kendilerini gülümsetmesini ve öngördüğü gelecek hakkında iyi hissetmelerini istiyorlardı.

Thomas Rutledge, Baron Hardington'ın oğlu. ona katılmak için. "Bugün çok güzel görünüyorsun, Gwyneth," dedi. "Pembe içinde güzel. Taylor'ı yenebilecek biri var mı sence?"

"Bundan şüpheliyim," dedi.

Uzun boylu, esmer ve oldukça hoş görünümlüydü. Thomas'tı. Ve kendisinden sadece altı yaş kadar büyüktü. Yakın zamanda bir yerlere gitmeyi mi planlıyordu? Dönmeden önce uzun yıllar mı?

"Nick Ware ile tartıştınız mı?" diye sordu.

"Kavga mı ettiniz?" dedi. Bu soru bugün kendisine ilk kez sorulmuyordu. "Hayır, tabii ki hayır. Ama biz sadece arkadaşız, biliyorsun Thomas. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

"Bugün duyduğum en iyi haber bu," dedi ona sırtarak. "İzlemek için yanınızda durmamın bir sakıncası var mı?"

-

E Devlin ağır ağır ilerlerken etrafına bakınırken, herkes eğleniyor gibi görünüyor, diye düşündü. göle doğru iniyordu. Büyükkanneleri bile çimenlikte bir karaağacın gölgesinde oturmuş birbirleriyle sohbet ederken, büyükbabası sandalyesinde uyukluyordu. Devlin onlara getirebileceği bir şey olup olmadığına bakmak için durdu ve büyükbabası sıçrayarak ona öğle yemeğini yeni yediklerini ve henüz başka bir şeye ihtiyaç duymayacaklarını hatırlattı.

Pavyonun inşa edildiği tepenin altında duran bir grup Ravenswood çiftliği işçisiyle konuşmak için durdu. Çocukları pavyona doğru koşuyor ve en iyi kıyafetlerine rağmen çığlıklar atarak çimenli yamaçtan aşağı yuvarlanıyordu.

Bu gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi şenlik miydi? Devlin merak etti. Yoksa en azından yarım saatini Gwyneth'le birlikte geçirdiği için mi ona öyle geliyordu? Göle doğru yürümeye devam etti, ancak canavar yüzlü ve genç oğlan vücutlu üç figür bir ağacın dallarından atladığında -bunlardan biri Owen'dı- sahte bir dehşetle geri çekildi ve tepkisine en canavarca şekilde kahkahalarla kükremeden önce ona vahşice kükredi.

Gwyneth'in kendisine göle kadar eşlik etmemeye karar vermesine pek de üzülmemişti - ya da kendi kendine öyle diyordu. Ne de herkesle kaynaşmak onun göreviydi.

Misafirlerin hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlamak ve herkesin eğlendiğinden emin olmak.

Göle vardığında, iğne işinin değerlendirilmesinin yarım saat daha süreceğini fark etti. Büyük teyzeleri Enid ve Beatrice ile gölde kürek çekerek zamanını doldurdu. Ravenswood'da değil de köyde çoktan geçmiş olan şenlikleri ve kocalarıyla evlenmeden önce iç geçirdikleri genç sevgililerini anımsadıklarında onların konuşmalarını takdirle dinledi.

"Yerleştiniz mi?" diye sordu kaşlarını onlara doğru sallayarak.

Ona baktılar, birbirlerine baktılar ve kızlar gibi neşeyle güldüler.

Kısa bir süre sonra annesinin yanında durmuş, dantellerin değerlendirilmesini izliyordu.

"Mahallemizde yaşayan çok yetenekli insanlar var Devlin," dedi. "Hem erkekler hem de kadınlar. Şuradaki yarışmadaki ahşap oyma ürünleri gördün mü?" Satıcıların stantlarının bulunduğu sıranın ötesini işaret etti.

"Daha önce hızlıca bir göz attım ama hepsi yerleştirilmemişti," dedi.

"Sırada onlar yargılanacak," dedi ona. "İstersen benimle gel. Babanı görmedim."

"Okçuluğu izliyordur herhalde," dedi. "Bu yarışmalarda jüri üyeliği yapmanın bir aile görevi olmadığına çok memnunum. İnsan nasıl karar verir ki? Tüm bu danteller mükemmel. En azından benim erkeğimin gözünde öyle."

"Benim için de öyle," diye onu temin etti.

Daha sonra ahşap oyma masasına doğru giderken tezgahlar arasında gezindiler ve adam annesine büyük bir sahte inci broş aldı. Yine de göz alıcıydı ve ikisi de buna güldüler. Satıcılar iş yapıyor gibi görünüyordu.

Devlin birden annesinin çok güzel olduğunu düşündü. Bunu her zaman biliyordu elbette, çünkü her anne çocukları için güzeldi. Ancak bugün ilk kez fark ettiği şey, annesinin aynı zamanda genç olduğuydu. İnsan annesini yaşlı olarak görme eğilimindeydi. En azından çocukken öyleydi. Ama annesi şu anda sadece kırk yaşındaydı - birkaç ay önce, babası hâlâ Londra'dayken onun için özel bir doğum günü kutlaması yapmışlardı. Bugün ondan bile daha genç görünüyordu. İnsanın annesinin hâlâ güzel, genç ve muhtemelen birçok erkek için cazip olduğunu keşfetmesi şaşırtıcı bir şeydi. Babası için mükemmel bir tamamlayıcıydı. Göz kamaştırıcı derecede yakışıklı bir çifttiler.

" inaniyorum ki Stephanie tüm israf etmiş olmalı.

Babanın ona verdiği parayı bu tezgâhta harcıyor," dedi annesi. "Onu gördün mü?"

"Ucuz, cıfcaflı kıyafetler giymiş, öyle mi?" diye sordu. "Prenses yüzüne uygun olsun diye mi?"

"İnsan görünce irkiliyor," dedi. "Zevk konusunda benden ya da Bayan Field'dan hiçbir şey öğrenmemiş mi?"

Kız, adamın omzunun hemen altına ilıştirdiği broşu parmaklarken ikisi de güldü.

"Pippa mayıs direğini erken terk etti, kendinden çok memnun görünüyordu," dedi. "Yayının iki teli vardı."

"Ah." Annesi iç çekti. "Keşke çocuklarım büyümek zorunda kalmasaydı. Ama ikiniz bunu çoktan yaptınız, Ben'den bahsetmiyorum bile, Pippa da çok geride değil. Sen çok ciddi bir çocuktun Devlin. Kocaman mavi gözlerin ve memnun etme hevesin vardı. Nicholas ise bir ya da iki yıl önce büyüyene kadar asla düz durmayan saçları ve yüzüne göre çok büyük dişleri olan parlak gözlü bir yaramazdı. Owen her an büyük bir büyüme atağı geçirebilir.

ve benim üzerimde yükseliyor. Ve bebeğim neredeyse on yaşında."

"Ama hepimiz büyüüp yerleştığımızda sahip olacağın özgürlüğü bir düğün," dedi. "Her bahar babamla Londra'ya gidebilecek ve her gece dans edebileceksin."

"Mmm," diye cevap verdi tek söylediği. "Ah, işte buradayız. Şu harika oymalara bir bak Devlin."

Anne babasının her yıl Parlamento toplantı halindeyken bahar ayları boyunca ayrı yaşamaları Devlin'e hiç garip gelmemişti. Ne de olsa bu gerekliydi. Babasının ülkesine hizmet etmek gibi aristokrat bir görevi vardı. Annesinin de ailesine karşı bir görevi vardı. Görevin birini Londra'ya götürürken diğerini taşradaki evinde tutması, Devlin'in içinde büyüdüğü gerçekliğin bir parçasıydı. Bunu neden sorgulasındı ki? Ancak geçen yıl Oxford'dan döndükten sonra doğruca eve gelmek yerine kendisi Londra'ya gittiğinde, ton hanımlarının çoğunun her bahar kocalarıyla birlikte Londra'ya gittiğini fark etmişti. Çoğu zaman çocukları da onlarla birlikte gidiyordu.

Ancak değerlendirme başlamıştı ve kazananların ve diğer katılımcıların elleri sıkılacak ve tebrik yorumları yapılacaktı. Daha sonra eve ve ahır avlusundaki kütük yarma yarışmasına doğru geri döndü. Okçuluk yarışmalarını kaçırdığını düşünüyordu. Yazık olmuştu ama aynı anda her yerde olamazdı.

Tıpkı anne ve babasının aynı anda her yerde ya da her zaman birlikte olamayacağı gibi. Bunda garip bir şey yoktu. Tıpkı bahar aylarında ayrı yaşamalarının garip bir yanı olmadığı gibi. Bu konuyu bugünlerde tedirginlikle düşünmeye başlamayı kesinlikle istemiyordu.

CHAPTER SIX

Devlin gerçekten de okçuluk yarışmalarını kaçırmıştı, ancak kısa süre sonra Matthew Taylor'ın erkekler birinciliğini kazandığını duydu.

Tekrar.

"Bir mil farkla Dev," dedi kardeşi Owen, evin önünden duyulabilecek bir sesle. "Görmeliydin. Eski zamanlardaki okçular gibi ok demetini sırtında taşıyor ve onları çıkarıp birbiri ardına o kadar hızlı fırlatıyor ki herkes hedef tahtasında sadece bir okun titrediğini sanıyor, oysa gerçekte beş ok var."

Kuzenleri Clarence, Owen'inkine denk bir ses tonuyla, "Bu doğru Devlin," dedi. "Babama doğum günümde bana bir yay aldıracağım ve Bay Taylor kadar iyi olana kadar her gün onunla atış yapacağım."

"Daha iyi olamazsın, değil mi Clar?" dedi Owen. "Boğa gözünden daha yakın bir şey yok. Geçen yıl ben de denedim ama babam bir metre öteden ahırın uzun kenarını asla vuramayacağımı söyleyince vazgeçtim. Bunu babamdan duymak pek de cesaret verici bir şey değildi, değil mi?"

"Mesele şu ki," dedi Devlin, elini kardeşinin omzuna koyup sıkarak, "sen ahırdaysan kimse ahırın çeyrek mil yakınına bile yaklaşamazdı."

ve bunun sonucunda içerideki süt inekleri acıyla inliyordu."
Clarence kıkırdadı.

"Oh, bunu sen uydurdun, Dev," dedi kardeşi öfkeyle.
"Utanç verici. Yalan söylüyor, Clar."

"ok değil," dedi Devlin. "te yandan Owen, en fazla beş dakika sonra en az üç fit uzunluğunda bir balıkla karşılaşmak için nehre olta atman yeterli. Bazen oltayı yemlemek için durup durmadığını bile merak ediyorum. Bütün gün sabırla balık tutabilirim ve sonunda eve elim boş dönebilirim."

"Bu da biraz abartılı," dedi kardeşi. "Buna dikkat etmelisin Dev."

 ahırın avlusunda, kütük yarma yarışmasının başlamasını bekliyorlardı. Idris Rhys onlara katılmak için gelmişti. Ben de yle. Okulukla birlikte her zaman yarışmaların en popleriydi. Avlu kısa sürede erkekler, kadınlar ve çocuklarla dolmuştu. Dört yarışmacı vardı, iri göğüslü, kollarının st kısmı ve baldırlarında şişkin kaslar olan kaslı adamlar. Hepsi de gömlek, pantolon ve botlarına kadar soyunmuştu. Kurallar, eğer bayanlar varsa gömleklerin çıkarılmasını yasaklıyordu - her zaman olduğu gibi - ama kurallar esnetilmek için yapılmıştı. Erkeklerin gömlekleri boyundan ve neredeyse pantolonlarının bellerine kadar açıktı. Kolları, kollarının genişliğinin izin verdiği ölçüde dirseklerinin üzerine kadar kıvrılmıştı.

Cameron Holland, demircinin oğlu.
ilk eşleşmede. Her bir eşleşmenin galibi, genel galibi belirlemek için bir tur daha atacaktı.

Devlin gelir gelmez Gwyneth'i görmüştü. Hem erkek hem de kadınlardan oluşan bir grup gencin ve hâlâ eğleniyor gibi görünüyordu. Hemen uzaklaştı

Ancak yarışma başlamadan önce kardeşinin yanına geldi. Owen ve Clarence diğer çocuklardan oluşan kalabalığa katılmak için uzaklaştılar.

"Cameron için mi tezahürat yapıyorsun?" Gwyneth İdris'e sordu.

"Elbette," dedi. "Her zaman arkadaşlarım için tezahürat yaparım. Ve kazananlar için."

"Şu kütüklere bak," dedi kardeşi ve Devlin'in arasına sıkışarak. "Kesmek imkânsız gibi görünüyor."

"Cam için değil," dedi Devlin. "O bir öküz kadar güçlüdür. Görünüşlerine bakılırsa diğer üçü de öyle. Kazanan üzerine bahse girmek istemem."

Kızın gruptan ayrılıp ahır avlusunu geçerek kardeşine mi yoksa ona mı katıldığını merak etti. Kesinlikle ondan kaçmıyordu. İdris'in diğer tarafında durmayı seçebilirdi ama yapmamıştı. Birden kendini yeniden mutlu hissetti. Nicholas biraz ötede bir grup genç adamla birlikteydi. O da eğleniyor gibi görünüyordu. Kalbi kırılmış gibi görünmüyordu.

İlk iki yarışmacı hazır olduğunda kont başlama işaretini verdi, kendi kütüklerinin önünde durdular, ayaklarını ayırdılar, baltaları ellerindeydi. "Hadi bakalım beyler," dedi ve havaya bir tabanca ateşledi.

Sesi bir tezahürat karşıladi ve iki adam baltalarıyla kütüklere saldırırken bunu uzun süren bağırışlar, tezahüratlar ve bağırılan cesaretlendirmeler izledi. Cameron'un baltası rakibininkinden sadece bir saniye önce parçalandı. Cameron'ın destekçilerinden yeni bir kükreme, rakibinden ise iniltiye yükseldi. Gwyneth, Devlin'in yanında, kadınlara yakışmayan bir heyecanla zıplıyor ve alkışlıyordu. Yan gözle Devlin'e baktı, yanakları yine kızarmış, gözleri parlıyordu. Yarışmacılar için ayrılan alanın uzak tarafında oturan babası da gülüyordu

Bir elini Bayan Shaw'ın omzuna hafifçe koyarak neşelendi.

Devlin yeniden hissettiği huzursuzluktan rahatsız olmuştu. Babası hiçbir zaman kendini diğerlerinden ayrı tutacak bir adam olmamıştı. Her zaman el sıkkan, çoğu zaman da el sıkkan biri olmuştu. Kucaklayan, yanaktan öpen, omuz sıkkan biriydi. Belki de hiçbir zaman mesafeli bir aristokrat olmaması, rütbece kendisinden daha düşük olan herkesten fiziksel olarak uzak durması çekiciliğinin bir parçasıydı. Bunun yerine herkesin dostu ve destekçisiydi. Devlin babasının dokunuşlarının hoş karşılanmadığına ya da uygunsuz olduğuna dair bir şikâyet fısıltısı bile duymamıştı. Etrafına bakınıp annesini aradı ama o kütük yarmaya gelmemişti. Devlin birkaç saniye sonra arkasına dönüp baktığında Bayan Shaw aynı yerde tek başına duruyordu ve babası mutlulukla gülümseyerek demirci Oscar Holland'ın elini sıkıyor, oğlunun finale kalmasından dolayı onu kutluyordu.

İkinci çift ilkinden daha az eşitti. İçlerinden biri, komşu köyden dev gibi bir adam, kendi kütüğünü tereyağından daha sert bir kıvamı yokmuş gibi kesip biçerken, diğer adam kendi kütüğünü kesmek için çok uğraştı, ama hakkını yemeyelim, kütüğü kesene kadar pes etmedi.

"Hiç adil değil," dedi nefes nefese ve devin elini sıkarken sırtarak. "Seninki yumuşak ağaçtan, benimki ise demirden yapılmıştı."

"Peki, dostum," dedi dev, sırtarak. "Kime rüşvet vereceğini bilmelisin."

Final maçı bir saat sonra yapılacaktı.

"Cam için fazla umut beslemediğimi itiraf etmem vefasızlık mı olur?" İdris özellikle kimseye sormadı. "Ben

Kazanırsa mütevazı bir pasta yemeye oldukça hazırım, ama bu canavar da kim? Onu daha önce hiç görmedim. Boynu yok. Fark ettiniz mi? Sadece omuz kası ve tepesinde küçük bir mermi kafası var."

"Yerinde olsam onun hakkında bu şekilde konuştuğunu duymasına izin vermezdim İdris," dedi Ben. "Bence o adamla tartışmaya girmek akıllıca olmaz."

"Belki de nazik bir devdir," dedi Gwyneth. "Şuradaki biri bana onun bir demirci olduğunu ve ülkenin bu bölgesine yeni geldiğini söyledi."

"Önümüzdeki bir saat boyunca altında oturabileceğim bir ağaç bulmaya gidiyorum," dedi İdris. "Yanında bir bardak birayla. Bugün bu sıcak için özel bir sipariş mi verdin Dev?"

"Ben hava durumunu düzenlemekten sorumlu," dedi Devlin. "Hoşunuza gitmezse onu suçlayın. Yine de soğuk bir içecek iyi bir fikir gibi görünüyor. Ben de sizinle geleceğim. Gwyneth, limonata içmeye gelir misin?"

Onun kabul etmesini beklemiyordu. Ama bir erkek umut edebilirdi. "Evet, lütfen. Bu çok hoş olurdu," dedi, Adam kolunu uzattığında, daha önce de yaptığı gibi elini kolunun arasından geçirdi ve adam kendisinin yaşayan en şanslı adam olduğunu düşündü. Bugün on sekiz ile otuz yaş arasındaki neredeyse her erkek onu arıyordu.

-Nick hariç, onlardan birkaçıyla zaman geçirmişti ama hiçbirisiyle uzun süre birlikte olmamıştı. Şimdi burada ikinci kez onunla birlikteydi ve elbette kardeşiyle de. Ceketinin ve gömleğinin kollarında bile onun elinin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissedebiliyordu. Onun parfümünün ya da kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordu. Hafif bir kokuydu ama çok baştan çıkarıcıydı. Bunu daha önce de fark etmişti.

"Geliyor musun, Ben?" diye sordu.

Kardeşi, "Ben kalıp final için her şeyin düzgün bir şekilde hazırlandığından emin olacağım," dedi.

Terasa hafif yiyecekler konmuştu: meyve ve tatlı bisküvi tabakları, limonata ve bira sürahileri ve sıcak bir günde sıcak bir içecek olmasına rağmen pek çok kişinin tercih ettiğı bir çaydanlık. Devlin, İdris ve kendisi için birer bardak bira, Gwyneth için de limonata doldurdu.

"Annemle babamın Alice Barnes'la konuştuklarını görüyorum," dedi İdris. "Bir ağacın altında, bilge ebeveynler. Ben de onlara katılacağım." Alice, Dadı Barnes'ın büyük yeğeniydi ve oldukça güzel bir genç kadındı.

"Avlu muhtemelen daha serin olacaktır," dedi Devlin Gwyneth'e. "Gidip görmek ister misin?"

"Sadece serinlik sözü verebilirsen," dedi ve onun yanında kemerlerden birinin altına yürüdü.

etrafında hâlâ bir hareketlilik vardı.

Birkaç kişi falcının çadırının dışında bekliyordu. "O değil popüler olarak olağan falcı,"

Gwyneth o yöne doğru başını sallayarak şöyle dedi. "Birinin çadırdan gözyaşları içinde çıktığını söylediğini duydum çünkü nişanlısının düğünden bir gün önce nişanı iptal edeceğini öğrenmiş. Ama umutsuzluğa kapılmamalıydı, çünkü çok kısa bir süre sonra başka biriyle tanışacaktı. Bir yaz şenliğinde bir kadına böyle bir şey söylenir mi?"

"Zavallı annem," dedi Devlin. "Eğer bu hikâyelerden herhangi birini duyarsa, tüm şenliğin berbat bir başarısızlık olduğunu düşünecek ve tüm suçu kendi üzerine alacaktır."

"Ah canım," dedi. "O zaman kimsenin şikayet etmemesini ummalıyız. Ben kesinlikle etmeyeceğim. Kontesi seviyorum. Tanıdığım en nazik hanımlardan biri."

Neyse ki avlunun ortasındaki gül çardağında kimse yoktu. Burası her zaman Devlin'in

en sevdiği yerler. Güller, taş çeşmenin etrafındaki yataklarda ve içindeki ferforje koltuklardan birinde oturanlara inziva hissi vermek için etrafına inşa edilmiş kafeslerin üzerinde bolca yetişiyordu. Oturaklardan birine yan yana oturduklarında gerçekten de orası biraz daha serin görünüyordu, gerçi belki de bu izlenimi veren sadece fışkıran suyun sesiydi. Güllerin yaz ortası kokusu baş döndürücüydü ve suyun görüntüsü ve sesi olmasaydı biraz bunaltıcı gelebilirdi. Devlin Gwyneth'e limonatasını uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Günün tadını çıkarıyor musun?" diye sordu ona.

"Hem de çok," dedi, yüzü sıcak bir ışıltıyla parlayarak. "Ravenswood şenliği her zaman yılın diğer günlerinin yanında sönük kalır. Ama bu yıl her zamankinden daha şenlikli ve neşeli görünüyor."

"Öyle mi?" Gülümsüyordu ama ona değil çeşmeye bakıyordu. "Nick'i özlemiyor musun?" Hatırlayabildiği kadarıyla ikisi şenlik günlerini birlikte ve tanıdıkları diğer gençlerle geçirmişlerdi. Her zaman coşkulu ve yürüyüşten ziyade koğuğ halinde görünürlerdi. Kendisini onların yanında hep yaşlı ve sıkıcı hissetmişti. Yine de kıskanmak hiç aklına gelmemiştir. Sadece kıskanmıştı.

Sonra yüzünü ona doğru çevirdi. "Anlaştığımız şeyi sana söyledi mi?" diye sordu. "Biz sadece arkadaşız. Biliyorum, insanlar hep böyle derler ama aslında daha fazlasını kastederler. Ama bu Nicholas ve benim için geçerli değil. Onu çok seviyorum ve onun da beni sevdiğine inanıyorum. Ama romantik bir şekilde değil. Eğer aynı cinsiyetten olsaydık, hayatımızın geri kalanında can ciğer arkadaş olurduk. Ama değiliz ve ne yazık ki bazı yetişkinler

Birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanan genç erkek ve kadınlara, sanki onları utandırmak eğlenceliymiş ve onları üzmesi ya da ilişkilerine zarar vermesi mümkün değilmiş gibi sataşmak. Hoşgörülü bir gülümsemeyle de olsa, bir kontun oğlunun peşinden koştuğumun söylenmesi canımı acıtıyor. Nicholas'a da soyuna Galli kanı katmaya çalıştığının söylenmesi acı veriyor. Eylül'de gitmeden önce birlikte her zamanki kadar çok zaman geçirmemeye karar verdik. Ya da birlikte hiç vakit geçirmemeye."

"Bunun olması gerektiği için üzgünüm," dedi. "Nick'in de bu konuda üzgün olduğunu biliyorum."

"Bir bakıma," dedi fıskiyeeye dönerek, "o kadar da kötü bir şey değil. Nicholas bugün arkadaşlarıyla, yani erkek arkadaşlarıyla kaynaşmakta özgür. Muhtemelen bu onun uzun bir süre için son şenliği olacak. Ben de günü istediğim kişiyle geçirmekte özgürüm. On sekiz yaşımdayım. Ve itiraf etmeliyim ki hayranlık duymak ve hayranlık duyulmak için özgür olmaktan hoşlanıyorum. Hafif bir flörtten hoşlanıyorum."

"Ama bundan fazlası yok mu?" diye sordu.

"Doğru adam olana kadar olmaz," dedi.

Sesler çok uzaklardan geliyordu ama bu biraz yanılsamaydı. Fıskiyeedeki su sesleri bastırıyordu. Kafesler ve güllerin arasındaki arıların vızıltısı da öyle. İkisi de bir ya da iki dakika boyunca konuşmadı.

"Bu akşam benimle açılış setinde dans eder misin?" diye sordu. "Yoksa sormak için çok mu erken?"

"Yapacağım," dedi ve boş bardağını koyacak bir yer aradı.

Kadının elinden aldı. "Teşekkür ederim," dedi kendi elindekiyle birlikte yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine koyarken.

Yine sessizce oturdular, omuzları birbirine değmiyordu, ta ki kütük yarma yarışmasının son maçı için geri dönme vakti gelene kadar. Bu garip bir şekilde bir idi.

Sohbet edecek bir konu bulmak için her zamanki sosyal zorunluluklardan hiçbirini hissetmediği arkadaşça bir sessizlik.

Bazen sessizlik kendi içinde mükemmeldi.

Ve gün neredeyse sona ermek üzereydi, yine de akşamı dört gözle bekliyordu ve şimdi zamankinden daha fazla onunla dans etmeye söz vermişti.

-

Hişte geliyorlar. İki leydim," dedi Sir Ifor Rhys birkaç saat sonra, ellerini birbirine sürterek ve Akşam kıyafetleri içindeki karısına ve kızına gülümseyerek baktı. "Sanırım her şeye rağmen bu gece ikinizi de evde tutsam iyi olacak. Bütün erkeklerin gözü başka kimseyi görmeyecek ve kadınlar kıskanacak."

"Benim gözüm başkasında olacak," diye itiraz etti İdris, her zaman babasından daha yavandı. "Her ne kadar ikisi de güzel görünse de, baba, akşamımı Gwyn ve Mam'a başka erkeklerin göz dikmediğinden emin olmak için göz kulak olarak geçirmeye niyetim yok."

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Leydi Rhys, yine de iltifatlardan memnun görünüyordu. "Yola çıkma vaktimiz geldi."

Ravenswood şenliğinin gündüz aktiviteleri, herkesin akşama hazırlanmak üzere ya kendi evlerine ya da kendilerine tahsis edilen misafir odalarına dağılmasından önce, açık havada yapılan görkemli bir piknikle sona ermişti. Gwyneth içlerinden herhangi birinin balo için enerjisinin kalmış olmasının şaşırtıcı olduğunu düşündü, ama her zaman öyle olurdu. Çok özel bir gündü. Bütün yıl boyunca buna benzer başka bir şey olmamıştı. Noel zamanı insanın iştahı nasıl kabarırsa, yaz şenliği günü de insanın enerjisi öyle artardı.

Yeni gece elbisesini giymişti; soluk sarı ipek bir elbisenin üzerine beyaz dantelli bir tunik; elbisenin etekleri ve kısa, kabarık kollarının kenarları minik sarı gül goncalarıyla işlenmişti. Elbise yüksek belli ve göğsü açıktı ama çok da açık değildi. Elbiseyle birlikte dirsek hizasında beyaz çocuk eldivenleri, dans terlikleri ve dar bir şal giymişti. Ayrıca ailesinin on sekizinci yaş günü için ona hediye ettiği inci kolyeyi ve İdris'in ona uygun inci küpelerini takmıştı. Saçları gün içinde olduğundan biraz daha sade şekillendirilmişti. Saçları başının üzerinde daha düzgündü ve sadece birkaç ince dal, başının arkasındaki düğümden aşağıya, boynuna ve kulaklarının üzerine doğru dalgalanıyordu.

Daha önce odasındaki aynanın önünde dönerken, bu yıl baloya bir kız olarak değil de bir kadın olarak gideceğini bilmek çok iyi hissettirmişti. On sekiz yaşına basmanın insanın beklentilerinde yarattığı fark inanılmazdı.

Ve, fazladan bir dönüşle düşünmüştü ki Devlin Ware ile açılış setinde dans edecekti. Bu, zaten mutlu geçen bir günün taçlandırma anı olacaktı.

Annesinin az önce söylediklerine rağmen, henüz kapıya ve dışarıda onları bekleyen arabaya doğru ilerlemiyordu. Onun yerine, başını bir yana eğmiş, Gwyneth'e bakıyordu.

"On sekiz yaşına bastığından beri ilk gerçek balon, Cariad." dedi, en sevdiği Galce sevgi sözcüğünü kullanarak - kariad kelimenin tam anlamıyla aşk anlamına geliyordu. "Bugün kalbin mi kırıldı Gwyn? Genç Nicholas'ın seni bu kadar görmezden gelmesini beklemiyordum, gerçi Wares'ların kim olurlarsa olsunlar tüm misafirleriyle kaynaşmak için ellerinden geleni yaptıklarını biliyoruz. Ve bu da çok yerinde ve takdire şayan bir davranış."

Gwyneth onlara Nicholas'la birlikte James Rutledge'in doğum günü partisindeki sataşmalardan utandıklarını ve birbirlerinin yanında daha az zaman geçirmeye karar verdiklerini söylemişti.

"Nick beni görmezden gelmedi anne, ben de onu," dedi Gwyneth. "Birkaç kez konuştuk. Gerçi bütün gün başkalarıyla birlikteydim ve her şeyi aynı anda görüp hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışmakla meşguldüm. Hatta Leonard Atkins ile göle açıldığımızda bir süre kayıklardan birinde kürek bile çektim."

"Başım dönüp bakmayı bırakana kadar iki dakika boyunca daireler çizerek dönüp duran tekne bu muydu?" İdris sordu.

"Yine de tekneyi batırmadı, değil mi?" dedi babası, bir kolunu Gwyn'in omuzlarına koyarak ve onu bir anlığına yanına çekerek. "Pekâlâ Gwyn, genç Nick Ware'in kaybı bizim kazancımız. Her ne kadar senin için harika bir eş olsa da, önümüzdeki birkaç ay içinde alayına katılmak üzere yola çıkacak ve annenle ben, davulun peşine takılıp onunla birlikte savaşa gitmeye karar verme ihtimalinden pek heyecan duymadık. Bu bir kadın için uygun bir hayat değil, Nicholas gibi yakışıklı bir çocuğa aşık bir kadın için bile. Gelecek ay akrabalarımızı ziyarete gittiğimizde seni tekrar görmek için bekleyen bazı iyi, namuslu Galli delikanlılar var."

"Onlara bir göz atacağım baba, bakalım içlerinden hoşuma giden var mı?" dedi gülümseyerek ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ve İdris'i aynı hevesle bekleyen bazı iyi, namuslu Galli kızlar da var" diye ekledi.

İdris kaşlarını salladı ve babasına sıırttı. "Gitmek zorundayız," dedi Leydi Rhys kararlı bir şekilde. "Sorun Ifor, konuşmayı ne zaman bırakacağını hiç bilmiyorsun. Kalbinin kırık olmadığını duyduğuma sevindim,

Yine de, Gwyn. Gerçi öyle olsa bile annene söyleyeceğini sanmıyorum."

Gwyneth, araba Ravenswood'a dönerken, gün boyunca birkaç kez Nicholas'ı özlediğini ve onun rahat, neşeli arkadaşlığının yokluğunda bir pişmanlık hissettiğini düşündü. Ama çocukluğu boyunca hayalini kurduğu askeri kariyere başlamak için Eylül ayında Ravenswood'dan ayrıldıktan sonra, arkadaşlıkları kaçınılmaz olarak zaten azalacaktı. Kendisi de bilinçli bir mektup yazarı olmasına rağmen, Nicholas'ın öyle olduğundan şüpheliydi. Ve şimdi ona mektup yazması da pek olası görünmüyordu. Ama Ravenswood'dan ondan haber beklemek ne kadar acı verici olacaktı. Haftalar ya da aylar sonrasına kadar haberdar bile olmayacağı bir dizi savaşa karışmış olabilirdi. Yaralanıp yaralanmadığını ya da ... bilmeyecekti. Şey.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, Nicholas'ın Bu geceki maça bakarken düşünceleri aklından çıkmıyordu. Özellikle de açılış setine. Hatırlayacak mıydı? Elbette . Devlin için görev her zaman önce gelirdi. O her zaman sözünü tutardı. Onun daha önce mayıs direğinin etrafında dans ettiğini, ciddiyetle adımlarına ve elindeki kurdeleye konsantre olduğunu düşündü. Onun en küçük çocukların yarışlarını izlediğini ve yarışını kaybettikten sonra küçük Eddie'yi teselli etmeye çalıştığını düşündü. Stephanie'nin cafcaflı bir şekilde boyanmış yüzüne gülümseyişini ve ona güzel bir prenses diye seslenişini düşündü. Ahırın avlusunda Cameron Holland'ın kaybettiği kütük yarma yarışmasının finalinde ona tezahürat yapmasını ve ardından terli ve kirli olmasına rağmen kazananın elini sıkmak için öne çıkmasını düşündü.

Düşündü ve düşünceleri yarım saat boyunca durakladı.
ya da o son maçtan önce, onun yanında otururken

Avludaki gül çardağında ikisi de tek kelime konuşmuyordu. Gerçekten de günün en mutlu yarım saati miydi? Hayatının mı? Neden öyle olsun ki? Konuşmamışlardı.

Onu sevdiği için mi?

Yıllardır Devlin Ware'e sırlısıkılam aşıktı. Tanıdığı kızlar Nicholas'a bakıp iç geçirirken ve onunla birlikte olacak şanslı kişinin kendisi olduğuna inanırken, Gwyneth onun daha az yakışıklı, daha az çekici ağabeyine aşık olmuştu. Nick'ten ne kadar hoşlansa da Devlin'in karakterindeki bilinmeyen karmaşıklıklar onu kendine çekiyordu. Orada olduklarından emindi. İnsanları dış görüşlerine ve kolayca gözlemlenebilen özelliklerine göre yargılamak çok kolaydı. Ama hiç kimse sadece bunlara bakılarak tam olarak tanınamazdı. Ve bazı insanlar varlıklarının derinliklerine kadar tanınmaya değerdi. Ruhlarının en derin noktalarına kadar. Bu, özellikle insanın sevdiği ve bilinmesi gereken her şeyi bildiğinde daha da derinden seveceğine inandığı insanlar için geçerliydi.

Gwyneth istedi . . . Oh, Mountford Vikontu Devlin Ware'i tanımayı çok istiyordu. Onu tanımak istiyordu.

Ama bugün onunla zaman geçirmiş olmasını, özellikle de çardakta geçirdiği o olağanüstü yarım saati çok fazla önemsememeliydi. Ailesinin misafirleriyle vakit geçirmek onun göreviydi. Kuşkusuz başka kadınlar da aynı iddiada bulunabilirdi. Ama . . . Bu akşam açılış setinde onunla dans edecek başka kimse yoktu.

Yine de kendini kalp kırıklığına hazırlamamaya dikkat etmeliydi. İstemeden de olsa falcının ona söylediklerini düşündü. Bu durum onu merakla rahatsız etmişti. Ama şüphesiz kadın duymuştu onun varsaymıştı

Nicholas'a kur yapıyordu. Yakında gidecek olan oydu, belki de yıllarca dönmeyecekti.

Araba Ravenswood Konağı'nın önünde durduğunda babası gereksiz yere, "İşte geldik," dedi.

On sekiz yaşından beri ilk gerçek balosuydu. Ne olursa olsun her anının tadını çıkaracaktı. Daha on sekiz yaşındaydı ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin kalbini kırmasına, hatta zedelemesine izin vermeyecekti. Önünde yetişkin hayatının tamamı uzanıyordu ve o bunu yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Bu gece tek bir sette bile oturmak zorunda kalmayacağı konusunda umutluydu. Yarın geldiğinde ağrıyan ayaklarını düşünecekti.

Bir de Devlin'in yer aldığı açılış seti vardı.

CHAPTER SEVEN

Devlin gitti için ve BALO SALONU erken için yapmak her şeyden eminim oldu. İçinde yer ve hiçbir şey vardı unutulmuştu ama annesi başlayken bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyordu. Aslında sadece huzursuzdu ve akşam şenliklerinin başlaması için sabırsızlanıyordu. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Dans etmek genelde en sevdiği aktivite değildi, Yine de o her zamankatıldı ne zaman o oldu elbette.

Bu gece Gwyneth Rhys ile açılış setinde dans edecekti.

Balo salonu bahçenin bir uzantısı gibi görünüyordu. Batı duvarı boyunca uzanan Fransız pencereleri akşamın serin havasını içeri almak için açılmıştı ve salonun kendisi de eğrelti otları ve pembe, mor ve eflatunun çeşitli tonlarında çiçeklerle süslenmişti. Kemanlar, çellolar ve bir flüt orkestra kürsüsündeki sandalyelerin üzerine yerleştirilmiş ya da onlara yaslanmış, müzisyenlerin gelmesini bekliyordu. Büyük piyano bir aynaya benzeyecek şekilde cilalanmıştı. Ahşap zemin de öyle. İki büyük kristal şamdan tavanın hemen altındaki yerlerine kaldırılmıştı ve henüz hava kararmadığı halde tüm mumları .

Taşradaki danslar, hatta bu büyük yıllık balo bile, Londra'da uygunsuz sayılacak kadar erken bir saatte başlar ve gece yarısı biterdi. Baloya katılanların çoğu sabah erkenden kalkıp her zamanki işlerini yapmak zorundaydı; örneğin hayvanları beslemek, inekleri sağmak, bebekleri emzirmek gibi. Bu ihtiyaçların hiçbiri sırf Pazar günü olduğu için durmazdı. Her ne kadar nazik ve yumuşak huylu olsa da, papaz kendini sabah vaazını boş bir kilisede verirken bulursa hiç de mutlu olmazdı.

Devlin odayı geçti ve açık kapılardan birinde durdu. Balo salonu batı kanadının zemin katındaydı ve geniş, düz bir terasa açılıyordu - sıcak gecelerde ekstra bir dans alanı. Çevresine renkli fenerler dizilmişti ama henüz yakılmamışlardı. Yakında yakılacaklardı. Güneş ufka yaklaşıyor ve hava kararıyordu. Yine de Devlin, güneş battığında bile karanlık bir gece olmayacağından şüpheleniyordu. Gökyüzü açıktı ve dün gece ayın dolunaya yakın olduğunu fark etmişti. Güney çimenlikteki ağaçlarda ve avluda da fenerler olacaktı.

Bir sıra kadife döşemeli sandalye yerleştirilmişti. balo salonunun kenarlarında, odaya dönüp baktığında gördü. Sadece tek bir sıra. Oda gerçekten de bir saniye için yeterince büyük değildi. Ayrıca, sadece yaşlı insanlar burada bir balo boyunca oturmak isterdi, hatta çoğu zaman hepsi bile oturmazdı. İnsanlar Ravenswood balosunda dans etmek ya da en azından etrafta dolaşıp diğer konuklarla kaynaşmak isterdi. Bebeklik çağını geçmiş çocukların bile baloya gelmesine izin verilirdi, ama sadece saat ona kadar. Erken kreşe gönderilme korkusuyla neredeyse her zaman uslu dururlardı. Devlin şöyle düşünüyordu

Geçen yıl babasıyla birlikte Londra'da katıldığı baloları düşündü. Onlar bu balodan çok daha resmi ve özenli davetlerdi ama hiçbirisi bu baloların yarısı kadar bile canlı ve eğlenceli olmamıştı.

Ravenswood'a, anne babasına ve kardeşlerine, geniş ailesine, öteden gelen arkadaşlarına ve komşularına duyduğu sevgide ani ve neredeyse acı verici bir artış hissetti. Yıllar boyunca nesilleri birbirine bağlayan gelenekler için. Tüm bunların varisi olduğu, her zaman buraya ait olacağı için minnettarlık duydu. Aynı gelenekleri sürdürmek için evlenecek ve kendi ailesini burada yetiştirecekti ve bir gün hepsi onun olacaktı. Gerçi o günün gelmesi için hiç acelesi yoktu.

Bu gece Gwyneth ile dans edecekti.

Ravenswood'un bir Ware'i olarak kendisinden beklendiği gibi, elbette ilk seti takip eden her sette farklı bir partnerle dans edecekti. Ama o ilk yarım saat boyunca zamanın duracağını biliyordu, ki bir adam özellikle eğlenirken bunu yapmak asla yeterince zor değildir. Yine de bugün hayatının en mutlu günlerinden biriydi ve bu gecenin anısı olmasa bile onu her zaman hatırlayacağı kesindi. Bu öğleden sonra gül bahçesinde, Gwyneth'le birbirlerine çok az şey söylemiş olmalarına rağmen, ona tamamen aşık olmasına izin vermişti. Ve kendini tamamen kandırmadan, belki de duygularına karşılık verdiğini ya da yakın bir zamanda karşılık verebileceğini umut etmesine izin vermişti.

Babası geldiğinde düşünceleri yarıda kesildi. adımlarla balo salonuna girdi ve oğlunun yanına gitmek için pisti geçti. Kont, Londra'daki en yeni moda olan siyah gece ceketi ve pantolonu ile gümüş brokar yeleği içinde çok şık görünüyordu. Çorapları ve keteni bembeyazdı, gömleğinin uçları yüksek ve netti.

kolalı. Odaya bakmadan önce Devlin'e gülümsedi.

"Annen bir dahi," dedi. "Bugün her şey hatasız ilerledi ve tüm bunlar annenin bir ay ya da daha uzun bir süre boyunca yorulmak bilmeden çalışması sayesinde . Yardımcılarından oluşan ordusunu organize ediyor ve onlar da telaşlanmadan ve tartışmadan sadece onun dediklerini yapıyorlar."

Babasına yoldan çekilmesini söylemesi de buna dahildi, diye düşündü Devlin içten içe eğlenerek. Ve tıpkı diğerleri gibi babası da kendisine söyleneni yapmıştı.

"Deneseydim kendim için daha iyisini yapamazdım, değil mi?" diye devam etti babası. "O mükemmel bir eş, mükemmel bir kontes. Ve bana yakışıklı oğullar ve kızlar verdi. Steph bile bebeklik yağlarını kaybettiğinde güzel bir kız olabilir."

Devlin, "Bu haliyle bile çok güzel," dedi.

"Oh, kesinlikle. Evet." Babası güldü. "Bu, insanın Londra'da alıştığı kadar şık bir balo olmayacak, değil mi? Ne davetliler o kadar ünlü, ne de moda o kadar göz kamaştırıcı olacak. Ama bir kır partisi için gerçekten çok iyi olacak. Herkesi mutlu edecektir. Ve bu bizim görevimiz, Dev, benim ve benden sonra senin. Herkesi mutlu etmek; eşlerimizi, çocuklarımızı, uzak ve yakın komşularımızı ve bizim için çalışan kadın ve erkekleri. Diğer insanları kendimizden önce tutmayı her zaman hatırlamalıyız. Huzur içinde yatsın büyükbabanız bana bunu öğretti ve ben de size bunu öğretmeye çalıştım. Elbette kendimizi tamamen inkar etmemiz gerekmiyor, çünkü bir erkeğin kendine ait bazı özel zevklere hakkı vardır. Ama her zaman diğer insanlara öncelik vermeyi unutmayın ve hayatta çok fazla yanlış yapamazsınız. anneniz-ve eşiniz ne zaman siz bir edinirseniz- mutlaka

her zaman diğerklerinden daha fazla onurlandırılmalı. Memnun ve mutlu tutulmalıdır."

Devlin ona gülümsedi. Bunun gibi anlara her şeyden çok değer verirdi -baba ve oğul, kont ve varis, baş başa, görev ve sorumluluktan söz ederlerdi ama hizmet ve sevgi açısından. Başkalarına öncelik vermek. Diğer insanları mutlu etmek. Yine de bazı kişisel zevklere de hakkı vardı - ama o zaman kişisel zevk başkalarına vermekten kaynaklanmıyor muydu? Geleneklere göre kontes bu geceki açılışta kontesine önderlik edecek ve her zaman olduğu gibi birbirlerine, ailelerine ve her dereceden konuklarına sıcak bir şekilde gülümseyeceklerdi. Hoş geldiniz ve mutluluk yayacaklardı.

Bir Stratton Kontu ve kontesinin her zaman yapması gereken şey buydu - geçmişte ve günümüzde yapmıştı ve gelecekte de yapmalıydı. Bu bir gelenektir.

"Benden beklentilerini karşılamak için her zaman elimden geleni yapacağım baba," dedi Devlin. "Tıpkı senin büyükbabamın beklentilerini karşıladığın gibi."

Babası eliyle omzunu sıktı ve tekrar güldü. "Her zaman çok ciddisin Dev," dedi. "Daha çok gülmeyi öğrenmelisin. Ve daha fazla eğlenmeyi."

Gülüyordu, diye düşündü Devlin. Ve hayatının tadını çıkar. Ve

Etrafındakilere sıcaklık, ilgi ve dostluk duyguları gösterdi. En azından denedi. Babasının dışa dönük doğası ve cana yakınlığı onda yoktu, bu doğrudu. Nick'te vardı. Onda yoktu. Ama buna engel olamıyordu. Onlarda doğal olarak var olan çekim gücü Tanrı vergisiydi ve öğrenilmesi, hatta taklit edilmesi imkânsızdı.

"Bu gece iyi eğlenceler." Babası omzuna son bir kez vurdu. "İşte annen Pippa ve Steph ile birlikte geliyor." Odanın öbür ucuna kadar memnuniyetini dile getirdi ve

Onlara doğru yürürken sesini yükseltti. "Aşkım, her zamanki gibi çok zarif görünüyorsun." Bir elini uzattı ve kontesin elinin üzerine eğildi. Kontes ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verirken, adam elini dudaklarına .

Soluk mavi giysisi içinde kızarmış ve güzel Philippa, elbisesinin kenarlarını elleriyle toplayarak Devlin'in gözüne girmek için döndü.

"Çok güzel," dedi. "Şimdiden tam bir kadın gibi görünüyorsun, Pippa. Sadece on beş yaşında olduğuna emin misin?"

Stephanie'nin yüzü temizlenmişti. Parlıyordu.

"Bu öğleden sonra terasta bir prensesle tanıştım," dedi Devlin, parmağını ona doğru sallayarak ve düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak. "Sana çok benziyordu Steph. Nefes kesecek kadar güzeldi. Birisi saç örgülerini başının arkasına dolamış. Çok yetişkin görünüyorsun. Dön de ."

Döndü. "Nefes kesici güzellikte," diye mırıldandı küçümseyerek nefesinin altında ve sonra neşeyle kıkırdadı.

"Tüm ailemdeki en güzel saçlara sahipsin," dedi babaları, tekrar döndüğünde ona gülümseyerek. "Seni taçlandıran zafer, Steph. Bana asla kestirmeyeceğine söz ver."

"Caleb," diye itiraz etti kontes. "Uzun saçların sağlıklı kalması için arada bir kesilmesi gerekir."

"Söz veriyorum baba," dedi Stephanie ve öne doğru bir adım atarak babasına belinden sarıldı.

-

TRavenswood balolarında asla kabul sırası olmazdı. Tüm konuklar baloya katıldıktan sonra Bütün gün şenlikteydiler ve ev sahibi aile orada onlarla rahatça kaynaşmıştı? Yine de kont ve kontes ile büyük çocukları balo salonunun kapısına yakın durdular.

Herkes içeri girerken onları karşıyor, el sıkışıyor ve isteyenler için sandalyeler buluyordu. Çok geçmeden oda sohbet, kahkaha ve enstrümanlarını akort eden müzisyenlerin sesleriyle kalabalıklaştı ve gürültüye boğuldu.

Gwyneth balo salonuna baktı, bu yıl nasıl dekore edildiğini görmek için sabırsızlanıyordu. Her zaman biraz farklı olurdu. Kontesin, bütün günün yıldan yıla çok fazla aynılıkla bayatlamaması için çok çalıştığından şüpheleniyordu. Biraz çeşitlilik sağlamak kolay olmasa gerek.

Kontes kolunda, orkestra kürsüsüne çıkan basamakları tırmanmadan önce çok uzun bir gecikme yaşanmadı. Herkesin dikkatini çekmek için iki kolunu kaldırmadan önce bile sessizliğe yakın bir şey düştü. Herkese gülümseyerek baktı.

"Şimdi bu," dedi, "Londra'daki tonlar arasında üzücü bir sıkışma olarak bilinirdi. Top anında başarılı sayılırdı."

Birkaç hoş geldiniz sözüyle devam etmeden önce kaçınılmaz kahkahaların dinmesini bekledi ve hepsinin bu balodan diğerlerinden daha fazla keyif alacaklarını umduğunu söyledi. Onlara, odanın diğer ucundaki açık kapıların hemen ardındaki yemek salonunda içecek ve hafif yiyeceklerin mevcut olduğunu hatırlattı.

"Ama unutma," diye ekledi, "saat on buçukta akşam yemeği olacak ve karım bana şu anda bile bir ziyafet hazırlandığını bildirdi. Bunun için yer bırakın yoksa çok incinir. Hatta belki de öfkelenir."

Başını sallayan kontese içtenlikle gülümsedi. Herkes tekrar güldü.

"Beyler," dedi Kont. "Ortaklarınızı açılış setine götürün lütfen. En mütevazı özürlerimi

Ancak hepiniz, balonun en güzel hanımı Stratton Kontesi için çoktan konuştunuz."

Kontese elini uzatıp onu merdivenlerden aşağıya, odanın içinde ilerleterek zaten oluşmakta olan hanımlar sırasının başına yerleştirirken daha fazla kahkaha, birkaç yuhalama ve kulakları tırmalayan bir ıslık sesi duyuldu. Kendisi de onun karşısındaki erkek sırasındaki yerini aldı; sıralar arasında birkaç metrelik bir boşluk vardı.

Ama Gwyneth bunu fark etmedi bile. Çünkü lacivert kuyruklu gece ceket, gri diz pantolonu ve beyaz yeleği, çorapları, gömleği ve boyunluğuyla şık bir şekilde giyinmiş olan Devlin karşısında durmuş ve elini uzatmıştı.

"Gwyneth?" dedi. "Benim dansım, sanırım?"

Gülümsemiyordu. En azından açıkça değil. Ama gözlerinde ve yüzünün arkasında, içten içe gülümsediğini gösteren bir parıltı vardı. Sadece sosyal bir gülümseme değil, sadece onun için bir şey. Ya da o öyle sanıyordu. Ah, bu anı dört gözle bekliyordu ve şimdi buradaydı. Elini onun elinin üzerine koydu, avuç içi avuç içine, o da parmaklarını elinin üzerinde birleştirdi ve onu yeni bir setin başına götürdü, orijinal set balo salonunun tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Kadın, Devlin'in kuzeni Susan Ware'in yanında dururken, Devlin de onun karşısında, erkekler sırasındaki Dr. Isherwood'un yanında yerini aldı. Adam aynı ifadeyle aralarındaki boşluktan ona bakmaya devam etti. Neredeyse, diye düşündü, sanki onu yutmak istiyormuş gibi. Bu, vücudunda zevk ürpertileri yaratan bir bakıştı. İçindeki tüm ışıltıyla gülümsedi ve adamın gözlerinin kenarları kırıştı.

Kısa süre içinde dört uzun paralel dansçı sırası oluştu. İki kadın, iki erkek. Birkaç yetişkin, çoğunlukla yaşlılar ve bir çocuk kalabalığı kenarda durdu ya da oturdu,

izliyordu. Gwyneth o çocukluk günlerini ve yetişkin olup bu günlere katılabilme özlemini hatırladı.

Orkestra bir akor çaldı ve dans başladı.

Birkaç düzine ayağın ahşap zemine vuruşu keman, viyolonsel, flüt ve piyanoforte müziğiyle ritim tutarken, eşler el ele tutuşup önce sollarına sonra sağlarına doğru ilerlediler, her iki sıra da birbiriyle uyum içinde hareket etti. Yakın komşularıyla birlikte, tam bir daire çizerek, el değiştirerek ve tekrar geri dönerek ilerlerken mini mayıs direkleri gibi ellerden oluşan kemerler oluşturdular. Her adımın sonunda, sıranın başındaki çift ellerini çapraz olarak birleştirdi ve her şey yeniden başlamadan önce sıraların arasındaki yerlerini almak için dönerek aşağı indi.

Sıradaki ilk çift olarak dönerlerken Devlin Gwyneth'e gülümsedi ve sıradaki herkes müzik eşliğinde el çırparken o da güldü. Kontes dönerken Kont da kendi setinde gülüyordu. Ve ah, hiç bu kadar mutlu olmamıştı, diye düşündü Gwyneth. Bu öğleden sonra gül bahçesinde bile. Belki o kadar mutluydu ama daha fazla değil. On sekiz yaşında, aşık ve belki de karşılığında sevileceği umuduyla dolu olmak ne kadar da heyecan vericiydi.

Ama kaçınılmaz olarak müzik sona erdi ve gecenin geri kalanında eğlenmek için geriye sadece bir balo kaldı. Bu konuda üzülmemeye çalıştı. Bu ne kadar nankörce . Devlin kolunu uzatırken, "Teşekkür ederim Gwyneth," dedi. ve onu sette birlikte dans eden anne ve babasının yanına götürdü. "Diğer tüm danslar için söz verdin mi?"

"Sadece bir sonraki ve ondan sonraki," dedi ona.

"Akşam yemeğinden sonra seti benim için saklamak ister misin?" diye sordu.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. Wares'lar ne bu yıllık baloda ne Noel balosunda ne de herhangi bir toplantıda aynı partnerle birden fazla sette dans etmezlerdi. Bu onlar için katı bir görgü kuralıydı.

"Evet," dedi.

" zamana kadar hava kararmış olur ve hava da serinlemiş olur," dedi. "Belki dışarı çıkabiliriz."

Dışarı mı çıkalım? Terasta dans etmek için mi? Terasın ötesinde bir gezintiye mi? Ayrıntı vermedi.

"Bu hoşuma giderdi," dedi. O ana kadar dansın onu ne kadar nefessiz bıraktığını fark etmemiştir.

"Ben de öyle," dedi.

Nicholas anne ve babasının yanındaydı, sıcak bir çekicilik ve neşeli gülümsemelerle. Buz mavisi, gümüş ve beyazlar içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Açılış setinde Sally Holland ile dans etmişti.

"Bu gece özellikle çok güzelsin, Gwyn," dedi ona takdirle bakarak.

"Sen de öylesin," dedi ona.

"Güzel mi?" Teatral bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Yakışıklı değil mi? Ya da erkekçe?"

"Güzel kelimesini kullanmadığın için şükret Nick," dedi ve ikisi de güldü.

Devlin'le birlikte sıradaki ortaklarını almak üzere uzaklaşırken, "Gecenin tadını çıkarın," dedi.

Ondan kendisi için bir set ayırmasını istememiştir. Hem üzgün hem de memnundu. Üzgündü çünkü o başarılı bir dansçı ve eğlenceli bir partnerdi, ayrıca onun arkadaşıydı ve onu gerçekten özlüyordu ve Eylül'den sonra daha çok özleyecekti. Sevindi çünkü bu gece kimsenin onlara bilerek bakmasına ve her zaman çok utanç verici olan o sivri ve alaycı sözlerden herhangi birini söylemesine dayanamazdı.

Annesi dikkatle ona bakıyordu. "Devlin tarafından ilk set için seçilmek büyük bir onurdu," dedi. Ne yazık ki Nicholas kadar canlı ya da yakışıklı değil. Yine de çok istikrarlı ve değerli bir genç adam."

"Ve bir kontun en büyük oğlu, Bronwyn," dedi babası, gözleri parlayarak. "Bunu asla unutma."

"Demek istediğim hiç de bu değildi, Ifor, senin de çok iyi bildiğin gibi," dedi dilini gıcırdatarak. "Beni asla suçlayamayacağın bir şey varsa o da işbirlikçi çöpçatan rolünü oynamaktır. Hem Idris'in hem de Gwyneth'in aşk için evlenmelerini istiyorum, tıpkı senin ve benim yaptığımız gibi. Hazır olduklarında. Henüz ikisini de kaybetmek için acelem yok."

Gwyneth gülümseyerek sıradaki partneri, yakışıklı çiftçi beyefendi ve maypole dansçısı Sidney Johnson'ı selamlamak için döndü.

-

Devlin akşam yemeğinden önce her sette farklı bir partnerle dans etti. Set aralarında içki getirmek için zaman buldu.

büyükannelelerinden biri de dahil olmak üzere birkaç yaşlı insanla görüştü. Mümkün olduğunca çok sayıda misafirle konuştu. Terasın bir köşesinde toplanmış olan bir grup çocuğa bir tabak tatlı götürdü.

Yemek sırasında ne oturdu ne de yemek yedi, ama odada dolaşarak herkesin istediği yemeği ve istediği kadar yediğinden emin oldu. Ara sıra bir uşağa işaret ederek bir fincana çay, bir bardağa limonata ya da daha sert bir içecek doldurmasını istedi. Herkesle konuştu, eğlenip eğlenmediklerini sordu. Ben, Nicholas ve ailesi de aynı şeyi yapıyordu, tabii ki babasının elinde bir kadeh vardı. Pippa, Gwyneth'le birlikte bir grup başka gencin ortasında oturuyordu.

Hepsi de hararetli bir şekilde konuşuyor ve bol bol gülüyorlardı. Devlin'in yaklaştığı tek grup buydu. Kendi kendine, kız kardeşinin orada ailesi için görev yaptığını söyledi.

Sonunda konuklar dansın yeniden başlamasını beklemek için balo salonuna geri dönmeye başladı ve o gruptaki gençler dağılmaya başladı. Devlin yaklaştı, kız kardeşine ayaklarının hâlâ ağrıyıp ağrımadığını sordu, kız kardeşi ona hayatının en iyi zamanını geçirdiğini ve yarın on parmağı da su toplamış olarak uyanıp uyanmayacağını umursamadığını söyleyince kıkırdadı ve sonunda Gwyneth'e döndü.

"Benim dansım, sanırım?" dedi.

"Öyle." Kız, coşkuyla parlayan bir yüzle ona baktı ve Cartref'te küçük bir kızken onu uzaktan nasıl gördüğünü hatırladı. Sınırsız enerjiye sahip, özgür ve mutlu bir ruh. Kız elini adamın koluna attı ve adam onu balo salonuna, Fransız pencerelerine doğru götürdü.

Karanlık bir süre önce çökmüştü ama tahmin ettiği gibi dışarısı ay ve yıldız ışığıyla aydınlanmıştı. Renkli fenerlerle aydınlatılmış terasın ötesinde bile parkın çeşitli özelliklerini görmek mümkündü - yakındaki tepede bulunan tapınak pavyonu, ötesindeki arazinin yükselişi ve alçalışı, açıkça tanımlanmış patikalar, yakın mesafede suyun üzerinde gümüş bir ay ışığı şeridi bulunan göl.

Terasta dans etmeyi beklerken birbirleriyle sohbet eden dört kişi vardı. Artık çocuklar yoktu. Akşam yemeğinden önce homurdanarak ve ayaklarını sürüyerek çocuk odasına gönderilmişlerdi ama orada onları bekleyen kendi ziyafetlerinin vaadiyle kaçınılmaz olana razı olmuşlardı.

"Gezintiye çıkalım mı?" Devlin önerdi. "Yoksa dans etmeyi mi tercih edersin?"

"Bir gezintiye çıkmak isterim," dedi.

Sadece onlar değildi. Terastaki dört kişi evin önüne doğru yürümeye karar vermişti; orada çimenleri aydınlatmak için daha fazla fener ve serin havanın ve ay ışığının tadını çıkarırken oturabilecekleri birkaç sandalye olacaktı. Dans etmek için geri dönmeseler bile orkestranın çaldığını duyacaklardı.

Devlin onları takip etmedi. Gwyneth'i terastan geçirdi, terasın ötesindeki hafif çimenli yamaçtan aşağı indirdi, düz bir çimenlik boyunca ilerletti ve pavyona doğru yükseltti.

"Bazen," diye sordu ona, tepede durup manzarayı seyrederken, "bazı durumlarda kelime dağarcığınızın genişlemesini diliyor musunuz?"

"Bazen," diye kabul etti, "hiçbir kelime derin duyguları ifade etmek için yeterli görünmez. Yine de yeni kelimeler icat edecek olsak, duygu onların da ötesine taşacaktır."

"Öyle olurdu." Yumuşak bir şekilde güldü. "Hoş, güzel, nefes kesici. Şu anda baktığımız şey bunların hepsi ama çok daha fazlası. Bu ..."

"Muhteşem mi?" diye . "Görkemli mi? Güzel mi?" İkisi de güldü.

"Çok güzel," dedi.

"Ama bazen," dedi, "kelimeler gerekli değildir."

"Bu öğleden sonra olmadıkları gibi," dedi.

Başını çevirip ona baktı. "Sohbet edecek bir konu açmadığım için beni sıkıcı bir adam olarak gördüğünüzden korkuyordum," dedi.

"Böyle bir şey düşünmediğimi bilmen gerekirdi," diye itiraz etti, ona dönerek. "Mükemmeldi. Paylaştığımız bir sessizlikti."

"O zaman öyle düşünmüştüm," dedi ona. "Ama daha sonra kendimi kandırdığımdan ve seni zevk almaktan alıkoyduğumdan korktum."

daha canlı birinin eşliğinde daha fazla şenlik."

Sonra tüm vücudunu ona doğru çevirdi, boştaki eli diğerinin üzerine, kolunun üzerine geldi. "Ailenin geri kalanından çok farklısın Devlin," dedi. "Bazen senin biraz kibirli olduğunu düşünürdüm -çünkü tüm bunların varisisin ve zaten nezaket unvanına sahipsin, çünkü çok yakışıklısın ve-"

"Ben mi? Yakışıklı mı?" Ve Kibirli mi? O belirgin bir şekilde hissetti

Rahatsız edici. Onu getirmemeliydi-

"-ve geçen yıl bana," diye devam etti, "bir gülümseme pırıltısı olmadan, beni pantolonla, atıma binerken, saçlarım sırtımdan aşağı dökülmüş olarak gördüğünüzü unutacağınızı söylediğiniz için. Yine de bunun senin için hiçbir zaman kibir olduğunu sanmıyorum. Bence sen sadece kendinden ve kendi değerinden çok emin değilsin."

"O olaydaki davranışım için özür dilerim," dedi. "Sadece ben-"

"Nicholas gibi bir erkek kardeşe ve Stratton Kontu gibi bir babaya sahip olmak zor olmalı," dedi.

-Gittikleri her yerde dikkat çeken parlak, parlayan yıldızlar. Ama Devlin, senin onlarla rekabet etmene gerek yok."

"Ben-" dedi ve şeytan gibi onu buraya getirmemiş olmayı, sadece onunla tekrar dans etmekle yetinmeyi diledi.

Kendini kaba, sıkıcı ve biraz da sefil hissediyordu. "Sen olduğun gibi eşsiz ve harikası," dedi. "Bana sen onlardan çok daha çekicisin, düşkün benim onlardan olduğum gibi."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve kızın yüzüne baktı.

"Sen benim gözümde her zaman daha harikaydın," dedi. "Ama geçen yıl o tepenin eteklerinde karşılaşana ve benden iğrenene kadar varlığımdan haberin yoktu. Ve bugün . . . Oh, Tanrım, dilim tutuluyor

Ben. Burada neredeyse karanlıkta olduğumuz için çok şükrediyorum, çünkü yanaklarım yanıyor ve şüphesiz alev kırmızısı. Bu şekilde konuştuğum için kâbuslar göreceğim."

"Senin varlığından hiç haberin yok muydu?" dedi ve kaşları çatıldı. "Cartref'e sık sık gittim çünkü İdris benim arkadaşım ve ailen beni her zaman hoş karşıladı. Ama bir o kadar da seni görmek için gittim. Sanki utangaçmıydın ya da benden hoşlanmıyormuşsun gibi benden hep içeride saklandın. İkincisi olduğuna inanıyordum, çünkü dışarıda olduğun ve beni görmediğin zamanlarda, çoğu zaman Nick'le birlikte özgürce ve çılgınca koşuyordun. Eski elbiselerin içinde yalınayak oynardın, saçların yüzüne ve omuzlarına dökülürdü. Nick orada olmadığına bile köpeklerle koşar, oynar, bağırır, güler, ağaçlara tırmanır, dallara oturur, sanki düşebileceğin hiç aklına gelmemiş gibi kitap okurdun. Sık sık seninle özgürce koşmayı arzulardım, ama çok daha büyüktüm ve gülünç görünürdüm. Ayrıca, benden hoşlanmıyordun. Geçen yıl seni gördüğümde iğrenmemiştim. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel olduğunu düşünmüştüm. Ama sen beni görünce dehşete düşmüş gibiydin. Nick'i her zaman o kadar kıskanmışımdır ki. Şey."

"O benim için hiçbir zaman bir arkadaştan ve oyun arkadaşından fazlası olmadı," dedi. "Ve eğer senden saklandıysam ve sessiz kaldıysam, bu gerçekten utangaçlıktı. Sadece sana karşı. Başka hiç kimseye karşı değil. Çünkü beni sevmeni her zaman umutsuzca istedim."

"Yaptım," dedi. "Her zaman."

Birbirlerine baktılar, yüzleri arasında birkaç santimden fazla mesafe yoktu. Ve Devlin kendi kendine onun sadece on sekiz, kendisinin de sadece yirmi iki yaşında olduğunu, babasının ona hayatta çok erken evlenmemesini, önce kendi keyfine bakmasını öğütlediğini hatırlattı. Babası

Kendisi yirmi altı yaşındayken annesiyle evlenmiş, annesi ise henüz on sekizindeymiş.

Yine de evlilikleri her zaman mutlu bir evlilik olmuştu. Ve kalbinizin aşkı, onun aşkı olduğunuzu itiraf etmişken neden bekleyesiniz ki?

Köşke tekrar baktı. İçeride, sütunların ötesinde koltuklar vardı ve biraz mahremiyet umudu vardı. Orada en azından şu anda olması gerektiği gibi balo salonunun dışındaki terastan görünmeyeceklerdi. Ama buraya gelmek başkalarının da aklına gelebilirdi. Ne de olsa serin hava ve ay ışığı, balo salonundaki sıcak, gürültü ve kalabalığın aksine çok davetkârdı.

Tepenin üç tarafı ağaçsızdı; bilerek öyle yapılmıştı. Köşk tepenin zirvesine inşa edilmişti, böylece içinde oturan herkes parkın, nehrin ve köyün ötesindeki kırsal alanın engelsiz manzarasının keyfini çıkarabilirdi. Dördüncü taraf ise tepenin eteklerine kadar ağaçlıktı.

"Gel." Gwyneth'in kolunu bıraktı ve elini kendi elinin içine aldı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve onu pavyonun dışından dolaştırarak ağaçlık yamaçtan aşağıya indirdi. Ağaçlar sık değildi. Aralarında karanlık vardı ama zifiri karanlık değildi. Yolun yarısına geldiklerinde durdu ve onunla birlikte döndü, sırtını bir ağacın sağlam gövdesine yasladı.

Ay ışığının dar bir şeridi yüzünün alt kısmına ve vücudunun üst kısmına vuruyordu. Soluk sarı ipek ve dantel elbisesi içinde hoş ve narin görünüyordu. İncileri loş ışıktaki parıldıyordu. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. Ellerini belinin iki yanına koydu ve anında kadının yumuşak sıcaklığını ve düzgünlüğünü hissetti. Kendi elleri de onun omuzlarında duruyordu.

Keşke o ana getirebileceği bir deneyimi olsaydı. Gerçi belki de olmaması daha iyiydi. Bunun onun ilk öpücüğü olacağından şüpheleniyordu - tıpkı kendisinininki gibi. Belki de bunun nasıl bir şey olduğunu birlikte öğrenmeleri yerinde olacaktı. Kendi adına yaptığı herhangi bir gafletten dolayı utanç duymayacaktı. Birkaç dakika önce ona, "Sen benim gözümde her zaman daha harikasın," demişti.

"Gwyneth," diye mırıldandı.

"Devlin." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Öp beni." Ve öptü.

CHAPTER EIGHT

Honu öptü. Sıcak, kapalı dudaklar hafifçe onunkilere bastırdı. Ve Gwyneth dünyanın durdu.

O Devlin'di. Devlin Ware.

Başını geri çekti, ama elleri, sıcak ve sert, hâlâ belinin iki yanındaydı. Belirgin bir şekilde bir erkeğin elleri. Kadının kendi elleri de sanki hayatı bırakmamasına bağlıymış gibi adamın omuzlarını kavrıyordu. Ağaçlara rağmen burası tam olarak karanlık değildi. Ay ışığı aralarındaki boşluklardan süzülüyor ve tepedeki dalların arasından süzülüyordu. Ama kendisinden birkaç santim ötedeki adamın yüzünü göremiyordu. En azından net olarak. Yine de adamın gözlerinin doğrudan kendi gözlerinin içine baktığını biliyordu ve bu gözlerin maviliğini hayal edebiliyordu. Balo salonundan gelen müziğin farkındaydı ama çok uzakta gibiydi. Garip bir şekilde, etraflarındaki sessizliği vurguluyordu.

"Seni seviyorum," dedi yumuşak bir sesle ve Gwyneth onun

Kalbi kesinlikle patlayacaktı, o kadar sevinçle doluydu ki.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni her zaman sevdim."

Kollarından biri onu kendine yaklaştırmak için belini sararken, diğeri omuzlarına geldi. Bir elini adamın göğsünden aşağı kaydırdı ve kolunu adamın beline doladı. Diğerini onun boynuna sardı. Ve adam

tamamen katı, sıcak bir erkek. O Devlin'di. Devlin onu tekrar öptüğünde, bu sefer dudaklarını hafifçe aralayarak sert kaslı kalçalarını kendi kalçalarına bastırıldığını hissedebiliyordu. Sıcaklık ve bunun şoku dizlerini güçsüz hissettirdi. Uyluklarının arasında ve içinde tuhaf, donuk bir zonklama vardı. Adamın eli belinden aşağı doğru inerek onu sıkıca kendine bastırıyordu ve kadın orada ne hissettiğini bilmeyecek kadar cahil değildi. Dudakları adamın baskısı karşısında ayrıldı ve gençliğinin ve ona olan aşkının tüm sıcak coşkusuyla onu öptü.

Sonunda, diye düşündü. Sonunda.

"Gwyneth," diye mırıldandı Gwyneth'in dudaklarına karşı, dakikalar ya da saatler sonra - Gwyneth saymıyordu. "Ne kadar da mükemmel bir gün oldu. Aşkım benim." Adam bu sözleri sanki onları sınıyormuş gibi şaşkınlıkla söylemişti ve kadın sözlerin basitliğine ve abartısına hafifçe güldü.

"Çok güzelsin."

Neredeyse ona kendisinin de öyle olduğunu söyleyecekti ama bu, daha önce Nicholas'a şaka olarak söylediği şeyi çok anımsatacaktı. Devlin'e güzel olduğunu söylerse bu bir şaka olmazdı ama o öyle olduğunu düşünebilirdi. İncinebilirdi. Onu henüz hiç tanımadığını fark etti. Onun hakkında öğreneceği, bileceği o kadar çok şey vardı ki. Ama bu düşünce onu heyecanlandırıyordu, çünkü öğrenmek ve tanımak için zamanı olacaktı. Bir ömür boyu. Buna birlikte sahip olacaklarından hiç şüphesi yoktu. Bu bir cilveleşme, bir anlık geçici bir tutku değildi.

Hafif parmak uçlarıyla elbisesinin dantel ve ipeği arasından göğüslerini okşarken alnı onunkine dokundu. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi; kısa, gür, pürüzsüz ve sıcak.

"Yarın babanı ziyaret edebilir miyim?" diye sordu ona. "Yoksa saçma bir şekilde aceleci mi davranıyorum? Daha bir gün oldu

Kur yapmak. Mükemmel bir gün. Daha fazla beklemeli miyim? Ama beni sevdiğini söylediğin gibi ben de seni tanımıyor ve sonsuza dek sevmiyor değilim. Arayabilir miyim?"

"Evet," dedi ve hafifçe güldü. "Oh, evet, Devlin. Bir günden çok daha uzun zaman oldu. Sonsuza dek sürdü."

"Rızasını aldıktan sonra diz çöküp sana güzel bir konuşma hazırlayacağım," dedi. "Eğer rıza gösterirse. Verecek mi?" O zaman da güldü ve kız bu mutlu sese bayıldı.

Ah, bugünden itibaren onu her zaman güldürecekti. Onu mutlu edecekti. Çünkü kendisi de mutlu olacaktı.

İç çekmeden önce onu tekrar uzun uzun öptü. "Yakında geri dönmeliyiz," dedi. "Balo salonunda kendimi göstermek ve başka partnerlerle dans etmek zorundayım."

"Ve bir sonraki seti Bay Greenfield'a vereceğime söz verdim," dedi. "Amcanıza."

Devlin onu bir kez daha öptü, elleri omuzlarını kavradı. Ama birkaç dakika sonra başını sertçe kaldırdı ve onu dinler bir tavırla tuttu. "Kes şunu," diye mırıldandı. "Bazı insanlar geliyor. Sanırım pavyona doğru."

Gwyneth onları da duyabiliyordu; alçak kadın kahkahaları ve bir erkek sesinin yumuşak mırıltısı. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Balo son saatlerini yaşıyordu ve gece serin ve güzeldi. Tapınak pavyonu pitoresk ve özeldi ve balo salonundan çok uzakta değildi. Ay ışığında küçük bir romantizm için mükemmel bir ortamdı.

"Gece vakti hırsızlar gibi sıvırsak iyi olur," diye fısıldadı Devlin kulağına, sesinde kahkaha vardı. "Böylece onlar bizi utandırmayacak, biz de onları utandırmayacağız. Ağaçların arasından tepenin dibine ineceğiz."

ve yan taraftan dolanıp eve geri döneceğiz. Zaten muhtemelen bizi fark edemeyecek kadar meşgul olacaklardır."

Kadından uzaklaştı ve onun elini kendi elinin içine aldı. Ancak inişe başlamadan önce kadın üstlerindeki pavyondan konuştu. Sözcükleri ayırt edilebilecek kadar yüksek sesle konuşmuyordu ama sesinde tanıdık bir şeyler vardı.

Keşke, diye düşündü Gwyneth çok, çok sonra-çok geç, çok geç. Keşke o anda hiçbir şey söylemeseydi, dünya yoluna devam edebilirdi ve ... Ah, ama çok yumuşak da olsa bir şey söylemişti. Ve böylece dünya yön değiştirdi ve her şey onunla birlikte değişti.

Her şeyi.

"Bu Bayan Shaw," diye mırıldandı.

Boscombe'un yeni sakini. Kocasını Hint savaşlarında kaybeden zavallı dul kadın, kimseyi tanımamasına ve kimsenin de onu tanımamasına rağmen burada yaşamaya gelmişti. Bu gerçek herkesi şaşırtmıştı, çünkü genç ve güzeldi ve her zaman modaya uygun giyinirdi, muhtemelen yas yılı sona ermişti ve daha büyük bir kasabayı ya da Bath gibi bir kaplıcaı seçmesi beklenirdi. Gidecek bir ailesi yok muydu? Merhum kocasının hiç mi ailesi yoktu? Şimdiye kadar burada arkadaş edinmeye pek hevesli görünmüyordu, gerçi kabul etmek gerekir ki burada birkaç haftadan fazla kalmamıştı. Yine de bugün şenlikteydi ve Gwyneth onu her gördüğünde eğleniyor gibi görünüyordu. Maypole dansı dersine katılmıştı. Ve bu geceki balo için geri gelmişti.

Devlin kıpırdamadan durmuş, eli kızın elini sıkıca kavramıştı.

Adam güldü. Ve bu kahkahayı yanlış anlamak mümkün değildi. Bunun gibi sadece bir tane vardı ve çok iyiydi.

bilinirdi. Gittiği her yere kahkaha ve neşe götürürdü. Stratton Kontu. Devlin'in babası.

Bayan Shaw'u buraya tapınağı ve tapınağın gece manzarasını göstermek için getirmişti. Ay ışığı muhtemelen hâlâ gölün suları üzerinde bir şerit halinde parlıyordu.

Gwyneth'in eli acımaya başlamıştı.

"Gerçekten dikkatli olmalıyız Cal," dedi Bayan Shaw, sesi artık oldukça netti. "Burada uzun süre kalmamalıyız. Bu gece daha sonra yanıma gelebilirsin. Daha güvenli olur."

"Ne yazık ki ailenin yarısı konakta kalıyor," dedi Kont. -O olduğu konusunda artık hiçbir G p he yoktu. "Kaçıp gitmem imkânsız, Liza. Ve sabah kiliseyi kaçıramam."

Güldü, g rtlaktan gelen baştan çıkarıcı bir sesle. "Sanırım ben de kaçırmamam iyi olur," dedi. "Köy hayatı çok tuhaf."

"Seni e lendireceğini söylemiştim," dedi. "O zaman burada hızlı bir on dakika. Kimse gelmeyecek. Eğer biri gelirse, dost canlısı bir komşu ve güler yüzlü bir ev sahibi rolünü oynayıp size g l n üzerindeki ay ışığını göstereceğim."

Yüksek sesle konuşmuyorlardı ama sesleri feci derecede netti. Tıpkı niyetleri ve birbirlerine olan aşinalıkları gibi.

Aman Tanrım.

"Hadi," diye fısıldadı Devlin'e. "Bu set bitmeden geri dönmeliyiz."

Ama adamın eli  elik bir bant gibiydi ve adamın başka hiçbir yerine dokunmadığı halde vücudunun katılığını hissedebiliyordu.

Sonra hareket etti. Ama niyetlendiğı gibi dikkatli bir gizlilikle aşağıya doğru değil. Aksine, onu da yanına alarak yukarı doğru ilerledi. Belki de onun orada olduğunu bile unutmu tu.

"Devlin," diye fısıldadı onu durdurmak için çaresizce.

Onu görmezden geldi. Zaten artık çok geçti. Yükselişin tepesindeydiler ve tapınağın iki sütununun arasında ilerliyorlardı. Gwyneth kısa bir süre için koltuklardan birine yayılmış, birbirlerinin kollarına yapışmış iki figürün, Bayan Shaw'un ipek çoraplı bacaklarından en az birinin dizlerine kadar açıkta olduğunun farkına vardı. Sonra Devlin konuştu ve ikisi birden ayağa fırladılar; Kont, Bayan Shaw'un önüne geçerek eteklerini silkerken onu korudu.

"Çıkarın onu buradan," dedi Devlin, sesi öfkeyle gerilmişti. "Onu buradan uzaklaştırın. Hem de hemen. Şimdi."

"Dev." Babasının sesi, belki biraz nefessiz kalması dışında, normalde olduğu gibiydi. "Sen de mi hava alıyorsun? Gwyneth'le birlikte, görüyorum. Güzel bir akşam, değil mi? Mükemmel bir gün için uygun bir son. Hemen sonuca varma. Bayan Shaw'a ay ışığında gölü gösteriyordum. Sanırım serin hava hoşumuza gitse de burada oyalanmamalıyız. Hepimiz baloya doğru yola çıkmalıyız."

"Onu buradan uzaklaştırın," dedi Devlin. "Ravenswood'dan uzağa. Boscombe'dan uzaklaştırın. Onu genellikle hangi aşk yuvasında tutuyorsanız oraya geri götürün."

"Fazla abartıyorsun ve biraz da saldırgansın Dev," dedi babası ona.

"Evet," dedi Devlin. "Sıkıcı bir köpek. Uzaklaştırın onu."

"Cal." Bayan Shaw bir adım öne çıktı ve elini Kont'un koluna koydu. "Eve kadar yürüyeceğim. Çok uzak değil ve karanlık bir gece de değil. Özür dilerim Lord Mountford. Babanız nazikçe bana buradan gölü göstermeyi teklif etti ve biraz temiz hava vaadi beni cezbetti ve buraya birlikte gelmemizin yanlış anlaşılabilirliğini unutturdu."

"Cal ismini kullanmanızı yanlış anlamadım, hanımefendi," dedi Devlin, kısa bir süreliğine ona doğru dönerken sesi sert bir küçümsemeyle soğuktu. "Ya da babamın koluna koyduğunuz tescilli eli. Sizi içinde bulduğum uzlaşmacı pozisyonu yanlış yorumlamadım." Dikkati tekrar babasına yöneldi. "Çıkarın onu buradan."

"Sakinleşmenin zamanı geldi Dev," dedi babası, "ve kim olduğunu ve nerede olduğunu hatırladın. Ve kiminle birlikte olduğunu. Oğlum adına özür dilerim, Gwyneth. Bazen biraz asabi olabiliyor. İkiniz de birkaç dakika daha burada kalın, ben Bayan Shaw'a balo salonuna kadar eşlik ederken ikimiz de bir sonraki eşlerimize katılalım. Sen ve ben yarın konuşabiliriz Dev, eğer gerekli görürsen."

Bayan Shaw'un kolunu kendi kolunun altına aldı ve onunla birlikte yokuştan aşağı, balo salonuna doğru hızlı adımlarla yürüdü. Müzik sona eriyordu.

"Kim olduğumu hatırlamamın zamanı geldi mi?" Devlin, babasının geri çekilen sırtına doğru söyledi. Sesi artık uzaktan duyulabilecek kadar yükselmişti. "Ben Devlin Ware, Mountford Vikontu, Stratton Kontluğu'nun varisiyim. Efendim. Bulduğum yer de Ravenswood Malikânesi, Ware'lerin atalarının evi, annemin, Stratton Kontesi'nin, kız ve erkek kardeşlerimin evi. Komşularımız Sör Ifor ve Leydi Rhys'in kızı Gwyneth Rhys ile birlikteyim. Bu evin senin fahişenin varlığıyla lekelenmesine izin vermeyeceğim. Efendim."

Gwyneth'in eli hâlâ babasının elinde sıkıca kenetlenmiş halde, babasının peşinden yokuş aşağı yürüyordu.

"Devlin," dedi, boştaki elini onun koluna koyarak, durmasını ve sessiz olmasını umarak. Tabii bunun için artık çok geçti.

Terasta küçük bir dansçı grubu vardı. Ama artık dans etmiyorlardı. Dans edecek müzik . Ve yükselen seslerin farkına varmışlardı.

tepenin yönünden geliyordu. Üzerlerine bir sessizlik çökmüş ve neler olduğunu anlamak için dönmüşlerdi. Balo salonundaki birkaç kişi de kapılara doğru yaklaşmıştı.

"Devlin," dedi Gwyneth tekrar. "Olay çıkarma. Yarın babanla konuş."

Kendini biraz hasta hissettiğinin farkındaydı, sanki her an kendini rezil edip kusacakmış gibi. Olay çıkmasını önleme fırsatının daraldığının ama Devlin'in yaklaşmakta olan felaketi görmemiş gibi görüldüğünün farkındaydı. Ya da belki de daha büyük bir felaket görüyordu ve üzerlerine gelen acil kriz hakkında mantıklı düşünemiyordu.

Kont terasa ulaşmıştı. Konuştu ve her zaman yaptığı gibi herkesi güler yüzüne dahil etti.

"ay ışığı yukarıdaki tapınaktan oldukça muhteşem görünüyor," dedi. "Yürümeye ve biraz tırmanmaya değer. Buraya yeni gelen biri olarak Bayan Shaw'ın hoşuna gideceğini düşünmüştüm ama ne yazık ki oğlum ve Gwyneth Rhys'i önlerindeki manzarayı seyrederken yarıda bıraktık ve sanırım bizim eşlik etmemizden hoşlanmadılar. Aslında oğlum bu durumdan oldukça rahatsız oldu."

Kont konuştuğunda sık sık olduğu gibi kahkahalar yükseldi. Gwyneth, kahkahaların en azından kısmen onun aleyhine olduğunu düşündü. Ama belki de çok geç değildi. Devlin'e gülümsemek ve bir sonraki ortağı olan amcasının onu bulabilmesi için içeri girmesi gerektiğini söylemek için döndü.

Lütfen başka bir şey söylemeyin. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Kadının bir kelime söylemesine ya da elini çekmesine bile fırsat vermedi.

"O kadın balo salonuna girmeyecek," dedi feci derecede yüksek ve net -ve açıkça öfkeli- bir sesle. "Buradan ayrılıyor. Onu içeride tutmanız yeterli değil mi?"

Londra-sanırım onu orada rahat bir aşk yuvasında tutuyorsunuz? Yaz boyunca eğlenmeniz için onu Boscombe'a da getirmek zorunda kaldınız mı? Ve bugün Ravenswood'a? Hiç mi terbiye anlayışınız yok? Annem ve kız kardeşimle aynı odada kalmak için içeri girmeyecek. Ve büyükanneleğimle. Bu ne cüret efendim? Onu hemen buradan götürün."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Gwyneth ve gözlerini kapadı. Ama Tanrı'nın artık görünmeyen ama tamamen üzerlerinde olan felaketle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve gözlerini kapatması tüm sahneyi ortadan kaldırmayacaktı. Titrek bir nefes aldı. Ve sonunda Devlin onun elini bıraktı.

Gözlerini kapattıktan bir iki saniye sonra açtığına, balo salonundaki herkesin dikkatinin terastaki sahneye çekilmiş olduğunu gördü. Kapı önleri insanlarla doluydu, bazıları neler olduğunu öğrenmek istiyor, diğerleri ise hiçbir şey kaçırmamak için onları susturuyordu.

Kontu hiç şaşkın görmemişti. Onu o sevimli gülümsemesi ve güler yüzlü tavrı olmadan hiç görmemişti. Ama renkli fenerlerin ışığında yüzü korkunç görünüyordu ve gülümsemesi boyanmış gibiydi. Arkasında ışık olmayan bir gülümsemeydi bu.

"Korkarım oğlum gün içinde güneşten biraz etkilenmiş olmalı," dedi. "Terbiyesini unutmuş. Hiç kuşkusuz yarın özür dileyecektir-annesinden, üzerinde çok çalıştığı baloyu bozduğu için, Bayan Shaw'dan-"

"Annemden ve fahişenden bahsetmeyeceksin. aynı nefeste," dedi Devlin dişlerini göstererek ve bir nefes aldı.

babasına doğru tehditkâr bir adım attı. "Bu ne cüret! Çıkarın onu buradan."

"Cal," dedi Bayan Shaw ve tapınakta yaptığı gibi elini onun koluna koydu.

"Ve elini babamın üzerinden çek," dedi Devlin.

Gwyneth onun kaç kişinin izlediğinin ve dinlediğinin farkında olup olmadığını merak etti. Ama Tanrım, bu karmaşadan kendilerini nasıl kurtaracaklardı? Bay Greenfield'in yoğun kalabalığın arasından sıyrılarak en yakın kapıdan geçtiğini ve terasa çıktığını gördü. Aptalca bir an için onun kendisiyle dans etmek için geldiğini düşündü. Ama adam suratsız ve çenesi düşük görünüyordu.

"Dev," dedi, bir elini yeğeninin omzuna koyarak ve herkesin duyabileceğinden kuşkusu olmamasına rağmen alçak sesle konuşarak. "Bunu bana bırak. Caleb, içeri gir ve bir sonraki dans setini başlat. Bayan Shaw, hanımefendi, sizinle eve kadar yürümeme izin verin. İçeride eşyalarınız varsa, daha sonra size getirilmesini sağlayacağım."

O zaman bile Gwyneth her şeyin yoluna gireceği umudunu taşıyordu. Bayan Shaw, Bay Greenfield'a nezaketle gülümsedi, teşekkürlerini mırıldandı, elini uzattığı kolunun arasından geçirdi ve hızlı adımlarla evin önüne doğru götürülmesine izin verdi.

Ancak bu uzun süreli bir umut değildi, çünkü kontesin babası Bay Greenfield oğlunu terasa kadar takip etmişti. Ağırbaşlı, gümüş saçlı, düzgün yapılı ve gururlu bir beyefendi olarak önce torunuyla konuştu.

"Özel bir yere git, Devlin, belki odana, ve kendini toparla," dedi sessizce. "Yarım saat sonra misafir odasına gel. Caleb, bu top bitti. Git artık."

içeri gir ve duyuruyu yap. Yarım saat içinde misafir odasında görüşürüz."

"Clarissa'nın balosunu küçük bir aile kavgası yüzünden mahvetmemeliyiz," dedi Kont eski şakacı tavrını yeniden sergilemeye çalışarak. "Orkestraya ne oldu? Gidip onlarla konuşmalıyım."

"Balo sona erdi," dedi Bay Greenfield. "Çok hoş bir gün ve güzel bir akşam oldu ama artık bitti. Bu iyi insanların evlerine dönme vakti geldi. Git ve duyuruyu yap, Caleb. Kızım beni bunu söylemem için gönderdi."

Devlin başka bir şey söylemeden ve babasına sadece sert bir bakış atarak gitti. Eve balo salonunun kapısından girmede, ön tarafa doğru yürüdü. Gwyneth'e öyle geldi ki, Devlin muhtemelen onun varlığını bile unutmuştu.

Kont ayaklarının üzerinde biraz sallandı ve saygınlığının kırıntılarını toparlamaya çalışarak etrafına bakındı. Ama Gwyneth başarılı olup olmadığını anlayamadı. Babası aniden onun yanında belirdi.

"İşte , Gwyn, fach," dedi, onun koluna girerek sağlam toka. Fach-küçük olan. Uzun yıllardır ona karşı kullanmadığı Galce bir sevgi sözcüğüydü bu. "Gel bakalım. Eve gitme vakti geldi."

Annesi diğer yanında belirdi ve onun diğer koluna girdi. "O tatsızlığa karışmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Cariad," dedi. "Bütün bunların neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Kontun bunu yapabileceğine inanamıyorum. Devlin'in böyle bir olay çıkaracak kadar görgü kurallarını unutması beni hayrete düşürdü. Ve sen de bunun ortasında kaldın. Seni eve götürüp güzel bir fincan çay yaparız, olur mu? Belki yarına kadar. Oh, ama zavallı, zavallı kontes. Bunların hiçbirini hak etmiyor."

Evin yanından kuzey kanadına ve arabaların birbirini engellemeyecek şekilde sıralandığı araba evine doğru ilerlediler. İdris orada bir seyisle birlikte atları arabalarına bağlıyordu. Annesini içeri aldı ve sonra dönüp Gwyneth'i kucakladı.

"Sanırım senin en mutlu günün, Gwyn," dedi, sesi pek sabit değildi. "Ve Dev'i de onun olduğunu görece kadar iyi tanıyorum. Lanet olası alçak Stratton! Yüce Tanrım, burnunu kafasının arkasından yumruklayabilirim."

"Diline dikkat et İdris," dedi babaları ama bunu gönülsüzce söylemişti ve İdris özür dilemedi. Gwyneth'in arabaya binip annesinin yanına oturmasına yardım etti, annesi de Gwyneth'in omuzlarına bir kolunu koyup onu kucakladı, sanki Gwyneth yine küçük bir kızmış ve köy bakkalına parasıyla gittiğinde gönlünü kaptırdığı şekerlemelerin yarım saat önce tükendiğini öğrenmek gibi dünyayı sarsan bir hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi.

Sessizlik içinde eve döndüler. Yarının ne getireceğini sadece Tanrı biliyordu. Ama Gwyneth bir şeyi kesinlikle biliyordu. Yarın Devlin babasıyla konuşmayacak, sonra da dikkatle prova ettiği konuşmasını diz çökerek ona yapmayacaktı.

Çünkü dünya yeni sona ermişti.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, abarttığına inanmıyordu.

CHAPTER NINE

Devlin akşam kıyafetlerini değiştirmişti. O, sahip olan tek kişiydi, yine de, o gördüğünde o Terastan ayrıldıktan kırk dakika sonra misafir odasına adım attı. Odasının penceresinin altından gelen sesleri, at ve araba seslerini duymuş ve dışarı bakmadan herkesin gittiğini düşünmüştü. Hiç müzik sesi duymamıştı.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Son ana kadar aşağı inip öğreneceğini bile bilmiyordu. Bunu sadece başka ne yapabileceğini düşünemediği için yapmıştı. Yatağa mı girecekti? Mışıl mışıl uyuyup yarın uyandığında son bir saatin tuhaf ve korkunç bir kâbus olduğunu mu fark edecekti? Öfkesi kendini tüketmiş ve ardında donuk, düz bir his ve bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı inancını bırakmıştı. Büyükbabasının emrine itaat ederek aşağı inmişti. Ve bu emir kendi içinde tuhaftı. Anne tarafından büyükbabası en yumuşak başlı adamdı. Devlin birden fazla kez onun kendi işine baktığını ve diğer insanların da kendi işlerine bakmalarını beklediğini söylediğini duymuştu ve onlar da genellikle bunu yaparlardı.

Ama bu gece Büyükbaba vardıolmuştur BAKIM

onun kendi

İş. Kızı, Stratton Kontesi, Devlin'in

anne, onun işiydi. Birinin bunu yapması gerektiğinde sorumluluğu üstlenmişti.

Devlin misafir odasında neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama şimdi görüyordu. Oda kalabalık görünüyordu, ne kadar büyük olsa da. Babası şöminenin önünde durmuş, yüzünü şömineye dönmüş, ellerini arkasında kavuşturmuş, yanmayan kömürlere bakıyordu. Annesi her zamanki gibi şöminenin yanındaki sandalyesinde değil, şömineden biraz uzakta oturuyordu. Çok dik oturuyordu, sırtı sandalyeye değmiyordu, elleri kucağında kenetlenmişti. Yüzü kaymaktaşı rengindeydi ama son derece sakindi. Nicholas sandalyesinin yanında duruyordu. Philippa, sanki kısa bir süre önce biriyle tartışmış -belki de biri onu yatağa göndermeye çalışmış- gibi solgun ve huysuz görünüyordu; pencerelerden birinin yanındaki kanepede, iki büyükannesinin arasında oturuyordu. Ben kanepenin arkasında ve bir yanında, pencereyi örten ağır perdelerin gölgesinde duruyordu. Devlin'in büyükbabası da kanepenin diğer tarafında duruyordu.

Odada başka insanlar da vardı, hepsi ailedendi. Üyeler. George Greenfield oradaydı, Bayan Shaw'a eve kadar eşlik etmekten dönmüştü. Kontun erkek kardeşi ve yengesi Charles ve Marion Ware ile kız kardeşi ve eniştesi Eloise ve Vincent Atkins de oradaydı. Edward Ware ve Enid Lamb, Kont'un amcası ve halası, rahmetli babasının erkek ve kız kardeşi de oradaydı.

Misafir odasının kapısı Devlin'in arkasından sessizce kapandı. Odanın içinde olduğu yerden kıpırdamadı. Anlaşılan en son gelen oydu. Büyük giriş. Gösterinin yıldızı.

"Kendimizi bir durumun içinde bulduk," dedi büyükbabası, onu beklerken muhtemelen uzun ve rahatsız edici olan sessizliği bozarak.

Bu o kadar büyük bir hafifletmeydi ki, Devlin nasıl güldüğünü hatırlasaydı gülebilirdi.

Eğer bu bir konuşma ipucuysa, yüzünde düz bir şekilde düştü.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var Devlin," dedi büyükbabası.

"Öyle mi?" Devlin, büyükbabası ve kaşlarını çatmış olan amcası George dışında kimsenin ona bakmadığını fark etti. "Açıklamam gereken bir şey mi var? Babam metresini sadece buradaki köye değil, Ravenswood'un kendisine getirerek annemin onurunu kırdı ve benim de açıklamam gereken bir şey mi var? Annem ve kız kardeşimin balo salonunda dans ettiği yerden çeyrek mil bile uzakta olmayan pavyonun içindeki tepeye çıkardı ve benim açıklayacak bir şeyim mi var? Ona defalarca onu buradan götürmesini söyledim. Ama belki de ona fahişe diyerek ve en az onun kadar suçlu olduğu halde uzaklaştırılmasını talep ederek ona haksızlık ettim. Belki de benim talep etmem gereken onun Ravenswood'dan uzaklaştırılmasıydı."

"Yeter, Devlin," dedi amcası Charles. "Ve lütfen hanımların yanında konuşmana dikkat et. Ailenin tamamen toparlanmasının son derece zor, hatta belki de imkânsız olacağı bir kamu sahnesine neden olan sendin."

Birinden diğerine bakarken Devlin'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Bir iki istisna dışında -özellikle de annesi ve babası- herkes ona bakıyordu. Ama kimse onu savunmaya geçmiyordu. Kimse suçu babasına atmıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu. "Burada yargılanan ben miyim?"

Dul kontes, büyükannesi, babasının annesi ona cevap verdi. "Torunlarımdan birinin beni, annesini ve babasını bu kadar utandıracağını hiç düşünmemiştim. Ve tüm ailesini."

Ne?

"Annemi utandırmak mı?" dedi. "Ben onu savunmak için konuştum. Onu ve bu süreçte çocuklarını küçük düşüren ve onursuzlaştıran babamdır. Ve sen, Büyükanne, ve onun tüm ailesi ve Annemin ailesi. Onu o pavyonda, o kadınla tamamen uzlaşmacı bir pozisyonda yakaladığımda yüzümü çevirip fark etmemiş gibi mi davranmalıydım? Ne yaptığını, ne ettiğini bilmiyormuş gibi mi davranmalıydım? Daha sonra onu annemle aynı çatıyı paylaşması için geri getirdiğinde gülümseyip dans mı etmeliydim? Ve Pippa ile? Ve seninle ve Greenfield Nine'yle?"

"Tek kelimeyle evet," dedi, sesi düz ve çok netti.

"Duyduklarıma inanamıyorum," dedi, gözleri gölgelerdeki Nicholas, Philippa ve Ben'i arıyordu. Şu anda hiçbiri ona bakmıyordu. "Zinaya göz mü yumacaktım? Babam tarafından mı? Anneme karşı?"

Babası sonunda dönüp ona baktı. Devlin onu güçlkle tanıdı. Tüm o güler yüzlülüğü ve neşesi gitmişti. Yüzü solgun ve çekik görünüyordu, gözleri donuk, ağzı ince bir çizgiydi. Kırk sekiz yaşının her biri gibi görünüyordu.

"Artık büyümenin zamanı geldi, Devlin," dedi, "dışarıda gerçek bir dünya var. Dışarıda gerçek bir dünya var oğlum, geçen yıl Oxford'dan geldiğinde fırsatım seni keşfetmeye zorlamalıydım, sanki sadece kitap öğrenmek seni bir adam yapmış gibi diplomanı sallıyordun. O zaman görevimi ihmal etmişim. Bu gece anneni utanç, acıma ve tarifsiz acılara maruz bıraktın. Seninle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

Utanmak mı? Annesi utanç mı duyacaktı? Dünya mi döndü? Devlin şok içinde babasına baktı

ve inançsızlık. Ama daha fazlası da vardı. Annesi ilk kez konuştu.

"Buradan gitmelisin Devlin," dedi.

Ona bakmak için döndü. Kadın belki çenesini biraz daha yukarı kaldırmak dışında kıpırdamamıştı. Ona bakmıyordu. Ya da başka birine, öyle görünüyordu. Ve bu gerçek, midesine inen dev bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

"Biliyordun," dedi.

Babasının her bahar Londra'ya gittiğinde yaptığı sadakatsizlikleri biliyordu. Belki o da Bayan Shaw'u biliyordu, bugün olmasa bile günün bir saatinde. Belki de herkes biliyordu. Belki de tüm dünya biliyordu. O hariç. Onun için sadece tedirginlik ve kararlılıkla görmezden geldiği kuşkular vardı - ve sonra gerçek bu gece patlayan bir volkan gibi üzerine patladı. Tam bir aptal mıydı?

zamanın geldi Devlin.

Tanrı aşkına, büyümek ne demektir? Yozlaşmayı günlük hayatın normal bir parçası olarak kabul etmek mi? Ahlakın bir kürsüden vaaz edilecek veya bir sınıfta öğretilecek bir şey dışında hiçbir şey ifade etmediğini kabul etmek mi?

Annesi tekrar, "Devlin," dedi.

Evlilikleri boyunca muhtemelen sayısız başka kadınla yatmış olan kocasının değil de oğlunun gönderilmesinin ne kadar mantıksız olduğunu protesto etmek için kimse sesini çıkarmadı, ta ki şimdi bir adım daha ileri gidip son metresini kapılarının ötesindeki köye ve hatta kendi evlerine getirene kadar. Sözü kesilmeseydi o kadınla köşte sevişecekti.

Devlin kendisine bakmayan annesine ve bakan babasına baktıktan sonra topuğunun üzerinde dönerek

Odadan çıkarken.

-

Devlin yatak odasının kapısı arkasında açıldığında saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. değildi.

Ama henüz sabah olmamıştı. Penceresinin önünde durmuş, karanlığa bakıyordu. Ay ve yıldızlar bile saklanmak için kaçmış gibiydi. Doğu ufkunda henüz şafaktan eser yoktu. Çantaları hazırды - uşağını çağırmadan kendisi hazırlamıştı. Gece ayrılmayı düşünmüştü ama veda etmesi gereken insanlar vardı. Çocuklar. Owen ve Stephanie. Onlara bir şey söylemeden gidemezdi. Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi.

Ben ve Nicholas ve George, amcası.

Onları selamlamadan ya da dışarı çıkmalarını söylemeden pencereye geri döndü.

"Kadın sabaha gitmiş olacak Devlin," dedi amcası ona. "Ayarlamaları yaptım ve onu yolda görmeye gideceğim. Gerçekten de Londra'da gideceği bir yer var."

"Belki de onun yerine buraya taşınmalı," dedi Devlin. "Benim odam boş olacak. Belki annem onu burada üçlü bir ilişki içinde ağırlar. Büyük, mutlu bir aile."

"Acınızı anlayabiliyorum," dedi amcası.

"Yapabilir misin?" Devlin dönüp üçüne de baktı. "Her ne kadar kibar davranışın temel kurallarından birini çiğnemiş gibi görünsem de, asla Neyin? Kötülüğün mü? Yolsuzluk mu? Her ne ise onu asla rahatsız etmemeli ve böylece insanları üzmemeliyim."

Amcası iç çekti. "Bu kuralı çiğneyerek ne elde ettin?" diye sordu, odaya daha da yaklaşarak ve

yatağın ucunda davetsizce oturuyordu. "Kız kardeşim için ne başardın, Devlin? Ya yeğenim için? Ve yataklarında derin uykuda olan ve sabah ve gelecek günlerde onları nelerin beklediğini henüz bilmeyen o zavallı çocuklar için?"

"O zaman gerçeğin hiçbir önemi yok mu?" Devlin sordu. "O biliyordu, değil mi? Annem mi? Muhtemelen yıllardır biliyordu. Sanırım diğer herkes de biliyordu. Ben hariç ve ben bile bir yıldan uzun bir süredir belirsiz şüphelerimi bastırıyorum ki daha az belirsiz hale gelsinler ve beni onlar hakkında bir şeyler yapmaya zorlasınlar. Hepimiz neşeli, güler yüzlü, kahkaha dolu bir yalanı yaşıyorduk. Çünkü gerçeği söylemek ve statükoyu altüst etmek doğru bir şey değil. Bu kibarlık değildir. İyi bir davranış değildir."

Nicholas, "Annemin hayatı bugünden itibaren en hafif tabirle zor olacak, Dev," dedi. "Aslında insan bir daha katlanılabilir olup olmayacağını merak ediyor. Pippa uykusuz bir gece geçiriyor ve görünüşe göre kusuyor. Tüm bunların Steph ve Owen'ı nasıl etkileyeceğini ancak hayal edebiliriz."

Devlin ona ters ters baktı. "Biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nicholas. "Şaşırdığımı söyleyemesem de şaşırmadım. Sanırım ben de diğer pek çok insan gibiydim, görünüşe göre sen de dahil, bilmek istemiyordum ve bu yüzden başka türlü sorabileceğim soruları sormuyordum. Örneğin, babamızın hayatımızın her yılının birkaç ayını Londra'da, sezonun en yoğun olduğu dönemde, metres tutmadan tek başına geçirmiş olması gerçekten inandırıcı mı? Hiç mi? Keşke onları orada tutsaydı da birini eve getirmeseydi. Bunun için onu affetmekte zorlanacağım. Tabii affedebilirsem."

Devlin, "Ama daha önce misafir odasında hiçbir şey söylemediniz," dedi.

"Hayır," diye itiraf etti kardeşi. "Hayır, söylemedim Dev. Söyleyecek ne vardı ki?"

"Babamızın kendisi de lanetlenmiş bir fahişeden başka bir şey değildir belki de?" Devlin bunu önerdi.

"Aman Tanrım," dedi kardeşi ve yüksek sesle yutkunmak için durdu. "Bence bu gece fark ettiğinden daha fazlasını yok etmiş olabilirsin Dev. Doğruluk adına hayatlarımızın tüm çerçevesini öylece yıkamayız. Yine de senin yaptığının bu olduğuna inanıyorum. Şimdi annemiz, kız kardeşlerimiz ve Owen için geriye ne kalacak? Senin için?" Yavaşça ve sesli bir şekilde nefes aldı. "Benim için mi?"

Devlin, "Çok fazla şeyi yok ettim," dedi. O yapmadı Hatta bunu bir soruya dönüştürmeye bile zahmet etmedi. "Evet, hepsi benim hatamdı. Anlıyorum, Nick. Bu babamızın değil, benim hatamdı. O sadece zina, sefahat ve karısına ve ailesine karşı bariz saygısızlıktan suçlu. Ben ise çok daha kötü bir şeyden suçluyum, gerçeğı söylemekten."

O da anladı. Uzun sonunda . O vardı Hayatı boyunca dünyasını yanlış anlamıştı. Bu dünyanın doğruluk, aydınlık, dürüstlük ve nezaket üzerine kurulu olduğunu varsaymıştı. Ama öyle değildi. Her şey görünüşle, saygınlıkla, özünde boş olan bir cepheyi korumakla ilgiliydi. Ve yanlış anlayarak, geriye hiçbir şey kalmadığını keşfetmek için bu çürük yanılsamayı yıkmıştı. Sadece insan acısı. Özellikle de annesinin. Ve bu acının sebebi de kendisiydi. Aldatmalarını bir şekilde idare ettiğı, onlara rağmen kendine bir hayat kurduğu çekici, güler yüzlü, çapkın babası değil. Babası değil, ama o, Devlin, düşüncesiz doğruluğıyla.

Peki Gwyneth'e ne olmuştu? Büyükbabasının emrine itaat ederek buradaki odasına gelene kadar onu özlememişti bile. Onu ne kadar utandırmıştı?

Ne daha önce salonda ne de şimdi tek kelime etmemiş olan üvey kardeşine baktı. "Peki ya sen Ben?" diye sordu. "Senin ekleyeceğin bir şey var mı? Başıma yığacağın başka bir kömür var mı?"

Ben çantalarına baktı, paketlenmiş ve gitmeye hazırdı, sonra ona baktı. "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

Devlin bir süre sessizce ona baktı.

"Ne?" dedi sonra. "Biz mi?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi kardeşi.

"Neden?" Devlin sordu.

Ben yarı gülümsedi ama yüz ifadesinde hiç eğlence yoktu. "Ben onun fahişelerinden birinin oğluyum, değil mi?" dedi. "Sahip olduğu tek metresinin tabii ki. Çünkü onu çok ve tutkuyla seviyordu. Ya da bana birden fazla kez öyle söyledi. Onunla evlenebilirdi, ama yükümlülükleri olan bir kontun varisiydi ve o uygun bir gelin değildi. O öldüğünde kalbi kırıldı ve asla tam olarak iyileşmedi. Yine de onu hatırlamak için bana sahip. Her ne kadar çocukları arasında gerçek bir favorisi olmasa da gözde bir evlat. Görünüşe göre Dev, ben de senin kadar safmışım ama daha az mazeretim varmış. Senden daha yaşlıyım. Ona hep inandım çünkü inanmak istedim. Ama yine de bir fahişenin piç oğlu olduğumu hep biliyordum. Annemin -annemin-babamın kullandığı sayısız fahişeden sadece biri olduğu artık çok açık. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?" Acıdan titreyen sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. Devlin, bu gecenin Ben'in hayallerini de kendi hayalleri gibi paramparça ettiğini fark etti. Ben'in annesi de bu gece en az kendisi kadar onursuzluğa uğramıştı.

Nicholas odaya sırtını dönmüştü. Sessizce ağlıyordu, Devlin korkunç bir sarsıntıyla fark etti

kalp.

O ne yapmıştı?

-

Stephanie erken kalkan biriydi. Devlin saat yediden hemen önce yatak odasının kapısını dikkatle açtığında, onu tamamen giyinmiş ve yatağında oturmuş, sırtını yastıklara dayamış, her iki omzunun üzerinde bir örgü, dizlerini önüne çekmiş kitap okurken buldu. Gözleri onun seyahat kıyafetlerine takıldı ve kitabını kapatıp güneşli bir gülümsemeye bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı.

"Ata binmeye mi gidiyorsun?" diye sordu. "Ben de geleyim. Bir dakika içinde hazır olabilirim."

"Owen hâlâ uyuyor," dedi. "İkinizle de konuşmam gerek."

"Onu uyandırmaya çalışırsanız homurdanacak, şikayet edecek ve başını yastıklarının altına saklayacak," dedi. "O zaman bütün sabah morali bozuk olacak. Daha sonra kiliseye gitmek için kalkması gerekecek ama henüz değil. Bana söyle, ben de ona söyleyeyim."

"Benimle onun odasına gel," dedi.

Ona daha yakından baktı. "Neyin var?" diye sordu. "Sanki hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Uyumadın, değil mi?"

Sorusuna cevap vermek yerine, "Benimle gel," dedi. Ve birlikte Owen'ın odasına gittiler. Ben içerideydi, kollarını kavuşturmuş kapının bir yanında duruyordu.

"Sen de mi Ben?" Stephanie fısıltıyla konuştu. "Eğer onu uyandırırsak çok kızacak. Gecenin yarısını Clarence'la konuşarak ve gülerek geçirdi. Onları duydum. Gelip onlara yastık fırlatmak isterdim, ama bu

ikiye karşı bir olurdu. Bu bir katliam olurdu."

Genç kuzen Clarence hâlâ yandaki odasında derin uykundaydı. Ben kontrol etmişti.

"Owen." Devlin kardeşinin omzuna dokundu ve sonra hafifçe salladı. "Bir dakikalığına uyan. Seninle ve Steph'le konuşmam gerek."

Owen bir yandan protesto hırıltıları çıkarırken bir yandan da elini çekmeye çalıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu eli gitmeyince hışımla. "Beni yalnız bırak. Goway."

"Uyan," dedi Devlin ve kardeşi gözlerini açtı, bir ziyaretçiden diğerine baktı ve ağzını kapatmadan sertçe esnedi. Sonra daha uyanık göründü.

"Ah, diyorum. Sanırım bu vazo ile ilgili," dedi. "Onu kıran ben değildim, Dev. Ama hepimiz bir gruptaydık ve biraz şakalaşıyorduk ve Vazo devrildi ve kırıldı. Annemin çok üzüleceğini biliyordum çünkü bir servet değerindeydi ve onu çok severdi ama bir balonun ortasında bunu ona söylemek için doğru zaman gibi görünmüyordu. Bu yüzden parçaları sakladım. Bu sabah söyleyecektim. Ve suçu üstleneceğim. Benim hatam olduğu kadar . . . Onun olduğu kadar. Onun adını söylemeyeceğim. Söylemeyeceğime söz verdim."

"Mesele vazo değil," dedi Devlin. "Veda etmeye geldim. Henüz çok erken ama ikinize de haber vermeden istemedim."

"Oh, bir yere gidiyorsun," diye bağırdı Stephanie. "Nereye? Ne kadarlığına gidiyorsun? Biz de gidebilir miyiz?"

"Geri dönmeyeceğim, Steph," dedi Devlin. "Ben gidiyorum."

"Ne?" Owen artık uyanmış ve doğrulup oturmuştu. Bir tarafı düzleşmiş olan saçları diğer tarafta diken diken olmuştu. "Bunu yapamazsın Dev. Varis sensin."

Devlin, "Dün gece biraz üzücü bir olay yaşandı," dedi. "Biraz tartıştık. Ve ben gidiyorum."

"Ama-" Stephanie bir an ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Ama sen kimseyle kavga etmezsin Dev. Sadece Owen ve ben tartışıyoruz. Bazen de Pippa. Sırf bir tartışma yüzünden ayrılamazsın. Konu neydi?"

"Baloda biraz olay çıkmasına neden oldum," dedi Devlin. "Hayır, daha fazlasıydı. Önümüzdeki günlerde duyacağınıza hiç şüphe olmayan büyük bir olaya neden oldum. Şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama annem gitmem gerektiğini söyledi. Ben de gidiyorum. Şimdi, önümüzdeki birkaç dakika içinde. Önce vedalaşmaya geldim."

Owen ayağa kalktı. "Annem sana gitmeni mi söyledi?" dedi. "O bir fedai, Dev. O asla böyle bir şey söylemez. Milyon yıl geçse bile. Gidemezsin. Babamın sana burada ihtiyacı var. Ben'in sana burada ihtiyacı var. Söyle ona, Ben."

"Ben de gidiyorum," dedi Ben. "Dev'le birlikte gidiyorum."

"Ama yapamazsınız," diye bağırdı Owen, şimdi biraz da gözleri dönmüştü. "İkiniz de gidemezsiniz. Bütün mülkü ikinizin yönettiğini herkes biliyor. Herkes babamın tek başına idare edemeyeceğini biliyor. Biz ne yapacağız? Nick de birkaç ay içinde ayrılacak."

"İdare edeceksiniz," dedi Devlin. "Babam iyi bir kâhya bulacak, sen, Steph ve Pippa birbirinizi sevecek, annemle babama göz kulak olacaksınız ve hepiniz idare edeceksiniz. Oh, şeytan alsın." Birden yere baktı ve bir avucunu diğerine birkaç kez vurdu. Şimdi yıkılamazdı.

"Hayır," diye bağırdı Owen. "Hayır, bu doğru değil. Her ne yaparsan yap söyledin ya da yaptın, Dev, özür dilemelisin. Öylece

gidemezsin.

Eğer yaparsan senden sonsuza kadar nefret ederim. Seni asla affetmem. Ve seni de, Ben. Seni kardeşimiz sanmıştım. Önemsediğini sanmıştım."

Yalınayak, buruşuk gecelik gömleği bacaklarında uçuşarak kapıya doğru koştu ve kapıyı çekerek açtı. Ben'in uzanan elini savuşturdu ve kapıyı arkasından çarpmadan önce dışarı koştu.

Stephanie taşa dönmüş gibi görünüyordu. Ta ki sesli bir şekilde nefes alıp önce Ben'e, sonra da Devlin'e bakana kadar.

"Gitmeni istemiyorum," dedi ve gözyaşlarıyla dolan gözleri birden yüzünde kocaman oldu. "Ben'in gitmesini istemiyorum, senin de gitmeni istemiyorum. De-e-ev."

Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Kız feryat ederken ve perişan bir çocuğun hıçkırıklarıyla ağlarken başının üstündeki düz kısmı öptü. Ben'in yüzündeki ifadeyi görmemek için gözlerini kapattı.

"Gitmeni istemiyorum," dedi sonunda tekrar söyleyebildiğinde. "Gitme. Lütfen gitme."

"Gitmek zorundayım," dedi. "Gitmek zorundayım. Steph, seni seviyorum. Seni sonsuza dek burada taşıyacağım." Bir elini kalbine bastırdı. "Ve Owen'ı da. Bunu ona da söyle."

Başını yavaşça salladı. "Gitmeni istemiyorum," dedi, gözleri kızarmış, yanaklarına renk gelmişti. "Annemle konuşmanı istiyorum. Onu bu kadar kızdıracak her ne yaptıysan, şimdiye kadar sakinleşmiştir. Ve sonsuza kadar gitmeni isteyemez. İstemez. Git ve ona üzgün olduğunu söyle. Git ve ona gitmek istemediğini, bunu telafi edeceğini söyle. Git ve ona sensiz yapamayacağımızı söyle. Yapamayacağımı. De-e-ev. Gitme. Git annenle konuş."

"Gel," dedi. "Seni Bayan Field'a götüreceğim."

"Hayır," dedi. "Mürebbiyeye ihtiyacım yok. Bunu yapmayacaksın, değil mi? Annemle konuşmayacaksın. Git o zaman."

Tereddüt etti.

"Git," dedi tekrar. "Git, git, ."

Kapıya doğru döndü.

"Ben," diye feryat etti sonra. "Ben, gitmeni istemiyorum. Gitme."

Devlin, kardeşinin kolları ona sarılırken odadan çıktı.

Tanrım, diye düşündü Devlin. Bırak . Lütfen bitmesine izin ver. Gitmemize izin ver. Ama . . . Annesi. Bu sabah fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Onunla doğrudan konuşmalı mıydı? Özür mü dilemeliydi? Kalmak istediğini söylemeli miydi?

Ama mı? Erteleme teklif etse yapar mıydı? Burada, babasıyla aynı evde kalır mıydı? Ama en azından ona veda etmeli miydi?

Birkaç dakika sonra annesinin soyunma odasının kapısına vuruyordu. Bir süre sonra kapı yarıya kadar açıldı ve annesinin uzun zamandır giydirdiği kadın ona baktı - her zamanki gülümsemesinden yoksundu.

"Millicent," dedi. "Anneme birkaç dakikasını alabilir miyim diye sorar mısınız?"

Tek kelime etmeden kapıyı kapattı ve babasının burada beklerken odasından çıkmayacağını umarak onu dışarıda bıraktı. İki dakika kadar geçmiş olmalıydı. Daha çok on dakika gibi gelmişti. Sonunda Millicent kapıyı tekrar yarım yamalak açtı ve bakışlarını onun çenesinde yere sabitledi.

"Hanımefendileri hayır diyor Lord Mountford," dedi ve Lord tepki vermeden önce kapıyı tekrar sessizce kapattı.

Hanımefendileri hayır diyor.

Annesi.

Annesi onu görmeyi reddetmişti.

Philippa arabanın arkasındaydı, neredeyse yeşile çalan bir solgunluk içindeydi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı; sabahın erken saatleri serin olduğu ve yanında şal getirmediği için kollarını kavuşturmuş, omuzlarını . Devlin'in gitmeye hazır olan at arabasının yanında duruyordu. Bir seyis kendi çantasını ve Ben'inkini arabanın arkasına bağlamayı yeni bitirmişti. Ben bir eliyle onun ensesini okşuyordu.

Perili gözlerle Devlin'e baktı.

"Git ve annenle konuş," dedi. "Lütfen, Dev? Dün gece söylediklerinde ciddi olması mümkün değil. Öyle olsa bile bu sabah fikrini değiştirmiş olacaktır. Bütün bu şey yakında düzeltilecek ve unutulacak. Hep böyle olur. Git ve konuş onunla. Gerekirse sürün. Ama lütfen gitme."

"Beni görmeyecek," dedi ona.

Sonra Ben'in kollarına girdi ve yüzünü Ben'in omzuna bastırırken bir kolunu uzatarak Ben'i de kucağına çekti.

CHAPTER TEN

S Bazen kendimi oldukça sinir bozucu buluyorum," dedi Leydi Rhys. "Geceyi çok geç geçiriyorum ve kendi kendime şöyle düşünüyorum

Önemli değil. Sabah uyuyarak bunu telafi edeceğim. Ama oluyor mu? Olmuyor. Her zamanki saatimde uyanıyorum ve kendime kesin bir dille uykuya geri dönmemi söylediğimde, kendim beni dinlemiyor."

"Görünüşe göre hepimizi tıpkı senin gibi olmak için eğitmişsin anne," dedi İdris. "İşte hepimiz bunu kanıtlamak için buradayız."

Dördü de her zamanki saatte kalkıp kahvaltı masasına oturmuşlardı ve Leydi Rhys, Gwyneth'e göre konuşmuş olmak için konuşuyordu. Doğal olmayan bir neşeyle, sanki dün gece dünyanın sonu gelmemiş gibi. Sanki kızının tabağındaki yemekle oynadığını, ağzına değil de bir yerden bir yere götürdüğünü fark etmemiş gibi.

"Zaten kalkmam gerekiyordu," dedi Sir Ifor aynı ses tonuyla. "Kiliseye erken gitmek istiyorum. Bugün korodaki kız ve erkeklerden kaçının geleceğini ve hangilerinin seslerini yanlarında getireceğini bilmiyorum. Hatalarımı bastırmak için yeterli sayıda olmayabilirler ve bu hafta için bazı zor parçalar seçtim."

Babası hiç hata yapmazdı, diye düşündü Gwyneth. Müzik parçası ne kadar karmaşıksa, onun çalışı da o kadar parlak oluyordu. Sırf Sir Ifor Rhys'in org çalışını dinlemek için kiliseye gittiklerini itiraf edecek birkaç kişi tanıyordu.

"Ben de seninle geleceğim baba," dedi İdris. "Konsere çıkabiliriz. Yeterince güzel bir sabah. Annem ve Gwyn daha sonra arabayla gelebilirler."

Gwyneth tüm bu içten neşenin onu bir dakika içinde çılgılık attıracağını düşündü. Birinin hepsinin aklını kurcalayan ve muhtemelen gecenin yarısına kadar hepsini uyutmayan meseleye değinmesinin zamanı gelmişti. Onun durumunda yarısından fazlası. Ama kimse konuyu açmadan annesi ve İdris başlarını sertçe pencereye doğru çevirdiler ve Gwyneth de duydu. Bir çeşit at arabası. Birden fazla at tarafından çekiliyordu.

"Bu saatte buraya gelen biri mi var?" dedi annesi. "Pazar günü mü?"

İdris sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve pencereye gitti. "Bu Devlin," dedi. "Ve Ben Ellis. Dev'in arabasında."

Gwyneth büyük bir sevinç dalgası hissetti. Adam gelmişti. Ama bu bir andan fazla sürmedi, çünkü aklına gelen görüntüde her şey yanlıştı. Saat çok erkendi. Pazar sabahı kiliseden önceydi. Yanında üvey kardeşi vardı. Ve dün geceden sonra kur yapmaya gelmiş olması imkânsızdı. Sandalyesinden fırlamadığı için çok memnundu.

Gwyneth'in anne ve babası karşılıklı bakışırken ve Leydi Rhys kızına endişeyle bakarken İdris odadan dışarı çıktı.

"İçimizden biri dün gece salonda bir şey unutmuş olmalı," dedi Sir Ifor, "ve onu iade etmeye geldiler." O

peçetesini tabağının yanına koydu ve ellerini birbirine sürttü.

İdris bir iki dakika içinde solgun, asık suratlı ve gergin dudaklı Devlin'le birlikte döndü ve yolculuk için giyinmişti.

Sör Ifor ve Leydi Rhys ziyaretçilerini karşılamak için ayağa kalktılar. Gwyneth olduğu yerde kaldı. Masanın altına gömülmeyi diledi, çünkü bu, büyüdüğü yıllar boyunca tanıdığı Devlin'di. Adam ona doğru bakmadı bile. İçgüdüğü, o zaman olduğu gibi yine saklanmaktı. Dün, hayal edebileceğinden çok daha harika bir rüyaydı ama bir kâbusla sona ermişti.

Babası Devlin'in elini sıkarken annesi "Ben nerede?" diye sordu.

"İçeri girmeyecek," diye açıkladı İdris. "Atlarla birlikte kalacak."

"Gel otur Devlin, bach," dedi Sir Ifor, beklenmedik bir Galli sevecenliği kullanarak. "Bizimle biraz kahvaltı et. Sanırım henüz kahvaltı etmediniz. İdris dışarı çıkıp Ben'i bize katılmaya ikna edecek. Seyislerimizden biri atlara göz kulak olabilir."

"Kalmayacağım," dedi Devlin. "Ama davetiniz için teşekkür ederim, efendim. Leydi Rhys, kahvaltınızı böldüğüm için özür dilerim. Dün gece kızınızı o iğrenç sahneye dahil ettiğim için özür dilemek istedim. Affedilemez bir davranıştı. Onu bu işin içine çekmek istememiştim ama bu bir mazeret değil. I-"

Gwyneth'in annesi dayanma elini kaldırdı. "Bu konuda başka bir şey söyleme, Devlin," dedi. "Balo sırasında seninle dışarıda dolaştığı için kimse Gwyn'e kötü gözle bakmaz. Diğer birkaç kişi de aynı şeyi yapıyordu. Ifor ve ben onun gittiğini biliyorduk ve hiç endişelenmedik.

Çünkü senin istikrarlı ve sorumluluk sahibi bir genç adam olduğunu biliyoruz. O sahneyi de boş verin, ne kadar çirkin olsa da. Böyle şeylerin her zaman olduğu gibi birkaç gün içinde unutulacağını söyleyebilirim. İzin verin-"

"Ayrılacağımı size bildirmek için de geldim," dedi. "Ben de benimle geliyor. Geri dönmeyeceğiz. En azından ben dönmeyeceğim."

Masadaki yerinden ona bakan Gwyneth, sanki birileri kendisiyle onun arasına bir tür tünel inşa etmiş gibi hissetti. Tünelin dışındaki her şey karanlığa . İçindeki her şey keskin ve buz gibi soğuktu.

"Geri dönmeyecek misin, Dev? Aklını mı kaçırdın sen?" İdris ona sordu. "Ravenswood'u ve diğer tüm mülkleri de sen yönetiyorsun. Sen ve Ben . Geçen yıl Oxford'dan geldikten sonra bana kalbinin burada olduğunu ve bir daha asla buradan ayrılmak istemeyeceğini söylemiştin."

"Ben gidiyorum İdris," dedi Devlin. "Geri dönmeyeceğim."

Gwyneth kendini bayılmaktan kurtarmak için mücadele etti. Hayatında hiç bayılmamıştı. Buharlaşan kadınlara tahammülü yoktu.

"Acaba," diyordu, "gitmeden önce Gwyneth'le biraz konuşabilir miyim? Mümkünse yalnız. İzninizle, hanımefendi. Ve onun izniyle."

Tünel, iradesinin çabası ve aldığı yavaş, derin nefesler sayesinde biraz açılmıştı. Bayılmayacaktı.

"Ama tabii ki," dedi annesi. "Eğer Gwyn için sorun yoksa."

"Ben'le konuşmaya gidiyorum," dedi babası. "Benimle gel Bronwyn. Sen de İdris."

İdris kaşlarını çatarak bir süre Devlin'e baktı ve sonra anne babasını dışarıda takip etmek üzere döndü. Gwyneth ayağa kalktı

Ayağa kalktı ve Devlin'le masanın karşısında karşı karşıya geldiler. "Gitmek zorundayım," dedi. "Görünüşe göre olanlar

Dün gece benim hatamdı ve gitmesi gereken kişi benim."

"Bir süre sonra her şey unutulacak," dedi, "ve sen geri dönebilecek."

Söylediklerine bir an bile inanmadı. "Hayır, Gwyneth," dedi. "Geri dönebilsem bile

olmazdı. Herkes -bütün ailem- yıllarca bir yalanla yaşadı. Belki de annemle babamın evliliği boyunca. Annem bununla yaşadı. Belki de özellikle o. Benim bile bir yıldan uzun bir süredir içimi kemiren şüphelerim vardı ama bunları bastırdım çünkü daha derine inmek ve belki de haklı olduklarını keşfetmek istemedim. Dün geceye kadar bundan emin değildim ama tamamen masum da değildim. Artık biliyorum. Ve görünen o ki dün gece, herkesin gerçeği kabul etmeyi reddederek göz yumduğu mutlu illüzyonun bir parçası olmama kararımı verdim. Annemin kendi ailesi bile -annesi, babası ve erkek kardeşi- bunu sürdürdü. Şüphesiz hepsi şu anda çılgınca bir şekilde bu illüzyonu yeniden inşa etmenin yollarını düşünüyorlar ki normal hayat devam edebilsin. Hayatlarımızda normal olan hiçbir şey yok. Sırf uygun ve nazik bir davranış olduğu için artık gerçeği görmezden gelmeyeceğim. O adamla bir daha aynı çatı altında yaşamayacağım. Yaşayamam."

Şu adam. Her zaman taparcasına sevdiği babasından bahsediyordu. Herkesin sahip olduğu. Ya da sevdiği. Aman Tanrım.

"Nereye gideceksin?" diye sordu ona. "Ne yapacaksın?"

"Önce Londra'ya," dedi. "Kendime ait param var. I bir komisyon satın alacağım. Eğer beni kabul ederlerse bir piyade alayında. Yine de yapacaklarını söyleyebilirim.

Dövüş

Napolyon Bonapart'a karşı savaş kızışıyor ve sanırım bu savaş uzun ve acımasız bir savaş olacak."

Gwyneth yutkundu ve masanın kenarını kavradı. Devlin olmaz. Kimse daha az uygun olamazdı. Konuşmaya çalıştı ama ağızından hiçbir kelime çıkmadı. Ne söylemek istediğini bile bilmiyordu. Zihni düzgün çalışmayı reddediyordu. O gidiyordu. Ravenswood'dan ayrılıyordu. Onu terk ediyordu. Sonsuza dek. Bir piyade alayında subay olacaktı. Neredeyse kesin olarak öldürülecekti ve bu andan sonra onu bir daha asla göremeyecekti.

Yaşasa bile onu bir daha asla göremeyecekti. O gidiyordu.

"Üzgünüm, Gwyneth," dedi. "ok üzgünüm."

Başını salladı ve ellerine baktı. Gerçekten de ne kadar saçmaydı. Dün bu zamanlar o sadece gençlik günlerinden kalma bir rüyaydı. Dün bu saatlerde böyle bir sahne düşünülemezdi. Eğer her şey dünkü gibi kalsaydı, babasıyla Bayan Shaw'ın köşkteki konuşmalarına kulak misafiri olmak için o tepeye bile çıkamazdı. Dün gecenin hiçbirini yaşanmamış olacaktı. şimdi de bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Birden arkasına geçti ve elleri omuzlarını kavradı ve kadın dönüp yüzünü ona gömdü.

"ok özür dilerim," dedi tekrar, sesi alçaktı ve kulağına karşı kararsızdı. "Bunu söylediğim için beni affet, çünkü buna hakkım yok ve beni hemen unutmalısın. Bugün. Ama seni seviyorum, Gwyneth. Tüm kalbimle. Seni her zaman seveceğim."

"Eğer beni sevseydin," dediğini duydu, ellerini göğsüne bastırarak ondan uzaklaşmasını sağladı, "dün gece ortalığı ayağı kaldırmazdın Devlin. Yapmaman için sana yalvardım ama yine de yaptın."

Acı bir şekilde söylenen bu sözler ondan gelmiyor gibiydi. Aklından geçenler bunlar değildi. Aslında hiç düşünmüyordu. Tamamen saf, ham bir ıstırap içindeydi.

"Evet," dedi ona bakarak. "Yaptın, Gwyneth. Ben de öyle yaptım. Özürlerimi kabul et lütfen."

"Ve eğer beni sevseydin," dedi, "beni bu korkakça şekilde terk etmezdin. Burada kalır ve benim için savaşırdın. Babamı benimle evlenmene izin vermesi için ikna ederdin ve beni Galler'e ya da başka bir yere götürüp aptal piyade alayın yerine benimle yeni bir hayat kurardın. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Beni hiç sevmedin. Dün aniden benden hoşlandığını düşünüp biraz ay ışığı ve müzikle heyecanlanana kadar varlığımdan bile haberin yoktu. Ve şehvet. Ve buna aşk dedin. Kelimenin anlamını bilmiyorsun. Bir erkek sevdiği kadını terk etmez."

Ona o kapalı Devlin bakışıyla baktı - bir yıl önce ikisi de ata binerken tepenin dibinde karşılaştıklarında ona karşı kullandığı bakışla. "Çok üzgünüm," dedi. "Sana bu kadar az şey teklif edemem. Bu bencilliğin son noktası olur."

"İnsanın kalbi ne kadar küçük bir şey, değil mi?" diye sordu küçümseyerek. "Sende hiç sıcaklık yok, Devlin. Vermek yok. Katı bir doğruluktan ibaretsin. Ben de seni hiç sevmedim. Nasıl sevebilirdim ki? Aşık olduğum adam var bile değil. Seni gördüm ve hayalimdeki erkeğe benzettim. Dün akşam gerçeği öğrenen tek kişi sen değilsin. Ben de öğrendim. Bir yanılsamayı sevdiğimi gördüm. Gerçek Devlin Ware'i bile sevmiyorum. Gittiğin ve bir daha dönmeyeceğin için mutluyum."

"Gwyneth," dedi ve elini ona doğru uzattı.

O da elinin tersiyle itti. "Git hadi," dedi. "Git. Kiliseye gitmek için hazırlanmalıyım. Git hadi."

Elini yanına bıraktı, resmi bir selam verdi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Dışarıdan atların toynaklarının ve arabanın tekerleklerinin sesi geldiğinde, Gwyneth yerde dizlerinin üzerine çökmüş, başı öne eğilmiş, ellerinin topuklarını gözlerine bastırmıştı.

Ve şimdi, diye düşündü, uzaklaşan arabanın sesi giderek azalırken ve sonra tamamen kaybolurken, onu geri çağırmak için artık çok geçti. Az önce içinden geçenlerin tek kelimesini bile kastetmediğini söylemek için. Ona, onun da kendisine söylediği gibi, onu tüm kalbiyle sevdiğini ve her zaman seveceğini söylemek için.

Onu bir daha asla göremeyecek olmasına rağmen.

-

I Atları değiştirmek ve bir şeyler yemek için ilk molalarını öğlene yakın olmalıydı, ancak Devlin etli böreğinin yarısından azını yemişti ve Ben'in kendi böreğinden çok azını yediğini fark etmişti. Yarım saat kadar yolda kalmışlardı, Ben kurdelelerin başındaydı, Devlin konuşana kadar - ilk kez Cartref'ten ayrıldıklarından beri aralarında sessizlik vardı.

"Peki, ne yapacaksın Ben?" diye sordu. "Londra'ya ulaştıktan sonra, yani."

"En azından birkaç gün orada kal," dedi Ben. "Sonra seninle gelirim."

Devlin başını sertçe çevirip ona baktı. "Muhtemelen er ya da geç Yarımada'ya gönderileceğim," dedi. "Bir komisyon satın almayı planladığımı biliyorsun. Bir piyade alayında. Belki de Doksan Beşinci Tüfekler."

"Oraya seninle birlikte gideceğim," dedi Ben. "Bir subay arkadaşı olarak mı?" Devlin sordu.

"Bir asker olarak hiç de değil," dedi Ben. "Param var. Sanırım annem öldükten hemen sonra babamın bana yüklü bir meblağ bağladığını biliyorsunuzdur. Yirmi beş yaşına girene kadar, ki bu yılın başlarında girdim, bana emanet edildi. Yıllar içinde bir servete dönüştü. Bir de maaşım var ki o da büyük ölçüde harcanmadı. Yine de sahip olduklarımın hiçbirini bir komisyon için harcamayacağım. Kin beslemediğim insanları öldürmeye inanmıyorum. Belki başka bir alternatif yoksa nefsi müdafaa için ya da benim için değerli birini savunmak için bunu yapabilirim. Ama sırf anlamsız bir savaşta bunu yapmam emredildiği için değil."

"O zaman neden benimle geldin?" Devlin sordu.

Kardeşi bir süre cevap vermedi. Sonunda, "Çünkü bana ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum, Dev. Sen biraz tehlikeli bir masumsun. Her şeyi iyi ve kötü olarak görüyorsun. Doğru ve yanlış. Gerçek ve yalan. Arada hiçbir şey yok. Yine de yaşadığımız bu dünyada neredeyse herkes bu uçlar arasında bir yere sığıyor."

"Hepimiz uzlaşmak zorunda mıyız?" diye sordu Devlin. "Sanırım dün gece herkesle aynı fikirdeydin ve beni Büyük Yalan'a göz yummayan büyük kötü adam olarak görüyordun. O zaman neden bugün benimle geldin?"

"Sana nedenini söyledim," dedi Ben. "Annem ölmüş olabilir ama o benim annemdi ve her zaman da öyle kalacak. Ve aramızda haklı olan tek kişi sendin Dev. Bu yaptığın şeyi mutlaka doğru yapmaz. Ama her zaman bildiğim ve bilmiyormuş gibi davrandığım gerçeği görmemi sağladın - annem babam için ucuz bir fahişeden daha fazlası değildi. Belki de o kadar ucuz değildir. Bunu asla bilemeyeceğim ama umarım onun iyiliği için babamdan

fahiş bir fiyat. Onun için o kadar az şey ifade ediyordu ki, ben varken gidip annenle evlendi. Sonra da sadık koca, baba, arkadaş ve komşu imajını koruyarak fahişelik yapmaya devam etti. Mükemmel bir ortamda mükemmel bir aristokrat aile. Ben bile bir şekilde bu imajı zedelemekten ona dahil oldum. Nihayetinde içine giremeyen tek kişi sendin. Senin bakıma ihtiyacın var, Dev. Başka türlü nasıl idare edeceksin bilmiyorum."

Devlin, "Ordu muhtemelen kardeşlerin subaylarına savaşta eşlik etmesine izin vermiyor," dedi.

"O zaman hizmetkârınız olarak gideceğim," dedi Ben omuz silkerek. "Uşağınız olarak."

"Sanırım orduda onlara yarasa adam deniyor," dedi Devlin. "Gerçekten de benimle gelip bakıcılık yapmak, botlarımı parlatmak ve silahlarımı temizlemek istiyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen onları kendin yapmanı söyleyeceğim, hazır başlamışken benimkini de yap," dedi Ben. "Ama evet, seninle geliyorum."

Tekrar konuşmadan önce yarım saat kadar daha geçti.

"Ben," dedi Devlin. "Hikâyeni hep biliyordum. Biliyordum Benden büyük olmana rağmen asla Ravenswood'un ya da unvanın varisi olamayacağını biliyordum. Nick'le benim ve şimdi de Owen'ın gittiği okuldan farklı bir okula gönderildiğini biliyordum. Ve tüm bunlar baban Ware olmasına rağmen senin bir Ware olmaman yüzünden oldu. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki, ne olursa olsun, seni hiçbir zaman diğerlerimizden daha aşağı görmedim. Sen her zaman benim kardeşim oldun, benim için diğerleri kadar önemliydin. Yemin ederim ki bu doğru."

Ben, karşı yönden gelen bir posta arabasının yanından geçerken arabayı yolun kenarına çektikten sonra, "Evet," dedi. "Evet, biliyorum."

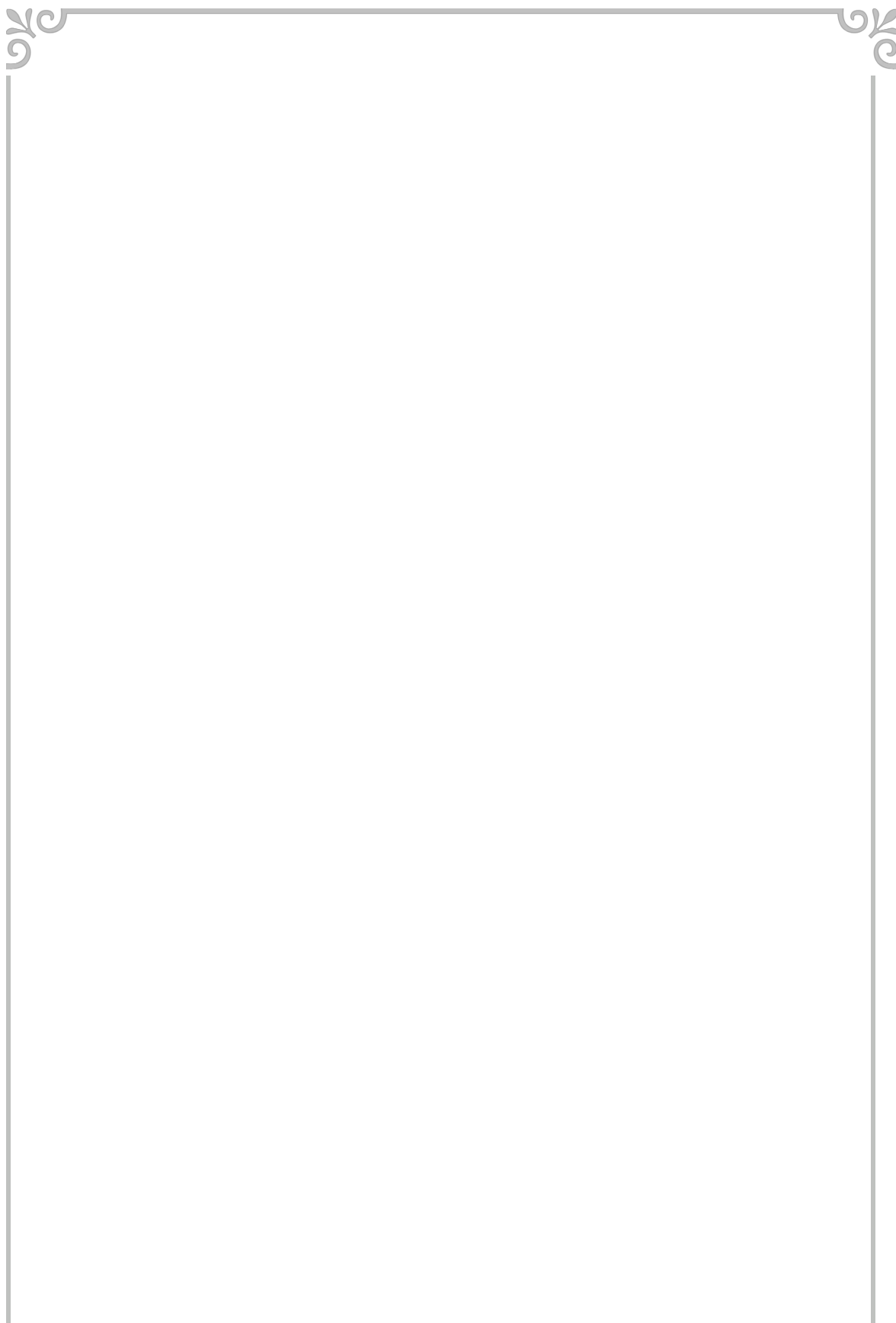
"Sana ihtiyacım olacağını düşündüğün için benimle gelmedin, değil mi?" Devlin ona sordu. "En azından kısmen geldin çünkü dün gece olanlar seni çok yalnız hissettirdi. Her şeye rağmen Ravenswood'a ait olmadığını hissettin. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

"konuşuyorsun," dedi kardeşi, saatlerdir neredeyse tamamen sessizlik içinde yan yana seyahat ederlerken bunu söylemek komikti.

Devlin, "O zaman ikimiz varız," dedi. "Çok fazla konuşmuyoruz yani. Yapayalnız. Ait olmamak."

"Aradaki fark senin hâlâ varis olman," dedi Ben ona. "Buraya ait olmaman mümkün değil Dev. Er ya da geç, istesen de istemesen de geri dönmek zorunda kalacaksın."

"Keşke öyle olmasaydı," dedi Devlin. "Bütün bu saçmalıklardan kurtulmuş olmanı kıskanıyorum, Ben. Ama asla tamamen yalnız kalmayacaksın, biliyorsun. Ben hayatta olduğum sürece asla."

PAR T I W
O

1814

AL T I Y I L S O N R A

CHAPTER ELEVEN

Levinden sonsuza dek ayrılmak elbette mümkün değildi; çünkü bir varisi bir kontluğu ve onunla birlikte gelen her şey. Devlin Ware'in durumunda sonsuzluk altı yıl bir ay sürdü. Bu sürenin sonunda eve dönüş yolundaydı. Ya da daha doğrusu Ravenswood'a geri dönüyordu ki bu pek de aynı şey sayılmazdı. Aslında neredeyse aynı şey değildi. Ben Ellis de onunla birlikteydi.

Devlin gerçekten de 95. Piyade Alayı'nda (Rifles) bir görev satın almıştı. Daha sonraki terfilerinin hiçbirini satın almamıştı. Onları savaş alanında kazanmıştı. İmkânsız derecede zor olmamıştı. Yarımada Savaşı sırasında İngiliz subaylarının ölüm oranı şok edici derecede yüksekti ve boşalan yerler satın alma yoluyla olmasa bile liyakat ve kıdemle doldurulmalıydı.

Sir John Moore komutasındaki İngiliz kuvvetlerinin İspanya'dan Portekiz'deki Corunna'ya acımasız kış çekilişinin bir parçası olmak için Yarımada'ya zamanında varmıştı. Corunna Savaşı'nda oradaydı. Ondan sonra, küçük çatışmalardan kuşatmalara ve büyük topyekûn savaşlara kadar o kadar çok çatışmaya girmişti ki, bunlar zihninde birbirine karışmaya meyilliydi, böylece belirli bir olayın olup olmadığını her zaman hatırlayamıyordu

Talavera Savaşı'nda ya da Bussaco veya Almeida'da olmuştu. Ya da belki Vitória veya Roncesvalles'te. Hepsi ve daha fazlası için oradaydı.

Ancak 10 Nisan 1814'te Güney Fransa'da yapılan Toulouse Muharebesini hatırlıyordu, çünkü bu savaşın son muharebesiydi. Birkaç yıl boyunca İngiliz alayları Portekiz'den, İspanya'dan ve Pireneler üzerinden Fransa'ya doğru yavaş yavaş ilerlemiş, savaşmış ve sonunda her şey sona ermişti. Napolyon Bonapart imparatorluktan feragat etti, Mareşal Soult Wellington Dükü ile ateşkes yapmayı kabul etti ve Bonapart Elba adasına sürgüne gönderildi. Yüzbaşı Devlin Ware - kendisine hitap edilmesine izin verdiği tek isim - artık canına tak etmişti. Savaş onun için de sona ermişti. İngiltere'ye döndü, komisyonunu sattı, Londra'daki diğer gerekli işlerini halletti ve şimdi Ravenswood'a doğru yola çıkmıştı.

Geri dönmesi için çağrılalı iki yıl olmuştu. Orada. Ancak o zamanki çağrışı görmezden gelmiş ve adamlarına savaşın sonuna kadar liderlik etmek için alayıyla birlikte kalmıştı.

İki yıl önce babası köy hanının içki salonunda yere yığılmıştı. Oraya ulaşamadan ölmüştü.

Stratton'un yedinci kontu, Ravenswood Malikânesi'nin ve daha birçok mülkün sahibi, ayrıca büyük bir servete sahip olan Devlin Ware, babasının avukatı, şimdi de kendi avukatı tarafından eve çağrılmıştı. Annesi Kontes'ten gelen kısa ve resmi bir notla da çağrılmıştı. İkisine de ne cevap vermiş ne de yanıtlamıştı. Ben'in de öyle yaptığından şüpheleniyordu ama bu konuda konuşmamışlardı. Bir zamanlar evleri olan yerden ya da daha önce yaşamış olan diğer insanlardan hiç söz etmemişlerdi.

ve muhtemelen hâlâ da öyle. Ben'in bazılarıyla bir tür yazışma sürdürdüğüne inanıyordu ama Devlin hiç sormamış, Ben de neredeyse hiç gönüllü olarak bilgi vermemiş ya da yorum yapmamıştı. Devlin hiçbirleriyle yazışmamıştı, tamamen masum olanlarla bile. Çocuklarla. Her zaman kendisini ölü olarak kabul etmelerinin en iyisi olacağını düşünmüştü. Bazen neredeyse ölmüş olmayı diliyordu.

Ancak altı yıl süren amansız ve vahşi savaşta öldürülmemişti. İngiltere'ye nispeten sağlam dönmüştü. Tüm uzuvları ve iki gözü yerindeydi ve şaşırtıcı derecede az yara izi vardı. Sahip olduklarının en kötüsü ne yazık ki görülebiliyordu. Alnını, kaşını ve yanağının üst yarısını boydan boya kesmişti ama hasarı veren kılıç, anlaşılması güç bir mucize eseri gözünü ıskalamıştı. Ayrıca kafasının üst yarısını vücudunun geri kalanından ayırmayı da başaramamıştı. Eğer başka, içsel yaralar varsa, onları bilmiyor ya da umursamıyordu. O, savaşta sertleşmiş bir zihne sahip, savaşta sertleşmiş bir savaşçıydı ve bu ona gayet uygundu.

Alayında sert ve mücadeleci biri olarak tanınırdı. Acımasız bir subaydı, adamlarından çok şey talep ederdi ama asla kendisinden talep ettiğinden fazlasını istemezdi. Onları yüksek bir davranış ve başarı standardına tabi tutuyordu, ancak adamlarının çoğunun ondan nefret etmesini engelleyen ve hatta birkaçına bağlılık ve onu düşman ateşinden koruma kararlılığı aşılayan bir doğa cilvesi vardı. Kırmızı subay kuşağı ve kılıcıyla dikkat çeken Yüzbaşı Ware'i indirmeye çalışan çok sayıda düşman avcısı tüfek ölmüştü. Neredeyse her rütbeden subayın aksine, örneğin kasıtlı bir cinayette olduğu gibi, ikinci bir şans vermenin imkansız olduğu durumlar dışında ikinci bir şans verirdi. Adamlarından biri savaştan panik içinde kaçarsa

Yüzbaşı Ware, suçluyu gömlek ve pantolonla, başka hiçbir şey giymeden, hepsi de esas duruşta bekleyen akranlarından oluşan bir ceza geçit töreninin önüne çıkarır ve adama asılarak rezil bir ölüm ile bir sonraki savaşta cephe hattının tam ortasında bir mevki arasında seçim yapma şansı verirdi. İstisnasız hepsi cepheyi seçmiş ve bazıları bir sonraki savaşta orada onurlu bir şekilde ölmüştü. Birkaçı ise olağanüstü bir cesaret örneği göstermişti. Yüzbaşı Ware ikinci bir şans verdi ama asla üçüncü bir şans vermedi. Çoğu adamın üçüncüye ihtiyacı yoktu.

Kendi cesareti asla sorgulanamazdı. Zaptedilemez gibi görünen bir mevziye karşı hücumla geçen ve arkalarındaki düzenli kuvvetlerin zafere ulaşabilmesi için ölmeleri neredeyse kesin olan seçkin gönüllülerden oluşan bir öncü kuvvet olan umutsuz bir umuda liderlik etmek için birkaç kez gönüllü olmuştu. Bu olaylardan birinde kendisi seçilmiş ve gönüllü arkadaşlarını başarılı bir kuşatmaya götürmüştü ama bunun bedeli her on kişiden dokuzunun ölmesiydi. Teğmen Ware'in kendisi de ölümü umursamıyordu ama ne o gün ne de başka bir gün ölüm onu bulmadı. Bu umutsuz umudun bir sonucu olarak yüzbaşılıkla ödüllendirildi.

Onun cesareti, onun sertliği, onun azmi, onun soğukkanlılığı

Görevine bağlılığı onu aynı anda hem korkulan, hem saygı duyulan, hem de hürmet edilen biri haline getirmişti.

Bu yıllar boyunca gençliğinin ve genç erkekliğinin bekarlığını telafi etti. Kadınlarını sadece kamptakiler arasından seçti -kahve kadınları, aşçılar, eşler ve dullar- ama hiçbir kadınla yatmadı. Yeterince dul kadın vardı. Birçoğu Yarımada'ya kocalarıyla birlikte, hangi kadınlara izin verileceğini belirleyen piyangolardan birini kazananlar olarak gelmişti.

erkeklerine eşlik edecek ve hangileri etmeyecekti. Bu kocalar genellikle savaşta ölüyor, ancak dul eşleri nadiren evlerine dönüyordu. Oraya nasıl gitmiş olabilirler? Geri döndüklerinde ne yaparlardı? Kaldılar, çalıştılar, yeniden evlendiler ve her zaman olduğu gibi yine dul kaldılar. Bu sürekli bir döngüydü. Ölen kocalarının yerine geçmek ve kendilerine ait bir kadın sahibi olmak için her zaman çok istekli ve hevesli erkekler vardı. Kadınların çoğu temiz, dürüst, çalışkan, ağzı bozuk, sert, neşeli ve şehvetliydi.

Devlin onları bir grup olarak seviyordu. Aynı kadınla nadiren iki kez yatardı ama içlerinden çok azı bu duruma içerlerdi. Ne de olsa kadınlar bir subayın kendileriyle evlenmesini beklemiyordu ama bir akşam bir subayın kamarasında kaybolurken görülmek kesinlikle bir darbe sayılırdı. İçlerinden biri Yüzbaşı Ware'in soğuk ve sert bir komutan olarak ünlenmesinden endişe duyduysa bile, kısa süre içinde diğer kadınlara onun yatakta çok hoş olduğu - her zaman temiz ve yeni tıraş olmuş, düşünceli, saygılı, neredeyse nazik olduğu- gibi güven verici bilgileri aktarabildiler. Ve asıl iş konusunda acele etmediğini, Tanrı'nın onu sevdiğini ve onların da iyi vakit geçirmesine izin verdiğini. Ayrıca yataktan sonra da çok cömert davranırdı ama hiçbir fahişe olmadığı için hiçbir zaman para talep etmez ya da beklemezdi. Yine de para hediye ederdi ama asla kendilerini fahişe gibi hissetmelerine neden olmazdı. Birçoğu aynısından daha fazlası için tekrar davet edilmekten rahatsız olmazdı, ancak bunu beklemeyecek ya da birlikte olacakları ve hatta evlenecekleri birçok erkek varken enerjilerini onun için iç geçirerek harcamayacak kadar mantıklılardı.

Ben, Talavera Savaşı'nda ağır yaralanan Nicholas'ın yanında geçirdiği iki aylık süre hariç, o yıllar boyunca kardeşinin yanında kaldı.

Bir bacağını ve büyük ihtimalle de hayatını kaybedeceği kesin gibiydi. Devlin de onunla bir hafta geçirdi ama görev onu alayına geri çağırınca Ben'i geride bırakarak gitti. Ben de, Tanrı tarafından gerekli olmadığı halde kardeşinin bacağını keserek paçayı kurtaracaklarını düşünen ve bunu hayatlarını tehlikeye atarak yapan cerrahlarla (aklına testere kemiklerinden başka bir şey gelmiyordu) karşı karşıya geldiğinde, hesaba katılması gereken bir güç olduğunu kanıtlamıştı. Nick bacağını ve nihayetinde hayatını korudu.

Devlin, Nicholas'ın ateş ve acıdan öylesine çıldırdığı o bir haftalık dönem dışında kardeşini pek görmemişti ki, iki kardeşinin tüm bu süre boyunca şiddetli, lanetli melekler gibi tepesinde dolaştığını bildiğinden bile şüpheliydi. Prestijli bir süvari alayında binbaşydı. Bol miktarda altın dantel ve önlükle süslü kırmızı ceketi her zaman göz kamaştırırdı. Subay arkadaşlarının neredeyse hepsi aristokrat babaların oğullarıydı. Devlin bir rütbe daha düşüktü ve diğer yaya alaylarının hâlâ neredeyse tamamen kullandığı tüfeğe karşı üstün bir silah olarak artan saygı dışında pek prestiji olmayan bir alaya bağlıydı. Ayrıca yeşil üniforma ceketi içinde daha az dikkat çekici görünüyordu. Subay arkadaşları çoğunlukla soyluların oğullarıydı. Tam da onun sevdiği gibi. Onlardan biri olmayı diliyordu. Keşke Ben'le annelerini değiştirebilseydi. Ya da Nicholas'la yaşlarını değiştirebilmeyi.

Ben elbette kendisi bir asker değildi. O bir askerdi. Devlin'in batman'i olarak resmen atanmış olmasına rağmen bir hizmetçi de değildi. Eğer gerçek bir Batman'in yapacağı her şeyi maaş almadan -ki bunu kesinlikle reddetmişti- ve kendisine söylenmeden yapıyorsa, o zaman bunları yapacak bir şeyi olduğu için yapıyordu, diye açıklamıştı bir keresinde kardeşi itiraz ettiğinde. Devlin'in kendisine söylediği durumlar dışında, Devlin'e çeşitli yaraları boyunca bakmıştı,

genellikle dişlerini sıkarak, yaygarayı kes, lanet , Ben -Sadece bir sıyrık. Arada sırada ve muhtemelen şimdiye kadar yazılmış tüm askeri kurallara karşı gelerek, Ben kendini cepheye yakın bulduğunda kardeşini savunmak için, sonra kardeşinin adamlarını savunmak için ve nihayetinde kendini savunmak için savaştı. Ne var ki büyülü bir hayatı vardı. Altı yıl boyunca yaralanmaya en çok yaklaştığı an, gömleğinin kolları üzerindeyken bir tüfek mermisinin ıslık çalarak çok yakınından geçmesi sonucu bir kolunun dış tarafında hafif bir yanık oluşmasıydı. Hasarlı gömleği hakkında homurdanmış ve yanıktan hiç bahsetmemişti.

kardeşi gibi, Ben de 'i kampı arasından seçti.

kişisel rahatlığı için takipçiler. Yine de kardeşinin aksine, bir kadın seçti ve onu elinde tuttu - ve sadece onu. Kadın iri yarı, güçlü ve sade yüzlüydü ve her gün çalıştığı büyük leğenler yüzünden elleri ve kolları kızarmıştı. Aynı zamanda erkeğine sadıktı ve Ben ondan memnundu. Kadın göbeklenme belirtileri göstermeye başlayınca ve Ben bu konuda onunla yüzleşince, kadın da evet, hamile olduğunu ama bunun için canını sıkmasına gerek olmadığını itiraf edince, Ben gidip alay papazını buldu ve onunla evlendi.

"Marjorie'ye benim yüzümden fahişe dedirtmeyeceğim," diye açıkladı nikâh şahidi olmasını istediği Devlin'e. "O iyi, terbiyeli bir kadın Dev ve daha iyisini hak ediyor. Ve benim hiçbir oğluma piç denmesine izin vermeyeceğim."

Kızlarına Joy Ellis adını vermişlerdi ve Devlin bu isimde bir ironi olduğunu düşünmüyordu. Ben'in kendi sessiz yöntemiyle karısını sevdiğine ve mutlu olduğuna inanıyordu. Onu gömmüş ve Pireneler'de bir yerde soğuktan öldüğünde taş gibi bir tavırla yasını tutmuştu.

Fransa'ya giderken. Bebeğe kayıtsız şartsız bir bağlılıkla bakmıştı ve onun ölümünden sonra Ben çocuğu neredeyse yeterince sıcak olan paltosunun içine, vücudunun sıcaklığının yanına soktu ve ocuk ellerini boynuna doğru uzattı, kıvrıcık başını çenesinin altına yerleştirdi ve paltosunun yakasına sokularak memnuniyetle miyavladı. Neredeyse bir yaşındaydı, sütten kesilmişti ve henüz tam olarak yürüyemiyordu. Ben, Joy'unu kalbine yakın tutarak ve eşyalarının geri kalanını ve onunkini sırtında taşıyarak hiç şikâyet etmeden yoluna devam etti.

Artık İngiltere'deydiler ve  birlikte Ravenswood'a doğru yola çıkmışlardı. Ben kızı için henüz bir bakıcı tutmamıştı, onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Devlin'in Londra'daki avukatıyla birkaç randevusu vardı. Bunlardan birinden sonra, adamın tavsiyesi üzerine bir terziye gidip kendini tam bir İngiliz beyefendisine dönüştürmüş ve Stratton Kontu'nun binebileceği kadar büyük bir araba ve onu çekebilecek dört at satın almıştı. Ben ayrıca kendisi ve kızı için yeni kıyafetler satın almıştı. İşte buradaydılar, Londra'ya gecikmek için bahaneleri kalmamıştı ve altı yıl bir ay önce ters yönde giderken sahip olduklarından çok daha büyük bir ihtişam ve lüks içinde seyahat ediyorlardı.

Devlin annesine kısa bir not yazarak şu tavsiyelerde bulunmuştu
ona yaklaşan varışlarını haber verdi.

Başka kimseye yazmamış ve ne avukatından ne de Ben'den onlardan haber istememişti. Philippa şimdi yirmi bir yaşında olacaktı. Evli olup olmadığını bile bilmiyordu. Owen on sekiz yaşında olacaktı. Okulu bitirmişti. Belki de Oxford'a gitmek üzereydi? Hedefi kilisede bir kariyer mi? ocuk on iki yaşındayken bu pek olası görünmüyordu ama bu çok uzun zaman önceydi. Stephanie

on beş yaşında olacaktı. Neredeyse yetişkin. Çok fazla kayıp yıl. Belki de onlarla iletişimini sürdürmeliydi. Ama hayatta kalması -ya da en azından akıl sağlığını koruması- geride bıraktıklarıyla ilgili tüm bağları, tüm haberleri, tüm bilgileri kesmesine bağlıymış gibi görünüyordu. Ve tüm anıları da.

İnsanın kendini düşünmekten alıkoyması elbette mümkün değildi. Düşünce istense de istenmese de gerçekleşirdi. Ama o bir zamanlar evi olan şeyi düşünmekten kendini alıkoymuştu. Bunu acımasız bir irade çabasıyla yapmış, zihnini yeni hayatıyla doldurmuştu. Askeri kariyeri oldukça bilinçli bir şekilde seçmişti. Dikkatini odaklayacağı çok şey olacağını düşünmüştü. Haklıydı da. Neyse ki kendini her zaman görevine adanmıştı. Bu eğitimini savaş zamanında bir subay olarak görevlerine aktarmakta zorlanmamıştı.

Babasının ölüm haberi ona dayatıldığında, sanki başka bir yaşamdan gelmiş gibi hissetmişti. Artık ilgilenmediği bir hayattan. Bunu daha sonra ele alınacak bir bilgi olarak değerlendirmişti. Artık sonrası gelmişti. Yine de bu ölümle duygusal olarak başa çıkamamıştı. Tıpkı tanık olduğu diğer binlerce ölümle başa çıkamadığı gibi. Yıllar önce önce Ravenswood'dan, sonra da Cartref'ten arabasıyla uzaklaşırken duygularını öldürmüştü.

O zamandan beri Cartref'i ya da orada yaşayan insanları hiç düşünmemişti.

Ravenswood'da nasıl karşılanacağını bilmek imkânsızdı. Ya da karşılığında ne sunacağını. Artık orada yaşayan insanların hepsi ona yabancıydı, tıpkı kendisinin de onlara olacağı gibi. Bir zamanlar sevdiği insanlar. Ama aşk neydi? Artık ne biliyordu ne de istiyordu. Birden Idris Rhys'i düşündü.

İkisi de büyürken ve büyüme çağlarının biraz ötesindeyken en yakın arkadaşıydı. Eğer İdris ayrıldıktan sonra ona mektup yazmış olsaydı, mektubu açacak ve belki de cevap verecek olan Ben'di. Gerçi İdris'in yazdığı da şüpheliydi. Son karşılaşmalarında hiç mutlu olmamıştı. Ve sözleri sanki dün söylenmiş gibi geri geldi.

Dev, demişti Devlin o son sabah Ben'in yanında arabasının tırmanmadan hemen önce, onun kalbini kırdın ve bu onun için çok zor olacak. Yapma bunu dostum. Başka bir yol bul. Mutlaka bir şeyler vardır. Babam sana yardım edecek. Ben sana yardım edeceğim. Sadece aptal olma. Senin için her zaman ya hep ya hiç olmalı, değil mi?

Onunla.

Onun kalbini kırdın.

Ve bir anda düşünceleri hiç gitmek istemedikleri bir yere geldi.

Gwyneth Rhys üzerine.

Şimdi yirmi dört yaşında olacaktı. Kuşkusuz evli. Ama umduğu gibi buralı biriyle değil. Onu bir daha görmemeyi tercih ederdi. Belki de her yıl ailesi ve İdris'le birlikte akrabalarını ziyaret etmek için gittiği Galler'den biriyle evlenmişti. Ya da eskiden gittikleri yerden. Son altı yılda ne gibi değişiklikler olduğunu kim bilebilirdi ki?

. . . ve onunla zor olacak.

Eğer bir günlük bir kur ve acemice bir öpücükten sonra kalbinin kırılmasına izin verdiyse, o zaman daha da aptaldı. Yine de Gwyneth'in aptal olduğunu düşünmüyordu. Gwyneth onu çıplak ayaklarındaki toz gibi silkeleyip atar ve koyu renk saçları arkasından dökülürken gülerek rüzgâra doğru koşardı. O zaman başka birini bulurdu. Nick'i değil,

Yine de. Kardeşi ondan kısa bir süre sonra evi terk etmişti ve Devlin'in aksine, savaş sona erdiğinde satılmamıştı. Muhtemelen şu anda alayı ile birlikte Paris'teydi.

Araba onları amansızca Ravenswood'a yaklaştırıyordu ve Devlin bininci kez bunu gerçekten yapmak istemediğini düşünödü. Ama artık başka seçeneği yoktu. Savaşlar sona ermişti, artık 95. Alay'ın Yüzbaşı Ware'i değildi ve görev onu başka bir yöne çağırıyordu. O Stratton Kontu'ydu.

Ravenswood'un kendisinin olduğunu bile düşünemiyordu. Düşünebilirdi.

Kırk altı yaşında ve dul olan annesini şimdiki haliyle hayal edemiyordu. O gittiğinden beri büyümüş olan erkek ve kız kardeşlerini, daha küçük olanları hayal edemiyordu. Stephanie bile kadınlığın eşiğinde olacaktı.

Tüm hayatlarının gidişatını tanınmayacak kadar değiştirmiş miydi? Hatta belki de dayanamayacakları kadar? Ama nasıl değiştirmesin ki? 1808'in Temmuz ayının sonundaki mükemmel bir günde hepsi Ravenswood şenliğindeydiler, büyük bir illüzyonu yaşıyorlardı - mutlu geniş aile üyeleri ve komşuların ortasında yakın, mutlu bir aile. Ne gerçek ne de mecazi anlamda gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Ancak o gün sona ermeden önce, bu illüzyon muhtemelen onarılamayacak şekilde paramparça olmuştu. Ve hemen ertesi gün, biri kontluğun varisi, diğeri de mülkün istikrarlı ve yetkin kahyası olan en büyük iki oğul, bir daha dönmemek üzere gitmişlerdi. En azından altı uzun yıl boyunca. O günden sonra her şey nasıl büyük ölçüde değişmemiş olabilirdi ki? Kontun ölümünden önce bile. Ve kesinlikle ondan sonra.

Ve tüm bunların tek sorumlusu o, Devlin miydi? Yoksa bu babasının suçu muydu? Devlin hâlâ cevabı bilmiyordu. Belki de altı yıl boyunca hiç sormadığı içindir. Ne de

O uğursuz akşamda olanların etkilerini görmüş ya da duymuştu. Kendi seçimiyle.

Ben bir zamanlar ona uçlarda yaşayan bir adam demişti; çoğu insanın hayatını sürdürdüğü iki uç arasında, ortada olup bitenlere hiç tahammülü yoktu. Hâlâ o aşırı uçların adamı mıydı? O bile bilmiyordu.

Yanında, Ben'in kucağında uyuyan çocuğa baktı, yanakları kızarmış, ağzı kısmen açıktı ve başparmağı düşmüştü. Şimdi neredeyse bir buçuk yaşındaydı. Ben, öğle yemeği için mola verdiklerinde Devlin'e sonsuz bir sabır gibi gelen bir sabırla onunla oynamıştı, ta ki çocuk arabanın hareketine yenik düşene kadar. Ben o çocuğu sarsılmaz kalbinin tüm sessiz tutkusuyla seviyordu. Devlin bir an için boğazının arkasında dökülmemiş gözyaşlarının acısını hissetti çünkü uzun, çok uzun zamandır sevmemişti. Şehvet duymuş, zevk almış, sevmiş ve saygı duymuştu ama sevmemişti. Bir daha sevebileceğine de inanmıyordu. Yarımada'da ölmemişti ama içindeki bir şey ölmüştü.

Ben kardeşinin gözlerini üzerinde hissetmiş olmalıydı. "Uzun süre kalmayacağım Dev," dedi.

Ah. Devlin bunu merak etmiş ama sormaya biraz çekinmişti. Aralarında evle ilgili hiçbir şeyden söz edilmemesi içlerine işlemişti. Sanki kardeş olarak geçmişleri silinmiş ve geriye sadece bu gerçek kalmıştı. Onlar kardeşti. Ben ilk yıl birkaç kez ailenin bir üyesinden gelen, bazen kendisine bazen de Devlin'e yazılmış bir mektuptan bahsetmeye çalışmıştı ama kardeşi ayrıntı istemediğinde, o da gönüllü olmamıştı. Kısa süre sonra mektuplardan bahsetmeyi bile bırakmıştı.

"Neden?" Devlin sordu. Ben neden uzun süre kalmayacaktı?

"Ravenswood aslında benim evim değil," dedi Ben. "Orası büyüdüğüm yer çünkü annem öldükten sonra babam beni oraya götürdü. Şimdi babam da öldü."

Ben'in avukattan ve kontesten gelen o iki mektubu ona zorla yazdırdığı günden beri bu gerçek aralarında ilk kez açıkça dile getiriliyordu; bunu yaparken sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu. Gerçi o zaman bile babalarının öldüğü gerçeğinden söz etmemişlerdi. Devlin her iki mektubu da okumuş, dikkatle katlamış ve geri vermişti. Ben bundan sonra birkaç hafta ortadan kaybolmuştu. Devlin onun Nicholas'ı görmeye gittiğinden şüpheleniyordu. Belki de birlikte yas tutmuşlardı. Ben'in geri dönmeyeceğini tahmin etmişti ama dönmüştü.

"Ama kardeşlerin ölmedi," dedi Devlin. "Ben ölmedim ve Ravenswood benim."

Belki de sorun buydu elbette. Ben ondan daha büyüktü, merhum Stratton Kontu'nun en büyük oğluydu ama şimdi onun yerine Ravenswood'un sahibi ve kontu olan ikinci oğlu Devlin'di. Ware adını taşıyan oydu. Çünkü o evlilik içinde doğmuş, ağabeyi ise evlilik içinde doğmamıştı.

"Uzun süre kalmayacağım," dedi Ben tekrar. "Kızım için bir ev yapmam gerekiyor."

"Nerede?" Devlin sordu.

Ben'in bunu düşündüğü anlaşılıyordu. "Penallen'i bana satıp satmayacağınızı merak ediyordum," dedi.

Penallen mi? Devlin'e babasından miras kalan küçük mülklerden biriydi. Denize yakındı ve Ravenswood'dan yirmi mil kadar uzakta, pitoresk bir balıkçı köyüydü. Devlin küçük bir çocukken bir kez oraya gitmişlerdi.

Çok küçük bir çocuktı ve Nicholas o zamanlar bebekten biraz daha fazlasıydı. Denizin tuzlu kokusunu ve Ben'in balıkçılarla birlikte teknede geçirdiği bir sabahtan getirdiği balıkları anımsadı. Onları herkesin hayranlığı için sergilerken neredeyse gururdan patlayacaktı. Aile bir daha oraya gitmemiştir. Devlin'in hiç hatırlayamadığı ev, babasının zevklerine göre yeterince büyük değildi. Yine de Ben, babalarının kâhyası sıfatıyla birkaç kez oraya gitmişti. Miras kalan mülklerden biri değildi. Satılabilirdi. Devlin ilk kez babasının neden en büyük oğluna miras bırakılmamış mülklerden birini bırakmadığını merak etti.

"Buna gerek kalmayacak-" diye başladı.

Ben onun sözünü keserek, "Sakin bana vereceğini söyleme," dedi, "onu bana vereceksin. Satın alacağım. Eğer satarsan. Bunu karşılayabilirim."

Devlin, babasının ona mülklerden birini bırakmamasının Ben'i incitip incitmediğini merak ediyordu, çünkü bu, sadece soyluların toprak sahibi olmaya layık olduğunu ima ediyordu. Soyluların meşru oğulları yani.

Devlin kardeşine sırtarak, "Henüz fiyatımı bilmiyorsun," dedi. "Ama çok erken gitme Ben." Sana ihtiyacım olacak. Bu sözleri neredeyse yüksek sesle söyleyecekti ama bu büyük bir haksızlık olurdu. Kolay olmasa da kardeşi bunca zaman ona destek olmuştu. Artık devam etmesi gereken bir hayatı vardı. Merkezinde kızının olduğu bir hayat.

Joy Ben'in yüzüne dokunmak için bir kolunu kaldırmıştı. Ben onun minik bileğini tutup elini öptü, başparmağıyla parmaklarını nazikçe geriye çekti ve Joy gözlerini açmadan gülümsedi, dudaklarını birkaç kez şapırdattı ve ona daha da sokuldu.

Ve Devlin, Ben'in çocuğuna duyduğu sevginin sonsuz derinliğini fark etti. Tüm dünyasını kollarında tutuyordu. Onun

kendi etinden ve kanından. Ailesi. Oysa Devlin'in geniş ve kapsamlı ailesi ona yabancıydı. Kendi yüzünden mi? Onlarınkiyle mi? İkisinden de biraz mı? İçlerinde ona gerçekten gitmesini söyleyen tek kişi annesiydi. Aynı zamanda onu eve geri çağıran tek kişiydi. Gerçi adil olmak gerekirse, diğerlerine ne onu geri dönmeye davet etme ne de şeytana gitmesini söyleme fırsatı vermişti.

Ve aldığı tek çağrıyı da görmezden gelmişti - bakış açısına göre çağrı ya da davet, diye düşündü. İki yıl boyunca.

"Yakında orada olacağız," dedi Ben ve Devlin pencerelerin ötesindeki giderek daha tanıdık hale gelen simgelere yüreği burkularak baktı.

CHAPTER TWELVE

GWyneth ata biniyordu. Kendini huzursuz hissediyordu ve havaya, egzersize ve yalnızlığa ihtiyacı vardı. O Binicilik kıyafeti hem şık hem de modaydı. Saçları, uyumlu bir binici şapkasının altında düzgünce toplanmıştı. Babasının topraklarından ayrılmaya niyeti olmadığına dair güvence verdiği için seyisin eşlik etmesini reddetmişti. Batı sınırındaki tepelerin en yüksek noktasına çıkmış, nehre, Boscombe köyüne ve onun ötesindeki kilometrelerce uzanan araziye bakıyordu. Nehrin bu tarafında Ravenswood'un parkı ve orta mesafede de salonun kendisi vardı.

Atını durdurmak için çekmişti. Çünkü dört atın çektiği bir araba az önce köyden köprüyü geçmiş ve salona doğru giderken kapılardan geçiyordu. Bu kadar uzaktan onun tanıyabileceği bir araba olup olmadığını görmek imkânsızdı. Ama birkaç kilometre öteden ziyarete gelen hiç kimse dört at kullanmazdı. Öte yandan, eğer bu araç Londra'dan bu sabah ayrıldıysa, yaklaşık olarak bu saatlerde varmış olmalıydı.

Stratton Kontu'nun bugün eve döneceği haberi, en önemsiz haber ve dedikoduların bile kaçınılmaz olarak yaptığı gibi, köyün ve civar kırsalın her köşesine yayılmıştı. Kontes'e mektup yazmış ve ona

onu bekliyordu. Kontesin, yakın ailesini ve onun gelişine hazırlanmakla görevli hizmetkârları bilgilendirmek dışında bu haberi yaymış olduğu şüpheliydi. Ama bu fazlasıyla yeterliydi. Ravenswood hizmetkârlarının birçoğu, dedikodu yapmaları halinde korkunç sonuçlarla karşılaşacakları konusunda uyarılmış olsalar da, heyecan verici haberi köydeki bir akrabalarına, dükkândaki Bayan Miller'a, demircideki Bay Holland'a ya da başka bir evdeki hizmetkâr arkadaşlarına fısıldamaktan kendilerini alamazlardı. Bir kasırgada orman yangınına kontrol altına alma şansı, İngiliz kırsalında dedikodu yapmaktan daha yüksekti.

Eve dönüyordu. Sonsuzluk sonsuza kadar sürmemiştir. Her şeyden sonra.

Araba evin önündeki terasta durmak üzereydi ama içinden kimin, hatta kaç kişinin ineceğini görmek mümkün değildi. Ben Ellis'in kardeşiyle, hatta Binbaşı Nicholas Ware'le dönüp dönmeyeceği konusunda bazı tartışmalar olmuştu. Ancak kimse bilmiyordu. Sadece Stratton Kontu'nun geleceği biliniyordu.

Çok az şey görebilmesine rağmen dikkatle etrafı izleyen Gwyneth, kendi kendine bu özel yere bu özel zamanda tamamen şans eseri geldiğini söyledi. Neden başka türlü olsun ? Bir zamanlar hem on iki yaşındaki gözlerini hem de kızlık hayallerini imkânsız gibi görünen bir şeye dikmişti - kendisinden birkaç yaş büyük bir oğlana, ağabeyinin en iyi arkadaşına, unvanı olan ve çok daha şanlı bir unvana sahip olma ihtimali olan bir oğlana. Ulaşamayacağı bir çocuktuk, unvanları yüzünden değil, yaşça büyük olduğu ve ciddi tavırları onu daha da yaşlı gösterdiği için ve onun varlığından haberi olmadığı için. Yıllardır onun için yanıp tutuşuyordu, hatta yakın bir ilişkinin tadını çıkarırken bile.

küçük kardeşiyle arkadaşlığı. Ve sonra bir gün - yirmi dört yıl ve birkaç ay boyunca yaşadığı onca gün içinde sadece bir gün - bu aşk, karanlık bir yamaçta bir öpücük ve karşılıklı sonsuz aşk ilanıyla tamamlanan görkemli, beklenmedik bir romantizme dönüşmüştü. Ve bir evlilik teklifi.

Ertesi gün gitmişti.

Ne kadar büyük, üzücü bir trajedi. Bir gün. Uzun zaman önce. Yaklaşan dönüş haberinin onu buraya getirmesi için hiçbir neden yoktu, çünkü buna tanık olma ihtimali vardı. Hem ne görüyordu ki? Onu Londra'dan getirmiş olabilecek bir at arabası ve atlar. Ne olmuş yani? Onunla ne ilgisi vardı?

Belki Nicholas da onunla birlikte gelmişti. Düşüncelerini bu olasılık üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı, çünkü Nick bir zamanlar onun en yakın arkadaşıydı ve alayına katılmak için Ravenswood'dan ayrıldığı gün acı acı ağlamıştı. Sonraki yıllarda, dünyanın bu köşesinde haftalar, hatta aylar öncesinden ölümcül savaşların yapıldığı, kazanıldığı ya da kaybedildiği haberleri geldikçe bir dizi küçük ölüm yaşamıştı. Bazen Nicholas'ın aldığı ve bir şekilde hayatta kaldığı yaraların haberi olağan yollarla salondan dışarı sızıyordu. Duyduğu her haberin eski olduğunu bilmek yürek parçalayıcıydı. Belki de yeniden yaralandığını bilmek. Ya da daha kötüsü. Ölmüş olabilirdi ve bunu henüz kimse bilmiyordu.

Orada hiç haber yoktu ondan. Onun dışında İki yıl önce babasının ölümü üzerine Stratton Kontu olmuştu, yani en azından o sırada hâlâ hayatta olmalıydı. Şimdi eve dönüyordu. Savaşlardan sağ çıkmıştı.

Araba salonun önünden hareket ediyordu ve Gwyneth'in atı homurdanarak yeri eşeledi, tekrar hareket etmek için sabırsızlanıyordu. O onu hareketsiz tuttu. Her kim

Arabadan inenler içeri girmişlerdi ve onun bundan haberi yoktu.

Onu Stratton Kontu olarak düşünüyordu. Nick'in ağabeyi, iki yıl önce unvanı devralmıştı. Onu başka bir isimle düşünmüyordu. Bir kızlık aşkı, on sekiz yaşında ve kadınlığın zirvesindeyken bir gün alevlenen coşkulu, tutkulu bir romantizm - sonuçta geride, yaşlanıp saçları ağardığında ve ateşin önündeki sandalyesinde sallanırken, sırf genç olduğu için acı çekmesine izin verdiği için biraz hüznle gülümseyebileceği birkaç anı dışında önemli olan ne bırakmıştı? Şu anda anılar, hiç acı vermeyecek şekilde, kendi içinde derinlerde bir yerde güvenle saklanıyordu.

O kısa, dayanılmaz gibi görünen ıstırabı, kendisi olan o kızı geride bırakmıştı. Birkaç hafta sonra ailesiyle birlikte Galler'e gitmiş ve orada şamatalı, tutkulu, kahkaha dolu ve müzik merkezli hayatlar yaşayan tüm arkadaşlarıyla birlikte daha büyük bir ailenin sıcak sevgisine kapılmıştı - ya da ona hep öyle gelmişti, şüphesiz onlar da kendi üzüntülerini, trajedilerini ve hayal kırıklıklarını yaşamışlardı. O yıl paramparça olmuş hayallerine merhem olmuşlardı ve neredeyse hayatının çoğunu tanıdığı hoş bir genç adamla nişanlanıyordu.

Neredeyse ama tam olarak değil. Onun kekeleyerek yaptığı evlilik teklifine evet demeyi beklerken kendini hayır derken bulmuştu. Sonra adamın yüz ifadesinin değiştiğini görmüştü, bir ıstıraba değil de bir rahatlamaya mı? Bu ona adamın romantik bir aşktan çok acıma duygusuyla evlenme teklif ettiğini düşündürmüştü. Gwyneth ona söylediğinde annesinin yüzünde de hemen hemen aynı ifade vardı. O da

Annesi reddetmesinin akıllıca olacağını, çünkü kabul etmenin genç adama karşı pek adil olmayacağını söylemişti.

Yine de annesinin bunu ona söylemesine ihtiyacı yoktu. Onu, zedelenmiş, hatta belki de kırılmış bir kalbi yatıştırmak için kullanmayacak kadar çok sevmişti. Tüm aile o yaz ona her zamankinden çok daha fazla sarılmış, üzerine titremiş, onu eğlendirmek için türlü türlü ikramlar hayal etmiş ve onu ne kadar sevdiklerini göstermişlerdi.

Yatıştırıcı ve yıkıcı olmuştu.

Ertesi bahar Londra'ya gitmişlerdi. Babası Mayfair'in gözde bir semtinde bir ev kiralamıştı ve Gwyneth'in annesiyle birlikte, sahip olduklarını bile fark etmedikleri bağlantılarını kullanarak nüfuzlu kişilerle tanıştırmalarını sağlamışlardı. Gwyneth, Majestelerine reverans yapması için Kraliçe'nin misafir odalarından birine bile götürülmüştü. Bundan sonra baş döndürücü bir sosyal eğlence turuna katılmıştı - balolar ve geziler, tiyatro gösterileri ve Venedik kahvaltıları, Hyde Park'ta yürüyüşler ve gezintiler ve Kew Gardens'a geziler, akşam yemekleri ve Vauxhall Gardens'ta göz kamaştırıcı bir akşam, müzik dinlemek, dans etmek ve havai fişekleri izlemek. Kendisine ve annesine Almack's için kuponlar gönderilmişti, bu gerçekten de imrenilen bir ayrıcalık işaretiydi. Biri bir barondan olmak üzere çok uygun iki evlilik teklifi almış ve reddetmeden önce her ikisini de ciddi bir şekilde düşünmüştü. O zamandan beri Londra'da edindiği arkadaşları tarafından davet edildiği birkaç ev partisine katılmıştı. İki yıl önce bu arkadaşlarından biriyle başka bir Sezonun bir bölümüne katılmış ve başka bir evlilik teklifi almış ve reddetmişti.

Çok tehlikede olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bu özel olaydan sonra, annesine bakmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan bir kız kurusu olarak rafa kaldırılmak ve

Eğer yeterince yaşlanır ve onun bakımına ihtiyaç duyacak kadar güçsüzleşirlerse. Her iki ihtimalden de henüz bir işaret yoktu. Daha da kötüsü, yaşlılığında yalnız kalabilir ve İdris'in ona bir ev vermesine muhtaç olabilirdi. Bu korkunç bir kader olurdu, çünkü yirmi dokuz yaşındaki İdris, babalarının Galler'deki en yakın arkadaşlarından birinin kızı olan Eluned Howell'a ciddi bir şekilde kur yapıyordu. Gwyneth onu çok seviyordu ama onun evinde evlenmemiş bir baldız olarak kalmaktan hoşlanmıyordu. Eluned'in de bundan hoşlanmayacağına şüphe yoktu.

Yine de Gwyneth yalnız kalacağına inanmıyordu. Çünkü İdris, Gwyneth ve ailesi birkaç hafta önce oradan döndükten sonra Galler'de kalmaya devam ve onlara birkaç gün içinde geleceğini ve yanında Aled Morgan'ı da getireceğini bildirmişti. Gwyneth Aled'le geçen yıl Galler'in ünlü sanat festivallerinden biri olan eisteddfodau'da arp yarışmasına katıldığında tanışmıştı. Yarışmayı kazanmıştı. Babası gençlik korosunu da oraya götürmek gibi zorlu bir görevi üstlenmiş, Gwyneth de arıyla onlara eşlik etmişti. İki yıl öncesine göre bir sıra daha yükselerek üçüncü olmuşlardı. Aled Morgan kendisi herhangi bir yarışmaya katılmamıştı ama tanınmış bir müzisyen ve şefi. Londra ve Edinburgh'un yanı sıra Bristol, Cardiff ve Swansea'de orkestralar ve koro çalışmaları yönetmişti. Naip prens bir gösteriden sonra elini sıkırmıştı - gerçi Gwyneth'e bunu söyleyen Aled'in kendisi değildi. Övünen bir adam değildi.

Otuzlu yaşlarının ortasında, müzikle tutkuyla ilgilenen, hoş, yumuşak huylu bir adamdı. Gwyneth'in arp çalışını övmek için elinden geleni yapmıştı. Onu bir akşam sadece kendisi için çalmaya ikna etmişti.

Büyük festival çadırı boştu ama dışarıda insanlar vardı ve bu da içeride onunla yalnız kalmasını pek de uygunsuz kılmıyordu. Çaldığı sırada onu dikkatle izlemiş ve daha sonra elinin tersini öperek arkadaş olabileceklerini umduğunu söylemişti. Bu yaz onu tekrar görmüştü ve adam aralarındaki tanışıklığı başka bir seviyeye taşımak istediğini açıkça belirtmişti. Şimdi Cartref'e babasının daveti üzerine, kilisedeki orgu görmek ve dinlemek için geliyordu. Gwyneth, onun yüzünden geldiğine de inanıyordu. Buradayken ona evlenme teklif edeceğini tahmin ediyordu; annesi ve babasıyla birlikte eve gelmeden önceki akşam ondan ayrılırken bunu ima etmişti.

Ve bu onun kabul edeceği bir teklifti. Yüksek bir teklifti. evlendiği zaman. Yirmi dört yaşındaydı. Ancak ilerleyen yaşından duyduğu huzursuzluktan daha önemlisi, Aled'i çok sevmesiydi. Pek çok ortak noktaları vardı ve onları derin, hareketli sohbetlere sürükleyecek konular asla eksik olmazdı. Aled'in nazik bir koca, zeki ve sürekli ilginç bir arkadaş olacağından emindi. Ona eşitmiş gibi davranacaktı. Kızın ona hayran olduğu kadar, o da kıza hayran olduğunu söylüyordu. Ülkenin her yerinde çok sayıda arkadaşı vardı. Onunla teşvik edici ve çeşitli bir hayatı olacaktı. Çok zengin bir adam olmadığına inanıyordu, ama ona rahat ve güvenli bir yaşam sunabileceğinden kuşkusu yoktu.

Aşk-romantizm için daha fazla beklemeyecekti. aşktı. Çok gençler içindi ve dahası son derece istikrarsız ve nihayetinde acı vericiydi. Bu gerçeği kendileri keşfetmek zorunda kalan zavallı gençler! Sevgi ve ortak ilgi alanları için evlenmek çok daha mantıklıydı. Ve gerçekten de sevgi

Aşkın bir türüydü ama romantik tutkudan daha istikrarlı ve daha uzun süreliydi. Aled'e karşı sıcak bir şefkat hissediyordu.

Uzun zamandır Ravenswooda baktığını fark etti. Görecek bir şey kalmayalı çok olmuştu. Zavallı atı yola devam etmekle ilgili ipuçları vermekten bile vazgeçmiş, yolun kenarındaki çalı çırpı otları kederle kemiriyordu.

Eve ve önümüzdeki bir iki gün içinde Aled'i tekrar görme ihtimaline doğru döndü. Stratton Kontu'nun Ravenswood'a geri dönmek için neredeyse aynı zamanı seçerek istenmeyen bir dikkat dağıtma teklifinde bulunması çok yazıktı. Ama bir ara gelmesi gerekiyordu ve savaşlar sona erdiğine, hasat yapıldığına ve kış henüz üzerlerine çökmediğine göre, muhtemelen şu an en iyi zamandı.

Zaten onun için pek de önemli değildi. Kilometrelerce ötedeki mahalle onun döndüğü haberiyle çalkalanırken, onun dikkatini çekecek başka bir şey ve biri olacaktı.

Aled'in buraya gelmesini dört gözle bekliyordu. Bu sefer evine ve kendi mahallesine. Onunla birlikte görünmek istiyordu. O seçkin ve yakışıklı bir adamdı. Komşularının ve arkadaşlarının, Stratton Kontu'nun dönüşünün onun için hiçbir şey ifade etmediğini, gerçekten ve nihayet hayatına devam ettiğini görmelerini istiyordu.

Onu hiç görmek zorunda kalmasa ne güzel olurdu ama bunun gerçekçi bir dilek olmadığını tahmin ediyordu. Peki o zaman. Onu gördüğünde, yanında Aled'in olmasını umuyordu.

Bir gün olmuştu. Sadece bir gün. Altı yıldan fazla oldu.

-

yaklaşımı not edilmiştir.

T Aslında muhtemelen tüm gün boyunca izlenmişti. Köyün içinden geçen ana cadde ve köyün yeşillikleri alışılmadık bir şekilde insanlarla doluydu, görünüşe göre hepsi masum bir şekilde işlerine gidiyordu, ancak hepsi durmuş ve köprüye doğru ilerleyen arabaya bakışlarını dikmişti. Ve şimdi, Ravenswood'un kendisinde, kahya ve birkaç uşak ve seyis, hepsi de özel bir durum içinmiş gibi sık giyinmiş, terastaydı; kahya, Devlin'in Londra'da tuttuğu arabacı bunu yapamazsa diye arabanın kapısını açıp merdivenleri inmek için bekliyordu; uşaklar, dağ gibi bir yük olmasını bekledikleri eşyaları içeri ve ilgili odalarına taşımaya hazırdı; seyisler arabayı ve atları götürmek için.

"Ve böylece başlıyor," diye mırıldandı Devlin.

Ben, uykusu bölündüğü için homurdanan Joy'la meşguldü.

"Evinize hoş geldiniz lordum," dedi uşak, Devlin merdivenlerden inerken belinden eğilerek. "Evinize hoş geldiniz Bay Ellis. Ve Bayan Ellis."

Devlin burada Ben'in kızının varlığından haberdar olan biri olup olmadığından emin değildi. Görünüşe göre biliyorlardı.

"Teşekkür Richards," dedi. Dışarıdaki her şey tertemizdi. Ha-ha'nın altındaki koyunlar bile, pek olası görünmese de, bu vesileyle yıkanmış gibi görünüyorlardı. Yıkanmış olsalar bile zavallı koyunlar.

Kâhya onları merdivenlerden yukarı, açık ön kapıya kadar geçirdi ve büyük salonun içinde selamladı. Devlin göreceğinden korktuğu ve görmemeyi umduğu şeyi hemen gördü. Hizmetkârların hepsi oradaydı, girişin iki yanına dizilmişlerdi, kadınlar bir tarafta, erkekler diğer tarafta, sanki bir gösteri yapacaklarmış gibi

görkemli bir dans. Hepsi de en iyi üniformalarını giymiş, tertemiz, yeni kolalanmış ve ütülenmişti. Ama kadınlar hizmetçinin işaretiyle reverans yaparken ve erkekler eğilirken bile Devlin bu eve dönüş maskaralığının tam çiçeklenmesinden kaçamayacağını farkına vardı. Bir grup insan hizmetkârların ötesinde ona doğru bakarak durgun, sessiz bir tablo oluşturunuyordu.

Aile.

Annesi solunda iki genç bayan ve sağında genç bir adamın arasında duruyordu. Hiçbiri gülümsemedi ve hiçbiri onu ve Ben'i kucaklamak ve eve hoş geldin demek için sıraların arasından koşarak gelmedi. Bunun nedenini anlıyordu elbette. Yıllardır görmedikleri oğullarını ve kardeşlerini selamlamak için burada toplanmamışlardı. Bunu Stratton Kontu'na hoş geldin demek için resmi, neredeyse törensel bir jest olarak yapmışlardı. Sanki Kont kişisel olmayan bir varlıkmiş gibi. Ama aslında farklı bir şey beklemiyordu, eğer bir şey bekliyorsa bile. Bu ilk karşılaşmanın özel bir dairede -belki de misafir odasında- gerçekleşmesini umabilirdi ama bunun yerine halka açık bir ortamda olacaktı. Ve tabii ki bu olay daha gün bitmeden çok daha geniş kitlelere duyurulacaktı.

Belki de bütün mesele buydu.

Ailesi söz konusu olduğunda onun dönüşü gerekli bir kötülüktü.

"Bayan Padgett?" dedi, önce hizmetçiyi, sonra da iki sıra halindeki hizmetkârların her birini başını eğerek selamladı. Joy'un işaret ettiği bir şeye doğru bakan Ben'e baktı ve kardeşinin de gelip gelmediğini görmek için beklemeden sıraların arasında ilerledi. Ama elbette bu Ben'le değil, onunla ilgiliydi. Ayakkabılarının topuk seslerini duyabiliyordu.

Gittikçe mermer fayanslara çarpıyordu, koridordaki tek ses Ben'in arkasından gelen çizmelerinin hafifçe yumuşayan gümbürtüsünden başka bir şey değildi.

Bırakalım da zamanlarını yaşasınlar. Sessiz asker saflarını sayamayacağı kadar çok kez denetlemişti. Bu onu rahatsız etmeyecekti.

Yaklaştıkça annesinin değiştiğini fark etti. Dış görünüşü pek değişmemişti; her zamanki gibi zarif ve durgundu. Koyu renk saçlarında hâlâ hiç beyaz yok gibiydi. Belki biraz daha zayıflamıştı. Yanakları hatırladığından daha çukurdu ama yüzü çizgisizdi ve hâlâ güzeldi. Ondaki değişim tanımlanamaz bir şeydi. Belli bir çekicilik ve sıcaklık kaybı var gibiydi, ancak bu kadar kısa sürede kesin bir izlenim edinmek kesinlikle mümkün değildi, özellikle de altı yıl önce sürgün ettiği ve gitmeden önce kabul etmeyi reddettiği oğluna bakarken. Bir şekilde onun annesi gibi görünmüyordu. Belki de oğlu gibi görünmüyordu. İçindeki ışık sönmüş gibi görünüyordu, bu ne anlama geliyorsa artık. Ama olan buydu elbette. Değişen şey buydu.

Onlar durdular ve baktılar her diğerine için birkaç birkaç metre ötede durduktan sonra, ikisi de irkilmedi. Ya da gülümsemedi.

"Anne." Adam elini uzattı ve kadın kendi elini elinin içine koyduğunda, adam elinin üzerine eğildi ve elini dudaklarına götürmemeye karar verdi. Buz gibi soğuktu ve avuçlarında gevşek duruyordu. Ona hiç anne dememişti. Şimdi de öyle demeyi planlamıyordu. Ama ona nasıl anne diyebilirdi? Diyemezdi. "Umarım seni iyi bulmuşumdur."

"Stratton," dedi. "Teşekkür ederim. Öyle. Ravenswood'a tekrar hoş geldiniz." Eli kurtulurken omzunun ötesine baktı. "Evine hoş geldin Ben. Bu da Joy mu?"

Stratton ve Ravenswood onun için. Ben ve kardeşinin evi. Kelimelerini özenle seçmişti, diye düşündü Devlin.

Çocuk başını Ben'in içine sokabildiği kadar sokmuştu.

"Biraz utangaç ," dedi Ben. "Teşekkür anne. Burada olmak çok güzel." Bir keresinde Devlin'e, onu zar zor hatırlayabildiği annesinden ayırt edebilmek için ona hep anne demişti.

Devlin iki kız kardeşinden büyüğüne döndü. Philippa'ya. O artık hatırladığı kız değildi. Görünüşü gençliğinin tüm vaatlerini yerine getirmiş genç bir kadındı. Bal sarısı saçları, narin bir teni, uzun kirpikli mavi gözleri saçlarından bir iki ton daha koyu, ince bir yapısı vardı; bir erkek kardeşin gözünde bile nadir bulunan bir güzellikti. Ama hatırladığı ışıltılı gözler, gül yaprağı yanaklar ve parlak canlılık neredeydi? Belki de onları yok eden tek şey bu zor andı. Zor an ya da geri dönüşünün tüm gerçeği. Gittiğinde ondan nefret etmemiştir, ama şimdi nefret ediyorsa onu suçlayabilir miydi? Bunca zamandır onun sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmamış, hatta yaşayıp yaşamadığını, ölüp ölmediğini ya da evli olup olmadığını bile öğrenmemiştir.

"Philippa." Adam elini Philippa'ya uzattı ve Philippa da elini uzattı.

küçük bir tereddütten sonra ona uzattı. Annelerinkinki gibi gevşek ve soğuktu. Evli olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, diye düşündü sol eline bakarak. Neden evli değildi? On beş yaşından sonra hayatı nasıl değişmişti? Kesinlikle hiçbir fikri yoktu.

"Stratton," dedi. Gözleri onunkilerle tam olarak buluşmadı. "Merhaba Ben. Ve Joy."

Stephanie, dokuz ile on beş yaşları arasında bekleneceği gibi çok büyümüştü. O artık

Pippa'dan biraz daha uzundu. Ama bunun dışında hâlâ aynı görünüyordu, sadece kendisinin daha büyük bir versiyonuydu. Keten rengi saçları, ağır örgüler halinde, başının tepesinde çifte bir hale gibi sarılmıştı. Yüzü yuvarlak ve parlaktı. Bebeklik yağlarından hiçbir şey kaybetmemişti. Zavallı Steph. Boyu dışındaki tek gerçek fark, yüzünün solgunluğu ve gözlerinin donukluğuydu.

"Steph," dedi ve iki elini birden uzattı, belki biraz da pervasızca, çünkü Steph'in herhangi bir reddi arkasındaki sessiz sıralar tarafından hevesle not edilecek ve rapor edilecekti.

"Devlin." İki elini de Devlin'in ellerinin arasına koydu ve hatta parmaklarını onun ellerine doladı. Gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı ve üzerinde dolaştı. "Yaralanmışsın. Kimse bize söylemedi." Sözleri ve ifadesi onu suçluyordu.

"Yaşadım," dedi.

Başını salladı ve kardeşlerine dönmeden önce ellerini onunkilerden çekti. "Evde olduğun için çok mutluyum Ben," dedi ona. "Ve Joy'la tanışmayı çok istiyordum. Yüzünü görmeme izin verecek mi? Çok güzel saçları var."

En iyi zamanlarda bile kısa, kıvrırcık ve asiydi. Şimdi buruşuk görünüyordu. Ama başını Ben'in paltosunun güvenli altına sokmadan önce göz ucuyla baktı ve genişçe gülümsedi.

"Ve çok da güzel bir yüzü var," dedi Stephanie. "Ben Stephanie Teyze, Joy. Gelip benimle oynaman için seni bekliyordum."

Devlin en küçük kardeşine döndü, on iki yaşındayken sahip olduğu boyunun neredeyse iki katına ulaşmıştı. Neredeyse zayıflık derecesinde inceydi. Ayrıca sarı saçları ve kardeşine esrarengiz bir bakışla bakan mavi gözleriyle yakışıklı bir delikanlıydı.

"Owen." Devlin sağ elini uzattı ve kardeşinin hafifçe yukarı baktığını gördü.

"Bütün subaylar senin gibi aynı bakışa mı sahip?" Owen, Devlin'in elini sıkıca kavrayarak sordu. "Sert, yani. Ve yaralı. Ne anlama geleceğini tam olarak bilmesem de eve döndüğün için mutluyum Devlin. Ve sen de Ben. Etrafta yeniden erkek kardeşlerimizin olması iyi olacak. Kız kardeşlerimizden sayıca üstün olmak." Owen gerçekten de sırttı, içlerinden ilk gülümseyen oydu ve Devlin onun yüzünde tanıdığı o afacan çocuğu gördü; aynı zamanda onu geçip gitmiş olan ve birkaç yıl içinde Owen'ı kadınlar için karşı konulmaz kılacak olan çekici aile cazibesini de. Ya da belki de çoktan? Ne de olsa on sekiz yaşındaydı. Genç bir adam.

Anneleri, "Salonda çay içmek için bize katılmadan önce odalarınıza gidip temizlenmek isteyeceksiniz," dedi. "Bayan Padgett sizi yönlendirecek. Çocuğu çocuk odasına götürür müsün, Ben? Hizmetçilerden biri geçici bakıcı olarak atandı, tabii kendi bakıcınızı getirmediyseniz."

"Yapmadım anne," dedi Ben. "Henüz değil. Ama Joy en azından bir süre benimle odamda kalacak. Ve eğer izin verilirse benimle çaya gelecek."

"Elbette," dedi.

Devlin, Bayan Padgett'ın onlara odalarını göstermesine gerek olmadığını söylemek üzereydi. Ama şimdi hangi odadaydılar? Annesinin Kont'un salonun üstündeki süitinden taşınmış ve orayı Devlin için hazırlatmış olması tamamen mümkündü, hatta muhtemeldi. Ben eski odasından Devlin'in odasına taşınmış olabilirdi, çünkü oda ön tarafa bakıyordu ve biraz daha büyüktü. Ya da belki annesi şimdi oradaydı.

Fark eder miydi?

"Teşekkür ederim," dedi ve onlara üst kata kadar eşlik etmek için bekleyen hizmetçiyi bulmak için döndü. Kendi evlerindeki ziyaretçiler gibi. Aslında kendini bir ziyaretçiden çok bir yabancı gibi hissediyordu. Belki de altı yıl önce Temmuz ayının son Cumartesi günü evde üç ağabeyi olan, ertesi gün sadece bir ağabeyi olan ve birkaç ay sonra hiç ağabeyi olmayan Owen dışında herkes için istenmeyen bir yabancı. Ondandır dört yıl sonra da babası yoktu.

Salondan çıkan sessiz Bayan Padgett'ı takip ederken, peşinde de sessiz bir Ben vardı ve Devlin tüm varlığıyla Fransa'da bir yerlerde alayıyla birlikte olmayı diledi. Etrafındaki büyük dünya kaos içindeyken bile bir şekilde kendi dünyasının kontrolünü elinde tutan Yüzbaşı Ware gibi. Stratton Kontu'nun sesi kendisi gibi gelmiyordu. Ya da kendisi gibi hissetmiyordu.

Ravenswood onun evi gibi hissetmiyordu.

CHAPTER THIRTEEN

I Devlin sonraki birkaç gün boyunca, insanlarla -kendi insanlarıyla- vakit geçirebilmesinin inanılmaz olduğunu düşündü.

Yemeklerini onlarla birlikte yiyor, akÇamları onlarla aynı salonda oturuyor, garip bir sessizlik olmayacak kadar onlarla sohbet ediyor, ama yine de onları döndüğü günden daha iyi tanıdığını hissetmiyordu.

Yine de şaşırtıcı bir haber öğrendi. İlk gün çayda geniş aileyi -büyükannesi, büyükbabası, teyzeleri, amcaları ve kuzenlerini- sorduğunda, baba tarafından büyükannesi olan dul kontesin geçen yıl yaz aylarında öldüğü söylendi. Elbette Ben'in de büyükannesiydi. Vefatından haberi var mıydı? Devlin ona sormamıştı.

Aynı gün akşam yemeğinden sonra hepsine, önümüzdeki günlerde zamanının çoğunu kâhyasıyla birlikte geçireceğini, mülklerini yeniden tanıyacağını, görevlerini hatırlatacağını, işçileriyle konuşacağını ve her şeyin olması gerektiği gibi işlediğinden emin olacağını söyledi.

"Ama yine burada kâhya olmayacak mısın, Ben?" Owen sormuştu. "Bay Mason'ın bu konuda biraz endişeli olduğunu biliyorum."

"Pozisyonu oldukça güvenli," demişti Ben ona, "tabii Dev yaptığı işten memnun kalırsa. Kısa bir süre içinde başka bir yerde ev kuracağım. Tam zamanı. Otuz bir yaşımdayım. Ve büyütmem gereken bir kızım var."

"Ah, Ben," diye ağlamıştı Philippa. "Umarım çok uzakta değildir."

Sonunda seni tekrar eve getirdiğimizde olmaz."

"Henüz emin değilim," demişti ona. "Ama gelip ziyaret edebileceksin, biliyorsun. Bir yerlerde en azından fazladan bir yatak odası olan bir ev bulacağımı söyleyebilirim."

Devlin onlara önümüzdeki haftalarda geniş ailesini ve komşularını ziyaret ederek mahalleye yerleşeceğini de söylemişti. Ziyaret etmek, çayını yudumlayıp kekini atıştırırken kibarca sohbet etmek hiç hoşlandığı bir şey değildi. Şimdi ise korktuğu bir şeydi. Kapıların yüzüne kapandığını görecekti miydi? Bu pek olası görünmüyordu ama yine de bir ihtimaldi. Annesi gibi katı kibar, taş suratlı ev sahipleri mi bulacaktı? Ware ve Greenfield aileleri hep birlikte ona sırtlarını mı döneceklerdi? Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak bunların hiçbiri önemli değildi. O Stratton Kontu'ydu, mirasının sorumluluğunu üstlenmek için buraya dönmeyi seçmişti ve şimdi kendi topraklarında sinip, kapılarının ötesindeki dünyayla yüzleşmekten korkmayacaktı.

Annesi de dahil olmak üzere herkesin ve kardeşleri, bunu en başından anlamışlardı. Şu anki hayatını istememişti ama son iki yıldır görmezden gelmesine rağmen bu konuda gerçek bir seçeneği olmadığı için yapılması gerekeni yapacaktı.

O sırada annesi, üç gün sonra onuruna bir çay düzenleyeceğini bildirerek onu şaşırtmıştı. Davetiyeler çoktan gönderilmiş ve kabuller geri dönmüştü.

"Ailen ve komşuların nihayet eve döndüğün için doğal olarak gelip sana saygılarını sunmak isteyeceklerdir, Stratton," diye açıklamıştı. "Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca sürekli bir ziyaretçi akınına uğramaktansa onları hep birlikte gelmeye davet etmenin daha iyi olacağını düşündüm. Bunu istemeyeceğinizi tahmin etmiştim."

"Hayır," diye kabul etmişti. "Yapmam."

Annesi eğlenmeyi her zaman sevmişti. Eli açık misafirperverliğiyle tanınırdı. Ama o zaman öyleydi, bu ise şimdi. Kendi oğlu için düzenlediği bu hoş geldin partisinden pek memnun görünmüyordu. Elbette bunu görev bilinciyle yapıyordu. Hep o görev kelimesi. Ve şimdi onları ayıran bu soğuk, katı, neredeyse yabancılaşmışlık olsa da, annesiyle kendisi arasında güçlü benzerlikler olduğunu daha önce hiç olmadığı kadar fark etti. Annesi, onun adına yaptığı öfke gösterisi için onu affetmemişti ve o da ... Şey, o da onu affetmemişti, değil mi?

Bu çayın, daha önceki eve dönüş resepsiyonuna rakip olacak kadar görkemli ve resmi bir olay olacağını rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Ve tabii ki davet edilen hemen herkes, başka hiçbir neden olmasa bile sırf meraktan dolayı gelecekti. Yine de bu olaydan kesinlikle sıcak bir karşılama beklemiyordu. Ama zaten karşılığında sunacak bir şeyi de yoktu.

Joy, çok küçük çocukların sıklıkla olduğu gibi, o ilk günlerde hepsi için hoş bir dikkat dağıtıcı oldu. İlk gün çayda Ben'e yapıştı ve sadece ara sıra yeni akrabalarına baktı. Sonra Owen cebinden büyük beyaz bir mendil çıkardı ve hiçbir şey söylemeden mendilden kanatları çırpınan bir kuş yaptı. Kuş, Owen'ın dudaklarının arasından neşeyle cıvıldadı.

hareketsiz kalmayı başardı. Joy dikizledi ve baktı. Sonra Owen kuşun gagasından uzun, ince beyaz bir solucanı yavaşça çekti, ta ki her şey kendi üzerine çökene kadar. Joy kıkırdadı ve başını kaldırıp babasına baktı.

Daha sonra Stephanie piyanonun başına geçti ve klavyeden basit bir melodi seçti. Joy dikizlediğinde ona seslendi.

"Gelin ve görün," dedi. "Gelin ve oynayın da."

Joy ilk başta yine saklandı. Sonra, Stephanie çalmaya devam ettiğinde, Ben'in kucağından sıyrıldı ve daha yakından bakmak için yanına gitti. Kısa süre sonra Stephanie'nin kucağındaydı ve her iki avucunu da tuşlara vuruyor ve onay için omzunun üzerinden yukarı bakıyordu. Philippa piyanonun yanında dans etmeye gitti ve ardından Stephanie çalarken Joy'u kendisiyle dans etmesi için ikna etti. Joy, teyzesinin ellerini tutarak müzik eşliğinde yerinde zıpladı ve babasının hâlâ onu bıraktığı yerde olduğundan ve kendisini görebildiğinden emin olmak için bakarken güldü.

O günlerde Devlin ve Ben'in babasından tek bir söz bile edilmemişti. Yine de onun varlığı ailenin birbiriyle geçirdiği her anın üzerinde beliriyor gibiydi. Ortamda dile getirilmemiş duygular ve çözülmemiş sorunlarla dolu bir hava vardı. Yine de hiç kimse bunları ele almaya istekli görünmüyordu. En azından Devlin. Babası hafızasında esneyen bir kara delik gibiydi.

Birçok açıdan hiçbir şey değişmemiştir. Devlin altı yıl öncesine kadar bunun farkına varmamış olsa da, bu aile birbirleriyle hiçbir zaman gerçeği konuşmamıştı. Hayallerle yaşamışlar ve kendilerini mutlu saymışlardı. Şimdi de doğruyu konuşmuyorlardı. Yalan konuştuklarından değil. Gerçek anlamı olan, içlerinde yaşayan büyük garipliğe hitap eden hiçbir şey söylemiyorlardı, neredeyse

başka bir aile üyesi. Şimdilik bu şekilde bırakmaktan memnundu. Hiçbir şeyi, en azından duygularını harekete geçirmek istemiyordu. Dikkatini yoğunlaştırabileceği başka şeyler de vardı.

Evdeki ilk tam gününün çoğunu, babasının Ben'in yerine işe aldığı kâhya John Mason'a danışarak geçirdi. İyi bir adama benziyordu, Ben'le hemen hemen aynı yaştaydı, belki biraz sıkıcı ve ağırkanlıydı ama kişiliğine bakılarak yargılanmıyordu. Net ve eksiksiz kayıtlar tutuyordu ve mülkler son altı yılın her birinde makul bir kâr göstermişti. Bu kârlardan herhangi birinin işçilerin zararına olup olmadığı bilinmiyordu ama kayıtlar altı yılın üçünde ücretlerde hafif bir artış olduğunu ve köydeki işçi kulübelerinde onarım ve genel bakım yapıldığını da gösteriyordu.

Ben, Devlin'in onlara katılma davetini reddetmişti. O da Bir misafir gibi davranmakta ısrar etti, burada olmaktan yeterince mutluydu ama büyüdüğü evin hiçbir işine karışmıyordu.

Bu sabah, evdeki ikinci tam günlerinde, sonbaharın ilk günlerinde, Ben, Joy'u arabasıyla parkta gezintiye çıkarmıştı. Stephanie, derslerinden izin almak için Bayan Field'a başvurduktan sonra onlarla birlikte gitmişti.

Devlin bir süre dışarıda dolaştı, ağaçlardaki birkaç yaprağın nasıl renk değiştirmeye başladığını fark etti ve bu yıl İngiliz sonbaharının tüm ihtişamına tanık olma ihtimalinin beklenmedik bir şekilde neşelendirdiğini hissetti -Ve ondan sonraki kış. Yarımada'daki kışlar çok acımasız geçmişti. Çok fazla adamının ölümünden sorumlu olmuşlardı. Henüz parkın büyük bir bölümünü görmemişti ama gördükleri umut vericiydi. Parkta hiç

ihmal. Her şey tertemiz görünüyordu. Elbette eve yakın olan her şey eve dönüşü için düzenlenmiş olmalıydı. Parkın daha uzak kısımlarını muhtemelen yarın olmasa da önümüzdeki birkaç gün içinde görecekti. O gün cehennem çayının günüydü.

Ön kapıların açıldığını duyunca döndü. Owen merdivenlerden aşağıya doğru hafifçe koşuyordu. Onu bir erkek olarak görmek hâlâ biraz şok ediciydi. Çok genç bir adam olduğu doğrudu ama artık kesinlikle bir çocuk değildi.

Devlin'i gördüğünde, "Annemin nakışları için biraz ipek almak üzere köye gidiyorum," diye açıkladı. "Oradayken Brad'e de uğrayacağım. Annemin ipekler için özel bir acelesi yok."

"Brad mi?" Devlin kaşlarını kaldırdı.

"Bradley Danver," dedi Owen. "Papazın oğlu. Biz her zaman arkadaşık. Hatırladınız mı? Bir ay kadar önce ona bir kitap ödünç vermiştim. İnsanların siz onları dürtmedikçe kitapları asla geri vermediklerini fark ettiniz mi? Biraz dürteceğim. O kitabı sevdim."

"İzin verirsiniz ben de sizinle geleceğim," dedi Devlin ani bir kararla. Köye ilk kez girme düşüncesi biraz ürkütücüydü ama yapılması gerekiyordu. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı.

"Harika," dedi Owen neşeye ve birbirlerinin yanına geçtiler. Evden çıkıp yalnız kaldıklarında Owen ona döndü. Devlin ilk kez kardeşlerinden herhangi biriyle yalnız kalıyordu, tabii Ben dışında. "Bana ne olduğunu anlat, Dev. Sormak için sabırsızlanıyordum ama şiddet ve savaş, kadınlar varken konuşulamayacak şeyler. Bayılabilirler, yeşile dönebilirler ya da kusabilirler. Kadın olmak çok rahatsız edici olmalı, diyebilirim. Bana öyle geliyor ki

Kafanın tepesi kopmaya çok yaklaşmıştı."

Devlin ona, "Kasıtlı bir darbe değil, sıyrık şeklinde bir kesikti," dedi. "Eğer kasıtlı olsaydı, şu anda burada sizinle konuşuyor olmazdım. Yine de bir gölü dolduracak kadar kan vardı ve gerçekten bittiğini düşündüm. Ben de bir süre kör olduğumu düşündüm, ta ki her şeyin siyah yerine kırmızı olduğunu fark edene kadar. Bir cerrah beni iyileştirdikten sonra Ben bana sihrini gösterdi ve işte buradayım, çirkin bir yara izi dışında sapasağlamım."

"Eminim kadınlar bunu çirkin olarak görmüyordur," dedi kardeşi. "Kadınlar bu yönden komiktir. Gerçi o kan gölünü duysalar muhtemelen burunlarının dibinde yanık tüyler sallanan bir kanepede secdeye kapanırlardı. Onlara söylemesen iyi olur, Dev. Onlarla çok karşılaştın mı? Kadınlarla yani. Belli ki Ben tanışmış."

Devlin bir an durakladı, kardeşinin konuşmasındaki rahatlık için minnettardı. Çocukken coşkusu bazen can sıkıcı olsa da, şimdi oldukça hoş karşılanıyordu. "Ben onlardan biriyle tanıştı," dedi ağabeyine. "Onu karısı yaptı ve ondan bir çocuğu oldu. Öldüğünde telaşlanmadan yasını tuttu, ama yas tuttu. Hem de çok derin. O iyi bir adam, Owen. Gurur duyulacak bir kardeş."

"Her zaman öyleydi," dedi Owen. "Annesinin babamla hiç evlenmemiş olmasını her zaman büyük bir utanç olarak görmüşümdür. Gerçi bu seni varislikten ziyade yedek konumuna düşürürdü, değil mi? Bana orada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlat, Dev. Nick'in mektupları hep neşe doluydu. İnsan oraya bir tür Büyük Tur'un tadını çıkarmak için gittiğine yemin edebilirdi. Öte yandan Ben'in mektupları her zaman o kadar kuruydu ki, insan gazetenin

Birinin elinde toza dönüşür. Mektuplarınız da yok hükmündeydi."

"Buna içerledin mi?" Devlin sordu. Yazmamıştı çünkü kendini bir arada tutmak için inşa ettiği duygusuz kabuğunu kırma riskini göze alamamıştı. Sessizliğinin onu seven ve onun da sevdiği kardeşlerini nasıl incitebileceğini düşünmemişti. Bunu düşünmeye cesaret edememişti.

Kardeşi düşündü. "Kızmak doğru kelime mi bilmiyorum," dedi. "Nefret etmek daha iyi olurdu. Yazmadığın için nefret ettim. Bastığın yere tapan Steph'e bile yazmadın. Sanki hiçbirimiz var olmamışız gibi. Sanki umurunda değilmişiz gibi. O zaman bile... O zaman bile."

"Babamız öldüğünde bile," dedi Devlin, bir şekilde ağzından sözcükler çıkıyordu. Ve Stephanie . . . senin bastığın toprağa tapan Stephanie. Bu fikir bile onu bir kırbaç gibi kesmişti.

"Korkunçtu," dedi Owen. "Fincanların içindeydi. Her zamanki gibi. Düştü ve başını hanın içki salonundaki tezgahın köşesine çarptı."

Yüce Tanrım! Devlin her zaman bunun bir kalp krizi olduğunu düşünmüştü. Babasının avukatından gelen mektupta ölüm nedeninin bu olduğu belirtilmemiş miydi? Yoksa mektubu Devlin'in bu varsayımı yapmasını sağlayacak şekilde mi kaleme almıştı? Babası sarhoş muydu? Her zamanki gibi mi?

"Okuldaki müdür bana kalp krizi geçirdiğini söyledi," dedi Owen. "Buradaki herkes de buna inanıyor. Ya da inanıyormuş gibi yapıyor. Herkes her zaman öyleymiş gibi davranır. Bunu fark ettin mi Dev? Savaşlar sırasında da böyle mi yapıyorlardı? Sanki gerçeğin gerçekten bir önemi yokmuş da sadece inanmak istediğin şey gerçekmiş gibi."

Evet, Devlin bunu yeterince fark etmişti. Fark etme, altı yıl önce bildiği hayatı . Görünüşe göre

Yirmi iki yaşındayken, Owen'ın şu anda on sekiz yaşında olduğundan daha naifti. "Belki de," dedi, "bazı insanlar dünyalarını olmasını istedikleri gibi görmeyi daha rahat buluyorlar. Sizce de öyle değil mi?"

"Olduğu gibi değil," dedi Owen omuz silkerek. "Bak Dev, o şenlik gecesi tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Gitmeden önce bize anlatmadın ve ertesi gün ya da daha sonra da kimse bize anlatmadı. Ama her şeyin bu şekilde değişmesi için çok ciddi bir şey olmalı. Sadece her şey değil, herkes. Ben çözdüm tabii ki. On iki yaşındakiler aptal değildir ve kulakları vardır. Neredeyse kesinlikle haklı olduğumu düşünüyorum. Ama bilmiyorum ve artık büyüdüğüm için bu beni rahatsız ediyor. Her neyse. gün bana anlatacaksın. Ve bana Yarımada'nın nasıl bir yer olduğunu anlatacaksın. Ama işte dükkana yaklaşıyoruz. Annemin bana verdiği o kağıt parçasını ne yaptım? Yanlış renk ipeklerle geri dönersem gözlerini devirecek ve kendisinin geleceğini bilebileceğini karanlık bir şekilde mırıldanacak. Ah, işte burada."

O sırada gerçekten de köye varmışlardı ve birkaç kafa onlara doğru dönmüştü. Devlin'in tanımadığı bir kadın, görünüşüne bakılırsa birinin hizmetçisiydi, ona aceleyle reverans yaptı. Yapmak istediği son şey doğruca Bayan Millers'ın dükkânına gitmekti. Kardeşiyle biraz daha yalnız kalmayı, onu tanımayı, düşüncelerini ve hatta belki de bazı anılarını paylaşmayı tercih ederdi. Ama Owen içeri daldı ve Devlin de onu takip etti.

Kız kardeşler ve onların iki müşterisi tarafından şaşkın reveranslar ve dalkavukluklarla karşılandı - hayır, belki de bu haksızlıktı. Kendisine en az dört kez Lord Stratton ve birkaç kez de lordum diye hitap edilmişti. Herkesin kendisine hep böyle mi hitap ettiğini hatırlamaya çalıştı.

Babamdı ve öyle olduğunu sanıyordum. Başka türlü ona nasıl hitap edebilirlerdi ki?

Kardeşiyle birlikte papaz evine kadar gitti ve kapıda durup, papaz ve karısı onu içeri davet etmek için kapıya geldikten sonra, arkadaşının yanına gitmek için içeri atılışını izledi

-Ve onu Lord Stratton olarak selamlamak için.

"İçeri girmeyeceğim, teşekkür ederim," dedi Devlin onlara. "Ama umarım ikinizi de yarın öğleden sonra Ravenswood'da görebilirim?"

Gerçekten de öyle, ona güvence verdiler.

"Kilisede org çalan Sör Ifor Rhys mi?" diye sordu.

"Öyle," dedi papaz ona. "Yanında ünlü bir orkestra şefi var, Bay Aled Morgan. Cartref'te misafir olarak bulunuyor. Galler Prensi bir ya da iki yıl önce Londra'daki bir orkestra gösterisinden sonra elini sıkırmıştı. Bir saatten fazladır kilisedeler."

Devlin, "O zaman içeri girip bir süre dinleyeyim," dedi. "Onları rahatsız etmemeye çalışacağım." Kilise bir süreliğine saklanabileceği bir yer olabilirdi çünkü yeşil alanda tek başına dolaşmak istemiyordu ama eve de bu kadar çabuk dönmek istemiyordu. Daha da önemlisi, bu kilisedeki org sesini her zaman çok sevmişti. En azından Sir Ifor çaldığı zaman. O çaldığında enstrümandan gelen sadece müzik değildi. Katıksız bir duyguydu. Saf güzellik.

Kilisenin kapısını sessizce açtı ve içeri süzüldü. Kapıyı usulca arkasından kapattı ve kendini tanıdık bir ortamın içinde buldu. Vitray pencerelerden süzülen ışığın içeride belli bir niteliği vardı. Sonsuzluğu çağrıştıran bir şey. Huzur veren bir şey. Tanıdık bir ürperti de vardı, ama bu tam olarak

soğukluk. Ve eski taşların, dua kitaplarının, mumların ve tütsülerin birbirine karışmış kokuları vardı.

Diğer kiliseler de ona benzer izlenimler vermişti ama bu kilisede benzersiz bir şey vardı. Ravenswood'un artık yapmadığı gibi evden bahsediyordu. Keskin bir nostalji acısı, pişmanlık ve tarihin değiştirilebilmesine dair bir dilek hissetti. Ve değiştirilemeyeceğini de biliyordu. Neyin gerçek olduğu, neyin sadece hüsnükuruntu olduğu konusunda kendine karşı dürüst olsaydı, babasının kalp krizinden ölmesi gibi.

Bir yerlerde -eğer buna izin verirse- bir sarhoşa dönüştüğünü bilmenin korkunç acısı vardı.

Ne olduğunu anlayamasa da org hem karmaşık hem de görkemli bir şeyler çalıyordu. Gözleri karanlığa alıştı ve Sir Ifor'un org sırasına oturduğunu, bir başka adamın da onun arkasında ve bir yanında durduğunu, öne doğru eğildiğini, görünüşe göre gördüğü ve duyduğu şeye tamamen kendini kaptırdığını görebildi.

Devlin arka sıranın ucuna oturdu ve eve döndüğünden beri ilk kez rahatlamış gibi geldi ona. Belki de İngiltere'ye döndüğünden beri ilk kez. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kendini duyularının ona getirdiği rahatlığa bıraktı. Ama görme duyusu da bu duyulardan biriydi ve güneşli bir günde kilisenin içini görmeyi seviyordu. Gözlerini tekrar açtı.

Ve kendini kilisenin dördüncü sakinine bakarken buldu. İçeri girdiğinde fark etmediği birine. Birkaç sıra ileride, sırtı ona dönük oturuyordu. Hareketsiz ve sessizdi ve orga doğru bakıyordu.

Gwyneth.

O zaman evlenip buradan gitmemiş miydi? Şeytan gibi gitmiş olmasını diledi. Sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Onun içeri girdiğini duyup duymadığını ya da birini duyduysa bile geldiğini bilip bilmediğini bilmek imkânsızdı. Belki de tamamen hareketsiz bildiği sonucu çıkarılamazdı. İnsan kendini bir şeyin keyfine kaptırdığında kıpırdanmazdı.

Biri de gergin görünüyor muydu?

Kalkıp geldiği gibi sessizce gidebilirdi. Bunu yapmalıydı. Onunla karşılaşmak istemiyordu. Her şeyi bir kenara bırakın, istemiyordu. Yine de oturmaya ve ona bakmaya devam etti. Uyuşukluk, diye düşündü, bazen biraz fazla acı gibi geliyordu. Yine de sadece bir gün olmuştu. Bir gün. Altı yıl önce.

Ve artık inisiyatif almak için çok geçti. Aniden ayağa kalktı, sırasından çıktı ve koridor boyunca arkaya doğru ilerledi. Onun yanında durdu. O sırada o da ayağa kalkmıştı.

Yarı aydınlıkta birbirlerine baktılar. Renkli bir ışık huzmesi kadının başlığının bir tarafına vuruyor ve yüzünü gölgede bırakıyordu. Ama onu yeterince iyi görebiliyordu. Baktığı bir kızın değil, bir kadının yüzüydü. Yine de çok fazla değişmemişti. Hâlâ koyu renk saçlı ve güzeldi; sert bir çenesi ve parlayan gözleri vardı.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi tam org müziği büyük bir kreşendoya doğru yükselirken. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Ben de geleceğim," dedi ve birkaç dakika boyunca ona bakmaya devam ederken, niyetinin bu olup olmadığını merak etti.

Müzik sona erdi.

"Baba." Gwyneth başını çevirdi.

Ama adamlar birbirleriyle tutkulu bir şekilde konuşmaya başlamışlardı bile.

"Baba." Sesini biraz yükseltti.

Konuştukları konuya o kadar dalmışlardı ki onu duyamadılar. Sör Ifor-Morgan'ın yanındaki adam

Papaz dedi ki? En alttaki klavyede bir akor çalmak için öne doğru eğilmişti.

"Başka birinin varlığından bile haberleri yok," dedi Gwyneth. "Muhtemelen birkaç saat daha dünyaya geri dönmeyecekler."

Döndü ve Devlin'in onu takip edip etmediğine bakmadan dışarıya doğru ilerledi.

CHAPTER FOURTEEN

Gwyneth kendini sinirli hissediyordu. Bu biraz yetersiz bir ifadeydi, için orada için birinden daha fazla vardı. kötü ruh halinin nedeni.

Birincisi, yarını ve Ravenswood Hall'da davet edildikleri çayı dört gözle beklemiyordu - Aled'i bile. Haberlerin ne kadar çabuk yayıldığını kanıtlamak için daha bu sabah ona bir davetiye gönderilmişti. Normalde sosyal bir etkinlik, taşradaki yaşamı sık sık tehdit eden monotonluktan hoş bir mola olabilirdi ve bu günlerde konaktaki etkinlikler nadirdi. Ama gönderilen resmi davetiyelerde çayın Stratton Kontu'nun Ravenswood'a dönüşü şerefine verildiği açıkça belirtilmişti. Devlin'den, evinden ya da Kontes'e eşlik etmekten duyacağı zevkten hiç söz edilmemişti. Gwyneth'in annesi bile kartta biraz ürpertici bir şeyler olduğunu söylemişti.

Ne bekleneceğini kim bilebilirdi ki? Devlin'in evden ayrılmadan önce yarattığı o sahne hakkında görüşler her zaman, bazı durumlarda oldukça keskin bir şekilde bölünmüştü. Bazı insanlar Bayan Shaw'un yaşlı kontun metresi olduğundan şüphelendiklerini ve hem kontes hem de çocukları adına rahatsız olup öfkelenediklerini iddia ediyorlardı. Bu insanlar Devlin'in yaptıklarını savunma eğilimindeydiler.

Diğerleri, onun düşüncesizce açık sözlülüğünün annesini, kız kardeşlerini ve küçük erkek kardeşini, babasını azarladıkları kadar, belki de daha fazla incittiğine dikkat çekti. Bu insanlar iyi davranışların bazen gerçeklerden daha önemli olduğu görüşündeydiler. Şimdi her iki gruptan ve Gwyneth'in anne babası gibi herhangi bir fikir beyan etmekten ya da yargıda bulunmaktan kaçınanlardan oluşan büyük bir grup, Ravenswood'da ailesini inciten ve mahalleyi bölen adamla yüzleşmek için bir araya gelecekti.

Gwyneth onlardan biri olmak istemiyordu. Kontesin yaptığı şey tam bir saçmalıktı. Peki o nasıl tepki verecekti? Bilmek istemiyordu. Onu görmek istemiyordu. Onunla olan bağı geçmişte kalmıştı ve bu şekilde kalmasını tercih ederdi. Ama görgü kuralları gitmesini gerektiriyordu. Ve bu sabahtan beri Aled'e eşlik etmek için evde kalması gerektiği bahanesine bile sahip değildi. Davet edildiği için çok mutluydu.

"Sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım Gwyneth," demişti, gerçi annem, babam ve İdris de gideceklerdi ve onlar Gwyneth'her zaman yeterince eşlik etmişlerdi - tabii eğer bir eşlikçiye ihtiyacı varsa.

Bu sabah kiliseye gelmeden önce bile bu konuda kendini depresif hissediyordu -Aled onu gelmeye ikna etmişti. Onun ilgisinin gururunu okşamasına izin vermişti. Aptal kadın! Kilisenin içinde bir saat geçti, sonra iki saat ve üçüncüsü de devam ediyordu. Ve elbette zaten bildiği şeyi anlamıştı: Aled için müzik onun hayatı ve ruhuydu. Diğer her şey ikinci plandaydı. Aled'in onu sevdiğinden hiç şüphesi yoktu ama hayatının en önemli aşkı olmaya yaklaşamamıştı bile.

Bu gerçekle yaşayıp yaşayamayacağına karar vermesi gerekecekti. Tam o sırada Devlin'in dnüşü yüzünden kendini yıkılmış hissediyor ve hiç de yıkılmadığına, Devlin'in eve dnüşünün kendisi için hiçbir şey ifade etmediğıne kendini ikna etmeye çalışıyordu. Aled'in onu tercih ettiğıne dair güvenceye çok ihtiyacı vardı ama yine de tek düşünebildiğı o berbat boru orguydu. Dün akşam arpı çalmıştı ama bugün bu pek de teselli edici değıldi.

Bugün hem sıkılmış hem de sinirlenmiş hissediyordu. Kimse ihmal edilmiş hissetmekten hoşlanmazdı. Ve hiç kimse ihmal edilmiş hissettiğı için kendini küçük ve çocuksu hissetmekten hoşlanmaz.

Ama sonra . . .

O sırada kilisenin kapısı arkasından sessizce açıldı. Arkasına baktı ve sonra başını hızla tekrar öne çevirdi. Ve adamın kapıyı kapatıp gitmesi için umutsuzca dua etti - bunun için doğru yerdeydi-. Birkaç dakika boyunca kendini adamın tam da bunu yaptığına ikna etmeye çalışmıştı. Denemiş ama başaramamıştı. Omurgasından aşağı diken diken olmuştu ve hemen kararlı bir şey yapmazsa kesinlikle çığlık atacaktı.

Böylece ayağı kalktı ve döndü. Ve daha ona bakmadan, onun gerçekten orada olduğunu ve gerçekten Devlin olduğunu anlamıştı.

Ah, değımiş, diye düşündü bir dakikadan kısa bir süre sonra, aralarında sadece birkaç metre mesafe varken ona bakarken. Tanınmayacak kadar değıl, ama ... temelden. Yıllarca daha yaşlı görünüyordu. Saçları düzgünce taranmış, sinekkaydı tıraş olmuş ve iyi giyinmiş olmasına rağımen yüzünde bir kabalık vardı. Belki de yüzünün eskisine göre daha esmer ya da bronzlaşmış olmasından kaynaklanıyordu ama kilisenin loş ışığında bunu net olarak görmek kolay değıldi. bir sertlik vardı. enesinin ve ağızının yapısında ve

gözlerinin doğrudan ve soğuk bakışlarıydı. Ya da belki de alnından ve bir yanağının üst geçen ve kaşını kesen ve dizlerini güçsüz hissettiren kötü yara iziydi. Karanlık ve acımasız görünüyordu. Hatta zalim. Gwyneth ilk kez adının ona uygun olduğunu düşündü-Devlin. Şeytan'dan çok uzak değildi, değil mi?

Savaşın bir insana yaptığı şey bu muydu? Ona yaptığı şey bu muydu? Yoksa bunu başka bir şey yapmış ve savaş sadece bunu mu vurgulamıştı?

Bu adamla hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yapmak istemediğini hiç şüphesiz biliyordu. Ondan bir adım bile geri atmamak için çaba sarf etmek zorundaydı. Ve yine de .

..

Yine de ona biraz hava almak için dışarı çıkacağını söylemişti ve sözlerinde zımni bir davet vardı. Adını iki kez söylemesine rağmen babasının dikkatini çekmeyi başaramadıktan sonra kiliseden çıktı ve babası da onu takip etti.

Devlin Ware, Stratton Kontu. Aşık olduğunu sandığı çocuk ve genç adam değildi. Bir yabancı.

Belki de bu tesadüfi bir karşılaşmaydı, diye düşündü. Korktuğu ilk karşılaşmayı geride bırakacak ve yarın komşularının meraklı bakışları önünde onunla yüz yüze gelme zorunluluğu düşüncesinden o kadar nefret etmek zorunda kalmayacaktı. Yarın Aled'i hepsiyle tanıştırmaya konsantre olabilecek ve kendisine açıkça kur yapan seçkin bir adamla birlikte olmanın keyfini çıkarabilecekti. Adam onunla ve ailesiyle birlikte gitmek yerine ona eşlik etmekten söz etmişti.

Kilisenin dışında bir an tereddüt etti, ama burada onunla göz göze, görülür bir şekilde durmak istemiyordu.

geçen ya da pencerelerden bakan herkes. Yeşil alanın bir kenarından yola koyuldu.

"Çok güzel bir gün," dedi. "Güneşli. Ilık. Gerçek bir rüzgar yok."

"Oldukça mükemmel bir sonbahar günü," dedi ve sesi kesinlikle eskisinden daha derindi. Biraz çakıllı.

"Umarım Leydi Rhys iyidir?" diye sordu birkaç dakika sonra, hava durumu hakkında söyleyecek başka bir şey bulmak için yaptığı çılgınca zihinsel araştırma sonuç vermeyince.

"Evet," dedi. "O gayet iyi. Teşekkür ." "Ve nasıl-"

"İdris-"

Aynı anda konuştular ve aynı anda konuşmayı kestiler.

"buyurun," dedi.

"İdris dün Galler'den geldi," dedi. "Bizden iki hafta daha fazla kaldı. Eve Eluned Howell ile nişanlandığı haberini getirdi. Babamın yakın arkadaşlarından birinin kızı."

"Hepiniz bu konuda mutlu olmalısınız," dedi. "Evet, kesinlikle," diyerek onu temin etti.

"Peki düğün ne zaman ?" diye sordu.

"Tarih ve yer henüz kararlaştırılmadı," dedi. "Ama Galler'de olacağını tahmin ediyorum."

"Ah," dedi.

Kiliseden çıktıklarında kolunu uzatmamıştı, bunun için çok müteşekkirdi. Onu kabul etmekte zorlanabilirdi. Ona, Devlin olan ama bir şekilde Devlin olmayan bu adama dokunma düşüncesinin bile içini ürperttiğini hissetti. Gülünç derecede yapmacık bir konuşma yürüttüğü bu adama.

Yeşil alanın ikinci bir tarafında gezinirlerken biraz dikkat çektiklerinin yarı yarıya farkındaydı. Ya da

Daha doğrusu öyleydi. Elbette herkes onu, altı yıl önce Ravenswood, yakınında yaşayanlar için evrenin merkezi olmaktan aniden çıktığında, doğru ya da yanlış, tüm hayatlarını böylesine mahveden adamı ilk kez görmek için sabırsızlanıyordu. Sosyal hayatlarının merkezi olan tüm parlak eğlenceler sona erdiğinde ve özellikle Stratton Kontesi neredeyse inzivaya çekildiğinde, cazibesinin tüm ısıltılı sıcaklığı yok olmuştu. Üç yetişkin Ware kardeş bir daha dönmek üzere evden ayrıldığında. Söylentilere göre Kont içkiye başlamış ve köyde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ederek zavallı bir figür haline gelmişti.

Konuşma sona ermişti ve Gwyneth Bütün kalbiyle kilisedeki sırasından kalkmamış ve Devlin'in arkasında oturduğunu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Kendini şu anda hissettiği kadar rahatsız ya da mutsuz hissettiğini hatırlamıyordu.

Yeşil alanın üçüncü tarafına, yani kilisenin bulunduğu yöne dönmediler. Aksine, adam yoldan saptı ve Gwyneth de onu nehrin üzerindeki köprüye kadar takip etti. Köprünün yarısında durdu ve yan yana durup suya baktılar. Ağaçlarda bir parça sarı vardı. Yakında yapraklar rengârenk olacak ve kış gelip her şeyi alıp götürmeden önce tadını doyasıya çıkarmak gereken o umutsuz güzellik duygusu yaşanacaktı.

"Ama bahar her zaman gelir," diye düşündü ve sonra bu sözleri gerçekten yüksek sesle söylediği için kendini çok aptal hissetti.

"Öyle mi?" dedi ve bu kısa soruda acı bir alaycılık varmış gibi geldi ona.

Kollarını taş korkuluğun tepesinde kavuşturdu ve onlara yaslandı. "Şimdiye kadar evlenmiş olacağını sanıyordum, Gwyneth," dedi.

"Hayır," dedi. "Henüz değil." Onun evlenip buradan gitmesini mi ummuştı? Onun için fark eder miydi? Kızın önemi var mıydı? Ama nasıl olabilirdi ki? O bir gün olmuştu. Bazen o günü bu kadar büyüttüğü için kendini azarlıyordu. Hayatındaki onca gün içinde bir gün.

Başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu, konuyu değiştirmek için çırpınıyordu ama sonra bu kadar kişisel bir şey sormamış olmayı diledi.

Adam başını ona doğru çevirdi ve kadın adamın yaralı yüzünün sertliğine baktı. Onun, birbirlerine aşık oldukları o tek günde nasıl görüldüğünü hatırlamamaya çalıştı.

"Burası mı?" diye sordu, bir parmağını yüzünün önünde çaprazlamasına hareket ettirerek yara izini gösterdi. "Düşman kılıcından, beni tamamen ıskalamasına yetecek kadar çabuk geri adım atmadım. Genç bir adamken olduğum kadar güzel görünmüyorum, değil mi?" Ses tonu alaycıydı. Gözleri kızın yüzünü taradı. "Öte yandan sen eskisinden daha güzelsin. Bu yılki şenlikte mayıs direğinin etrafında dans ettin mi?"

Bilmiyor muydu? "Şölen falan yoktu," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Hava kötü mü?" diye sordu.

"Altı yıldır Ravenswood şenliği yapılmıyor," dedi ona.

O baktı at Onu, onun bak esrarengiz. "Ve Sevgililer Günü hazine avı?" diye sordu. "Noel balosu mu?" Başını iki yana salladı. "Sadece çocukların partisi

Noel Arifesi," dedi ona.

"Peki ya köy toplantıları ve çocukların tiyatro geceleri?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hanın üstündeki toplantı odalarında danslar yapıldı," dedi. "Hatta önümüzdeki hafta hasadı kutlamak için bir tane olacak. Kilise, özel okul etkinlikleri için yeterince büyük olduğunu kanıtladı."

Yavaşça başını sallayarak ona bakmaya devam etti. Eğer mümkünse, eskisinden daha sert görünüyordu, gözleri daha soğuktu. Gerçekten de bilmediğini fark etti. Dünyanın bu kısmıyla ilgili olarak son altı yıl onun için bir hiçti. Oh, Devlin. Bunu kendine neden yaptın?

"Bütün bu değışikliklerden ben sorumlu tutuluyorsam, bur pek popüler olduğumu sanmıyorum," dedi, dudaklarında tam bir gülümseme olmayan tuhaf bir bükölme vardı. "Yoksa suçlanan babam mıydı?"

Kadın sessizce adama baktı, ama adam kadın bir cevap veremedi elini kaldırdı. "Bu tamamen haksız bir soruydu," dedi. "Özür dilerim. Neden evli değilsin, Gwyneth? Kimsenin sana bunu sormadığına inanamıyorum."

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Çünkü en azından bir adamın ona teklif ettiğini hatırlamalıydı. Altı yıl önce, buradan bir mil bile uzakta değilken. Ve o da evet demişti. Ama gerçekten, böyle bir soruyu sormaya nasıl cüret etmişti? Bu onu ilgilendirmezdi. Yine de cevap verdi.

"Çok sayıda uygun teklif aldım," dedi ona. "Hiçbiri bana uygun değildi."

"Aşkı , değil mi?" diye sordu.

Ah, gözleri! Ve dudakları, gülümseme olmayan o tuhaf . Bu Devlin olabilir miydi? Bu terbiyesiz, müdahaleci soruları olan adam? Onu incitmeye mi çalışıyordu? Ya da onu kızdırmaya mı? Ya da ... ya da ne? Ama onunla tartışmayacaktı. Ya da basitçe kiliseye doğru yürüyüp gitmeyecekti.

"Yanında rahat edebileceğim birini bekliyorum," dedi ona.

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedi.

Kesinlikle onu kışkırtmaya çalışıyordu. Ama neden? Artık ondan hoşlanmadığı için mi? Ama elbette hoşlanmamak sadece kayıtsızlığı doğururdu. Bu tuhaf, taş gibi dış görünüşün derinliklerinde bir yerlerde bir tür acı mı vardı? Bunu bilmek imkânsızdı ve o da bilmek istemiyordu. Keşke yerinde kalsaydı diye düşündü.

"Rahatlık asla sıkıcı değildir," dedi. "Bu-" Ama bu cümlelerin gidebileceği hiçbir yer yoktu.

"Rahat mı?" diye sordu.

"Evet," dedi ve sonra ikisi de aynı anda gülümsediğinde dehşete kapıldı ve kesinlikle rahat değildi. Onun tarafından gerçek bir gülümseme. Sadece dudaklarını bükerek değil.

Midesi sanki ters dönmüş gibi hissetti. Çünkü o anda tıpkı ... gibi görünüyordu. Devlin'e. Gerçi Devlin pek sık gülümsemezdi - gerçekten hatırlamak istemediği o son gün hariç.

"Ufukta rahat bir adam var mı?" diye sordu ona.

Son birkaç soruyu sorarken takındığı alaycı tavır gitmişti. "Evet," dedi ama Aled'le rahat bir yaşam sürebileceğinden emin değildi. Belki ilginç. Uyarıcı, neredeyse kesin. Her neyse, henüz sormamıştı.

"Şanslı bir adam," dedi Devlin . "Sör Ifor sizi fark edip bir arama ekibi kurmadan önce kiliseye kadar size eşlik etsem iyi olacak. Böyle bir şey olacak mı? Yoksa salona kadar yürüyelim mi, böylece sizi konserle eve bırakabilirim? Dönüş yolunda kiliseye uğrayıp nerede olduğunuzu ona bildirebilirim."

Çok cazipti. Eve gitmek, yani biraz sakinleşene kadar yalnız kalmak. Ama onunla birlikte salona kadar yürümesi, sonra da bir arabaya binip yanına gitmesi gerekecekti. Annesi ve İdris'in onu görüp konuşmak için dışarı çıkmaları ve onu içeri davet etmeleri ihtimali de vardı. Bunların hiçbirine hazırlıklı değildi. Bir gün için bu kadarı yeterliydi.

"Ben kiliseye geri döneceğim," dedi. "Bana eşlik etmenize gerek yok."

"Ama yapacağım," dedi. "Sanırım beyefendiler böyle yapar." Adam tekrar konuşmadan önce kısa bir süre sessizlik içinde yürüdüler. "Kilisede babanla birlikte olan adam müzisyen bir arkadaşın mı?"

"Aled Morgan," dedi. "Adından da anlaşılacağı gibi bir Galli. Evet, ünlü bir müzisyen. Şarkı söylüyor ve birçok enstrüman çalıyor ama Galler dışında bile en çok orkestra şefi olarak tanınıyor. Savaşlar sona erdiğine göre yakında Viyana, Paris ve Roma gibi yerlerde orkestralar yöneteceğine inanıyorum."

Başını ona doğru çevirmişti. "Ah," dedi usulca.

Kısa, tesadüfi bir anın pek çok insan için hayatın tüm akışını nasıl değiştirebileceğini düşündü. Devlin o gece balo salonuna bir dakika önce dönmeyi önerseydi ya da babası Bayan Shaw'u -eğer gerçek adı buysa- bir dakika sonra pavyona getirseydi, şimdi Devlin'le evli olurlar mıydı? Belki de küçük çocukları olurdu? Babası hâlâ hayatta olur muydu? Buradaki tüm yaşam her zaman olduğu gibi devam eder miydi? Şenlikler, Noel baloları ve ... mutluluk olur muydu?

Ama kim bilebilir ki? Hiç kimse geleceği asla tahmin edemez ve geçmiş asla değiştirilemez. Kişinin kendi hayatı ya da diğer insanlar üzerinde sahip olabileceği tek etki

Diğer insanların yaşamları şimdiki zamandaydı, ancak şimdiki zaman o kadar geçici bir şeydi ki, kişi onu düşünürken bile yok oluyordu. Sonra kişi başka bir şimdiki anla karşı karşıya kalıyordu ve bu bir ömür boyu böyle devam ediyordu. Her an, herhangi birinin uzun süreli sonuçları olabilecek seçimler ve kararlar ortaya çıkarıyordu. Bu baş döndürücü, hatta ürkütücü bir düşünceydi, çünkü insanın sahip olabileceği herhangi bir kalıcılık veya istikrar umudu sadece bir yanılsamaydı.

Org hâlâ kilisenin içinde çalışıyordu.

"Ben birkaç dakika daha burada kalacağım," dedi ona dönerek. "Kilise bahçesinde dolaşacağım. Mezar taşlarını okumaktan ve yaşadığım bu yerin uzun tarihini ve ailelerin nesiller boyunca süregelen bağlarını düşünmekten her zaman keyif almışımdır. Bunu hastalıklı olmaktan ziyade rahatlatıcı buluyorum. Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim."

Ama gözlerine bir şey olmuştu. Gözleri donuklaşmıştı - eğer doğru kelime buysa- sanki dünya görmesin diye kendini içine kapatmış gibiydi. Babasının kilise bahçesinde gömülü olduğunu ve Devlin'in onun mezarını görmemiş olma ihtimalini büyük bir iç sıkıntısıyla hatırladı.

"Benim için bir zevkti." Başını ona doğru eğdi ve yeşil alanda çaprazlama adımlarla uzaklaşmak için döndü, giderken ördek havuzunun etrafından dolaştı. Bir asker gibi adımlıyordu.

Gwyneth gözyaşlarının boğazının arkasını sızlattığını hissetti.

Bunu istememişti. Bu
her ne ise.

-

H Gwyneth'e eskisinden daha güzel olduğunu söylememeliydim, diye düşündü Devlin yürürken.

eve doğru yola çıktım. Bir kere, kulağa küçümseyici gelmişti. Bir diğeri, bu gerçekten doğru değildi. Eskiden güzel, hayat dolu bir kızdı. Şimdi bir kadındı ve o canlılığın bir kısmı gitmişti. Ya da belki de sadece onunla birlikte olmak bu canlılığı geçici olarak azaltmıştı. Zaten şu anda onun için kullanılabilecek en iyi sözcük de güzel değildi. O çok güzeldi.

Ve muhtemelen Galli bir müzisyenle bir çeşit kur yapıyordu. Morgan diye biri. Kesinlikle çok ortak noktaları vardı ve bu yüzden birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Hâlâ arp çalıyor muydu? Hala şarkı söylüyor muydu?

Aklı onunla doluydu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Asker olmak hoşuna gitmişti. Zihnini tamamen görevine ve elindeki işe odaklamasını sağlamıştı. Yarımada'da geçirdiği yıllar boyunca hiç düşünmediğini söyleyemezdi. Ne de olsa düşünmemek imkânsızdı. Ama her gün zihnini meşgul edecek yeterince şey vardı, bu yüzden düşünceleri nadiren dağılıyordu. Düşündüklerinde de, geçmişe kök salmadan önce onları sıkıca bugüne geri getirmişti.

Şimdi düşünceleri oradan oraya savruluyordu ve onları kontrol etmek için ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü burada yaşamak zorundaydı. Bunu yapmak onun göreviydi ve nihayetinde görev her zaman hayatının yol gösterici ilkesi olmuştu. Ancak burada Stratton Kontu olarak görevini yerine getirirken, ailesiyle ve daha az ölçüde komşularıyla da ilişki kurması gerekiyordu. Bunu biliyordu. Hatta evdeki ilk akşamında bu konu hakkında konuşmuştu. Rhyses'ler onun komşularıydı. Ve Tanrı yardımcısı olsun, Gwyneth de öyleydi, çünkü henüz evlenmemiş, hatta nişanlanmamıştı. Öyle olsaydı mutlaka söylerdi. Ne de olsa ona İdris'in nişanlı olduğunu söylemişti.

Yıllarca bastırıldığı anılar kendini gösteriyordu. Onunla en son konuştuğunda - Cartref'te, ayrıldığı sabah, vedalaşmaya gittiğinde - söylediği şeyleri hatırlıyordu. Ve birden sanki her şey dün olmuş gibiydi.

Ha-ha'nın altındaki çayırda dolaşan koyunları izlemek için durdu. İçlerinden biri başını kaldırdı ve onu bir miyavlamayla selamladı. Koyunlar her zaman komik bir şekilde insan gibi ses çıkarır, diye düşündü.

"Size de iyi günler," dedi ve İngiltere'de olduğu, evinde olduğu, bu toprakların kendisine ait olduğu için ani, beklenmedik bir sevinç duydu. Ona emanetti, yaşadığı sürece onu besleyecek ve kendisine devredildiği gibi çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına devredecekti.

Babasının cenazesi o kilisenin bahçesindeydi.

Umutsuzca koyunları düşünerek yürümeye devam etti. Bu yıl ve son altı yıldır koyun kırkımını kaçırmıştı. Koyun kırmaktan her zaman zevk almıştı.

Eğer onu sevseydi, demişti Gwyneth o uzun zaman önceki sabah ona, bir gece önce o rezaleti çıkarmazdı. Ona için yalvarmıştı ama o yine de yapmıştı. Haklı mıydı? Eğer annesini, kardeşlerini, arkadaşlarını ve komşularını, Gwyneth'i sevseydi, ertesi gün sessiz kalıp babasıyla özel olarak yüzleşir miydi? Seçim sevgi ile gerçek arasında mı olmalıydı? Ama bunlar aynı şey değil miydi? Ya da gerçeğe bağlı kalarak hareket ettiğini düşünürken, gerçekten doğruluğu mu kastediyordu? Doğruluk - algılanan bir gerçek adına yargılama ve kınama ihtiyacı. Doğruluğu seçmişti. Ama aynı zamanda doğruluğu da. Ve kesinlikle aşk da. Annesine ve kız kardeşlerine duyduğu şiddetli sevgi onu öylesine öfkelenlendirmişti ki, bu sevgiye dayanamayacağına ikna olmuştu.

bu korkunç düşüncesizliğin bir an daha devam etmesine izin verdi.

Net cevapları olmayan sorulardan nefret ederdi. Doğru şeyi mi yapmıştı? Yanlış şeyi mi? Bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Yapması gerekeni yapmıştı.

Sanki o sabah Cartref'teki yemek salonuna geri dönmüş gibi, birdenbire onun sözlerinin devamını duyabildi:

Ve eğer beni sevseydin, beni bu şekilde korkakça terk etmezdin. Burada kalır ve benim için savaşırdın. Babamı benimle evlenmene izin vermesi için ikna ederdin ve beni Galler'e ya da başka bir yere götürüp aptal piyade alayın yerine benimle yeni bir hayat kurardın. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir erkek sevdiği kadını terk etmez. Sende hiç sıcaklık yok, Devlin. Vermek yok. Sen tamamen esnek olmayan bir doğrucusun. Gerçek Devlin Ware'i bile sevmiyorum. Gittiğin ve bir daha dönmeyeceğin için mutluyum.

Ah evet. O çirkin kelimeyi kullanmıştı - doğruluk.

Onu terk etmişti. Kalmamış ve onun için ya da kalbinden hızla kayıp giden ve yakında tamamen yok olacak olan sevme yeteneği için savaşmamıştı. Ben ve Marjorie'sini düşündü, birbirlerine hiç benzemeyen bir çiftti ama hiçbir zaman gösterişli olmayan ama bir kaya kadar sağlam bir sadakatle bağlıydılar. Devlin bunun bir ömür boyu süreceğinden emindi. Marjorie'nin hayatı boyunca sürmüştü. Ve şimdi Ben'in Joy'u vardı. Devlin birlikte olduğu kadınları, onlarla yaşadığı zevki, her birine duyduğu sevgi ve saygıyı düşündü.

Ama hiç aşk kıvılcımı çakmadı.

Gwyneth'i geride bıraktığında kendini cezalandırıyor muydu? Ailesini incittiği için mi? Belki de onu yok etmek için? Hepsi bir gerçek uğruna.

Aralarındaki yetişkinler, hatta annesi bile bunu biliyor muydu?

Yine de babasının metresini karısının ve çocuklarının evine getirdiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Bunun korkunç düşüncesizliği, tehlikesi onu bir şekilde gıdıklamış mıydı? Karısı ve çocuklarının dans ettiği balo salonundan sadece bir taş atımı uzaklıktaki pavyonda onunla zina yapacaktı. Ne yazık ki çocuklarından biri ondan habersiz daha yakındaydı ve ağaçların arasında aşkını öpüyordu.

Eve vardığında, Devlin annesiyle karşılaşabileceği içeri girme konusunda isteksizdi. Onunla hâlâ yalnız kalmamıştı ve kalmak da istemiyordu. Hava durumundan, aile üyelerinin ve tanıdıklarının sağlık durumlarından daha fazla şey konuşmak zorunda kalabilirlerdi. Merdivenlerden yukarı çıkmak yerine kemerlerden birinin altından geçerek tünelden avluya ve gül çardağına çıktı, ancak güllerin artık açmayacağını ve fıskiye'nin kışa hazırlık olarak kapatılmış olabileceğini fark etti. Yine de avlu bir süre için sessiz bir sığınak sağlayabilirdi.

Orada zaten birinin olduğunu çok geç fark etti- Philippa. Yalnızdı ve ellerinde kendini meşgul edecek hiçbir şey yoktu. Elleri yün şalının kenarlarını tutuyordu. Güzel bir sonbahar günüydü ama muhtemelen bundan daha sıcak bir şeyler giymeliydi. Fıskiye hâlâ açıktı. Ona bakıyordu ama adamın gelişini izlemek için başını çevirdi. Adam, onun kendisini gördüğü için üzgün olduğu kadar onun da kendisini gördüğü için üzgün olduğunu görebiliyordu. Arkasını dönüp gidebilirdi. Belki de öyle yapmalıydı, çünkü görünüşe göre buraya bir şey için gelmişti.

Yalnızlık, tıpkı onun yaptığı gibi. Bunun yerine onunkinin yanındaki aşk koltuğuna oturdu.

Evindeydi, buranın efendisi ve ailenin reisiydi. Bu geçici bir ziyaret değildi. Kalmak için buradaydı çünkü bunu yapmak onun göreviydi. Ailesiyle yakın temastan sonsuza dek kaçınamazdı. Ve bunu gerçekten istiyor muydu? Altı yıl önce hakikat uğruna her şeyden vazgeçmişti. Buna hâlâ hayatın temel bir değeri olarak inanıyordu. Ancak gerçeğin karşıtı sadece yalanlar değildi. Aynı zamanda kaçınma, rahatsız edici olanı görmezden gelmeydi. Evdeki son yılında yaptığı şey buydu. Ailesinin yetişkinleri de yıllar boyunca bunu yapmıştı. Bunu sürdürmekten memnun olacak mıydı? Hiçbir şey söylemeyerek mi? Hayatın akıp gitmesine izin vererek, sessizlikler arasında dolanarak mı?

Lanet olsun, neden geri gelmişti?

Birkaç dakika boyunca fiskiye izledi ve dinledi.

"Son birkaç yıldır burada yaz şenliği yapılmadığını duydum," dedi o zaman.

Pippa, döndüğünden beri yaptığı gibi, açıkça düşmanca olmayan ama aslında biraz daha kötü bir ifadeyle ona bakıyordu. Boş ve cansızdı. Ya da tam olarak öyle değilse bile ruhsuzdu. "On beş yaşımdan beri görmedim," dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

Omuz silkti. "Çok fazla iş vardı. Annem daha fazla yapmak istemedi."

O, Ben ve Nicholas gittikten sonra bu çok mantıklıydı. Şenlikleri düzenlemek sadece anneleri için değil, tüm aile için çok büyük bir işti. Her zaman işe yaramaz olan babaları dışında tüm aile. Geriye kalanların da bu işlerden kaçması garipti.

Belki de kendilerini, herkese karşı gösterdiği büyük güler yüzlülüğün, salondaki çeşitli sosyal etkinliklerin hazırlanmasına yaptığı katkı olduğuna ikna etmişlerdi. Belki de bu gerçekten de değerli bir katkıydı. Ravenswood'da yaklaşan etkinliklerle ilgili her zaman mutlu bir beklenti atmosferi vardı.

"Gerçek sebep neydi?" diye sordu.

Gözlerini ondan kaçırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Bu muhtemelen haksız bir soruydu. Korkunç muydu, Pippa? Ben gittikten sonra mı?"

Omuz silkti. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Benim hatam mıydı?" diye sordu. Haksız bir soru daha. Ve o bile buna cevap veremedi.

Cevap vermeden önce nasıl cevap vereceğini düşündü. "O kadınla birlikte mayıs direğinin etrafında dans ettik," dedi. "Stephanie ve ben. Gwyneth Rhys de. Hatta sen bile. Onun dul olduğunu bile sanmıyorum. Ya da evli. Kızılderili savaşlarında trajik bir şekilde ölen bir kocası yoktu. Shaw muhtemelen onun adı bile değildi. Yine de birçok insanın yaptığı gibi tüm suçu ona yüklemek çok kolay olurdu. Sanırım onun gibi kadınlar her zaman en suçlu olarak görülüyor. Ama bazen yaptıklarını başka seçenekleri olmadığı için yaptıklarını düşünüyorum. Çünkü açlıktan ölmek istemiyorlar. Ne kadar da kışkırtıcılar!" İçi boş, küçük bir kahkaha attı.

Onun sorusuna cevap vermediğini fark etti.

"Hiç sevgilin var mı?" diye sordu ona. "Şimdiye kadar çoktan evlenmiş olmanı bekliyordum."

Yine omuz silkti, gençlikle parlayan ve on sekiz yaşına basar basmaz kur yapma, parlak bir aşk evliliği ve mutlulukla dolu bir hayat beklentisi içinde olan eski Pippa'dan o kadar farklıydı ki. "İlgilenmiyorum," dedi.

Tüyler ürpertici sözler. Yirmi bir .

"Siz Leydi Philippa Ware'siniz," dedi, "bir kontun kızı ve kız kardeşisiniz. Bir sezon için Londra'ya hiç gitmediniz mi? Bunu yapmayı çok istediğinizi hatırlıyorum."

"On sekiz yaşındayken gitmezdim," dedi. "Gitmek istemedim. Sonra, ben on dokuz yaşındayken babam öldü. Geçen yıl Paskalya'dan sonraya kadar onun yasını tam olarak tutamamıştık. O sırada Büyükanne Ware çok hastaydı ve sonra da öldü. Bu yıl ilkbaharda hala onun yasını tutuyorduk." Yıkılan hayalleri ve yok olan umutlarıyla ilgili hikayesini, sanki hiçbir şey olmamış gibi düz bir sesle anlattı. Sonraki sözleri de bu izlenimi doğruluyordu. "Zaten bir önemi yoktu. Gitmek istemiyordum. Kimse size geleceğin garanti olmadığını öğretmiyor, değil mi? Size Shakespeare'in oyunları ve kim ile arasındaki fark gibi gereksiz şeyler öğretiyorlar. Size toplamayı, çarpmayı ve bölmeyi öğretiyorlar. Haritada İtalya'yı, Hindistan'ı ve Çin'i bulmayı, suluboya resim yapmayı ve bir mendilin keteni yıpratmadan baş harflerinizi işlemeyi öğretirler. Tüm önemli şeyleri hayatın kendisinden öğrenmelisiniz."

"Gelecek yıl Londra'ya gideceksin," dedi. "Seni kendim götüreceğim." Nasıl olsa Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak zorunda kalacaktı.

Kadın ona bıkkın bir küçümsemeyle baktı. "Böyle bir şey için söz veremezsin," dedi. "O zamana kadar ölmüş olabilirsin. Ben de ölebilirim. Ayrıca, gelecek yıl yirmi iki yaşında olacağım. Yaşlanmış olacağım."

"Çok ," dedi. "Orada mutluluk seni bekliyor, Pippa."

Ona söz verdiği iyi biriydi. Mutluluk, kur yapma ya da aşk hakkında ne biliyordu ki? Tek bildiği

Üçü de bir anda yok olabilir ve asla riske atılmamalıdır.

Sabit bir şekilde ona bakıyordu, görünüşe göre ikna olmamıştı. Ya da daha kötüsü ilgisiz.

"Devlin," dedi, "gerçekten kalacak mısın?"

"Öyleyim," dedi. "Stratton'ın rolünü üstlenmek ve Ravenswood'un en azından maddi açıdan gelişmesini sağlamak benim görevim. Ben babamız gibi değilim ve asla olamam. Sadece varlığımla bir odayı ya da bir köy sokağını aydınlatabilirim. Ama yapılması gerektiğini gördüğüm şeyleri her zaman yapacağım. Gelecek yıl Londra'da sezonunuzu geçirmenizi ve sonsuza dek mutlu olma şansını yakalamanızı sağlamak gibi."

Hâlâ ona bakıyordu. "Hiç kimse bir başkası olamaz," dedi. "Ama olabilseydin bile Devlin, ya da en azından babam gibi olabilseydin, bunu yapmanı istemezdim. Onu tüm kalbimle sevdim ama o bizi sevmedi."

Kadının sözleri onu tekrar ürpertti.

"Bizi kendi tarzında severdi, Pippa," dedi ve biraz şaşkınlıkla bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

"Bu benim için yeterince iyi değildi," dedi. "Bence gerçekten sevdiği tek kişi kendisiydi."

Garip bir şekilde Devlin de bundan emin değildi. Bunca yıldır kararlılıkla babasını düşünmemişti. Ama adam etrafındaki herkese sevgi saçıyordu. Belki saf bir sevgi değildi bu, çünkü şüphesiz en yakınları ve en sevdikleri pahasına kendisi için büyük bir zevk alıyordu. Ama yine de onlara verdiği sevgiydi. Eğer öyle olmasaydı, onun tarafından bu kadar kandırılmaları mümkün olmazdı. Olabilirler miydi?

Babası bir . . . karmaşık bir varlıktı,
Devlin

diye düşündü ve bu konuyu burada bırakmaktan memnun oldu. Onu analiz etmek istemiyordu. Onun hakkında hiç düşünmek istemiyordu.

Köyün kilise bahçesine bir daha adım atmak istemiyordu. "Pippa," dedi. "söylemek yerine sana sormalıyım,

Öyle değil mi? Sen bir yetişkinsin. Son altı yıl senin için nasıl geçti? Senin için ne yapabilirim? Kırılmış olanı nasıl onarabiliriz? Bu mümkün mü?"

Uzun bir süre ona baktı. "Suçlu sen değildin," dedi ona. "Sonuçları korkunç olsa da, yaptığın şey için hiçbir zaman gerçekten üzülmedim. Aslında seninle gurur duyuyordum. Çünkü bekleyip babamla, hatta belki annemle ve büyükanne ve büyükbabamla özel olarak konuşsaydın, çatılardan haykırılması gerekirken her şey örtbas edilmiş olacaktı." Sonra durakladı. "Yine de seni suçladığım bir şey var. Babam iki yıldan fazla bir süre önce öldü. Eve gelmeni bekledik, bekledik ama gelmedin. Steph sana tapardı, Dev. Nehir kenarında takılmaya başladı ve hiçbir şey söylemese de seni izlediğini biliyorum. İki yıl boyunca. Ve Owen'ın sana çok ihtiyacı vardı. Üç ağabeyi vardı ama sonra hiç olmadı. Ve senden mektup bile gelmedi. Hiçbir şey yok. Sadece sessizlik. Çünkü bizi düşünmeye katlanamıyordun sanırım. Ve şimdi taş a dönmüş bir şekilde geri döndün. Ya da öyle görünüyor. Ve yönetimi nasıl ele alacağından bahsediyorsun."

Sessizce ona baktı. Söyleyecek ne vardı ki? Gözlerini kapadı ve başını öne eğdi.

"Acı çeken tek kişi sen değilsin," dedi ayağa kalkarken.

"Burası çok soğuk. Ben içeri giriyorum."

Onu bıraktı ve olduğu yerde kaldı. Ve kalbi sıkışarak bir şeyin farkına vardı. Altı yıl boyunca, inanılmaz derecede bencilce bir nefsi müdafaa eylemiyle kendini içine kapatmıştı. Ve şimdi görevini yapmak için eve gelmişti. Ancak soğuk görev kesinlikle yeterli olmayacaktı. Gerçekten de içinde kırılmış olanı onarmak zorunda kalacaktı.

Bu aile. Yine de bunu yapmak için dünya üzerindeki en uygun donanıma sahip adam olduğu kesindi.

Sonra Pippa'nın Londra'ya bir çıkış sezonu için gitmekten -daha doğrusu bahsederken söylediği bir şeyin yankısını duyunca kaşlarını çattı. On sekiz yaşına geldiğimde gitmeyeceğim, demişti. Gitmek istememiştim.

Neden?

Babaları hâlâ hayattaydı. Ravenswood'da her şey kötü yönde değişmişti ama bu gerçek onu Londra'da kendisini bekleyen zevklere kaçmak için daha da heveslendirmez miydi? Biriyle tanışıp aşık olmayı, evlenmeyi ve geri kalan her şeyi daha çok hayal etmez miydi? Tanrı aşkına, on sekiz yaşındaydı.

Ne oldu böyle?

CHAPTER FIFTEEN

TRavenswood'da sık sık kayda değer büyüklükte sosyal toplantıların yapıldığı hortum günleri

Salon çoktan geçmişte kaldı ve bazıları tarafından neredeyse unutuldu. Diğerleri tarafından ise üzüntüyle özleniyorlardı. Ancak şimdi, köyde ve köyün ötesinde kibarlık iddiasında bulunan tüm aileler resmi bir çaya davet edilmişti ve sayılarının o kadar fazla olması bekleniyordu ki, bu çay aile salonunun ya da yemek odasının daha samimi ortamında değil, batı kanadındaki kabul salonlarının en büyüğünde, sadece balo salonu ve galerinin geçtiği bir odada yapılacaktı.

Etkinlik, Stratton Kontu için eve hoş geldin resepsiyonu olarak faturalandırılmıştı. Görünüşe bakılırsa, Kont'a karşı iyi hisler beslesin ya da herkes katılmak istiyordu. Altı yıllık yokluğun görünüşünde ne gibi değişiklikler yarattığını görmek ve eğer kendilerine kibarca selam vermekten fazlasını yapmaya tenezzül ederse konuşmasını dinlemek istiyorlardı. Daha sonra birbirleriyle onun hakkında konuşabilmek ve gözlemlerini bu fırsatı kaçıрма talihsizliğine uğramış olanlara aktarabilmek istiyorlardı. Ancak bu sayının fazla olması pek mümkün değildi. Tek bir davetin bile reddedilmediği söyleniyordu.

Gwyneth'in Devlin'i görmüş ve onunla konuşmuş olmanın verdiği rahatlama hissi bir gecede dağılmıştı. Çünkü onunla neredeyse baş başayken yüz yüze gelmiş olmak yeterli değildi. Şimdi bunu düzinelerce meraklı gözün bakışları altında tekrar yapmak zorundaydı. Korkunç gecelerin en korkunç olanında Devlin'in onun eline yapışmış olduğunu ve babasıyla karşılaştığında pavyonun tepesinde onunla birlikte olduğunu azıcık akıllı olan herkese açıkça gösterdiğini kimsenin hatırlamayacağını ummak çok fazlaydı.

Aled'in yanında olacak olması ona yardımcı oldu, Ancak. Dün akşam çok ilgili davranmış ve kilisede saatlerce görmezden gelinmekten duyduğu rahatsızlığı unutmamasını sağlamıştı. Yemekten sonra, karanlık tamamen çökmeden önce onu dışarıda bir gezintiye çıkarmıştı. Kız tahta kazığının üstüne otururken dirseğini dayamış, çayıra bakmış ve ona bir gün önce babasıyla, sonra da kendisiyle konuşması gerektiğini söylemişti. Hepsi bu kadardı. Herhangi bir açıklama yapmamış ya da ona olan sonsuz sevgisini dile getirmemişti. Kız umduğu halde onu öpmemişti. Bu yaşta hayatında sadece bir kez öpülmüş olması çok saçmaydı. Ama ona bakmış ve gülümsemişti ve gülümsemesi çok şey vaat etmiş ve onu ayak parmaklarına kadar ısıtmıştı. Daha sonra ondan arpını çalmasını istemiş, onu övmüş, önerilerde bulunmuş ve bir parçanın bir bölümünü tekrar tekrar çalmasını istemişti, ta ki başını sallayıp ona sıcak bir şekilde gülümseyene ve daha önce sadece çok çok iyi olduğunu ama şimdi mükemmel olduğunu söyleyene kadar.

Kalabalığı görünce Gwyneth'in midesi bulandı. Ravenswood'daki resepsiyon salonunda. Gözleri odanın bir ucundaki baş masaya ve geri kalanına yerleştirilmiş bir dizi yuvarlak masaya takıldı. Hepsinin üzeri

Kolalı beyaz örtüler, uyumlu porselenler, kristal ve gümüşler ve ortada -muhtemelen seralardan gelen- çiçeklerle dolu bir vazo. Ancak henüz çok az kişi oturmuştu. Herkes etrafta dolaşıyor, arkadaşlarını ve komşularını selamlıyor, içten bir ses tonuyla konuşuyor ve bol bol gülüyordu. Kapıların içinde herhangi bir karşılama sırası yoktu. Herkes neredeyse birbirini tanırken böyle bir şey biraz saçma olurdu - tabii Aled hariç. Ama kontes kapıya yakındı, en büyük oğlu da yanındaydı ve gelen konukları karşılıyordu.

Gwyneth ve Aled, dışarıdaki koridorda oyalanırken ailesinin geri kalanından ayrılmış, tavana yakın perde işçiliğine hayranlıkla bakmak için yukarıya bakmışlardı.

"İngiltere'nin görkemli evlerinden birine davet edilmek her zaman bir ayrıcalıktır," demişti ona. "Görünüşe göre İdris tam zamanında eve gelmiş ve beni de yanında getirmiş."

Resepsiyon salonuna girdikten sonra kontesi selamlamak ve kendilerini davet ettiği için teşekkür etmek üzere durakladılar. Gwyneth, Aled'i tanıştırdı. Stratton Kontesi hâlâ güzeldi, gerçi artık kırk değil ellisine yaklaşmış olmalıydı. Hâlâ zarif ve nazikti. Ama Gwyneth bir zamanlar onu bir aura gibi saran sıcaklığı ve çekiciliği hatırladı. Dul kalmadan önce bile yok olmuşlardı. Başını ona doğru eğen Aled'e elini uzattı.

"Siz Cartref'te Rhyses'lerle birlikte kalan Galli müzisyensiniz," dedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Morgan. Ama bütün Galli insanlar müzisyen değil mi?"

Aled onun elini sıkarken güldü. "Gerçekten de öyleyiz hanımefendi," dedi. "Hatta bir yasa olduğuna inanıyorum. Ben değilim

Bundan oldukça eminim, ama eğer yoksa, o zaman olmalı."

Gwyneth, "Ancak bizi müzik yapmaya ikna etmek için bir yasaya ihtiyacımız yok," dedi.

"Yeterince doğru," diye onayladı Aled ve kontes ona gülümsedi.

Devlin de onun elini sıktı ve Gwyneth bugün ilk kez doğrudan ona baktı. Kaçınılmaz olarak iki adam arasında karşılaştırmalar yaptı. Aled daha uzun boylu ve daha inceydi. Açık kahverengi saçları dalgalı ve biraz dağınıktı. Uzun, güler yüzlü, etkileyici bir yüzü vardı. Şimdi gülümsüyordu. Devlin yarım baş daha kısaydı ve altı yıl önceki zayıflığının aksine daha sağlam bir yapıya sahipti. Zamanının çoğunu dışarıda geçiren bir adam gibi sağlam görünüyordu. Koyu renk saçları düzgünce taranmıştı. Yüzü, dün de fark ettiği gibi, bronzlaşmış, sert ve yara izliydi. Mükemmel bir terbiyeyle davranmasına rağmen gülümsemedi. Ama sanki bulunduğu yerde olmaktansa dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

"Stratton," dedi Aled. "Burada olmaktan çok mutlu olmalısın.

İngiltere'ye sağ salım döndünüz, ama görüyorum ki savaşları hatırlamak için biraz yara iziniz var."

Birazdan da fazla, diye düşündü Gwyneth. Ve o kılıç dilimi nasıl olup da adamın gözünü ıskalamıştı diye düşünürken dizlerinin bağı çözüldü. Ya da onu öldürmemiş olabileceğini.

"Birkaç bin adam daha geri dönebilseydi çok daha mutlu olurum," dedi Devlin, "ama savaş böyle bir şey. Ama savaş böyle bir şey. Müzik sevginiz tartışılmaz. Dün bunu gözlemledim. Gwyneth benimle yeşil alanda dolaşmak için ayrıldığında kilisede müziğe dalmıştın."

"Gerçekten mi?" Aled söyledi. "Öyle mi? Gittiğini fark etmemiştim. Ama hava aldığına ve bana eşlik ettiğine sevindim. Bazen kendimi müziğin içinde kaybetmeye meyilliyimdir ve bu org da her yerde gördüğüm ya da duyduğum en muhteşem enstrümanlardan biri."

Devlin bakışlarını Gwyneth'e çevirdi. Belki de sadece kaşlarını hafifçe kaldırdığını hayal etti, sanki ona, "Gittiğini fark etmedi bile," der gibiydi. "Gwyneth," dedi kibarca. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Dudakları gerilmiş olsa da gülümsedi. Ve eğer çok sayıda insan onlara bakıyorsa, dedi kendi kendine, o zaman kesinlikle Aled'e bakıyorlardı. Tekdüzeliğin hüküm sürdüğü taşrada yabancılar her zaman dikkat çekerti. Odaya bakarken gülümsemesini korudu ve Devlin başka birini selamlamak için arkasını döndü.

"Asık suratlı bir adam," diye mırıldandı Aled onlar uzaklaşırken. "Bir kontluğun varisiyken savaşırlara katılmış olması tuhaf görünüyor. Ve daha da tuhafı, İdris'in bana söylediğine göre bir piyade alayındaymış. Belki de şiddet ve öldürmekten aldığı zevk onun için görevinden daha önemliydi. Ama o yapamazsa mirası devralacak küçük kardeşleri vardı, sanırım?"

"Nicholas da bir asker," dedi Devlin'in savunmasına geçme dürtüsünü bastırarak. "O bir muhafız alayında. Süvari. Ve bir de Owen var, en küçük oğlu. O da şurada. Gelin, sizi tanıştırayım. Sizi tanıştırayım."

Onu birkaç kişiye tanıtmaya devam etti ve onun yanında olduğu için her zamankinden daha fazla minnettar oldu. Sosyal bir adamdı - dikkatini dağıtacak bir müzik olmadığında - ve yabancı insanlarla kolayca sohbet ediyordu

ona. Gwyneth spekülâtif bakışları üzerinde hissetti ve gülümsemeye devam etti.

Asık suratlı bir adam. Eskiden öyle değildi. Sessiz, çekingen, biraz ciddi biriydi, evet. Ve hem babasının hem de Nicholas'ın bolca sahip olduğu açık cazibe ve çekicilikten yoksundu. Ama asık suratlı değildi. Ve kendine özgü bir çekiciliği de yok değildi.

İnsanlar masalardaki yerlerini alıyordu. İsim kartları yoktu. Herkes istediği yere oturabiliyordu, tabii ki baş masadakiler hariç. Kontes masanın ortasında oturuyordu, Devlin sağında, Philippa solundaydı. Kontun amcası ve yengesi Bay ve Bayan Edward Ware Devlin'in uzak tarafında, kontesin anne ve babası Bay ve Bayan Greenfield ise Philippa'nın uzak tarafında oturuyorlardı.

Gwyneth Aled'i hâlâ boş yerleri olan masalardan birine çekti ve iki adamı tanıştırdıktan sonra Ben Ellis'in yanına oturttu. Onu masanın diğer sakinleri olan Bay George Greenfield, Bayan Wexford ve Devlin'in büyük teyzesi Bayan Lamb ile de tanıştırdı.

Gwyneth ona dönerek, "Seni eve dönmüş gördüğüme çok sevindim, Ben," dedi. "Yine de karına olanları duyduğuma çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim, Gwyneth." Adam ona gülümsedi. Gözlerinin daha nazik olduğunu düşündü, altı yıllık savaştan ve dulluktan sonra böyle bir şeyin olması garipti.

"Bir çocuğunuz var," dedi. "Nerede o?"

"Stephanie onunla kreşte oynamak için çayı kaçırmakta ısrar etti," dedi. "Çocuklar konusunda olağanüstü bir yeteneği var. Joy uzun zamandır beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Aslında karım öldüğünden beri. Ama yeni teyzesine alıştı. Steph'in şarkıları eşliğinde dans ediyorlar. Kızım için dans etmenin, ayaklarını yere sağlam basmak ve birinin elini tutmak anlamına geldiğini açıklamalıyım.

ellerini dengede tutuyor ve dizlerinden zıplıyor. Ve neşeyle gülmek."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Gwyneth. Belli ki kızı, savaştan dönerken yanında getirmek zorunda kaldığı uygunsuz bir yük değildi. Aled, Prudence Wexford'la derin bir sohbete dalmışken, Bay Greenfield ve Bayan Lamb aralarında bir şeyler konuşuyor, uşaklar da masaya sandviç ve yemek tabakları getirip çay koyuyorlardı.

Gwyneth Ben'e, "Bana karından bahset," dedi.

Birkaç dakika düşündü. "Bir insan birkaç kelimeyle nasıl tarif edilir?" dedi. "O iyi bir kadındı, Gwyneth." Daha fazlasını söylemek için nefesini tuttu ama onun yerine omuz silkti.

"Ve sen onu sevdin," dedi. "Keşke onunla tanışabilseydim."

"Koyu bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu," dedi.

"Öyle miydi?" Kadın gülümsedi.

"Çamaşırcı bir kadındı," dedi ona. "Çalışkan. Güçlü. Ben onun üçüncü kocasıydım. Kocalar orada sürüler halinde ölüyordu. Anlaşıldığı kadarıyla bazı eşler de öyle. Özür dilerim. Bu bilmek istediğinizden daha fazla. O iyi bir kadındı. Marjorie'ydi."

"Sanırım onu severdim," dedi. "Devlin'in kâhyası mı olacaksın?"

"Hayır," dedi. "Neyse ki şu anki kâhya son derece yetkin bir adam gibi , bu yüzden kendimi kalmak zorunda hissetmiyorum. Kızım için bir ev kuracağım ve onu orada büyüteceğim."

Gwyneth, Ben'den her zaman hoşlandığını fark etti. Ayrıca farkında olmadan onu zihninde ailenin geri kalanının gerisinde ikincil bir yere koymuştu çünkü o

Merhum kontun oğlu olmasına rağmen bir Ware değildi. Bu onun için çok yanıltı. Şimdi ondaki nezaketi görebiliyor ve hissedebiliyordu. Aynı zamanda savunmaya geçtiğini de hissedebiliyordu. Üvey kardeşlerinden biraz daha aşağı görülmeyi bekliyordu. Onun kim olduğundan ya da karısının kim olduğundan utanmadığını bilmesini istiyordu. Ve hayatını, kızının saygı görmek için asla mücadele etmek zorunda kalmamasını sağlamaya adayacaktı.

"Devlin'le birlikte gittiğine sevindim," dedi. "Sanırım o sırada sana çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden mi gittin?" Hep merak etmişti. Devlin o zamanlar babasının mülklerinin kâhyasıydı ve babasına göre çok da iyi bir kâhyaydı. Görünüşe göre kendisi subay ya da er olmamıştı.

"Bu da sebebin bir parçasıydı," dedi.

Olayın diğer kısmını gönüllü olarak anlatmadı ve kadın da sormadı. Bu noktada masadaki sohbet genelleşti. Ama tahmin etmek zor değildi. Babasının bir zampara olduğu yeni ortaya çıkmıştı. Boscombe ve Ravenswood'a bir metres getirmişti ve herkes, eğer daha önce bilmiyorlarsa, bu metresin onun tek sadakatsizliğini temsil etmediğini tahmin etmişti. Evlilik hayatı boyunca her yıl ilkbaharın birkaç ayını Londra'da kontes olmadan geçirdiği hatırlandığında öyle değildi. Ve evlenmeden önce bile en az bir metresi olduğu hatırlandığında -Ben'in annesi.

Bir süre sonra, tam Gwyneth kendini neredeyse rahatlamış hissetmeye başlamışken, kontes ayağa kalktı. Babası Bay Greenfield yüksek sesle öksürüp çay fincanının kenarına tabağından çıkardığı kaşıkla vurunca herkes dikkatini baş masaya çevirdi ve konuşmayı kesti.

Kontes, oğlu Stratton Kontu'nu karşılamaya gelen ailesine katıldıkları için teşekkür etti.

Gelecekte bu tür toplantıların devam etmesini dört gözle beklediğini bildirdi. Daha fazlasını eklemedi. Gwyneth, oğlundan ismiyle bahsetmediğini, sadece unvanını söylediğini fark etti. Kibarca alkışlandı.

Devlin cevap vermek için ayağa kalktı. Hepsine baktı, gözleri ilerlemeden önce bir an onun üzerinde durakladı.

"Bu cömert karşılama için teşekkür ederim Anne," dedi ve herhangi bir ironi yapıp yapmadığı belli değildi. "Ve hepinize geldiğiniz ve bu kadar etkileyici sayıda olduğunuz için teşekkür ederim. Bilmenizi isterim ki burada kalmak için buradayım ve kontluğa, Ravenswood'a ve çevresine karşı görevimi yerine getirmeye niyetliyim. Parkın tadını çıkarmak isteyen herkese açık olduğu açık günlerde ve burada düzenlenecek çeşitli sosyal etkinlikler sırasında herkesin burada her zaman hoş karşılanmasını sağlamak niyetindeyim. Diğer şeylerin yanı sıra yıllık Noel balosunu ve yaz şenliğini de yeniden düzenlemek niyetindeyim."

Konukları arasında bir ilgi uğultusu vardı ve belki biraz da şaşkınlık. Çünkü Aled'in deyiimiyle hem asık suratlı hem de rahatsız görünüyordu; konuşma yapmaktan ve dinleyicilerinden gülücükler ve kahkahalar koparmaktan zevk alan babası Kont'un aksine.

"Bununla birlikte, annemin bütün işi yapmasını beklemeyeceğim.

Bu tür etkinliklerin planlanmasında büyük emeği var," diye ekledi. "Uzun yıllar boyunca bunu çok iyi yaptı ama artık dinlenmeyi hak etti. Onun bu kadar uzun süre nezaketle ve kayıtsız şartsız yaptığı işi yapacak birini işe alacağım."

Sözleri alkışlarla karşılandı.

"Ben topluluk önünde konuşmayı pek sevmem," dedi. "Bunu daha fazla gevezelik etmeden bitireceğim. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Önümüzdeki haftalarda her birinize iade-i ziyarette bulunma onurunu kendime bahşedeceğim."

Bu kez alkışlar biraz daha uzamıştı ve Gwyneth konuşmanın Devlin için ne kadar tipik olduğunu düşündü, görevini yapmaya ve başkalarının, özellikle de annesinin, onun için hiçbir şey yapmasını beklememeye vurgu yapıyordu. Ravenswood'da sosyal etkinlikler ve komşularının her birini ziyaret etme sözü vermek, muhtemelen hangisinin kendisine dostça, hangisinin düşmanca yaklaştığını bile bilmezken, onun için ne kadar da ters bir şey olmalıydı. Yine de hangi kampta yer aldıklarının onun için önemli olmayacağından şüpheleniyordu. Bu öğleden sonra buraya gelmişlerdi ve bu yüzden o da bu nezakete karşılık verecekti.

Ah, Devlin, diye düşündü. Belki de değişmemişsindir O kadar da . Sen hala iyi bir .

Konuklar gitmeye başladı ve İdris de Gwyneth'in yanına gitti. Kolunu gevşekçe Gwyneth'in omuzlarına doladı ve kulağına bir şeyler söyledi.

"misin?" diye sordu ona.

"Evet." Ona gülümsedi. "Tabii ki iyiyim." Dün Devlin'le yaptığı yürüyüşten hiçbirine bahsetmemişti.

Kapının yanında duran Devlin'le vedalaşmak için uzaklaşmadan önce gözleri aradı. İkisinin el ele tutuşup birkaç kelime konuşmalarını izledi ve sonra Aled ve ailesiyle birlikte odadan çıkmak için döndü.

Evet, tabii ki iyiydi. Tabii ki iyiydi.

-

DEvlin, elinde sandviçler, kekler ve hamur işleriyle dolu bir tabakla Ben'le birlikte çocuk odasına çıktı. O da o saçma çayı geride bıraktığı için çok rahatlamıştı ve kendi evine çekilmekten daha mutlu olurdu.

ya da dışarıda تنها bir yere kaçmak. Ama o kendisine bu lüksü tanımayacaktı.

"Muhteşem bir konuşma," dedi Ben ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Devlin. "Bir konuşmanın bir dakikadan uzun sürmesi gerektiğini kim söylemiş?"

"Onu bu kadar görkemli yapan şey kısalığıydı," dedi kardeşi. "Ne yazık ki kaderinde kont olmak varmış, Dev. Çok popüler bir din adamı olabilirdin. İki dakikadan uzun vaaz veremezdin. Bu gerçeğı dışarıdaki kilise panosunda ilan edebilirdin."

Stephanie çocuk odasındaki pencerenin yanındaki büyük koltukta oturmuş, yanına sokulmuş ve uykunun eşiğinde olan Joy'a kitap okuyordu. Ancak Ben'i görür görmez neşelendi ve kollarını havaya kaldırarak anlaşılmaz bir şeyler geveleyerek ona doğru yürümeye başladı. Ben onu başının üzerine kaldırdı ve kız avuçlarını Ben'in yanaklarına bastırdı, parmaklarını iki yana açtı, dudaklarını büzdü ve onu dudaklarından öptü. Sonra çenesinin altına sokuldu, bir eliyle boyun örtüsünden bir avuç aldı ve başparmağını ağzına soktu.

"Görünüşe göre," dedi Stephanie kederle, "bu çok heyecanlı hikâyenin sonuyla benden başka kimse ilgilenmiyor." Güldü ve kitabı kapattı.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim, Steph," dedi Ben. "Sen bir cevhersin. Bu küçük kızı alıp yatağına yatırsam iyi olacak." Gerçi çocuk odasının herhangi bir yerinde değil. Onun için kendi odasında, yatağının hemen yanında bir çocuk karyolası hazırlatmıştı.

Devlin beklenmedik bir kıskançlık duygusu hissetti ve kendini, eğer burada başka çocuklar da olsaydı, şu anda kreşte olup olmayacaklarını merak ederken buldu. Ama böyle düşünceler

anlamsızdı. Ve o zaman Joy diye bir şey olmazdı, değil mi?

"Sana ziyafetten biraz yiyecek getirdim," dedi kız kardeşine, odanın içinde ilerleyip tabağı yanındaki masanın üzerindeki kitabın üzerine koydu. Üzerini örten keten peçeteyi kaldırdı ve pencere kenarındaki koltuğa tünedi.

"Yiyecek mi kaldı?" dedi, yiyeceklere bakarak. kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim, Devlin. Ama bilmelisin ki diğer insanlara nezaket göstermenin onlara yiyecek itmekten daha başka yolları da var. Büyükanne Greenfield onu ziyarete gittiğimizde bunu hep yapıyor. Sanırım tabağı uzatırken bana işaret ettiği en büyük acıbadem kurabiyesini ya da en kremalı milföy hamurunu almazsam güceniyor."

"Yemek yemezsen beni kırmış olmazsın," dedi ona. "Aç olabileceğini düşündüm."

Hâlâ kilosunda hassas olduğunu düşündü. Ve diğer insanların, obur olduğu varsayımıyla ona zengin yiyecekler dayatma olasılığı konusunda. Neredeyse istemeyerek de olsa ona duyduğu eski aşk acısını ve onu güvensizliklerinden kurtarabilmenin aciz özlemini hissetti. Yıllar önce düşüncelerinden ve duygularından kasıtlı olarak çıkardığı ailesine bu geri çekilmeyi beklemiyordu. Önce Owen, sonra Pippa, şimdi de Steph.

"Ve kafanı koparmak istememiştım," dedi iç çekerek. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Çay nasıldı?"

"Sanırım annemizin doğru bir fikri varmış," dedi. "Bırakalım hepsi birden gelsin ve aval aval baksınlar. Bırakın bir saat içinde hepsiyle yüzleşeyim."

"Dev," dedi. "Annem çok kötü yaralandı."

Öyle, öyleydi değil.

"Benim tarafımdan mı?" Ön kollarını kalçalarına dayadı ve ellerini dizlerinin arasından sarkıttı.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Kimse bize bir şey söylemedi, yaniwen ve bana. Bize veda ederken sen de söylemedin. Pippa sen gittikten sonra ağlayıp öfke nöbetleri geçirmeme ve onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin etmeme rağmen söylemedi. Başka kimse bir sorun olduğunu kabul etmedi bile. Bize senin ve Ben'in genç birer erkek olduğunuz ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğu için ayrıldığınız söylendi. Sanki ikinizden biri için buna inanacaktık! Tabii ki sadece dokuz yaşında olmama rağmen neler olduğunu tahmin etmek zor değildi. Babam o kadından, Bayan Shaw'dan hoşlanıyordu, değil mi? O gün bunu gördüm ve birkaç kez gidip onun kıcına tekme basmak ve babamı bırakmasını söylemek istedim. Ama böyle bir terbiyesizlik yapsaydım bir hafta boyunca ekmek ve suyla çocuk odasına sürgün edilirdim. Muhtemelen onu tekmelediniz ya da onun kadar çirkin ve aleni bir şey yaptınız ve yıllarca sürgün edildiniz."

"Belki de en iyisi-" diye başladı Devlin.

"Gerçi neden senin gönderildiğini bilmiyorum," dedi. "Bayan Shaw'a kötü davranan sen değildin. Belki de babam sürgüne gönderilemeyeceği içindi. Ama ah, Dev. Bütün ışığı da yanında götürdün, seni de Ben'i de. Hepsini. Her şey değişti. Artık Ravenswood'da balo, parti, ... ya da herhangi bir şey yoktu ve bazı insanlar bir süre bizden uzak durdu. Pippa'nın sen gittikten kısa bir süre sonra sözde arkadaşlarından birinin doğum günü partisine davet edilmediğini öğrendiğinde üzülmemiş gibi davrandığını hatırlıyorum. Bu düpedüz zalimlikti. Sana yalvardığım halde anneme gitmediğin ve onunla bir şeyler ayarlayıp her şeyi yeniden yoluna koymadığın için seni asla ama asla affetmeyeceğime yemin ettim."

Gerçi sanırım bunun için çok geç olacaktı. Ama keşke sana yalvardığımda gidip her şeyi onunla konuşsaydın. Gerçi senin de acı çektiğini biliyorum ve acı çektiğimizde her zaman doğru düşünemeyiz. Dev, sen gittikten sonra annem çok üzüldü. Çok, çok üzgündü. Bazen onun eskiden nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama bu çok zor."

Devlin ayaklarının arasındaki yere bakıyordu ama şimdi başını kaldırıp ona baktı. Kötü bir şekilde yaralanan tek kişinin anneleri olmadığını düşündü. "Steph," dedi. "Odasına gittim. Benimle konuşmadı. Ya da beni görmedi. Ben de ayrıldım." Durakladı. "Ama dünya dönmeye devam etti ve işte buradayız. Bana kendinden bahset. Bana kayıp yıllardan bahset. Şimdi senin için ne yapabileceğimi söyle."

Cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. Gözleri yaşlarla doldu ama onları kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Eve gelmeni istedim," dedi. "Yazmanı istedim. Ama hiç gelmedin ve hiç yazmadın. Senden nefret etmek istedim. Ama asla edemedim. Yalnızdım, Dev. Senin için, Ben ve Nick için yalnızdım. Burada olmalarına rağmen annem ve babam için bile . Ama hiçbir şey aynı kalmıyor, değil mi? Keşke bunu öğrenmek zorunda kalmadan önce büyüyebilseydim. Sonra babam öldü. Çok, çok korkunçtu. Ve sen hala gelmedin."

"Steph," dedi usulca. Ellerini iki yana açılmış dizlerinin arasında sıkıca kavradı.

"Ve şimdi geri döndün ve ben senin değişmemiş olmanı istiyorum," dedi. "Ama sen değiştin. Burada olmak . Buradaki hayatını sıkı bir görev ve hizmet olarak görüyorsun. Her ikisini de oldukça vicdanlı bir şekilde yerine getireceğinden şüphem yok. Ama ben senin bana hizmet etmeni istemiyorum Dev. Her zaman yaptığın gibi beni sevmeni istiyorum. Seni herkesten çok. Biraz kardeşime benziyorsun.

Ama sen onun gibi hissetmiyorsun ve eğer kalbim zaten kırılmamış olsaydı, şimdi kırılırdı."

Dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Ne yapmıştı böyle?

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Steph," dedi ona, "yine de onca yıl boyunca seni düşünmeye cesaret edemedim. Paramparça olmuştum. Milyonlarca parçaya bölünmüştüm. Hayatta kalabilmemin tek yolu tüm bağları koparmak, tüm duyguları bastırmak ve görevimi yapmaktı."

Aniden ayağa kalktı, onu kendi yanına çekti ve kollarını ona doladı.

"Artık buradayım," diye mırıldandı başının tepesine doğru. "Ve sen her zaman benim en sevdiğim kız kardeşim oldun, Steph- Pippa ile eşdeğer."

"Sadece ikimiz varız, aptal," dedi omzuna doğru. "Ben seninle gelmeseydi hayatta kalabilir miydin Dev? Yoksa ona karşı tüm duygularını da mı bastırdın?"

Anlayışlı sorulardı. Onları değerlendirdi. "Ben beni hayatta tuttu," dedi.

"Ve ben de," dedi ona. "Mektuplarıma cevap yazdı. Ve her seferinde bana senin hayatta ve iyi olduğunu söyledi. Bütün mektuplarını sakladım."

"Beni affeder misin?" dedi. "Affedebilir misin, Steph?"

"Evet," dedi, başını geriye çekerek ona baktı. "Yapabilirim ve yapıyorum. Seni şimdi milyonlarca acı içinde görüyorum ama sert, acımasız bir subay gibi görünüyor ve davranıyorsun. Bence yaptığın şey buydu ve öyleydin. Hâlâ da öyle görünüyorsun."

"Yara izi yardımcı olmuyor," dedi.

"Aslında seni oldukça şık gösteriyor," dedi. "Bu öğleden sonra beni düşündüğün için teşekkür ederim Dev. Bana yemek getirdiğin için."

"Biraz temiz hava almak ister misin?" diye sordu ona. "Göl kenarında belki?"

"Evet," dedi. "Kayıkla açılabilir miyiz? Kürek çekmeme izin verir misiniz?"

"Bu soğuk havada mı?" dedi. "Ama en azından sen küreklerin başında olursan, çömelip rüzgârdan korunabilirim."

"Zavallı Dev." Çocukluğundan kalma bir neşeyle güldü. "Gidip üzerime sıcak bir şeyler giyeyim. On dakika mı?"

"Dokuz," dedi. "Bu tekne ve kürek işkencesini bir an önce bitirmek istiyorum."

Tekrar güldü.

CHAPTER SIXTEEN

Levlenmeyi beklediği adamla aynı evde yaşamak biraz farklıydı. Gwyneth onu birkaç günde bir birkaç saatliğine gördüğünü keşfediyordu.

Yazın Galler'de geçirdiği haftalar boyunca Aled'i sık sık görmüştü ve o zamanlar tüm dikkatini olmasa da çoğunu ona vermişti. Neredeyse sadece onunla konuşmuştu. Onu sahil boyunca yürüyüşlere ve kırlarda gezintilere çıkarmıştı. Ona kur yapmış ve kız da kendini ona çok yakın hissetmişti. Hayatının geri kalanını memnuniyetle onunla geçirebileceğini hissetmişti.

Artık sadece onunla çok az zaman geçiriyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi elbette. Annesi ve babasının evinde misafirdi ve belki de nezaket gereği zamanının çoğunu onlarla ve İdris'le geçiriyordu. Ve elbette onunla da. Ama nadiren baş başa kalıyorlardı.

Ravenswood'daki çayın ertesi sabahı, Gwyneth'le birlikte yarım saat kadar dışarıda dolaştıktan sonra, sert rüzgârın ve sonbahar soğğunun oldukça rahatsız edici olduğunu ve belki de içeri girip çay sofrasına katılırlarsa onun için daha rahat olacağını söyledi.

kahve içmek için. Öğle yemeğinden sonra babasıyla birlikte gençlerin koro çalışması için Boscombe'a gidecekti. Gwyneth'in arpiyla onlara eşlik etmeyecek olması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı; çünkü arp çok özel bir durum dışında kiliseye götürölüp getirilemeyecek kadar büyük ve ağırdı. Ama Gwyneth'in babasının orgla eşlik edeceği aklına gelince yeniden neşelendi.

"Sanırım aynı anda hem çalıp hem yönetmeyi her zaman çok iyi beceriyorsun, Ifor," dedi. "Başka bir alternatif olmadığında öyle oluyor. Ama belki seni ikna edebilirim ve bugün şefliğin bir kısmını benim yapmama izin verebilirsin. Özellikle genç seslerle çalışmayı seviyorum ve onları eisteddfod'da dinlediğim için biliyorum ki çok iyi bir korunuz var."

Saatlerce orada kalabilirler, diye düşündü Gwyneth. Belki de çocuklar kıpırdanmaya, esnemeye, birbirlerini itip kakmaya, gıdaklamaya ve kıkırdamaya başlayana kadar. Ve, diye düşündü sadakatsizce, kendisi de kesinlikle onlar gibi hissedecekti. Müziği hem icracı hem de dinleyici olarak seviyordu ama ruhunu tüketmiyordu. Hatta babasınınkini bile Aled'inki gibi tüketmiyordu. Babası koro çalışmalarında oldukça katı bir zaman sınırlaması olması gerektiğini biliyordu. Ancak misafirinin yanındayken bunu unutmaması muhtemeldi.

"Ama arpın olmadan, Gwyneth," dedi Aled ona gülümseyerek, "rahatlayabilir ve sadece şarkı söylemenin tadını çıkarabilirsin."

"Ben evde kalacağım," dedi ona. "Yetiştirmem gereken bazı yazışmalar var ve bu öğleden sonra bunu yapmak için iyi bir zaman olacak. Sen ve babam, antrenman hakkında endişelenmek zorunda kalmadan daha iyi eğleneceksiniz."

beni." Endişeleneceklerinden değil. Orada olsa da olmasa da onu tamamen unutacaklardı.

"Ama annen burada olmayacak, Gwyn," diye hatırlattı babası ona. "Bu onun dantel yapma grubuyla geçirdiği olağan öğleden sonrası."

"Ama ateş püskürten ejderhaların gelmeye karar vermesi durumunda İdris burada olacak," dedi. "Ayrıca, burada bir süre yalnız kalmak benim için hiç sorun değil baba. Hizmetkârlarla yalnız kalmak yani."

Aled, "Bu tam bir hayal kırıklığı," dedi. Ama bunu kastetmişti. Ve Gwyneth bir an için fikrini değiştirmeyi düşündü. Ama o da aynı kolaylıkla fikrini değiştirebilir ve öğleden sonrayı onunla geçirebilirdi, değil mi? Birlikte biraz yalnız kalmak için iyi bir fırsat olurdu. Ne de olsa koro babasınınındı, onun değil ve bu öğleden sonraki çalışma haftalık olağan bir etkinlikti.

Belli ki bu gerçekler onun aklına gelmemiş.

Öğle yemeğinden sonra hepsine el salladı ve içeri dönmek için arkasını döndü. Birkaç gündür yazmayı düşündüğü mektupları yazmalı mıydı? Yoksa yürüyüşe mi çıkmalı, hatta gezintiye mi çıkmalıydı? Beklenmedik şekilde boş bir öğleden sonra hediyesi boşa harcanmamalıydı. İdris onu kapıda karşıladı.

"Devlin'in bu öğleden sonra geleceğini biliyor muydun?" diye sordu.

Oh.

"Hayır, yapmadım," dedi.

"Dün Ravenswood'dan ayrılırken," diye açıkladı, "ona az önce söylediği, önümüzdeki birkaç hafta içinde çaya katılan herkesi aramakla ilgili sözlerini hatırlattım. Neden önce bana gelmiyorsun? Ben önerdim,

bir zamanlar arkadaş olduğumuzu ve öğleden sonra evde yalnız olacağımı söyledi. Geleceğini söyledi."

"Bir zamanlar arkadaştınız," dedi. "O zaman bir tartışma mı oldu İdris?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Sadece ayrılırken bazı sert sözler söyledi ve sonra uzun bir sessizlik oldu. Özellikle Dev'e birkaç kez yazdım ama ikisine de cevap veren Ben oldu. Arkadaşlarınıza bu şekilde davranamazsınız ama neden kin besleyesiniz ki? Eve döndü ve eskiden tanıdığımdan farklı bir adam gibi görünüyor. Hâlâ arkadaş olup olmadığınızı merak ediyorum. Ama en azından o bir komşu ve hayatımızın geri kalanında da öyle olacak. Birbirimize karşı medeni olmalıyız."

"Sana engel olmayacağım," dedi ona. "Salona geçip mektuplarımı yazacağım."

"Belki de bilerek evde kaldığını düşünmüştüm," dedi. "Onu unutup unutmadığını sormayacağım, Gwyn. Unutmadığına eminim. Ama bu uzun zaman önceydi ve başka birine aşık olmaya çalıştığını biliyorum. Aradığın kişi Aled mi?"

Omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum."

Başını iki yana salladı. "Eğer Eluned'in bunu yaptığını düşünseydim ve benim hakkımda soru sorulduğunda bunu söyleseydim, muhtemelen dışarı çıkıp kendimi vururdum," dedi.

İkisi de güldü. "Eluned sana karşı olan hislerini hiçbir zaman saklamadı," dedi, "sen de ona karşı olan hislerini."

Evde kalıp mektuplarını yazmaya karar verdi. Devlin geleceği için değil -kapıyı kapatıp kendini salona kapatacaktı- ama Çünkü mektupların yazılması gerekiyordu ve yeterince ertelemişti. Ve ... çünkü Devlin geliyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bunu yapmaması gerçeği daha az doğru yapmazdı, değil mi?

Salondaki yazı makinesinin başına oturdu. Pencereden terasa, üç tarafı çalılar ve birkaç uzun ağaçla çevrili çimenlik ve çiçek bahçesine doğru bir manzara vardı. Bütün bunlar arıları ve kelebekleri kendine çekiyordu. Ve yemlikten yemek ve yanındaki taş kaseden su içmek için çok sayıda gelen kuşları. Bazen gerçekten de insanın yazdıklarına konsantre olması zorlaşıyordu, çünkü doğada görülecek o kadar çok şey vardı ki. Arıların vızıltısı, kuşların cıvıltısı ve böceklerin vızıltısı. Belki de pencerenin önü masayı koymak için en akıllıca yer değildi. Ama bugün Gwyneth kalemi tamir edip mürekkebe batırır batırmaz başını mektubunun üzerine eğdi. Bugün konsantre olacak ve dikkati ne kadar dağılırsa dağılsın kafasını kaldırıp bakmayacaktı.

Arkadaşlarından birine yazdığı mektubun bir paragrafındaydı

Londra'da geçirdiği sezon boyunca başını kaldırıp baktığında yaptığı gibi. Atların nal seslerini ve ardından erkek seslerini duyunca nasıl bakmasındı ki? İdris evden çıkmıştı ve Devlin ona atını ahıra götürüp hemen geri gelmesini söylüyordu. Gwyneth görünmemek için yana doğru eğildi. Adamın gelişi -İdris'i çağırması- için gerçekten de önemsiz bir mesele olmalıydı, dedi kendi kendine biraz canı sıkılarak. Aslında tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Onu iki kez görmüştü; köyde onunla on beş dakika kadar dolaşıp konuşmuştu ve dün de Ravenswood'da. Yıllar önce bir günlüğüne genç bir aşk ve tutku alevini paylaşmışlardı -on sekiz yaşındaydı, Tanrı aşkına, hâlâ bir çocuktan biraz daha fazlasıydı- ve sonra bitmişti. Aniden ve tamamen. İdris'in de kısa bir süre önce gözlemlediği gibi, altı yıllık bir sessizlik olmuştu. Görünüşe bakılırsa ağabeyinin yaptığı gibi ona kendisi yazmayı denememişti.

Hâlâ onun için yanıp tutuşuyor olamazdı. Bu çok acınası

Birkaç dakika sonra adamın topuk seslerini terasın çakıllarında duydu ve tekrar yukarı baktı. Sert, kararlı adımlarla yürüyordu, sırtı çok dikti, uzun şapkasının siperliği altında sert bir ifadesi vardı. Askeri bir subay gibi. Ya da eski arkadaşıyla karşılaşmak için pek de sabırsızlanmayan bir adam. Eve dönmek ona neye mal olmuştu? Yoksa ev, Ravenswood ve ailesinin onun için ifade ettiği anlam için yanlış bir kelime miydi?

Başını salladı ve dikkatini mektubuna geri verdi.

Kahramanca bir konsantrasyon gösterisiyle üç sayfayı da bitirdi. Belki de Aled'le birlikte koro provasına gitmeliydi. Onunla gerçekten ilgilenmediğini mi düşünecekti? Haklı olabilir miydi? Kalemni temizlerken mürekkebin kendiliğinden kurumasına izin verdi ve hissettiği ani paniği bastırdı. Bir daha olmaz. Lütfen, yine olmasın. Yirmi dört yaşındaydı, rafa kaldırılmaya çok yakındı. Aled Morgan gibi bir adamın dikkatini çekmiş olsalar mutluluktan havalara uçacak pek çok kadın tanıyordu. Ve ondan hoşlanıyordu. Onu sevdiğini bile söyleyebilirdi, eğer bu sözcük onu ölümüne korkutmasaydı.

Kapıya vuruldu ve açıldı. İdris orada duruyordu, Devlin de arkasında.

"Dev sana saygılarını sunmak istiyor, Gwyn," dedi İdris. "Az önce ben söyleyene kadar burada olduğunu bile fark etmemişti."

Sandalyesinde döndü.

"Nasılsın, Gwyneth?" İdris geri çekilirken Devlin kapı aralığına doğru ilerledi. "Sana teşekkür etmek istedim."

D n Ravenswood'a geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Böyle bir gösteri yapmak annem için çok önemliydi. Ben de sizi tebrik etmek istedim. İdris bana arp m ziğinle kazandığın yarışmalardan bahsedip duruyordu.  u Galce kelimeyi bir türlü dilime dolayamıyorum."

"Eisteddfod," dedi. "Teşekkür ederim."

"Küçük bir kızken seni çalarken dinlediğim birkaç seferde," dedi, odanın köşesindeki arpına bakarak, "hangi telleri koparacağını ve onlardan nasıl müzik yapabileceğini nasıl bilebildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Ama yaptın."

" ok fazla pratik yaptıktan ve di  gıcırdattıktan sonra, doğru teli koparmak neredeyse i Ğ d sel hale geliyor" dedi.

Adam tereddüt etti. O tereddüt etti.

Ve sonra kendisinin hiç planlamadığı bir şey söylediğini duydu. " imdi duymak ister misin?"

Gözleri onunkilere kaydı. "Yaparım," dedi. "EĞer önemli bir şeyi b lm yorsam tabii."

"Mektubumu bitirdim," dedi ve ayağa kalkıp odayı geçerek arpının yanına gitti.

Devlin odanın içine doğru ilerledi ve izlemeye koyuldu. İdris bir omzunu kapının pervazına dayadı, kollarını kavu turdu ve ayaklarını bileklerinden çaprazladı.

Birkaç basit halk ezgisini önce süslemeden, sonra da süsleyerek çaldı. Bitirdiğinde Devlin ona daha yakın bir yere oturmuş, İdris de kapıyı arkasından yarı kapatarak gözden kaybolmuştu.

"Müziğin her zaman disiplinsiz olduğunu d   nm   md r," diyor Devlin. "Ya da belki de yanlış kelime bu. Doğru bir şekilde ve çok fazla konsantrasyon ve pratikle  alınmalıdır, bu yüzden

hiçbir şekilde disiplinsiz değil. Ama akıl ve anlayış için oynanmıyor, değil mi?"

Ona ne cevap vereceğini bilmiyordu. Hiçbir cevap vermedi. Arpı tekrar dik tuttu ama sandalyesinden kalkmadı. Kaşlarını çatmış ellerine bakıyordu - ta ki başını kaldırıp doğrudan onun gözlerinin içine bakana kadar. "Kaosu temsil ediyor. Düşünceyi, mantığı ve ... disiplini atlar. Doğrudan duygulara hitap eder."

"Peki duygular tanım gereği kaotik midir?" diye sordu ona. "Evet," dedi adam tereddüt etmeden.

"Kararsızdırlar.

Kontrol etmesi zor. Ustalaşmak imkansız."

"Duygulara bazen teslim olmak gerekmez mi?" diye sordu. "Güvenli bir şekilde mi? Müzik, sanat ve güzel edebiyat aracılığıyla?" Neden güvenli kelimesini kullanmıştı?

"Bu bir sarhoşun kendine bir içki içmenin güvenli olduğunu düşünmesi gibi bir şey değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum" dedi. "Eğer kişi müziğin ve sanatın gücüne ve güzelliğine teslim olursa, hayatın her deneyimine disiplinsiz duygularla tepki vermeye mahkum olmaz."

Sevmekten korkuyor musun? O neredeyse-ah, o neredeyse-
kelimeleri yüksek sesle söyledi.

"İdris sana çay ikram etti mi? Ya da daha sert bir şey?" Ayağa kalktı.

"Tekrar çal," dedi - az önce söylediklerinin ışığında oldukça mantıksız bir şekilde. "Eskiden şarkı söyledin. Hâlâ söylüyor musun?"

"Evet," dedi.

"Çalabilir ve şarkı söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Evet." Tekrar oturdu ve arpı omzuna doğru eğdi. Ellerini tellere dayadı ve ne seçeceğini düşündü. "Barbara Allen "ın unutulmaz sözlerini söyledi:

Mayıs ayının neşeli günlerindeydi,
Yeşil tomurcuklar açtığında, Tatlı
William ölüm döşeğinde yatıyordu,
Barbara Allen'ın aşkı için.

Ve böylece William'ın mezarından çıkan gül, Barbara'nın mezarından çıkan çalıya dolanarak hüzünlü bir şekilde sona erdi. Gwyneth titreşimleri durdurmak için ellerini tellere bastırdı.

"Hikâyenin inanılmaz olması pek de önemli değil, değil mi?" dedi. "Yoksa karşılıksız aşk yüzünden ölmesine izin verdiği için William'a hızlı bir tekme mi atmak istiyorsun?"

Gülümsedi. O gülümsemedi.

Gözleri hafifçe kısılana kadar ona baktı. "Şarkının etkisi hepimizin zaman zaman hissettiği ham duygulara dayanıyor," dedi. "Gerçekleşmemiş aşkın bizi öldürebileceği inancı bile. Ya da bizi öldürmesi gerektiği çünkü artık yaşamanın bir anlamı kalmadığı inancı."

"Evet," dedi. Ve bir Galler halk şarkısı söyledi, Galce:

Y deryn pur a'r adain
las, bydd i mi'n was
dibryder. O brysur
brysia at y ferch
Lle rhois i'm serch a'm hyder

Ey mavi kanatlı nazik güvercin,
çabuk uç leydime.
Ve ona doğru bir mesaj götür,
gölgeli bahçesindeyken.

Oldukça hüzünlü bir şarkı daha. Neden bu kadar çok halk şarkısı yürek burkuyordu? Ama bu kadar güzel? İngilizce sözleri yüksek sesle söylemedi.

Tam yutkunurken başını kaldırıp baktı. Gözlerine bir şey olmuştu ama her neyse hemen kaybolmuştu. Ah, diye düşündü, adam karanlıkla doluydu. Ya acı? Acı olmalı. Yoksa neden karanlık olsun? Birden, bu duygunun onda uzun süredir bastırılmış olduğuna kanaat getirdi. Belki de altı yıldan daha uzun bir süre önce evinden ayrılırken buraya yaptığı o üzücü ziyaretten beri. Artık duyguları - aşkı- sadece hayatı üzerindeki kontrolünü tehdit eden bir kaos olarak görebiliyordu. Ah, Devlin.

"Eisteddfods'daki rakipleriniz - çoğul mu bu?" diye sordu.

"Eisteffodau," dedi.

"Rakipleriniz size kızıyor olmalı," dedi. "Size karşı hiç şansları yok."

Neredeyse başka herhangi bir erkek bu ifadeyi kullansaydı, abartılı bir dalkavukluktan şüphelenirdi. Ama nedense Devlin'den değil.

"Ben her zaman kazanmıyorum," dedi ona.

İdris o anda kapıyı tekrar iterek açtı. "Arabacımız az önce köyden yürüyerek döndü," dedi. "Arabanın tekerleklerinden birinde bir sorun varmış ve Oscar Holland onu tamir ediyormuş. Babam ve Aled onu bekleyecek ama babam, dantel grubundaki diğer bütün hanımlar gittikten sonra Leydi Hardington'da mahsur kalırsa annemin utanabileceğinden korkuyor. Arabacıyı Boscombe'a geri bırakacağım ve sonra gidip annemi eve getireceğim. Leydi Hardington gelmeden önce çay içmek için durmamda ısrar edecektir. Tek başına iyi olacak mısın, Gwyn?"

Şimdi, bu garipti. Neden onunla gitmesini istemedi? Ya da Devlin'le? Neden bir damadı arabacıyla birlikte köye göndermiyorsunuz ve sonra da annelerini eve getirmiyorsunuz? Ve

Devlin'i on beş dakika kadar önce İdris'in davetlisi olduğu halde neden burada bırakmıştı?

"Mükemmel," dedi.

Devlin, "Siz dönene kadar burada Gwyneth'le kalma onurunu kendime bahşedeceğim," dedi.

"Biraz alabilir," diye uyardı İdris onu.

"Biraz vaktim var," dedi Devlin.

Gwyneth sessiz kaldı. Eğer kendi evinde onu yabancılardan ve sert görünümlü erkeklerden koruyacak bir refakatçiye ihtiyacı varsa, Stratton Kontu neden iyi bir seçim olsun ki?

"Tamam o zaman. Ben ," dedi İdris ve de yaptı.

Arkasında sessizlik bırakarak.

-

I Devlin, Dris Rhys'in erkek tiplerinin en gülünç ve aşağılık olanı olduğuna karar verdi.

diğer her erkeğin de aşık olması gerektiğini düşünür. Ve bunu gerçekleştirmek için komplo kuruyor. Düpedüz utanç vericiydi ve bu hafif bir ifadeydi.

İkisi de konuşmuşlardı. Devlin'in altı yıldan uzun bir süredir Ben de dahil olmak üzere herhangi biriyle konuştuğundan daha fazla konuşmuşlardı. İdris'in kendisinden, Eluned'inden ve Cartref'in ana evine yakın, bir asır kadar önce çeyiz evi olarak inşa edilen ama Sör Ifor'un zamanında depo olarak kullanılan büyük kulübeyi yenileme planlarından bahsetmişlerdi. İdris evlendikten sonra gelinini oraya taşıyacak ve kendisi babasının çiftliğini yönetmeye devam ederken ailesini orada büyütecekti. Sör Ifor toprağa çok bağlı olmasına rağmen kiliseye ve cemaate müzik getirmekle daha çok ilgilenirken İdris bunu yapmayı seviyordu.

Savaşlar hakkında konuşmuşlardı. İdris savaşın bazen deprem gibi olup olmadığını merak etmişti.

Tam da her şeyin bittiğini düşündüğümüz anda onu takip eden güçlü ama yine de tehlikeli depremler.

"Savaşlar gerçekten sona mı erdi Dev?" diye sormuştu. "Bonaparte hâlâ hayattayken mi?"

"Tanrım, umarım öyledir," demişti Devlin.

"Artık onlara dahil olmayacak olsanız bile mi?" İdris sormuştu.

"Kardeşim de işin içinde olabilir." Devlin hissettiği güçlü koruyucu duygu dalgası karşısında şaşırılmıştı.

Altı yıl önce olanları bile konuşmuşlardı ve Devlin o kaçınılmaz soruyu sormuştu.

"Yanlış bir şey mi yaptım İdris?"

İdris bunu düşündü, derin bir iç çekti ve kadehlerini doldurmak için büfeye gitti. "Hem evet hem hayır, ama ben kim oluyorum da bunu söyleyebiliyorum?" dedi yerine otururken. "Evet, çünkü yaptığın şey hem masumlar hem de suçlular için büyük bir sıkıntı ve acıya neden oldu Dev. Ve gerçekten masum olanlar için bu büyük bir acıydı. Özellikle Stephanie ve Owen'ı düşünüyorum. Ve Philippa'yı da. Kaç yaşındaydı? On dört, on beş yaşında mıydı? Ve her şeye tanık oldu. Eğer biraz daha nazik davransaydınız üçü de en kötü sonuçlardan korunabilirdi. Gwyn'den bahsetmiyorum bile."

"Ve hayır, çünkü ?" Devlin sormuştu. Arkadaşı sorusuna hem evet hem de hayır demişti.

"Bazen insanların acı çekmesi gerekir," demişti İdris. "Hem söyledikleri hem de yüzleşmedikleri bitmek bilmeyen yalanlarıyla başlarının üzerine diktikleri iskambil kâğıtlarından evin altından çıkmaları ve rahatlıklarından sarsılmaları gerekir. Yanılsamalarının rahatlığından sıyrılmaları gerekiyor. Ben gerçeği bilmiyordum Dev, ama inanılmaz sayıda insan biliyordu. annen, için

Örneğin, annesi, babası ve erkek kardeşi. Yine de kimse bir şey söylemezdi. Kimse neden olabilecekleri sorunları göze alamazdı. Bir erkeğin küçük zaaflarına izin verilmelidir. Hayat bu kadar güzelken, herkes halinden bu kadar memnunken ve suçlunun kendisi de gittiği her yerde gülümsemeler, kahkahalar ve iyi niyet uyandıran sevimli bir adamken neden sorun çıkarsın ki? Sana söylüyorum Dev, eğer babam hakkında böyle bir keşifte bulunsaydım, tüm ilçe buna şahit olsa bile dişlerini boğazına geçirirdim."

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Dev," demişti İdris o zaman. "Yanlış şeyi yapan babandı. Onun suçuydu. Hepsi onun suçuydu. Birçok insanın rahatsız edici gerçek yerine rahat yalanı seçmesi ve bu durumda onun yerine seni baş kötü olarak damgalaması adaletsizliğin özüdür. Tepe taklak bir dünyada yaşıyoruz. Ama babanızdan bahsediyoruz. Onun için çok mu üzülüyorsunuz?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Onu hiç düşünmüyorum. Asla," dedi Devlin ve İdris birkaç dakika ona baktıktan sonra konuyu kapattı.

Gerçi son altı yıl hakkında biraz daha fazla konuşmuşlardı. Her şey bir şekilde farklı olsa da mahallede pek çok şeyin aynı kalması hakkında.

"Bir , sen ve Ben gitmiştiniz," dedi İdris. "Ve tabii Nick de, ama bu beklenen ve planlanan bir şeydi, yani kendi başına düzeni bozan bir şey değildi. Yıllar önce hepimizin okula, sonra da Oxford'a gitmesi gibi. Bu farklıydı. Ravenswood'daki tüm olağan büyük etkinlikler durdu, ancak kontes daha küçük ölçekte eğlenmeye devam etti. Kont önceki gibi devam etti. O da eskisi gibiydi.

Her zamanki gibi neşeliydi. Kimse ona sırtını dönmedi ya da tanıdıklarını bırakmadı. Ama . . ."

"Ama?" Devlin söyledi.

"Ama biraz içi boştu," dedi İdris. "Çünkü herkes ona bakarken ve onu dinlerken biliyordu sanırım. Ya da artık bilmiyormuş gibi davranamıyorlardı."

"Bahar aylarını Londra'da geçirmeye devam mı etti?" Devlin isteksizce sordu.

"Annen de onunla gitti," dedi İdris.

Bu yeni bir şeydi. Devlin onun neden gittiğini merak etti. Ondan ayrı yaşamayı her zamankinden daha çok istemesi gerekmez miydi? Sadece ona göz kulak olmak için mi gitmişti?

"Özür dilerim Dev," demişti İdris o zaman. "Sana kendi halkın hakkında böyle şeyler söylemek pek doğru gelmiyor. Arkadaş olsak bile."

"Öyle ?" Devlin sordu. "Uzun sessizliğime rağmen mi?"

"Bana artık arkadaş olmadığımızı söylemek için hiç yazmadın," dedi İdris ona. "Belki de ipucu alma konusunda biraz yavaşımdır. Gwyneth'in burada olduğunu biliyor muydun? Salonda mektup yazıyor."

Hayır. Devlin bunu bilmiyordu. Stephanie'nin babası ve Aled Morgan'la birlikte kilisede olduğunu ve koro çalışmasını dinlediğini sanıyordu. Stephanie bunun için oraya gitmiş, Devlin'in onu götürme teklifini reddetmişti.

Gwyneth burada mıydı? Bu evde mi? Şimdi mi?

"Gel," dedi İdris, boş bardağını yanındaki masaya bırakıp ayağa kalkarak. "Ona saygılarını sunabilirsin."

Elbette bundan daha fazlasını yaptı.

CHAPTER SEVENTEN

N bir tanesi iyiydi.

En azından dün onun o cehennem çayına gelmesine hazırlıklı olmuştu. Ve her nasılsa, onu orada Morgan'la birlikte görmek, Morgan'ın gözlerinin kamaştığını, yakışıklı bir çift olduklarını ve sadece romantizm olarak tanımlayabileceği bir aurayla parladıklarını görmek her şeyi daha kolay hale getirmişti. Her şeyi bir perspektife oturtmasını sağlamıştı. Aradan altı yıl geçmişti. O sadece bir zamanlar hoşlandığı güzel bir kadındı.

Ama bugün, salonun kapısından kibarca başını sallayıp geleneksel bir selam mırıldanmakla yetinmemiş, odanın içinde onunla baş başa oturup -İdris nereye gitmişti- onun arp çalışını dinlemiş, sonra da ona eşlik ederek şarkı söylemişti. Ve ona doğruyu söylemişti, her şeyi ortaya dökmüştü - müzik saf duyguydu. Onun seçtiği müzik türü duygunun onla çarpılmasıydı.

Onun saldırısına karşı savunmasızdı. Çünkü onu hazır ola geçirip durması için emir veremezdi. Onun müziğini de görmezden gelemezdi. Ya da tek kelime etmeden çekip gidemezdi. Aslında ondan şarkı söylemesini istemişti. Müzik -ve kadın- ona akla gelebilecek her yönden saldırırken yapabileceği tek şey oturup

Acı ekerdi. Acı ekme konusunda iyi değildi. Bu, uzun zaman önce yapmayı bıraktığı bir şeydi - en azından tamamen fiziksel olmayan herhangi bir acı.

Ve şimdi. Lanet olsun İdris'e. Neyin peşindeydi? O Galli müzisyen adam kız kardeşine kur yapıyordu. Ve o da bundan memnundu. Üstelik Morgan bu evde misafirdi. O halde İdris neden en ufak bir bahane bulup olay yerinden kaçmış ve onları, Gwyneth ile kendisini kendi hallerine bırakmıştı? Bunu oldukça kasıtlı bir şekilde yapmıştı, lanet olası bir çöpçatan gibi.

İşte buradaydılar.

Ayağa kalktı ve arpın arkasından çıktı. "Burada kalmama gerçekten gerek yok," dedi. "Kendi evimde bir refakatim olması gerektiği fikri çok saçma. Ben yirmi dört yaşımdayım. Ve hem içeride hem dışarıda hizmetçilerle evriliyim."

"Dışarıda rüzgâr kesilmiş gibi görünüyor," dedi pencereye doğru bakarak. "Yürüyüşe ister misin?"

İçini ekti. "Ben gidip hazırlanayım," dedi ve onu odada yalnız bıraktı. Ve onun her zaman bir başkasının kadını ya da kızı olduğunu fark etti. Yıllarca Nicholas olmuştu. şimdi ise Morgan'dı. Sadece o bir gün, o görkemli, felaket gün, onun olmuştu. Uzun zaman önce. Bir mür önce. şimdi ondan kendisiyle yürümesini istemesinin ne anlamı vardı? Ona verilebilecek en iyi tavsiye ondan uzak durmasıydı. Karanlıktan başka sunabileceği bir şey yoktu.

Onunla koridorda karşılaştı. Üzerinde sıcak tutan bir pardösüye benzeyen bir şey vardı ama şapkası yoktu. Adam paltosunu giymiş ve şapkasını elinde tutuyordu. şapkayı salondaki masanın üzerine koydu ve ona kapıyı açtı.

En sevdiği yürüyüşün, ağaçlarla çevrili, samimi ve sevimli olan iç parkın doğusunda olduğunu biliyordu. Ötede, koyunların sık sık başıboş bırakıldığı büyük çayır, bozulmamış görünmek için dikkatle bakılsa da ne aşırı büyümüş ne de bakımsızdı. İlkbahar ve yaz aylarında kır çiçekleri ve dalgalanan otlarla renklenirdi. Artık çiçeklerin çoğu gitmiş ve otlar sonbahar almaya başlamıştı. Kadının kazığın üzerinde oturmayı sevdiğini biliyordu. Onu birçok kez orada görmüştü, ya Nick'le sohbet edip gülüyor ya da tek başına kitap okuyordu. Onunla birlikte oraya hiç gitmemişti.

Bu sefer orada durmadı. O tırmandı ve onun yardımını olmadan aşağı atladı. Onun arkasından tırmandı ve çayır boyunca yola koyuldular, otlar botlarına sürtünüyordu. Gerçek güzelliğin sadece sıcak, güneşli, mavi kayak yapılan günlerde olduğunu düşünmek yanlış olur, diye düşündü. Alçak bulutların ve sonbahar serinliğinin de çekici bir yanı vardı. Kışın kısa, keskin günlerinde de çekici bir şeyler vardı. Ve bahar - birkaç gün önce köyde bunu nasıl ifade etmişti? Bahar her zaman gelir. Ve her zaman gelmişti. Yarımada'da bile.

Evden ayrıldıklarından beri tek kelime konuşmamışlardı.

Çayırın uzak tarafındaki beş çubuklu kapıya geldiler. Ötede, bu yıl için hasat edilmiş ekili tarlalar ve bunların doğu ve batısında daha fazla tarım arazisi olan ağaçlık tepeler vardı. Cartref daha çok çalışan bir çiftlikti, Ravenswood'dan daha az gösterişliydi, ancak büyük ve refahlıydı ve ev bir malikâne ile bir konak arasında bir yerdeydi.

Kapıyı açması için kenara çekilmek yerine, kollarını kapının tepesine dayadı ve gözlerini uzaklara dikti.

tepeler. Adam onun birkaç adım gerisinde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş onu izliyordu.

Bu yürüyüş fikri muhtemelen muazzam, rahatsız edici bir hataydı. Lanet olsun İdris'e! Şimdi ne yapacaklardı? Geri dönüp sessizce eve mi yürüyeceklerdi?

"Ne oldu?" diye sordu ona. "Orada, Yarımada'da. Savaş sana ne yaptı? Uzun sessizlik ve yabancılaşma sana ne yaptı?"

Yüce Tanrım. Bu kadar kapsamlı sorulara nasıl cevap verilirdi? Sessizliğin devam etmesine izin mi verilirdi? Başka bir seçenek var mıydı?

Birkaç dakika sonra döndü ve kapıya yaslandı.

"Ağzına kadar karanlıkla dolusun, Devlin," dedi, onun daha önce aklından geçen düşünceyi yineleyerek. "Çok ama çok incinmişsin. Dışarısı korkunç muydu?"

Dudaklarını yaladı. "Şiddet ve ölüm her zaman korkunçtur," dedi. "Bu konuda konuşmayacağım, Gwyneth."

"Bir kadının kulağına göre olmadığı için mi?" dedi.

"Çünkü kimsenin kulağına göre değil," dedi.

"Ama karanlığa neden bu değil, öyle değil mi ya da sadece bu değil mi?" dedi. "Bu Ben'in başına gelmedi."

"Ben bir subay değildi," dedi. "Ya da bir ." "Neden gitti?" diye sordu kadın.

"Buradan ayrılmak için kişisel nedenleri vardı," dedi ona. "Beni hayatta tutmak için benimle geldi."

Gözleri onunkileri aradı. "Sadece fiziksel olarak demek istemiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi. Yakın zamana kadar bunu gerçekten düşünmemiştii ama Ben yanında olmasaydı yaşayabileceğine inanmıyordu. Orada yalnız olsaydı daha pervasız davranacağından değil. O

ölecekti çünkü yaşama isteğinden yoksun olacaktı. Kardeşinin varlığı, aralarında hiçbir zaman gösterişli bir şey olmamasına ve büyük önem taşıyan herhangi bir konuda nadiren uzun uzadıya konuşmalarına rağmen, ... ile arasındaki tek ince bağlantı ipliği olmuştu. Neyle? İnsanlığıyla mı? Sıcaklığına mı? Ailesine mi? Sevgi mi?

"Sözlerimi tam olarak hatırlayamıyorum," dedi sessizlik tekrar uzadıktan sonra. "Acı çekiyordum ve öfkelen dim. Ama sanırım seni sevgiden yoksun olmakla suçladım. Onun yerine doğruluğu ikame etmekle. Bunun için senden af diliyorum. Bu doğru değildi ve öfkeyle bile olsa bunu söylememeliydim."

"Hepimiz öfke anında pişman olduğumuz şeyler söyleriz," dedi. "Sadece yolumuza devam edebiliriz. Bunu arkamızda bırakıp hayatımıza devam edebiliriz."

"Bunun kabul gören bir görüş olduğunu biliyorum," dedi. "Asla geriye dönemeyiz ve geçmişi değiştiremeyiz. Bu nedenle onu unutm alı ve ilerlemeliyiz. Ben buna inanmıyorum. Daha doğrusu, bunun çok önemli bir adımı atladığına inanıyorum. Ya da bir dizi adımı. Geçmiş ile bugün arasında, zaman geçtikçe karanlıkla daha da yoğunlaşan bir boşluk olabilir. Yolumuza devam ederken asla unutulamayacak ya da değiştirilemeyecek şeyleri unutacağımıza ve geride bırakacağımıza inandığımızda kendimizi kandırırız. Devlin, karanlığın ve sessizliğinle geçen altı yılın gün ışığına çıkarılması gerekiyor. Böylece iyileşebilirsin."

"Ne tür bir saçmalık bu?" diye sordu ona, sesindeki sertliği duyarak. "Hatalı olduğumu herkesin önünde itiraf etmek zorunda mıyım? Ben böyle bir şeyi kabul etmiyorum. Herkesin affına sığınmalı, birkaç damla gözyaşı dökmeli, sarılmalı ve öpmeliyim? Ve sonra ışık içeri dolacak, sonsuz güneş ışığı olacak ve dünya ile her şey iyi olacak mı?" Kaşlarını çattı, burada durması gerektiğini biliyordu ama durmadı. "Seninle baş lamamı ister misin? Seni bu karmaşanın içine benimle birlikte sürükledim."

benimle evlendi, seni korkunç bir şekilde utandırdı ve sonra seni terk etti. Kaçtım ve birkaç gün öncesine kadar dönmedim. Çok ama çok üzgünüm, Gwyneth. Bir canavar gibi davrandım. Lütfen beni affet. Gel ve bana sarılıp öp, Noel'den önce bir düğün planlayalım. Ve ikimiz de yaşadığımız sürece mutlu olacağız." Kollarını iki yana açtı ve sert bir alaycılıkla ona baktı.

"Devlin," diye fısıldadı.

Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve kollarını iki yanına indirdi. "Ben artık o hatırladığın kişi değilim, Gwyneth," dedi. "O kişi sana tapıyordu, ailesini ve evini seviyordu ve hayatının ufkunda hiçbir bulut görmüyordu. O adam tehlikeli bir masumdu, gerçek hayatın ona fırlatmak üzere olduğu şeylere karşı oldukça hazırlıksızdı. O adamla aramda bir bağ var. Bir şekilde ondan geliştirdim. Ama şu an olduğum gibiyim. Ailemin ihtiyaçlarıyla ilgileneneceğim. Ravenswood'u bir yuva yapacağım. Hem orada hem de daha geniş bir dünyada krallığın bir akranı olarak görevimi yerine getireceğim. Tüm bunları adalet ve hakkaniyetle yapmaya çalışacağım. Komşularıma karşı misafirperver ve hatta sevecen olmaya çalışacağım. Önümüzdeki birkaç yıl içinde evleneceğim ve görevim olduğu üzere fidanlığımı . Ama ben seni pavyonun arkasındaki ağaçların arasında öpen ve sana ayı ve yıldızları vaat eden adam değilim. En azından öyle yaptığımı varsayıyorum."

"Ve sonsuza dek mutsuz yaşayacaksın," dedi ona. O da Emin değildi, çünkü ondan birkaç adım ötede duruyordu, ama ona öyle geliyordu ki Gwyneth'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Mutluluk bir duygudur, Gwyneth," dedi. "Sadece

Hayatın bu dengesiz temelde yaşanabileceğini varsayan kadınlar. Yaşanamaz. Altı yıl boyunca duygularım olmadan yaşadım ve onların yokluğundan son derece memnunum."

O zaman onu şaşırttı. Kapıdan çıkıp ona doğru geldi ve karşısına geçene kadar durmadı. Yüzünü onun çenesinin altından göğsüne bastırdı ve kollarını onun beline doladı. Adamın kendi kolları da refleks olarak kadının sırtına ve omuzlarına dolandı.

Ve . . .

Ah,

lanet

olsun!

Aklı Yarımada'da birlikte yattığı kadınlara gitti. Nasıl hissettiklerini. Çeşitli fiziksel tipler, bazıları diğerlerinden daha uzun, daha ince ya da daha kıvrımlı. Bazıları diğerlerinden daha tutkulu ya da daha becerikliydi, daha konuşkan ya da daha sessiz bir çekiciliğe sahipti. Hepsinden hoşlanmıştı ve onların da kendisinden hoşlanmasını sağlamaktan zevk almıştı. Bu zevkli, tatmin edici bir eğlenceydi ve onu aklı başında tutuyordu. Ya da en azından insanı. Şimdi karşısına çıksalar hepsinin adını koyabilirdi. Onları her zaman birer insan olarak görmeye çalışmıştı, asla sadece kendi zevki için sunulan bedenler olarak değil.

Ama hiçbiri onun bedenine sarıldığında Gwyneth gibi hissetmemişti. Çünkü onlar için her şey fiziksel tatmin ve cinsel ibaretti. Paylaşılan bir zevk, evet

-İsteksiz ya da tatmin olmadan giden bir kadın hatırlamıyordu ama bundan fazlası da yoktu. Gwyneth'le hiçbir zaman sadece fiziksel bir şey olmamıştı. Ona duyulan özlem, evet. Ama sadece cinsel hazza duyulan özlem değil. Onun için her zaman Gwyneth'in kendisine, gözlerinde yaşam ışığı, parmaklarında ve sesinde müzik ve ruhunda tutku olan güzel, vahşi, özgür kıza duyulan özlem olmuştu. Ve onun hafif Galler aksanına. Ve . . . Şey. Ve asla kelimelere dökülemeyen o eşsiz özü.

Ve işte şimdi yine onun kollarındaydı. Ve onunla birlikte hissettiği her şeyin tehdidi ve tehlikesi

Daha önce. Elbisesinin üzerine kalın bir pelerin giymişti. Adam ise birkaç kat giysinin üzerine paltosunu giymişti. Bunun bir önemi yoktu. O Gwyneth'ti. Aralarındaki diğer her şeye birkaç kat kuştüyü battaniye eklense ve gözleri bağlansa bile onu tanıyabilirdi.

Bu fiziksel bir tanıma değildi. Onu İncil'deki anlamıyla hiç tanımamıştı ve tanımak da istemiyordu. Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Lütfen . . . Cesaret edemedi.

Bir süre sonra başını geriye eğdi ve sıkıntılı gözlerle onun yüzüne baktı. Kollarını ona sımsıkı sardı ama kendini kaskatı tuttu ve ifadesini boş bıraktı. Her ikisini de uzun zamandır yapıyordu. Kadının sıcaklığı vücuduna sızıyordu. O bunu görmezden geldi.

"Öp beni," dedi.

Kadının yüzüne baktı. Yumuşak, ayrık dudaklar, soğuktan ve belki de başka bir şeyden kızarmış yanaklar, doğrudan onunkilere bakan mavi gözler. İçinde kendini kaybedeceği gözler.

"Başka erkeklerin kadınlarını öpmemeyi her zaman bir kural haline getirmişimdir," dedi sertçe. "Ya da onlarla zina yapmamayı," diye ekledi.

"Ben başka bir adamın kadını değilim," dedi ona.

"Morgan?" dedi adam.

Başını iki yana salladı. "Aled ve ben nişanlı değiliz," dedi. "Bana hiçbir zaman evlenme teklif etmedi." Kadın gözlerini kapattı ve Aled onun yavaşça nefes alıp tekrar açmadan önce nefesini bırakışını izledi. "İstese bile evet demezdim."

Hayır mı? Dün işaretleri yanlış mı okumuştı?

Yarı gülümseyerek kollarını adamın belinden çekip yanlarına bırakmadan önce birkaç dakika ona baktı.

"Eve geri dönelim," dedi. "Annem ve İdris muhtemelen yakında evde olurlar. Üzgünüm, Devlin. Yapmalıydım-"

Ama adam onu tekrar kendine çekti ve bir elini başının arkasına koyarak onu sabit tuttu. Kadın aniden konuşmayı kesti ve adam onu öptü.

Bunun şoku bir acı şaftı gibi içinden geçti. Şimdiye kadar hayatında bir kez bir kadını öpmüştü ve bu altı yıldan daha uzun bir süre önceydi. O zamandan beri zevk için birçok kadının bedenini almış ve karşılığında bedenini vermişti. Yine de hiçbirini öpmemişti. Çünkü öpüşmenin seksle bir ilgisi yoktu ya da onun için hiçbir zaman olmamıştı. Öpücük kişiseldi. Samimiydi.

Ve Gwyneth'i tekrar öpüyordu. Sertçe ve şiddetle. Dili Gwyneth'in dudaklarını ve dişlerini yoklayıp ağzının sıcaklığına dalıyor, geri çekiliyor ve tekrar dalıyordu, bu sırada kendisinin de uyarılıp sertleştiğini hissediyor ve bir öpücüğün sekse yol açabileceğini biliyordu. Eğer devam ederse ve kadın onu durdurmazsa bu şiddetli bir seks olacaktı. Ama aşksız seks bile asla şiddet gerektirmezdi. Asla. Bu onun asla çiğnemediği temel kurallarından biriydi. Hayatının diğer yönlerinde çok fazla şiddet vardı. İçindeki şiddetli dürtüyü bıraktı ve diliyle onun ağzını daha nazikçe keşfetti, dilinin ucunu kullandı, onun titrediğini ve kendisine doğru eğildiğini hissetti ve belinin her iki yanındaki paltosunu kavradı ve arzu olarak tanıdığı inledi. Her ikisinin de giysilerinin katmanları arasından bile kadının ateşlendiğini anlayabiliyordu. Adamın uyarılmışlığının sertliğini hissedebiliyor olmalıydı.

Arzu onu içine çekti. Tüm vücudunu dövüyor ve şakaklarında zonkluyordu. Ama o Gwyneth'ti. Dilini ağzının içine çekti ve başını geri çekip yüzüne bakmadan önce dudaklarını kendi dudaklarıyla hafifçe oynattı.

Rüyalarına girmişti, bilincinin kontrol edemediği tek parçasıydı. Ama rüyalar

İnsan uyandığında bastırması kolaydı; uyurken bilinçsiz ve dikkatsiz beyinden geçen o karmakarışık, ilgisiz, anlaşılmaz, çoğu zaman tuhaf düşünceler ve görüntüler yığını. O da oradaydı, hepsi gibi. Onun ailesi. Ve bazen onu sevmiş, bazen de ondan nefret etmişti. Uyandığında bastırması kolay olan disiplinsiz duygulardı bunlar, çünkü duyguların gerçekte ya da mantıkta bir temeli ve uyanık dünyada bir yeri yoktu.

Onca yıl boyunca bir kez bile bilinçli olarak onu düşünmediğine kendini ikna etmişti. Ben'in sesini hatırlayabilmesi dışında -en azından bunun gerçek bir anı olduğunu düşünüyordu-: Hiç kimse bundan şüphe etmedi, Dev. O bundan hiç şüphe etmedi. O, Devlin, gözlerini, ağzını ve burun deliklerini kanla dolduran yüzündeki yaradan dolayı ölmekte olduğuna inandığı zamandı. Gwyneth'in bilmesini sağlamakla ilgili bir şeyler geveliyordu - lütfen, Ben, lütfen ona söyle. Onu her zaman sevdiğini, son nefesine kadar da seveceğini.

Tanrım, o dayanılmaz utancı unutmuştu. Ben'in unutup unutmadığını merak etti. Büyük olasılıkla unutmamıştı.

Gözleri biraz ağırlaşmış, dudakları yumuşak, nemli ve şişmiş görünüyordu.

"Hayır," dedi sessizce. "Bunu yapma, Devlin."

"Ne?" diye sordu. "Seni öpmek mi? Artık biraz geç oldu, değil mi? Morgan hakkında yalan mı söylüyordun?"

"Kendi içine çekilip o duvarı yeniden inşa etme," dedi. "Kendinizi sert, soğuk ve alaycı bir hale getirmeyin."

"Az önce bunun aşk, romantizm, güller ve keman müziği olduğunu düşündüysen," dedi, "yanılmışsın. Benden seni öpmemi istedin, bana hiçbir şeyin olmadığını söyledin."

ve ben de daveti kabul ettim. Erkekler böyle yapar, Gwyneth. İki kez sorulmasına gerek yok."

Başını salladı ve ondan bir adım geri çekildi. Soğuşun yanaklarında yarattığı pembelik dışında solgun görünüyordu.

"Bir daha sormayacağım," dedi ona. "Ama bunu uzun zamandır söylemek istiyordum Devlin ve şimdi söyleyeceğim. O gece doğru olanı yaptın. Bunu yapmaya cesaret edebilecek tanıdığım tek erkek ya da kadın sensin. Sana beklemeni ve babanla özel olarak yüzleşmeni tavsiye etmiştim. Muhtemelen herkes yapman gerekenin bu olduğuna inanıyordur. Ama eğer yapsaydın, hiçbir şey değişmeyecekti. Bu yeni bilgi bir şekilde diğer her şeyle birlikte örtbas edilecek ve hayat her zaman olduğu gibi devam edecekti. Söz konusu kadın Boscombe'u sessizce ve telaşsız bir şekilde terk ederdi ve herkes bir hafta içinde onu usulca unuturdu."

"Böylesi daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu sertçe.

"Hayır," dedi. "İnsanlar gerçekleri inkâr ederek yaşadıklarında -bazen büyük gruplar bir araya geldiklerinde- kendi Doğru kelimedenden emin değilim. Değerli bir şeylerini, iyi, doğru ve gerçek bir şeylerini kaybederler. Dürüstlüklerini belki de? Herkesi gerçeğe yüzleşmeye zorladınız - daha önce bilmeyenleri bile. Doğru olanı yaptınız."

"Seni bir evlilikten mahrum bırakmış olsa bile mi?" diye sordu. Kadın gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Yine de," dedi.

"Ve sakın o zaman seni sevemediğimi söyleme. Seni tüm kalbimle sevdim."

"Geçmiş zaman," dedi.

"Senin sözlerin." ayırın karşı tarafına baktı. Ev buradan görünmüyordu ama o yönden gelen toynak ve at arabası tekerleği sesleri çok netti. Evde biri vardı.

"Aşk sadece dayanılmaz acılar getirebilir, Gwyneth," dedi. "Bir insan neden bu riske girmek ister, gerçekten anlamıyorum. Beni bir daha sevme. Sana dünyadaki tüm iyi şeyleri diliyorum. Ama beni sevme."

Yüz ifadesi yumuşadı ve kısa bir an için hatırladığı o vahşi çocuğa benzedi. Gülümsedi ve gözleri neşeyle dans etti. Ama sadece bir anlığına.

"O ağaca tırmanma, Gwyn. Düşersin. O ata eyersiz binme, Gwyn. Seni fırlatır. O köpeği kovalama, Gwyn. Isırır," dedi. "Bana asla deme, Devlin."

Ve uzun, neredeyse erkeksi adımlarla çayır boyunca geri dönmek için döndü ve bunu yaparken acı verici bir şekilde kadınsı görünüyordu.

Onun yanına doğru adım attı ve disiplinsiz bir anda, o şenlikte işler farklı gelişseydi şimdiye kadar onunla beş yıldır evli olabileceğini fark etti. Ona soluduğu hava kadar tanıdık gelebilirdi. Onun için kalbinin atışı kadar değerli olabilirdi. Birkaç küçük çocukları ya da daha fazlası olabilirdi. Kara bulutlar gökyüzünü hiç tehdit etmeyebilirdi.

Yine de bu düşünce onu gerçekliğe geri döndürdü ve ona hayal kurmanın asla iyi bir şey olmadığını hatırlattı. Her zaman kara bulutlar vardı. Herkesin hayatında. Kimse bundan muaf değildi. Sonsuz güneş ışığı, peri masalı sonları ve sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktu. Eğer babasının gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmenin şoku olmasaydı, o zaman başka bir şey olurdu.

Her şey felaket geldiğinde nasıl tepki verildiğiyle ilgiliydi. Belki de hayat bundan ibaretti; nedeni, anlamı. Dev bir sınıf. Erkekleri oğlanlardan, kadınları kızlardan ayırmak için hayat boyu öğrenme fırsatı.

Sınavda ne kadar başarılı olmuştu?

O gece doğru olanı yaptın. O gece doğru olanı yaptın.
-Ya da bunu yapmaya cesaret edebilecek bir kadın.

Bazen kesin bir doğru ya da yanlış yoktu. O gece doğru şeyi mi yoksa yanlış şeyi mi yaptığını muhtemelen hiçbir zaman bilemeyecekti. Kimse bilemeyecekti, çünkü her iki cevap da sadece bir fikirdi.

Ama ah, iyi hissettirdi - iyi hissettirdi - bunları duymak
Kelimeler. Gwyneth'ten, en derinden biri.
O gece doğru şeyi yaptın.

"İdris ve annen eve ilk gelenler olacak," dedi adam, yaya geçidinden geri döndükten sonra ev görüldüğünde. İdris arabayı ahıra doğru sürüyordu.

"Elbette öyle," dedi Gwyneth. "Korodaki çocuklar ve gençler bir tür isyan çıkarana kadar babam ve Aled kilisede olacaklar."

CHAPTER EIGHTEEN

DEvlin bu kadar uzun kalacağını tahmin etmemişti. İdris'le belki bir saat kalacağını düşünmüştü. İdris Bütün duygularının bu kadar açığa çıkmasını kesinlikle beklemiyordu. Altı yıl boyunca hiçbir şey öğrenmemiş gibi duygularının böyle kabarmasına izin vermesi onu daha da aptallaştırmıştı.

Ravenswood'a dönerken köyün hanına uğramaya niyetlenmişti. Cartref'i geride bırakırken dişlerini sıkarak, "Tanrı şahidim olsun ki bunu yine de yapacak," diye düşündü. Bu yapılması gereken bir şeydi ve duygularının hareketlerini yönlendirmesine ve onu eve saklanmaya itmesine izin vermeyecekti.

Kilisede koro çalışması hâlâ devam ediyordu, yanından geçerken duyabiliyordu. Zavallı Steph. Sesi kısılmış olmalıydı. Gerçi çocukken koronun sadık bir üyesiydi ve o zamandan beri de sadık kalmış olmalıydı. Ona şarkı söylemenin onun için ne anlama geldiğini sorardı. Kardeşlerinin hayatlarından hiç haberdar değildi.

İçki salonunda birkaç kişi vardı, hepsi de erkekti. O içeri girdiğinde hepsi biraz temkinli görünüyordu. Garip bir sessizlik çöktü. Hancı Jim Berry tezgâhın arkasındaydı ve ıslak bir bezle siliyordu.

"İyi günler." Devlin selamına ve baş sallamasına herkesi dahil etti.

Alçak bir homurtuyla karşılık verildi.

"Size ne getireyim lordum?" sordu hancı.

"Bir bardak bira iyi gider," dedi Devlin ve bir bardak bira önüne konulduktan sonra içmek için tezgâhın başına geçti, ağzından köpükler taşıyordu. Babasının burada öldüğünü hatırlamamaya çalışıyordu.

"Çok kötü bir yara iziniz var lordum," dedi hancı.

"Bunun beni daha erkeksi gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyor," dedi Devlin ve herkes, babası ağzını her açtığında yaptıkları gibi, sanki haftanın şakasını yapmış gibi içtenlikle gülmeyi tercih etti. "Anladığım kadarıyla gelecek hafta yukarıda bir toplantı olacakmış, Jim."

Jim Berry tezgâhı silme işine yeniden başlamıştı. Elini silerken durakladı ve ihtiyatla Devlin'e . "Evet, var," dedi.

Devlin, "Toplantı salonlarının küçük olduğunu hatırlıyorum," dedi. "Toplantıyı yine Ravenswood'da yapabileceğimizi düşündüm. Oradaki balo salonu biraz daha geniş." Aslında çok daha fazla.

"Evet, öyle," diye kabul etti ev sahibi.

Devlin, "Sanırım herkes buradaki toplantılara katılmak için para ödüyor," dedi. "Kira masraflarını karşılamak için."

"Ve diğer şeyler," dedi Jim Berry. "Orkestra. Yardım için fazladan eller. Ve daha fazlası."

"Normalde tüm içecekleri siz mi sağlarsınız?" Devlin sordu.

İçki salonundaki diğer herkesin onu dikkatle dinlediğinin farkındaydı.

"Biliyorum," dedi hancı, eli hâlâ bezi tutarken hareketsizdi. "Fazladan bir sipariş verdim bile. Hanımefendi de yemek için gerekenleri sipariş etti."

"Giriş ücreti tüm bu masrafları karşılıyor mu?" Devlin sordu.

Ev sahibi savunmacı bir tavırla, "Ben ve hanımım için biraz kârla," dedi. "İşin içinde çok fazla emek var lordum. Burada bir hayır kurumu değil, bir iş yürütüyorum."

"Toplantıların salonda yapıldığı günlerde hiçbir şey ödemek zorunda kalmazdık," dedi birisi odanın karanlık bir köşesinden.

"Bu sefer de buna gerek kalmayacak," dedi Devlin. "Belki o gün buraya birkaç araba gönderebilirim Jim, her şeyi salona taşımaları için. Eğer isterse Bayan Berry'nin aşçısıyla konuşmasını sağlayabilirim. Belki işleri o yönetir ve orada yemek pişirir. Belki sen de salondaki uşakların yardımıyla içkileri servis etmek istersin. Katılacak kişi sayısı hakkında bir tahminde bulunabilirsiniz ve ben de size tam ücreti ödeyebilirim, tıpkı toplantı burada yapılmıyormuş gibi. Ne dersiniz?"

Jim Berry hafif kısılmış gözlerle ona baktı. "Yaşlı kont bana hiç para ödemedi," dedi. "Ve bütün planları kontese yaptırdı. Ve hepinize. Bütün yemek ve servis işlerini hizmetçiler yaptı."

Gerçekten mi? Babası, onun için çok önemli olan bir şeyi elinden almıştı.

Hancıdan oldukça kârlı bir işi, ona tazminat ödemeyi düşünmeden mi aldınız?

"Gerçi herkes gelmeye karar verdiğinde odalar biraz küçük kalıyor," diye itiraf etti Jim. "Bira ve içki servisi yapmama izin verir misiniz lordum? Ravenswood'da mı? Giyecek süslü bir üniformam yok."

Devlin, "Konuklardan hiçbirinin sizi her zamanki halinizle gördüğünde buhar nöbeti geçireceğini sanmıyorum," dedi.

"Temiz bir önlük giy Jim," dedi diğer müşterilerinden biri.

"İşe yarayacak mı?" Devlin sordu. "Yoksa her şeyin olduğu gibi kalmasını mı tercih edersiniz?"

"Diğer toplantılar için de ortak çalışabilir miyiz?" Jim zaten temiz olan tezgâhını bir kez daha karıştırarak sordu.

"Bana iyi bir fikir gibi geldi," dedi Devlin. "Annem artık salondaki her sosyal etkinliğin planlamasını yapmakla yükümlü olmayacak. Bunu yapması için birini tutabilirim ya da-

Jim Berry onun sözünü keserek, "Buradaki insanlar eski komitelerine geri dönmekten çok mutlu olurlar lordum," dedi. "Ben daha küçük bir çocukken işler böyle yürürdü. Herkes plan yapmak ve yardım etmek için bir araya gelirdi ve bunu bizim yerimize yapması için kimseye para ödemek zorunda kalmazdık. O zamanlar gerçek bir topluluktuk."

Devlin biraz afallamış hissediyordu. Babası bunu onlardan almış mıydı? Mahallenin neredeyse tüm sosyal hayatını kendi etrafında mı toplamıştı? Ve tüm işleri Devlin'in annesine mi devretmişti? Gerçekten de böyle mi olmuştu? Ama-

"Hanımla konuşacağım," dedi Jim. "Hoşlanmayacağı bir şeyi ona zorla kabul ettirecek değilim. Biz böyle çalışmayız. Ama sanırım yemekleriyle ve tarifleriyle salona çıkıp oradaki aşçıya bir iki şey göstermekten hoşlanacaktır. Alınmayın lordum."

"Dikkatli olsan iyi olur Jim," dedi Devlin. "Onu tutmaya karar verebilirim."

Bu, orada toplanan herkesin kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Birisi, "Sen de bu işe bulaştın Jim," dedi. "Evelyn Berry, Ravenswood Hall'un baş aşçısı. Küçük ölümlülere tepeden bakıyor. Buna köy hanında çalışan kendi kocası da dahil."

Devlin gittiğinde zavallı hancı hâlâ acımasızca alay konusu oluyordu.

-

Kontes ve Philippa öğle yemeğinden sonra Albay'ın kız **T**kardeşi Bayan Wexford'u ziyarete gitmişlerdi. Wexford dün çayında olacağını söylemişti. Doğum gününü evinde sessizce kutluyordu çünkü bu yaşta - elli yaşına giriyordu - daha gürültülü bir şey istemiyordu. Bununla birlikte, herkes gelip bir fincan çay eşliğinde onunla dertleşebilirdi.

Annesi ve kız kardeşi eve dönerken Devlin de atını köyden yukarı doğru sürüyordu. Arabanın geçmesine izin vermek için atını ha-ha'nın yanındaki yolun kenarına çekmek zorunda kaldı. Şapkasının kenarıyla onlara dokundu ama daha yakın bir karşılaşmadan kaçınabilirdi. Ahıra doğru devam edip atının eyerlerini çözebilir ve onu kendisi ovabilirdi.

Annesinden kaçmak için ne kadar ileri gidebileceği gerçekten şaşırtıcıydı. Bir haftadan kısa bir süre içinde bile bunu iyi bir sanat haline getirmişti. Annesi de öyle. Her zaman böyle olmamıştı. Gitmeden kısa bir süre önce - muhtemelen o şenlik için hazırlıkların en yoğun olduğu zamanlardı- annesinin ona onsuz ne yapacağını bilemediğini söylediğini hatırlıyordu. Ve beni bu konuda asla sınama, Dev, sevgili oğlum, diye eklemişti gülerek.

İnsanın gardı düştüğünde böyle rastgele anıların birdenbire ortaya çıkması çok garipti.

En hafif deyimikle hareketli bir öğleden sonra geçirdiği için yorgun olduğundan ahıra gitmedi. Arabayı terasa kadar takip etti ve arabacı merdivenlerden inip önce annesini, sonra da Philippa'yı dışarı çıkarırken bekledi.

"Anne." Şapkasını çıkardı. "Bayan Wexford'un doğum günü olmayan partisine sadece siz mi katıldınız?"

"Öyle olsaydı şaşırırdık," dedi. "Ve tabii ki bu sabah herkesi doyurmaya yetecek kadar pasta ve börek pişirildi."

"Anne," dedi Devlin, ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanmak için döndüklerinde. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Muhtemelen olabilecek en kötü zamandı. Ziyaretinden sonra yorgun düşmüş olacaktı. Cartref'te ve sonra da handa olanlardan sonra kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Aslında bir yerlerde bir deliğe girip kendini toparlayana kadar orada kalmak istiyordu. Ama annesi ona bakıyor ve başını sallıyordu.

"Birazdan oturma odama gel," dedi.

Devlin, yarım saatten biraz daha az bir süre sonra annesinin özel oturma odasının kapısını çalarken, bunun dünyada yapmak istediği en son şey olduğunu düşündü. Ama o zaman bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Asıl istediği şey adamlarının ve alayının yanına dönmekti. Tüm rahatsızlıklarına, tehlikelerine ve acımasızlığına rağmen bu hayat ona çok uygun gelmişti. Bazen babasının, ailesinden, arkadaşlarından ve komşularından oluşan büyük bir topluluğa gerçeği açıklayarak yıllardır tadını çıkardığı çok tatmin edici çifte hayatı mahveden oğlundan intikam almak için kasten öldüğünü düşünüyordu. Ve nihayetinde tonun kendisine. İntikamı, Devlin'i askerlik hayatını bırakmaya ve yarattığı pisliği temizlemek için eve dönmeye zorlamak olacaktı.

Hala annesinin şifonyeri olan Millicent kapıyı açtı. "Lütfen içeri gelin lordum," dedi. "Hanımefendileri sizi bekliyor." Devlin içeri girdikten sonra kendini dışarı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Burası onun oturma odasıydı -ya da çocukken sevdiği tabirle çalışma odası- ve yatak odası ile giyinme odasıydı. Artık tüm süit annesine aitti. Ama hemen farklı bir aşinalığın içine çekildi. Hafif bir gardenya kokusu ve eski oturma odasındaki mobilyaların görüntüsü. Neşeli basma örtüleriyle yumuşak aşk koltuğu ve sandalyesi, çocukken ateşlendiğinde ya da sancıları tuttuğunda ya da başka bir şekilde kendini kötü hissettiğinde uzanmayı sevdiği koyu yeşil kadife şezlong vardı. Annesi kendi ördüğü sıcacık yün battaniyeyi üzerine örter, o da parmaklarını deliklerden geçirip battaniyeyi boynuna doğru çekerken annesi serin elini alnına koyar, eğilip yanağından öper ve kısa sürede iyileşeceğini söylerdi. Bu sözlere hiçbir şüphe duymadan her zaman güvenmişti. değerli günlerde babası onu dışarıda bir yerlerde tüm kötülüklerden korurken, annesi onu burada sıcak bir güvenlik ve sevgi yuvasında yakın tutmuştu.

Çocukluk, sevilenler için altın bir dönemdi.

Pencerenin yanında duruyordu, ama o içeri girer girmez pencereden uzaklaştı ve iki fincan çay doldurmak için aşk koltuğunun önündeki alçak masanın üzerindeki tepsiye eğildi. Fincanını ve tabağını koltuğun önüne koyduktan sonra ona vermek üzere bir tabağa tereyağlı çörek ve iki küçük makaron koydu. Tıpkı eskiden yaptığı gibi, ona tüm tabağı sunmak yerine en sevdiklerini seçiyordu. Makaronları her zaman sevmişti. Ve bol tereyağlı ama reçel ya da kremasız çörekleri. Tereyağlı çörekleri , değil mi Dev? diye sormuştu babası bir gün gülerek ve saçlarını karıştırarak.

Bu anıları istemiyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek yerini aldı ve tabağını tabağının yanına koydu. Herhangi bir yemek kesinlikle boğazına yapışacaktı.

Aşk koltuğuna , kendi fincanı ve tabağı elindeydi. "Evet, Stratton," dedi.

"Peki anne," diye cevap verdi.

Ve sadece bu dört kelimeyle çok şey anlatmışlardı. Son altı yılın tüm geçmişi, acısı, ıstırapı ve yabancılaşmasıyla bu kelimelerin içindeydi. Stratton ve Anne. Aralarındaki sessizlik gürültülüydü. Hayır, öyle değildi. Hiçbir ses iması yoktu. Sessizlik çok yoğundu.

"Devlin-" dedi.

"Anne-" Birlikte konuştular.

Ve birbirlerine hüzünle baktılar.

"Söyle bana," dedi. "Beni neden gönderdin? Odanın kapısını çaldığımda neden bana veda bile etmedin? Neden o değil de ben?" Bir düzine kadar daha soru sormak için nefesini tuttu ama orada durdu.

"Umutsuzca seni korumak istedim," dedi. "Yirmi iki yaşında olmana rağmen hâlâ çok gençtin. Hâlâ çok masumdun. Ve çok şaşkın ve incinmiştin. Durum şekilde çözülene ve işler yoluna girene kadar seni buradan uzaklaştırmam gerekiyordu. Seni bir süreliğine güvenli bir yere götürmem gerekiyordu."

"Güvenlik." Adam ona baktı.

"Orduya, hem de bir piyade alayına katılacağın hiç aklıma gelmezdi," dedi gözlerini kısaca kapatarak. Nicholas'ın aksine bu senin için en kötü seçim gibi görünüyordu. Kendini bizden bu kadar tamamen koparacağını hiç düşünmemiştim. Bunun sonsuza kadar süreceğini hiç düşünmemiştim.

çok uzun. Bunu hiç söylemedim. Eğer Ben seninle gelmeseydi, aklımı kaçırabilirdim."

Onun için önemli olan bu muydu? Bir şekilde akıl sağlığını koruması mı? Barışı koruması mı? Ve dolayısıyla oğluyla kocasını ayrı tutması mı? Tüm evlilik hayatı bundan mı ibaretti? Mutlu bir evlilik ve aile hayatı yaşanmasının iplerini bir şekilde korumak mı?

"Gittiğin sabah seni görmeyi reddetmek tamamen korkaklık ve bencillikti," dedi. "Veda etmek. Bunu yapamazdım. Ve daha sonra, en savunmasız olduğun anda sana nasıl görünmüş olabileceğini anladığımda, artık çok geçti. Ahıra koştum ama sen gitmiştin. Sen ve Ben de. Öleceğimi sandım. Hayır, bu aptalca. Ölmeyi diledim. Çünkü bazı şeyler o kadar dayanılmazdır ki, hayatın kendisi yaşanmaz, gelecek düşünülemez görünür."

"Hepsi benim hatam mıydı?" diye sordu ona.

Fincanını ve tabağını masanın üzerine koydu. Çayına dokunmamıştı. Duyulabilir bir nefes aldı ve bıraktı.

"Doğruyu söyledin," dedi. "Bu asla yanlış olamaz, değil mi? Çocuklara beşikten itibaren her zaman doğruyu söylemeleri gerektiği, yalanların kötü olduğu ve sadece zarar verdiği öğretilir. Ve sen bunu sevginden dolayı söyledin; benim için, kız kardeşlerin ve büyükannelerin için. Çok dürüstçe. Ve her zaman çok sevdiğin babanla ilgili korkunç bir hayal kırıklığından dolayı. Belki de yanlış zamanı ve yeri seçtin. Belki de seçmedin. Her iki durumda da Devlin, bu senin hatan değildi. Babanın suçuydu. Ve benim."

"Yaptığı şey için kendini suçluyorsun o zaman?" diye sordu ona.

"Belki de kastettiğiniz şekilde değil." İç çekti. "Sadece belki de senin yaptığını kendim yapacak cesarete ya da iradeye sahip olmadığım için. Gerçeği ortaya çıkarmak için. Onunla yüzleşmek için. Sen konuştuktan sonra olan şeylerden korktuğum için. Bir balon patlaması. Çünkü artık kapımızın ardındaki mahalleye büyük bir iyilikseverlikle başkanlık eden mükemmel Wares'larmışız gibi davranmamız mümkün değildi."

"Numara yap," dedi. "Ama sen biliyordun. Bundan önce bile gün. Patlamamdan önce bile."

"Devlin." Doğrudan ona baktı ve gözleri aniden sertleşip dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Kadınlar her zaman bilir. Bu bilgiyle yaşarlar. Kendilerine bunun acısından ve aşağılanmasından kaçınmalarına yardımcı olacak bir dünya inşa ederler. Kendi mutluluklarını kendileri yaratırlar."

"Mutluluk mu?" Kaşlarını çatı.

"Evet," dedi. "Hepimizin aradığı şey bu, değil mi? Erkekler bunu sayısız yolla bulmakta özgürdür. Kadınlar dünyalarını, onu çevreleyebilecekleri ve değerli bir mücevher gibi sahiplenebilecekleri kadar küçültmek zorundadır. Mutluluklarını ondan alırlar. Kadın olmanın anlamı budur. Bize öğretilen budur."

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi dehşetle ona baktı. Sanki toplumu ve kadınlığı ilk kez görüyormuş gibi -belki de öyleydi. O zaman kadınlar hiç özgür olmamış mıydı? Sadece her zaman bir erkeğin -babanın, kocanın ya da başka bir erkek akrabanın- malı oldukları için değil, hayatlarında hiçbir zaman gerçek olamayacağı için mi? En azından bir nebze olsun huzur içinde yaşamak istiyorlarsa.

"Pippa ve Steph'e öğrettiğin şey bu mu?" diye sordu ona. Ağzı kısmen açık bir şekilde ona baktı. "Özür dilerim," dedi. "Bunu ."

Gwyneth, diye düşünüyordu. Gwyneth. Ona öğretilen bu muydu? Ama akıllı orada takılıp kalmıştı. Henüz onu düşünemiyordu. Her şey hâlâ çok hamdı. Ve duygularla ve onların kendisine yaptıklarıyla başa çıkmaya alışık değildi. Altı yıl boyunca giydiği aşılmaz zırhında hızla yayılan çatlaklara rağmen, hâlâ tüm varlığıyla onlara direniyordu.

Daha birkaç saat önce onu tüm kalbiyle sevdiğini söylemişti. Adam da onu sevdiğini hatırlıyor gibiydi. Tüm kalbiyle. Uzun, çok uzun zaman önce. Başka biri olduğu zamanlar. Hâlâ sevebileceği bir kalbi varken.

"Ben gittikten sonra ne olduğunu anlat bana," dedi ve kendini destekledi.

Bir süre bu konu hakkında düşündü. "Pek bir şey yok," dedi. "Senin ve Ben'in gitmiş olmanız dışında şaşırtıcı derecede az şey. O kadın gitti. Sanırım George bunu halletti. Herkes çok önemli bir şey olmamış gibi davranmakla yetindi. Belki de bir süre sonra buna gerçekten inandılar. İnsanlar bu konuda iyidir. Ve sanırım çoğu babanızın küçük zayıflıklarını biliyordu, her ne kadar daha önce onları buraya getirecek kadar patavatsız olmamış olsa da."

Küçük zayıflıklar.

"Ben'in yerini alması için yeni bir kâhya tuttu," dedi. "Ve her şey eskisi gibi devam etti. Birkaç farkla. Burada düzenlediğim tüm o ayrıntılı sosyal etkinliklere artık devam edemezdim. Senin, Ben'in ve Nicholas'ın her zaman güvenebildiğim yardımları olmadan olmazdı. Ve baban, Lordlar Kamarası'ndaki görevleriyle meşgul olurken, her bahar sezonunda Londra'da ona katılmam için beni ikna etti. Sonra burada ani bir kalp krizi geçirdi ve ... ve öldü. Ve sen Stratton oldun."

Kendini kandırmanın güçlü bir kuvvet olduğunu düşündü. Söylediklerine gerçekten inanıyor muydu? O gittikten sonra pek bir şeyin değişmediğine mi? Oysa onun için her şeyin ve herkesin değiştiği gün gibi ortadaydı. Diğer insanlara inanılacak olursa, Ravenswood'da yoğunlaşan çok aktif sosyal yaşam ve annesinin yerel toplumdan fiilen çekilmesi, artık oğullarının yardımına sahip olmadığı için gerçekleşmemiştir. Bu kesinlikle çok aşağılandığı, utandığı ve rol yapmaya devam edemediği için olmuştur. Yine de kendini kandırmaya devam etmiştir. Ve kendisi de değişmiştir. Bunu görebiliyordu. Stephanie bu konuda yorum yapmıştı. Babasıyla bir evlilik sürdürmek ve ona, onun kim ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmamak onun için nasıl bir şey olmalıydı?

Ama . . . Yüce Tanrım, o kimdi ki yargılıyordu? O bir kadın değildi.

Annesi onu suçlamadığını söylemişti. O zaman onu da suçlamasın. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. O sadece elinden geldiğince başa çıkmaya çalışıyordu. Tüm bunların sorumlusu olan adam ölmüştü.

"Anne," dedi. "Stratton ve annem meselesini artık halledebilir miyiz? Seni seviyorum." Bir sevgiliye ya da bir anneye söylenmesi her zaman en zor sözcüklerdi. Yine de bazen gerekliydi. Ve bu durumda doğrudular. İçindeki duyguları öldürmüş olabilirdi ama bu her şeyi engellemiyordu. Artık geri dönmüştü. Annesini, kız ve erkek kardeşlerini sevmezse buradaki hayat çekilmez olurdu. Ve kendini kandırıp, aile reisi olarak sorumlu olduğu kişilere karşı bunun sadece bir görev olduğunu söylemeyecekti. Ne olduğunu söyleyecekti. Gerçek önemliydi.

Bu aşktı.

Bir duygu değil, davranışlarını dayandıracağı bir gerçek.

"Devlin," dedi. "Karnımda olduğunu bildiğimden beri seni sevmediğim bir an bile olmadı. Ama . . . Çayınız soğuyacak ve ne çöreğimize ne de makaronlarınıza dokunmayacağınız belli. Lütfen artık gider misiniz? Çok ama çok yorgunum."

Kadının gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Ayağa kalktı ve omuzlarını kavrayıp alnından öpmek için ona doğru eğildi. "Artık evde olduğuma göre seni rahat ettirmek için her zaman elimden geleni yapacağıma söz veriyorum," dedi. "Ve senin şerefini asla lekelemeyeceğim, anne."

Onun ellerinden birini okşadı.

"Siz başkasından duymadan ben size söyleyeyim," dedi, "önümüzdeki hafta toplantı salonunda yapılması planlanan köy toplantısı burada yapılacak. Ama bu konuda belki katılmak dışında hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Her şey halledilecek. Her şeyle."

"Oh," dedi.

"Ve bu konuda hiçbir tartışma olmayacak," dedi ona.

"Git buradan Devlin," dedi kadın.

Gitti.

CHAPTER NINETEN

A Devlin Cartref'ten ayrıldıktan sonra, Gwyneth annesinin sorularından kaçınmak ve güvenli bir yerde olmak için odasına çekildi.

Eğer babası ve Aled kısa bir süre içinde eve gelirlerse.

Kendini kandırmaya çalıştığı için kendini azarlamaya meyilliydi. Ama öyle değildi, değil mi? Kendini asla kandırmamıştı. Devlin'i tüm kalbiyle, tüm ruhuyla ve sonsuza dek sevdiğini biliyordu. Her şeyin sonunda sadece on sekiz yaşında olması bu gerçekleri azaltmıyordu. O korkunç acıyı atlatmıştı elbette. Biri atlatmıştı. Her şeyi geride bırakmıştı. Hayatına devam etti. Başka seçeneği yoktu. Tatlı William'ın daha önce söylediği şarkıda yaptığı gibi, insan kelimenin tam anlamıyla yok olup gitmiyor ya da aşkından ölmüyordu. İnsan yaşamaya devam ederdi.

Son altı yıl içinde evlenme tekliflerini reddettiği erkeklerden herhangi biri iyi birer koca olabilirdi. Böyle saygıdeğer erkeklerin ilgisini çektiği için şanslıydı. Aled her ne kadar müziğiyle uzun süre dikkatini dağıtacak olsa da iyi bir koca olabilirdi. Onun dikkatini çekmiş olmak gerçekten de bir onur ve büyük bir iltifattı. Ancak bu adamlar ve önümüzdeki yıllarda karşılaşabileceği diğerleri, temel bir bileşenden yoksundu. Hiçbiri

Devlin Ware'di. Tıpkı kızlığının sevgili arkadaşı Nicholas'ın olmadığı gibi.

Altı uzun yıl boyunca kendine, sadece saygı ve sevgisini, hatta aşkını odaklayacağı başka birini bulabilirse Devlin olmadan da gayet iyi idare edebileceğini söylemeye çalışmıştı. Aled'le birlikte sonunda bunun gerçekleştiğine kendini ikna etmeye çok yaklaşmıştı. Hem burada hem de Galler'deki ailesinin saygı ve sevgisi de dahil olmak üzere onu tavsiye edecek her şeye sahipti. Onunla birlikte zengin Galler mirasını kucaklayabilir ve aynı zamanda dünyaya da açılabilirdi. Onunla birlikte, ailesinin evinden uzakta, tam bir yetişkin bağımsızlığına doğru ilerleyebilirdi. Ravenswood'dan uzakta.

Ama o Devlin değildi.

Belki Devlin geri gelmeseydi... Ama dönmüştü.
Geri gel.

Elbette Devlin de Devlin değildi. Bu da baş döndürücü bir saçmalıktı. O, altı yıl boyunca soğuk, görünüşte aşılmaz bir karanlığa çekilirken olduğu gibi Devlin'di. Çayırda onu öptüğünde -onun daveti üzerine- onu kendine doğru bastırıp ağzını işgal ettiğinde, neredeyse dizginlenemeyen şiddetten korkmuştu. Altı yıl önceki o tatlı, genç ve romantik öpücüğe hiç benzemiyordu. Ve yine de -O Devlin'di. O uzun zamandır kayıp olan adamın umutsuzca dışarı çıkmaya çalıştığını hissetmişti ve hayatındaki her şeyden çok ona yardım etmek istemişti. Onu iyileştirmek için.

Elbette bu yapılamazdı.

Sadece o kendini iyileştirebilirdi.

Ve bu farkındalık kalbini paramparça etmişti. Baştan aşağı. Çünkü bu kesinlikle imkânsızdı.

Bir eş almaktan ve çocuk sahibi olmaktan söz etmişti.
Görev. Ona pozisyon teklif etmemiştir. O da

yine de kabul etti. Nasıl kabul edebilirdi ki? Çok ağır hasar görmüştü ve hayatının geri kalanında da bu şekilde kalabilirdi -muhtemelen kalacaktı. Bunu kendi üzerine alamazdı.

Ve yine de . . . Ah, daha önce arpını çalarken gözlerinde o bakış vardı, o kadar kısaydı ki hayal etmiş olabilirdi. Hayal ettiğine inanmasa da. Ve sana dünyadaki tüm iyi şeyleri diliyorum. Ama beni sevmek. Ah evet. Bu sözler de vardı. Soğuk, keskin, kararlı -ama kesinlikle arkalarında bir özlem vardı. Onu incittiğini anlamıştı. Her şeyi tekrar yapacağından korkuyordu.

Aşk sadece dayanılmaz acılar getirebilir, Gwyneth.

Sadece kelimesini çıkarırsak bu doğrudur. Aşkın getirebileceği tek şey bu değildi. Aşk diğer güçlü kuvvetlerle savaşa girdiğinde, ki onların durumunda öyleydi, o zaman çok kolay yenilmiş gibi görünüyordu. Tüm güçlerin en zayıfı gibi görünüyordu. Peki ya insanlar güç ve zayıflık tanımlarını yanlış yapıyorlarsa? Ya aşk her zaman hayatta kalan ve insanı acının diğer tarafına taşıyabilen tek şeyse?

Soyunma odasındaki aynanın önünde saçlarını indirdi, taradı ve hizmetçisini çağırmadan tekrar başının arkasında topladı. Öpücüğün etkilerinin hâlâ yüzünde olup olmadığını görmek için aynaya yaklaştı, gördüklerinden tatmin oldu ve aşağı indi. Arabanın tekerleklerinin çakıl taşları üzerinde çıtırdadığını duymuştu ve aşağı inmeye başlar başlamaz babasının sesini duydu.

Aled ona doğru geldi, ellerini onunkilere uzattı, yüzünde sıcak bir gülümseme vardı.

"O zavallı gençleri neredeyse seslerini kaybedene kadar çalıştırdık" dedi. "Ama hepsinin sonunda onlara en iyi gençlik korosu olduklarını söyleyebildim."

hiç duymadım. Galler dışındaki kelimeleri eklemedim. Ama yine de doğruyu söylediğime inanıyorum. Ve onlara dünyanın her yerinde en iyi eşlikçilere sahip oldukları için çok şanslı olduklarını söyledim."

"Ama Galler dışında kelimesini eklemediniz, değil mi?" Gwyneth ellerini onun ellerinin arasına koydu.

"Bunlara gerek yoktu," dedi ona gülerek. "Hem seni hem de Ifor'u Galler için talep ediyorum. Mektuplarınızı yazdınız mı?"

"Onlardan biri," dedi. "Üç sayfa uzunluğunda."

"Kadınlar bir mucize," dedi. "Altı satıra ulaşmak için çok sıkı çalışmam ve en büyük, en yayvan el yazımı kullanmam gerekiyor."

Yemekten sonra, yemek yerken bahsettiği William Wordsworth'ün şiirlerinin kopyasını bulma bahanesiyle onu kütüphaneye götürdü. Kitabı onun eline verdi ve yüzüne baktı.

"Nedir o?" diye sordu, kitabı açmadan yanındaki masaya bırakarak.

"Kendimi utanmış buluyorum," dedi ellerini belinde kavuşturarak. "Aslında bana sormadınız ve babamla da konuşmadınız, yoksa haberim olurdu. Ama inanıyorum ki-"

Tereddüt ettiğinde onu kurtarmaya geldi. "Doğru söylüyorsun Gwyneth," dedi. "Seninle evlenmek istiyorum."

"O zaman seni sorma ve reddedilme utancından kurtarmak istiyorum," dedi ona, bunu söylemenin başka bir yolu olmasını dileyerek. Daha az ani ve sert bir şey. Konuyu önce onun açmasını bekleyebilirdi ama bu haksızlık olurdu. "Seninle evlenemem, Aled. Özür dilerim. Senden son derece hoşlanıyorum."

"Ah," dedi. "Şu korkunç kelime gibi. Ben isterdim ki Bir eşten hoşlanmaktan daha fazlası. Şimdi bilmek iyi olur ki

Bunu senden duymak istemezdim. Ben de üzgünüm, Gwyneth. Daha düne kadar beni elde etmek istediğine inanmakta haksız mıyım?"

"Bazen aşk işe yaramaz," dedi, "ve insan onu unutmaya ve başka biriyle bulmaya çalışır. Seni sevmek istedim, Aled. Sevdığımı sanıyordum. Ve hata sende değil. Hata bende."

"Annen yemekte," dedi, "İdris'in arabadaki talihsizlikten sonra onu eve götürmek için bizzat gittiğini ve Stratton Kontu'nu sana eşlik etmesi için burada bıraktığını söyledi."

"Evet," dedi.

"Dün onu asık suratlı bir adam olarak tanımladığımda seni incittim mi?" diye sordu.

"Gördüklerinizi anlattınız," dedi. "Savaşlar onu sertleştirmiş gibi görünüyor."

"O senin için iyi bir koca olmaz, Gwyneth," dedi. "O adamda soğukluk ve acımasızlık var. Senin müzik ve ışıkla dolu ruhunu öldürür."

Yarı gülümsedi ve sadece tek bir mumun yandığı, ışıktan çok gölgenin olduğu odaya baktı. "O zaman," dedi, "kocam olmayı teklif etmemiş olması büyük şans." En azından altı yıldır.

"Özür dilerim," dedi. "Hiç tanımadığım bir adam hakkında size tavsiyede bulunarak haddimi aştım. Sanırım Stratton'la aranızda bir geçmiş var? Benimle bu şekilde doğrudan konuşmanızı takdir ediyorum. Bu biraz cesaret ister. Ve şimdiden biliyorum ki yarın uyandığımda hissedeceğim ana duygu rahatlama olacak. Otuz beş yaşındayım. Yıllar boyunca çok sayıda güzel kadın tanıdım ve onlarla ilgilendim, ancak sizinle tanışana kadar hiç kimseye evlenme teklif etmedim. Evliliğin ve benim birbirimize uygun olmadığımıza uzun zaman önce karar vermiştim.

Sonra beni baştan çıkardınız. Ancak daha önceki kararımın doğru olduğuna inanıyorum ve sabah kendimi yeni serbest bırakılmış bir mahkum gibi hissedeceğim. Özür dilerim. Bu çok uygun bir karşılaştırma değil."

"Evet, öyle," dedi, ama az önce söylediklerine inandığından pek emin değildi. Sadece cesur bir yüz ifadesi takınıyor olması da mümkündü. Ona gülümsedi. "O kitabı odana götürmek ister misin, Aled? Yoksa rafa geri mi koyayım?"

"Onu alacağım," dedi ve eline aldı. "Nergislerle ilgili o şiiri bulmak istiyorum-Bir bulut gibi yalnız dolaştım ... Sanırım açılış sözcükleri bunlar ve tam olarak hatırlayabildiğim tek sözcükler. Bir dizi altın nergis dışında."

Gwyneth şamdanı aldı ve annesinin babasını ve İdris'i öğleden sonra dantel yapma grubundan haber ve dedikodularla eğlendirdiği salona geri götürdü.

-

T Ertesi gün Aled, Londra'da çok yakında halletmesi gereken bir işi olduğunu hatırladı. Savaşlar sona ermişti ve Kıta gezginler için ve herkes için kültürel faaliyetlerin yeniden başlaması için açılıyordu. Paris, Viyana ve muhtemelen Roma'da şeflik yapması için geçici bir davet almıştı. Bu konuyu bizzat kendisiyle görüşmesi gerekiyordu. bazı insanlar.

Tüm bunlar Gwyneth'e biraz belirsiz gelmişti ama ailesi onun adına çok sevinmişti. Ancak İdris'in özleneceği konusunda hemfikirdiler.

"Ama Pazar günü kilisede kalmalısın, Aled," dedi babası. "Korodaki çocuklar -ve kızlar- koroda otururlar.

elbette, ama gençlik korosunun geri kalanı her zaman ön sıralarda birlikte oturur ve söylenen ilahiler insanın yüreğini ferahlatır. Neredeyse Galler'e geri döndüğümü hayal edebiliyorum; orada söylenen ilahiler bazen kilisenin çatısını 15 santim kadar yükseltiyor."

Gwyneth'in annesi gülerek, "Bazen çok aptal oluyorsun, Ifor," dedi.

Ama Aled fazladan iki gün daha kaldı ve Pazartesi günü misafirperverlikleri için herkese bol bol teşekkür ettikten, babasının ve İdris'in ellerini içtenlikle sıktıktan ve hem Gwyneth'i hem de annesini yanaklarından öptükten sonra ayrıldı. Gwyneth kedere çok yakın bir şey hissetti. Başka herhangi bir zamanda ve başka herhangi bir koşul altında .

..

Ama hayır. Bu her zaman bir hata olurdu ve Aled onunla evlendiğine pişman olacak bir eşten çok daha iyisini hak ediyordu.

"İyi misin, Gwyn?" Araba gözden kaybolurken İdris kolunu Gwyn'in omuzlarına dolayarak sordu.

"Evet, elbette," dedi kadın. "Elbette," diye onayladı.

"Belki de," dedi anneleri kaşlarını çatarak ve dikkatle Gwyneth'e bakarak, "gitmeden önce babamla konuşmuş olabileceğini düşündüm. Ama bazı erkekler korkunç derecede yavaşlar. Belki gelecek yaz . . ."

"Hayır, anne," dedi Gwyneth gülümseyerek ve yüzündeki ifadenin yüzünü buruşturmuş gibi görünmesinden korkarak. "Hayır."

Eteğinin kenarlarını topladı ve annesini İdris'e bakarken bırakarak babasının peşinden aceleyle içeri girdi.

Gwyneth iki gün boyunca bekledi. Bunun yapamayacağı bir şey olduğunu biliyordu. Daha geçen hafta, yapabilse bile bunu asla yapmayacağını söylemişti kendine. Ama bu aynı zamanda yapamayacağı bir şeydi ve eğer bu bir baş döndürücü değilse, ne bilmiyordu. Eğer yaptıysa

yapmazsa, başka kimse yapmaz. O yapmazdı. Ve sürekli beklemekten, kendisine asla mutluluk ve hatta kalıcı bir tatmin getirmeyecek bir hayat ve gelecek kurmaya çalışmaktan yorulmuştu. Kadın olmak çok zordu. Ama belki de fark etmesi gereken şey, muhtemelen erkek olmanın da kolay olmadığıydı. Devlin olmak da kolay değildi. Bunu anlıyordu.

Yine annesinin dantel yapma, babasının da gençlik korusu provası günüydü. Öğle yemeğinde babası koroyu dinlemeye gelmek isteyip istemediğini sorduğunda Gwyneth onlara Ravenswood'a gideceğini ve belki de koroyu yönetirken piyanoyu çalabileceğini söyledi. Cuma günkü toplantı hazırlıklarına yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek için kontesle konuşacaktı. Bu çok zayıf bir bahaneydi ve muhtemelen düpedüz bir yalan olarak kabul edilecekti. Herkes biliyordu ki -son bir haftadır konuşulan ana konulardan biriydi bu- salonun balo salonunda yapılacak olmasına rağmen kontesin toplantı organizasyonu ile hiçbir ilgisi olmayacaktı.

"Ziyaret etmeniz sizin için çok hoş olacak, Cariad."
Annesi dedi ki. "Aled gittiğinden beri moralin bozuk."

Ve işte buradaydı, diye düşündü Gwyneth Ravenswood Konağı'na doğru hafif yokuşu tırmanırken. Annesi ve babasından birkaç dakika sonra yola çıkmış, böyle güzel bir günde onlarla arabada gitmektense ata tercih edeceğini söylemişti. Babasının topraklarının ötesine at sürerken bazen ona eşlik eden sevis, bugün ona ihtiyacı olmadığını söylediğinde kaşlarını çatmıştı ama tartışmaktan daha iyisini yapacağını biliyordu. Ve şeye rağmen bu bir hiç uğruna olabilir, diye düşündü.

Atını ahıra bırakmak için salonun arkasına geçti. Devlin'in evde olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Yine de öyleydi. Ahırların yanındaki otağı çevreleyen ahşap çite yaslanmıştı, bir çizme ayağını alt basamağa dayamış, kollarını üst basamak boyunca kavuşturmuştu. Pantolon, gömlek ve düğmesiz yelekle şok edici bir resmiyet içinde giyinmişti. Saçları rüzgârla savrulmuştu ve biraz kesilmeye ihtiyacı vardı. Gerçekten de muhteşem görünüyordu.

Yanında Ben Ellis vardı, o da çite yaslanmıştı. Sırtında, kızın daha önce duyduğu o aleti taşıyordu. Cameron Holland ve kız kardeşi Sally, Ben'in bir hafta kadar önce Yarımada'da bulup demirciye götürdüğü eski bir sırt çantasından bu aleti yapmışlardı. Cameron çantayı açık ve sağlam tutmak için bir tür metal çerçeve yapmış, Sally de çantanın ön kısmının alt kısmında iki delik açıp bağlamış, üst kısmını da daha sıcak ve rahat bir dokunuş sağlamak için metalin üzerine katlayıp bağlamıştı. Ve denemişlerdi. Ben'in kızı artık her yere onunla birlikte gidiyor, sırtındaki çantanın içinde rahat ve güvende, onun arkasını görebilecek ve ellerini omuzlarına koyabilecek kadar yüksekte duruyordu. İşte şimdi oradaydı, bacaklarıyla Ben'in yanlarına sarılıyor, zıplayıp ciyaklıyor, padokları işaret ediyor ve sık sık tekrarladığı bir kelime tanınabilir olsa da anlamsız bir şekilde yüksek perdeden monologlarından birini sunuyordu.

"Papapapapapa."

Devlin gibi giyinmiş olan ve yazın başlarında özellikle büyük bir tavşan deliğine girdiğinde ağır yaralanan ata binen Owen Ware'i işaret ediyordu. Owen'ın kendisi de fırlatılmış ve bileği burkulmuş, çok sayıda sıyrık ve çürük almıştı. Atın uyutulması gerekiyordu - ya da öyle

Kâhya ve en kıdemli seyisler de aynı fikirdeydi. Ta ki Owen büyük bir öfkeyle, eğer biri atını vurursa kendisini vurmakla tehdit edene kadar.

"Eğer kötü bir burkulma onun için ölüm cezasıysa," dediği rivayet edilir, "o zaman benim için de öyle olmalı. Ama kendimi vurmadan önce, atımı öldüreni vurarak biraz pratik yapacağım."

At yaşamıştı ama burkulması Owen'inkinden çok daha kötü olmuştu. Gwyneth atın yeniden çalıştırıldığını duymuştu ve Owen yakında bir gün atın sırtına çıkacak ve yavaş yavaş onu yeniden koşturacaktı. Görünüşe göre o gün bugündür. Atı yürüyüşten temkinli bir tırısı doğru götürüyordu.

Gwyneth tüm bunları tek bir bakışla kavradı. Bir sonraki an Ben döndü ve Joy omzunun üzerinden Gwyneth'e baktı. Devlin de ayağını yere indirip dönmeden önce omzunun üzerinden baktı. Ona doğru gelecekti ama bir seyis çoktan onu eyerinden indirmiş ve atını ahıra doğru götürüyordu.

"İyi günler, Gwyneth," diye seslendi Ben ve Joy eliyle işaret edip gülümsedi. "Ah, affedersiniz." Owen çitin ilerisine kadar at sürmüştü ve eliyle atının boynunu okşayıp gezdiriyordu. Ben onunla konuşmaya gitti.

"Gwyneth," dedi Devlin. "İzin verirsen sana içeride anneme kadar eşlik edeyim. Seni bekliyor mu? Ama bu önemli değil. Evde ve sizi görmekten mutluluk duyacaktır. Görünüşüm için özür dilemeliyim."

"Seni görmeye geldim," dedi ona, adam çitten uzaklaşmadan ona doğru yürüyerek.

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde, bacaklarını da ayak bileklerinden savunma amaçlı kavuşturdu. Kaşlarını çattı. "Onur duydum," dedi.

"Komiteden kimse sizinle konuşmadı mı?" diye sordu.

"Komite mi?" dedi. "Ah. Evet. Bu sabah dört kişilik bir heyet beni bekliyordu. Daha büyük bir komitenin temsilcileri olduklarını iddia eden iki erkek ve iki kadın. Hepsi de sanki kavga edeceklermiş gibi hırçın ve kararlı görünüyorlardı. Toplantı masraflarının ödenmesi konusunda. Bahsettiğiniz şey bu muydu?"

"Evet," dedi. "Herkesi çağırdılar. Cartref'e geldiler ama sadece annem, babam, İdris ve bana sormadılar. Bütün hizmetçilerle, seyislerle ve bahçıvanlarla konuştular. Sanırım çiftlik çalışanlarıyla da. Şimdiye kadarki kararın neredeyse oybirliğiyle alındığını söylediler."

"Aslında herkes katılmak için para ödemek istiyor," dedi. "Biletlerini her zaman olduğu gibi oteldeki Jim Berry'den satın almak istiyorlar."

"Umarım kabul etmişsinizdir," dedi.

"Yaptım." Bir an için ona baktı. "Babamın hayırsever bir tiran olduğunu anlamaya başlıyorum - o hoş çelişkilerden biri. Görünüşe göre büyükbabamın zamanından sonra mahallenin tüm geleneksel sosyal etkinliklerini devralmış ve her şeyi organize edip finanse etmekte ısrar etmiş."

"Çok iyiydi," dedi Gwyneth.

"Komite de tam olarak bunu söyledi," dedi Devlin ona. "Ve onun iyiliği belli ki çok sayıda insanı öfkelenlendirmiş."

"Annem ve babam bu konu hakkında konuşuyorlardı," dedi. "Anlaşılan eskiden burada bir sürü komite varmış. Toplulukla ilgili her şeyi organize ediyorlar ve görev dağılımı yapıyorlarmış. Kimsenin zorlanmasına gerek yoktu; insanlar gönüllü olmayı gerçekten severdi. Eskiden bir yaz şenliği bile yapılırmış."

köy yeşili ve bağlantı sokakları. Mayıs direği ördek havuzunun yanına kurulacaktı. Herkes her şeyin planlanmasında ve yürütülmesinde yer aldı. Herkes masrafları paylaştı."

"Ta ki babam Ravenswood'un çok daha geniş ve manzaralı bir mekân olacağına karar verene kadar," dedi. "Ve her şeyi annem organize edecek, parasını da o ödeyecekti."

"Evet," dedi.

Yüzü her zamanki gibi sert görünüyordu. Çenesi gergindi. O iyi bir adamdı, diye neredeyse tekrar ekleyecekti. Ama bunu söylemedi. Devlin Cuma günkü toplantı için herkesin bilet almasına izin vermişti. Görünüşe göre Bay Berry'yi temin ve servis etmeye, Bayan Berry'yi de yemekleri pişirmeye ve dilerse buradaki mutfaklarda yapmaya davet etmişti. Görünüşe göre, o da istemiş. Devlin, babasının fark etmemiş gibi görüldüğü gibi, toplantıyı ellerinden alarak hem Berry'lerin duygularını hem de gelirlerini inciteceğini açıkça fark etmişti. Mekânı teklif etmiş ama diğer her şeyi, tüm kâr da dâhil olmak üzere onlara bırakmıştı. Ve şimdi de kimsenin kendisini borçlu hissetmemesi için herkesin kendi masraflarını izin vermeyi kabul etmişti.

"Gwyneth," dedi, "buraya beni görmeye bunun için mi geldin?"

"Hayır," dedi, birden kırbacını tutmayan eliyle ne yapacağını bilemedi. Yanında izin mi verseydi? Binicilik kıyafetinin yan tarafını mı tutacaktı? Genelde ne yapardı? Elini arkasına sıkıştırdı.

Adam gözlerini kısarak ona baktı. O da ona baktı. Joy çitin öte yanında Owen'la konuşuyordu ve Owen da ona sırtarak söylediği her şeye kesinlikle katıldığını söylüyordu.

"Eee?" Devlin söyledi.

"Merak ediyordum," dedi Gwyneth, sanki Cartref'ten yürüyerek gelmiş ve nefes almak için birkaç dakikaya ihtiyacı varmış gibi hissederek. "Hayır, o değil. Bence gitmelisin, tek başına gitmelisin demiyorum. Ama biz yapmalıyız."

"Ne yapmalıyız?" diye sordu ona. "Toplantıda birbirimizle dans mı edelim? Ben altı yıldır dans etmedim."

"O değil," dedi. Dün, dün gece ve bu sabah bunu hayal ettiğinde neden bu kadar kolay gelmişti? Belki kolay değildi. Ama en azından mümkündü. Sadece biraz cesaret ve kararlılıkla. Yutkundu ve söyledi.

"Devlin, bence evlenmeliyiz. Birbirimizle ."

Ama adam öfkelenmek ya da çok sevinmek ya da bu uç noktalar arasında kalan ve hepsine hazırlıklı olduğu bir düzine ya da daha fazla şeyden herhangi birini yapmak yerine, sadece çitlere yaslanmaya devam etti. Kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş, ayak bileklerini kavuşturmuş, gözlerini kısmış, çenesi hâlâ granit gibi görünüyordu ve hiçbir şey söylemedi.

"Altı yıldan daha uzun bir süre önce bana evlenme teklif etmiştin," dedi. "Ertesi gün babamla konuşacaktın. Onun yerine gittin. Gitmeden önce seninle konuştuğumuz her şeyi hatırlamıyorum. Üzgün, kızgın ve sinirli olduğumu ve istemediğim şeyler söylediğimi biliyorum ama teklifini reddettiğimi, kendimi artık seninle nişanlı görmediğimi söylediğimi hatırlamıyorum. Verdiğiniz sözden dönmek istediğinizi de hatırlamıyorum. Yanılıyor olabilirim ama hiç sanmıyorum. Henüz evliliğe dönüşmemiş bir nişanlılık için bir süre sınırı var mı? Böyle bir yasa var mı?"

"Sözümü tutmadığım için bana dava mı açacaksın?" diye sordu. Sesi şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu. Ya da herhangi bir şekilde eğleniyormuş gibi.

"Hiçbir zaman resmi bir nişanlanma olmadı," dedi. "Muhtemelen davayı kaybederdim."

"Şey, bu büyük bir rahatlama," dedi. Şaka yaptığına dair hâlâ bir işaret yoktu.

"Sana geçen hafta seni hiç unutmadığımı söylemiştim," dedi. Ya da buna benzer bir şey. Bir zamanlar senin için hissettiklerimi başka erkekler için de hissetmeye çalıştım. Aled Morgan'la bu kez gerçekten başardığımı sanmıştım. Ama hiç işe yaramadı. Sen de Ben gibi başka birini bulamadın. En azından bulamadığını varsayıyorum. Geçen hafta bana, Stratton Kontu olarak görevlerinizden biri olarak öngörülebilir gelecekte evleneceğinizi ve bir aile kuracağınızı oldukça kişisel olmayan bir şekilde söylediniz. Aklınızda özellikle birinin olduğunu sanmıyorum. O zaman neden ben olmayayım? Beni bir zamanlar sevmiştiniz."

"Bir zamanlar başka biriydim, uzun zaman önce, Gwyneth," dedi. "Az önce belirttiğin sebepten dolayı evleneceğim. Ama aşk için değil. Bu bir iş birliği olacak. Bunu açıkça anlayan ve evlilik konusunda benimle aynı şekilde hisseden birini seçeceğim. Bu seninle mümkün olmazdı."

"Hayır, elbette olmaz," diye kabul etti. "Ve ne kadar saçma konuşuyorsun, Devlin. Sanki herhangi bir evlilik ömür boyu bir iş anlaşması temelinde kalabilirmiş gibi. Asıl işlevi olan çocuk sahibi olmak doğası gereği aynı zamanda samimi bir ilişki olmak zorundayken." Yanakları aniden rahatsız edici bir şekilde ısındı.

Onunla göz temasını kesti ve kardeşlerine doğru baktı. Hâlâ konuşuyorlardı -Joy başını çevirip yanağını Ben'in sırtına yaslamış ve sessizliğe gömülmüştü- ama aynı zamanda merakla Devlin'e doğru bakıyorlardı.

"Gidip ahırdan paltomu getireyim," dedi ve ona döndü.
"Burada sahip olduğumuzdan biraz daha fazla mahremiyete ihtiyacımız var. Her gün bir evlilik teklifi almıyorum."

Sesi hâlâ eğlenmiş gibi çıkmıyordu.

"O zaman şapkamı ve kırbacımı da al ve orada bırak," dedi ve ona uzattı.

CHAPTER TWENTY

I Bu bir evlilik teklifi değildi," dedi ona. "Bu bir nişanın yeniden başlatılması önerisiydi."

Birkaç dakikadır yürüyorlardı, sanki bir randevuya geç kalmışlar gibi ağır adımlarla ilerliyorlardı. Devlin, bilinçli bir seçim olmasa da kavak yürüyüşü yönünde ilerlediklerini fark etti. İkisi de ilk kez konuşuyorlardı.

Nişanın yeniden başlaması önerisi, Tanrı aşkına. Bunu hayal etmesi bunca zamanını almış mıydı?

İngiltere'ye döndüğünden beri duyduğu en kötü öneriydi bu. Ve altı yıldan uzun bir süre önce şehvetle yanıp tutuşan genç bir adam olarak ona evlenme teklif ettiği ve ertesi gün onu terk ettiği için nişanlanmış olabilecekleri fikri akıl almazdı. Neden hâlâ onunla evlenmek ki? Adam onu terk etmişti. Ve Gwyneth'in unvanda ya da onunla birlikte gelecek servette gözü olduğuna bir an bile inanmamıştı. Gwyneth'in hırslı ya da çıkarıcı olduğunu hiç bilmiyordu.

İşin kötüsü, bir eşe ihtiyacı vardı. Ravenswood'un bir kontesi olmalıydı, yani evli bir kontesi. Soyunu devam ettirmek için oğulları olmalıydı. Ve muhtemelen kızları da -sırf bu yüzden. Gerçekten de

Her iki cinsiyetten de kardeşleri olan bir evde büyümek güzeldi. O zamanlar bunun hakkında fazla düşünmemişti. Sadece yaşamıştı. Ve kaçınılmaz olmasına rağmen Ben'in gidişini dört gözle beklemiyordu. Penallen konusunda çoktan bir anlaşmaya varmışlardı ve Ben orayı satın alma aşamasındaydı. Birkaç tadilat yaptıracak ve sonra yeni evine taşınacaktı -muhtemelen Noel'den sonra, en geç ilkbaharda. Devlin onu özleyecekti, bu çok hafif bir ifadeydi. Joy'u da özleyecekti ama bu onu çok şaşırtmıştı. O bir şekilde tüm hayatlarını aydınlatıyordu. Neşeyle.

Ama . . . Gwyneth ile evlilik? Hayır. Kesinlikle olmaz. Evliliğinin ona daha önce tarif ettiği türden bir iş anlaşması olmasını istiyordu. Kontrollü, mantıklı ve tarafsız bir şey. Bir ittifak, bir ortaklık.

Kavaklığa yaklaşıyorlardı ve Devlin adımlarını yavaşlattı. Onun adımlarına ayak uydurmak için adımlarını kısaltmak şimdiye kadar aklına gelmemişti. Ama kadın ona ayak uydurmuştu. Binici çizimleri giyiyordu. Farkında olmadan kızın binici kıyafetinin eteğinin çizimlerin üzerinde salınışını dinliyordu.

Geniş çimenli sokak önlerinde uzanıyordu, kavaklar iki yanda nöbetçi gibiydi. Dökülen yapraklar çimenlerin üzerine serpiştirilmişti. Birkaç hafta içinde kalın bir halı ayaklarının altında çıtırdıyacaktı. Bu da Ben ve Nick'le, hatta daha sonraki yıllarda Pippa'yla yaptıkları yaprak kavgalarını ve yaprak yığınları oluşturup aceleyle zıplayıp coşkuyla bağırırken ya da vahşice kükrerken yaprakları etrafa saçma zevkini tatmak için dikkatlice içine gömüldükleri çocukluk anılarını geri getirdi. Pippa her zaman düşmeyi geriye üzerine tercih etmişti.

kollarını açmış, korku ve neşeyle çılgık atıyor ve kıkırdıyordu.

"Bu kesinlikle bir evlilik teklifiydi," dedi aniden ve uzun bir sessizliği bozdu. "Hiçbir zaman düzgün bir nişan olmadı, bu yüzden devam edecek bir şey yok. On sekiz yaşındaydın, reşit değildin ve babanın izni ne istendi ne de verildi. Şimdilik, senin için mümkün olan en kötü seçim ben olurum. Bariz maddi şeyler dışında sunabileceğim hiçbir şey yok."

"O zaman bana bunları teklif et," dedi. Adam yürümeyi bıraktı. Kadın da öyle.

Dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Ravenswood Hall'un Stratton Kontesi rolüne göz diktiniz demek?" diye sordu ve sesindeki çeliği duyabiliyordu.

"Evet, biliyorum." Çenesini kaldırdı. "Çünkü sen kontsun."

Oh, şeytan alsın. Daha küçük bir kızken onun tutkulu doğasının farkındaydı. O rezil şenlikte onu tüm kalbiyle sevdiğini ve uzun yıllar boyunca gizlice sevdiğini söylediğinde ondan şüphe etmemiştir. Ama onu her zaman zeki, sağlam fikirli, hayatını ve mutluluğunu romantik saçmalıklara dayandırmayan bir kadın olarak da görmüştü. Onu şimdi olduğu gibi göremiyor muydu? Eski Devlin Ware'in çoktan öldüğünü ve asla diriltilemeyeceğini anlamıyor muydu? Kendisini melek ve kurtarıcı olarak gören, onu şeytanlarından kurtarıp çocukluğundaki haline döndürebilecek ve böylece yeniden aşık olup sonsuza dek mutlu yaşayabilecek duygusal bir imajı mı vardı?

"Ve kalbimi çözebileceğini düşündüğün için," dedi. sert bir şekilde söyledi.

"Hayır." Başını hafifçe yana eğdi ve gözleri adamın yüzünde gezindi. "Bence bunu tek başına yapacaksın."

kendin Devlin."

Güldü. "Çözülecek bir kalp yok," dedi.

Kadın ilerlemek için döndü ve adam da onun yanına geçti.

Bir süre sonra, "Evlilik tekliflerini ve kalpleri şimdilik unutalım mı?" diye önerdi. "Buranın ne kadar güzel olduğuna bir bak Devlin. Yeşil ve tenha, sanki insan geri dönmeden önce rahatlamak ve yenilenmek için kısa bir süreliğine dünyadan uzaklaşmış gibi. Hatta huzurlu kokuyor." Burnundan duyulabilir bir nefes çekti ve verirken gözlerini ağaçların tepelerine kaldırdı. "Bana geçen hafta hana yaptığınız ziyaretten bahsedin. O zamandan beri herkes bu haberle çalkalanıyor. Bu sabah size bir heyet gönderen komiteyi kışkırttı. Ama böyle durumlarda gerçekte kurguyu birbirinden tam olarak ayıramazsınız. Bana oraya neden gittiğinizi anlatın."

"Belki de," dedi sınanırcasına, "bir bardak bira içmeye gitmiştim."

"Bu ne büyük bir hayal kırıklığı olurdu," dedi, gerçek bir eğlenceye benzeyen bir kahkaha atarak. "Anlat bana."

"Size çok şey verildiğinde," dedi, "onu biriktirebilir ya da paylaşabilirsiniz. Yapılacak en adil şey paylaşmaktır. Çocukken bize bu öğretildi ve biz de buna inandık. Hala da pratikte mantıklı geliyor. Her şeyden önce, böyle bir evi ve sahip olduğum zenginliği hak etmek için ne yaptık? Cevap, doğru bir ailede doğmaktan başka bir şey değil. Ve bu benim seçimim değildi. Kim bilir hangi yüce güç böyle kararlar verir? Tabii tamamen rastgele bir şey değilse. Bu adil değil. Ama hayatta pek çok şey adil değildir. Önemli olan kişinin kendisine verilenle nasıl başa çıktığıdır - ister yoksulluk ister zenginlik ya da ikisi arasında bir şey verilmiş olsun. kişi olmamayı tercih ederdim ama öyle görünüyor ki Devlin olmaya mahkumum.

Ravenswood'lu Ware, Stratton Kontu, hayatımın sonuna kadar."

"Bu da neden köy hanının meyhanesine gittiğinizi açıklıyor, öyle mi?" diye sordu ona, sesi eğleniyor gibiydi. "Bir bardak biraya ihtiyacın olmasına şaşmamalı."

Evet, oraya neden gittiğini açıklıyordu.

"Ravenswood annemin, kardeşlerimin, benim ve birkaç hizmetçinin evi," dedi. "Bir ordu taburunu barındıracak kadar büyük. Park, kalabalık bir şehrin ortasında tüm vatandaşların kullanımı ve keyfi için kurulmuş olsaydı, yeterince geniş sayılırdı. Kendi özel kullanımım ve yakın ailemin kullanımı için burayı tamamen kendime ayırmaya vicdanım el vermiyor. Geçen hafta çayda konuklarımıza parkın haftanın belirli günlerinde yeniden herkese açık olacağını söylediğimi duydunuz. Yaklaşan toplantıyı öğrendiğimde, hanın üstündeki toplantı odalarının her zaman katılmak isteyen kalabalık için uzun zamandır yetersiz kaldığını hatırladım. Hana giderek Jim Berry'ye, ben gittiğimden beri kullanılmadığı anlaşılan salondaki balo salonunun tekrar kullanılmasını önerdim."

"Herhangi bir itirazda bulundu mu?" diye sordu. "Yoksa senin daha çok bir emir gibi mi?"

"Bir emir mi?" dedi. "Hayır. Böyle anladığını sanmıyorum. Böyle bir amacı yoktu."

"İçki siparişi vermesine ve servis yapmasına izin verilmesini istedi mi?" diye sordu. "Ya da Bayan Berry'nin yiyecekleri temin etmesine ve hazırlamasına izin verilmesini?"

"Bana öyle geldi ki," dedi, "Jim'le konuştuğumda her şeyi ayarlamış olacaklar, ihtiyaç duyacakları tüm malzemelerin siparişlerini çoktan vermiş olacaklar. Giriş için bir ücret alındığını biliyordum."

kira bedelini, orkestranın ücretini ve ikramları karşılamak için. Berry'lerin salondaki balo salonunu teklif etmemden maddi olarak zarar göreceklerinin farkındaydım. Ama bu kolayca çözülebilecek bir sorundu; yeter ki Jim toplantı salonlarının yetersiz olduğu önerisine . Öyle olsaydı, bu fikirden vazgeçerdim. Yine de memnun görünüyordu. O ve eşi de ikramlardan sorumlu olacaklar ve sanırım bu gerçek onlar için herkesin hanı istila edip tıka basa doldurmasından daha önemli. Mutluyum çünkü annem etkinliğin planlanmasıyla herhangi bir şey yapmak zorunda hissetmeyecek. Yani, tüm bu düzenlemelerin Berry'lere zorla yaptırıldığı mı söyleniyor? Ve ben büyük, cömert ev sahibi olmanın ihtişamının tadını çıkarırken tüm işi onların yapmasında ısrar ettiğim mi?"

"Hayır!" dedi o kadar vurgulu bir şekilde ki ikisi de durdu tekrar yürümek. "Teklifinizin Bay ve Bayan Berry'yi nasıl olumsuz etkileyeceğini düşünmüş olmanız bile herkesi şaşırttı. Baban hiç düşünmedi. Ama herkes aynı zamanda tüm masrafları, hatta kullanılmayacak olmalarına rağmen toplantı odalarının kira bedelini bile ödemeye niyetli olduğunuzu öğrenince öfkeleni. Cömertliğiniz herkesin kendini yeniden hayırsever bir vaka gibi hissetmesine neden oldu. Ya da yine salonun bağımlıları gibi."

Yine mi? Babası, elleri açık bir şekilde cömertlik, herkese ne hissettirmişti? Ona hiç söylenmiş miydi? Yine de her türlü itirazı geçiştirirdi. Paylaşmakta değil vermekte ısrar eder, tüm dikkatleri cömertliğine ve cömertliği dağıtırken sergilediği neşeli iyi doğaya odaklardı. Ama belki de bu biraz haksızlık olurdu. Babası artık kendi adına konuşmak için burada değildi. Belki de hiç kimse onun cömertliğinin gururları üzerindeki etkisini açıklamamıştı.

"Görmüyor musun?" diye sordu Devlin hiçbir şey söylemeyince. "Önemsiyorsun, Devlin."

"Evimde atıl ve boş duran balo salonunu bir köy toplantısı için teklif ettiğim gerçeğini çok fazla irdelememen gerektiğini düşünüyorum, Gwyneth," dedi. "Bu, birdenbire senin ayaklarının altına serecek bir kalbim olduğu anlamına gelmez."

"Önemli olan sadece balo salonu teklifi değil," dedi. "İnsanların nasıl hissettiğini önemsediğiniz gerçeği. Önemsemenin sende hiç ölmediğinden şüpheliyim, çünkü temelde iyi bir adamsın."

"Ah, doğru ya," dedi. "Bir an için unutmuşum. Fransızlar ne zaman İngiliz hatlarını yarmak için büyük birliklerini gönderse, onlara geri çekilmeleri, evlerine, eşlerine ve annelerine gitmeleri için seslenirdim, çünkü onları gerçekten ama gerçekten incitmek istemezdim. Ne yazık ki, davullarının ve Vive l'empereur diye bağırان adamlarının sesi benim düzgün sesimi bastırıyordu. Ya da belki de İngilizce anlamıyorlardı." Çok geç, sesindeki acıyı, öfkeyi duydu. Ve doğrudan kendi eliyle ya da bağırarak verdiği emirler sonucunda kaç yüz ya da bin kişinin ölümünden sorumlu olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Ateş! Bir savaştan sonra sesi hep kısılırdı - tüm silahların dumanından, evet. Ama esas olarak o tek kelimeyi tekrar tekrar bağırmaktan.

Neredeyse sokağın sonuna gelmişlerdi. Yazlık ev hemen önlerindeydi.

"Seni atına geri götürsem iyi olacak," dedi. "Seninle eve geleceğim."

"Bir süre yazlıkta oturabilir miyiz?" diye sordu ve adam ona baktığında gözyaşlarını tutamadığını gördü.

Bir e e ihtiya ı vardı. Birdenbire, ba  döndürücü bir şekilde, onun neden hiçbir koşulda Gwyneth olamayacağını hatırlayamadı.

Cevap vermeden ya da onun gözyaşlarını fark ettiğini göstermeden yolu açtı. Kapının üzerinde bir kilit vardı. Bir yerlerde bir anahtar bile vardı ya da eskiden vardı. Ama kapı hiçbir zaman kilitli tutulmamı tı. Bu, açık günlerde komşularına nasıl bir mesaj verirdi? Nicholas bir keresinde bunu sorduğunda babası cevap vermişti. Kayıkhane de hiçbir zaman kilitlenmemi ti. Ve  imdi hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Kapıyı açtı ve kızın kendisinden önce içeri girebilmesi için geride durdu.

-

T G ne  yazlık evin içini ısıtmı tı. Orada oldu Hayır
fark edilebilir toz üzerinde ve
 ıkıntılar ya da mobilya. Yerler temizdi. Hiç k f
kokusu yoktu. Ravenswood bahçıvanları burayı düzenli
olarak temizliyor olmalı, diye düşündü Gwyneth,
kızlığından, Nicholas'la bazen buraya geldiği zamanlardan
hatırladığı rahat sandalyelerden birine otururken. Devlin
kanepeye oturdu ve ona baktı. Gömleğinin düğmeleri
boynuna kadar ilikliydi ama kravat ya da boyunluk
takmamı tı. Gömleğinin kendisi de yeleğinin altında
oldukça dağınık bir şekilde duruyordu.
ve aceleyle giydiği ceketini. Saçları hâlâ dağınıktı.

Altı yıl  nceki Devlin'i, pavyonun altındaki ağaçların
arasında onu  pen Devlin'i hatırlamaya çalıştı. Ama o genç
yüzü bu asık suratlı adama aktarmak imkânsızdı. Ve neden
bunu istesin ki? Artık onun öpücüğüne karşılık veren kız
değildi. Ve adam şimdi çok daha çekiciydi. Tuhaf bir
kelime, çekici. G r n  le ya da kusursuzlukla pek ilgisi
yoktu.

bakım ya da kişilik. Ama buraya zihninde bir kelimeyi analiz etmek için gelmemiştir.

"Çok düşündüm," dedi ona. "Dürüstlük ve yalanlar hakkında."

Arkasına yaslandı, çizmeli ayak bileği dizine dayanacak şekilde bacak bacak üstüne attı ve bir kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. Gayri resmi, rahat bir pozdu ama hiç de rahat görünmüyordu. Kadına bakışları sabit ve çelik gibiydi.

"Dürüst olmamak ve yalan söylemek çok kolay," dedi. "Sadece kendimize bile olsa." Son birkaç gün içinde bunu düşündüğünde kulağa anlamlı, içten ve tutkulu gelmişti. Ama düşünce ile konuşma arasında hep bir şeyler oluyordu. Bir anda esnemeye başlardı. Ya da çıkıp giderdi ve o da hayatının geri kalanında kalbinin gerçeğini sessizlik içinde beslemek zorunda kalırdı.

"Kadınlar yalan söylemek üzere yetiştiriliyor," dedi. "Hemen hemen her ebeveyn, hemşire ve mürebbiye bunu duyunca şok olur ve bunun tam tersinin doğru olduğuna itiraz eder. Bakımları altındaki çocuklara her zaman doğruyu söylemeyi, asla yalan söylememeyi öğretirler. Ama kızlara ve kadınlara babalarına ve sonra da kocalarına sorgusuz sualsiz itaat etmeleri, hayatlarını ve enerjilerini onları desteklemeye ve hayatlarını rahat ettirmeye adanmaları ve asla ama asla onları utandıracak ya da utandıracak bir şey yapmamaları öğretilir. Bazı erkek çocuklar açıkça gerçeğin, sağduyuyla yapılması ve kendilerine ya da kadınlarına açık bir utanç getirmemesi koşuluyla, her zaman arzularına uyacak şekilde eğilip bükülebilecek bir şey olduğuna inanacak şekilde yetiştiriliyor." Oh, bu toz kadar kuruydu.

"Buraya annemi savunmak için mi geldiniz?" ona sordu. "Ve bana babamın gerçeği çarpıtmakta çok ileri gitmiş olabileceğini söylemek için mi?"

İç çekti. "Buraya kendimi savunmak için geldim Devlin ve bu konuda berbat bir iş çıkarıyorum. Kadınlara ilk hamleyi bir erkeğin yapması gerektiği ve bizim de kendimize ait hiçbir düşüncemiz, duygumuz ve hatta fikrimiz yokmuş gibi davranmamız gerektiği öğretiliyor. Yapabileceğimiz en iyi şey, istediğimizi elde etmek için kurnazlık yapmaktır. Kalbimizdeki gerçeği söylememize asla izin verilmiyor."

"Oysa geçen hafta seni öpmemi istemiştin," dedi. "Ve bugün bana evlenme teklif ettin."

"Evet." Yazlık ev düpedüz sıcaktı. "Altı yıl boyunca kendime seni unuttuğumu söyledim. Kendimi biraz çabayla başka birine aşık olabileceğime ya da en azından hayatımın geri kalanını ona adayabilecek kadar saygı duyabileceğime inandırdım. Öyle olmadığı kanıtlandı. Yine de başka biriyle evlenebilirim, çünkü başka bir alternatifi düşünmüyorum. Ama bu olmadan önce, gerçeği söylemeliyim. Her zaman sendin Devlin, Cartref'e İdris'le vakit geçirmek için geldiğin ve benim varlığımdan bile haberdar olmadığın günlerden beri."

"Biliyordum," dedi.

Kadın kaşlarını çattı ama adam devam etmedi. "O şenlik gününden çok önce sana çok aşıktım," dedi. "Ama bana ilgi duyduğuna inanmıyordum. Ve kurnazlık yapma fikri beni hiçbir zaman rahatlatmadı."

"Hiç gerek ," dedi. "İlgimi çekti."

"O gün," dedi. "Büyüleyiciydi. Bu yeterince güçlü bir kelime değil ama başka bir kelime düşünemiyorum. Büyülüydü."

"Bu tam olarak doğru kelime," dedi ona. "Bu Büyülü. Gerçek değil. Asılsız. Bir illüzyon."

" miydi?" diye sordu ona. "Devlin, eğer Eğer her şey olmamış olsaydı, ertesi gün babamla konuşmaya gelir miydin? O zaman bana resmi bir teklif yapar mıydın?"

Evlenir miydik? Hâlâ mutlu olur muyduk? Belki daha mutlu? Çünkü o zamanlar birbirimizi gerçekten tanımıyorduk, değil mi? Ruhumuzun derinliklerine kadar değil. Birlikte büyümek için o yıllara ve gelecek yıllara sahip olacaktık. Hayatlarımızdaki tüm farkı yaratan o tek olay mıydı?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Dünyayı yerle bir eden ve hayatım boyunca ne kadar masum bir aptal olduğumu anlamamı sağlayan tek şey buydu. Çünkü hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi. Büyük bir yanılsama içinde yaşıyordum. Büyük bir yalan. Kimsenin tam olarak kelimelere dökemediği bir amaç uğruna savaşıyor ve öldüren bir orduda, burada olduğundan çok daha fazla dürüstlük vardır, Gwyneth." Kanepenin arkasına sarkıttığı koluyla yazlık evin ötesindeki dünyayı gösteren geniş bir hareket yaptı.

"Stephanie düşündüğün gibi değil miydi?" diye sordu.

Adam sabırsızlıkla ona baktı. "O bir çocuktur."

"Ve bir insan," dedi. "Kız kardeşin. Sanırım sevgili kız kardeşin. Philippa senin düşündüğün gibi değil miydi? Ya da Owen ya da Nicholas? Ya da Ben?"

Gözleri kısıldı. "Ben, altı yıldan uzun bir süredir kendimi üzerinde sabitlediğim kayadır," dedi. "O yozlaşmanın bir parçası değildi. O bir fahişenin kabul edilmiş oğluydu. Orada yalan yoktu."

"Ve o senin babanın oğluydu," dedi. "Ben değil miydim Beni ne sandınız?"

Sert bir şekilde güldü. "Tam tersi oldu, Gwyneth," dedi. "Olduğumu sandığım kişi ben değildim. Ben bütün bu illüzyonun bir parçasıydım - Ravenswood Hall'un bir eşyası. Yörüngemizdeki herkese mutluluk getiren o harika, mükemmel, yardımsever, her zaman güler yüzlü aile."

"Her şey illüzyon değildi," dedi. "Örneğin o gün. Şenlik günü. Hayatın genellikle sıkıcı olduğu pek çok insana muazzam bir keyif, hatta mutluluk verdi. Babanız ve anneniz bunu mümkün kıldı, siz ve kardeşleriniz de bunun gerçekleşmesine yardımcı oldunuz. Her şey yalan değildi."

"Bana göre öyleydi," dedi.

"Gerçeği söyleyerek buna karşı koydun," diye hatırlattı ona. "Sonuçları ne olursa olsun. O sonuçlara katlandın. Ama yanlış yapan babandı. Sanırım o da kendi çapında acı çekti. Aralarında kendi annesi, babası ve erkek kardeşinin de bulunduğu pek çok kişiyle birlikte ona izin veren annen de öyle, çünkü toplum onlardan bunu bekliyordu. Siz doğruyu söylediniz. Bunun için hayatının geri kalanında kendini cezalandıracak mısın? Yalanların sonuçlarına katlanamazsınız. Onları ne söylediniz ne de göz yumdunuz. Tüm ailenizin ve kibar toplumun büyük bir kesiminin yükünü omuzlarınıza alamazsınız."

"İçimde bir ölü var, Gwyneth," dedi. "Yaşayan bir adam olarak işlev görebilirim. Burada görevimi yapabilirim ve yapacağım da. Evlenirim ve evliliğim kutsanırsa buradaki çocuk yuvasını doldururum. Ama hatırladığın adamı diriltemem. Seni sevemem. Sadece seni isteyebilirim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yavaş bir nefes aldı. Bir zamanlar onunkilere sıcak, açık bir hayranlıkla bakan o sert mavi gözleriyle doğrudan ona bakıyordu. Onu mu istiyordu?

"Bunu anlamalısın," dedi. "Sihir falan yok, Gwyneth. Romantik aşk yok. En azından benim için yok. Eğer benimle evlenmek istiyorsan şartlarımı anlamalısın."

Kıpırdamadan oturdu.

"Kontesim olarak oynayacağınız bir rol olacak," dedi. "Bu bir ittifak, bir ortaklık olacak. Size danışmadan üstlenmenizi bekleyeceğim hiçbir görev olmayacak. Her birini tartışacak ve her iki şekilde de bir anlaşmaya varacaktık. İlkbahar, yaz, sonbahar ve kış birlikte olacağız. Sadakatim konusunda asla endişelenmene gerek yok. Sahip olacaktın. Geçtiğimiz altı yıl boyunca bekâr kalmadım ama evlendikten sonra bekâr kalacağım - yani karımla yaşayacağım evlilik ilişkileri dışında. Bu ilişkiler düzenli ve sık olacak. Çoğul çocuk istiyorum. Duygu yok ama. Romantizm yok. Doğası gereği samimi olacak bir ilişkide kaçınılmaz olmasını umduğum saygı ve hatta şefkat dışında sevgi yok."

Dudaklarını yaladı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" dedi.

"Hayır," dedi ona. "Benimle evlenme teklifini kabul ediyorum. Ama katı koşullar altında. Hiçbir hayal kurmadan, Gwyneth. Eğer benimle evlenip beni yumuşatırsan sana yeniden aşık olacağımı umuyorsan, o zaman bir daha düşün. Kendi iyiliğin için. Dünyada yapmak isteyeceğim son şey seni incitmek olur. Seni bir zamanlar sevmiştim."

Ne kadar aptal bir adam, diye düşündü ona bakarken ve o kılıç kesiğinin gözünü nasıl bağışlayabildiğine bir kez daha hayret etti. Onun için aşkın sihirden ve tatlı, ışıltılı gözlü romantizmden ibaret olduğunu düşünüyordu. Aşk o kadar çok şeydi ki, hiç kimse, en büyük şairler bile onu tanımlayamamış ve tüm zamanlar için geçerli tek bir anlam oluşturmamıştı. Aşk ... O bir şair değildi ve bunu denemeye bile kalkışmayacaktı. Kendi kafasında bile.

Eve gelmişti. Görevini yapmak için, demişti. Ailesini ve bu evi bir arada tutmak için. Uzanmak ve yapmak için

çevresindeki toplum için daha iyi bir hayat. Toplantı için buradaki balo salonunu teklif etmek zorunda değildi. Ve kesinlikle Bay ve Bayan Berry'nin duygularını - ve mali durumlarını - düşünmek zorunda da değildi. Babası hiçbir zaman böyle bir duyarlılık göstermemiştir. Yarımada'da geçirdiği yıllar boyunca bekâr kalmadığını söylemişti. Öyle olsaydı şaşırırdı. Ama ona söylemişti, böylece aralarında bir gerçek olacaktı. Buraya daha önce geldiğinde iki erkek kardeşiyle birlikteydi, rahatlamıştı, otlaktaki çitlere yaslanmış, onların arkadaşlığının tadını çıkarıyordu. Çocuk istiyordu. Çocuklar, sadece varis ve belki de onun sosyal konumundaki çoğu erkeğin evlendiğinde umduğu yedek değil. Dünyada en son isteyeceği şey onu incitmektir.

Tüm bu şeyler aşktan başka neydi?

Sert ve karanlık doluydu. Bu inkâr edilemezdi. Ama sadece soğuk ve sert bir karanlık değildi. İçinde sevgi de vardı. Sadece bunun farkında değildi ve kadın bunu ona açıklamayacaktı. En azından onun bunu fark etmediğini varsayıyordu. Belki de Stephanie'yi sevdiğini kendine itiraf etmişti. Ve Philippa'yı. Ve belki -belki de- annesini de. Gwyneth onu kendine aşık etmek için herhangi bir kurnazlığa başvurmuyacaktı. Onun içinde var olan, karanlıkla karışık aşkla ilgili hiçbir şey yapmayacaktı. Sadece onun bunu kendi başına keşfetmesine izin verecekti. Özünde gerçekte kim olduğunu keşfetmesine. Ya da keşfetmeyecekti.

Bu arada, sadece onu sevecek ve hayatını dolu dolu yaşayacaktı.

"Bence," dedi, "teklifini geri çekmen iyi olur, Gwyneth.

Sen benim daha fazlasını hak ediyorsun." "Sende benim

istediğim her şey var," dedi. Sen

Devlin'dir, diye neredeyse ekleyecekti ama .

"Peki o zaman," dedi. "Sen Cartref'e dönerken ben de seninle geleceğim ve babanla konuşacağım. Tabii evdeyse. Sanırım bugün koro çalışması var?"

"Evet," dedi. Ve Tanrım, bu gerçektir. Gerçekleşiyordu. Hayatının en büyük hatasını mı yapıyordu? Hayır, diye düşündü. Hayır, yapmıyordu. Çünkü iki tarafta da yanılısama yoktu.

Gülümsedi.

O

gülümseme

di.

Ayağa kalkmalı ve serin sonbahar güneşine doğru yolu göstermeliydi. Dört gözle beklenecek çok şey vardı. Kalp ağrısı da dahil. Ama sonsuza dek burada kalmak istiyordu. Sadece bu şekilde. Taşınmak ve her şeyi mahvetme riskini almak istemiyordu.

"Seni istiyorum, Gwyneth," dedi.

CHAPTER TWENTY-ONE

H Gözleri doğrudan onun kalbine bakıyor gibiydi ve içindeki her şey acıyordu

Nefes almaya devam düşünecek kadar yoğun bir özlemle.

"Şimdi mi?" Sorusu sessizlikte asılı kaldı.

"Evleneceğiz," dedi. "Noel'e kadar. Senin erdemini alıp seni terk etmeyeceğim."

Oh. Noel'e kadar mı?

"Eğer şimdi sevişirsek geri dönüşü olmayacak," dedi. "İkimiz için de olmaz."

"Asla geri dönüş yolu istemeyeceğim" dedi.

Birkaç dakika daha ona bakmaya devam etti, gözleri hâlâ sertti ve kadının içeri girmesine izin vermiyordu. Sonra aniden ayağa kalktı ve bunu yaparken yukarı doğru baktı. Pencereelerde uzun perdeler vardı, sıcak bir günde güneş ışığının çoğunu kesmek için çekilebilen üç tane. Üçünü de rayları üzerinde birleşene kadar çekti ve sadece uzun sokağın aşağısına bakan kapı açıkta kaldı. Perdeler çok az karanlık getiriyordu, sadece birinin yazlık evin görüş alanında dolaşması gibi çok düşük bir ihtimalde daha derin bir inziva ve mahremiyet hissi veriyordu.

Döndü ve onun elini tutmak için elini uzattı. Kendi elini içine koydu ve adam onu ayağa kaldırdı. Ama doğrudan

Kolları. Adamın eli kızın elini sıkıca kavrıyordu. Adamın vücudundaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Göğsü, omuzları hatırladığından daha geniş, daha sıkı kaslıydı - geçen hafta bile bunun şimdi olduğu kadar tam olarak farkında değildi. Yüzü, acı çekmiş ve hayatta kalmış ama yine de kendinden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye tam olarak güvenmeyen bir adamın yüzüydü. Aşktan korkan ama yine de sevmekten vazgeçemeyen bir adamdı, gerçi o bu kelimeyi kullanmıyordu. O buna görev diyordu. Onu isteyen ama sevmeyen ve asla sevmeyecek olan bir adamdı. Sadece seviyormuş gibi davranırdı. Pek çok erkek - pek çok insan - tam tersini yapıyor, eylemlerinin inkâr ettiği bir aşkı itiraf ediyordu.

Ona, kendisinininkine eşdeğer bir yoğunlukla baktı.

"Çok güzelsin Gwyneth," dedi. "Yaş sana yakışıyor. Bir kızıdan ziyade bir kadın olmak sana yakışıyor."

Yaş sana yakışıyor. Başka bir adam böyle bir şey söyler miydi? Bazen dürüstlüğü hayret vericiydi. Elli yaşındayken de söyler miydi? Altmış? Seksen?

Onunkini tutmayan elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını -sert, güçlü, nasırlı parmaklarını- çenesinin yanından çenesine doğru gezdirdi. Başparmağının ucunu hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi ve göğüslerini sıkılaştırmak, rahmini zonklatmak ve kalçalarının arasını sızlatmak için vücudunu bıçaklayan çiğ bir ihtiyaç gönderdi.

Sonra onun elini bıraktı ve iki eliyle yüzünü kavradı. Başını eğdi ve tekrar gözlerine bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu. Sonra dudaklarını onunkilerin üzerinde araladı ve onlar ayrılana kadar dilinin ucuyla dudaklarıyla alay etti. Öpücük geçen haftaki neredeyse şiddetli saldırının aksine oldukça hafifti. Hafif ve dayanılmaz bir şekilde ... Ne? O kelimeyi bulamamıştı. Hafifti ve neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. O

daha yakın olmak için can atıyordu. Özlem duyuyordu. Ah, bu düşünceyi tamamlayacak hiçbir kelime yoktu.

Başını tekrar kaldırdı ve kanepeye baktı. "Bir evlilik yatağının tüm rahatlığına ve konforuna sahip olduğumuzda bunu senin için çok iyi hale getireceğim," dedi. "Tanrı'nın izniyle çocuk sahibi olacağımıza ve bunun için birbirimize yakın olmamız gerektiğine göre ve hayatımızın geri kalanında sadece birbirimize yakın olacağımıza göre, bunu keyifli hale getirebiliriz. Bunu sizin için yapacağım. En azından bunu yapabilirim."

"Belki," dedi, "bunu senin için de eğlenceli hale getiririm."

Ve kısa bir an için gözlerinde bir şey parladı. Kahkaha mı? Arzu mu? İkisi de mi? Sonra kayboldu. "Ama bu sefer elimizde olan tek şey," dedi, "kanepesi."

"Öyle değil," dedi ve gülümsedi, "sanki birbirimizden uzak durmaya çalışacakmışız gibi."

"Doğru," dedi.

Gözleri aniden çok karanlık göründü ve ona doğru hareket edip kollarını boynuna dolayabilirdi, ama bunun yerine ellerini binici elbisesinin önündeki uzun bir düğme dizisinin en üstündeki düğmeye kaldırdı ve onu açtı, sonra da bir sonrakini. Ama adam onun ellerini itti ve geri kalanını kendisi yaptı, yavaşça ve kasıtlı olarak, parmakları alttaki ete sürtünerek, giysinin ağır kadife kumaşını omuzlarından ve kollarından itene kadar ve ayaklarının etrafındaki kıvrımlara düşene kadar.

Gözleri kadının vücudunda gezindi ve onu omuzlarından tutup sandalyeye oturtuktan sonra bir dizinin üzerine çökerek önce binici çizmelerini, sonra da çoraplarını çıkardı. Elleri, parmakları genişçe açılmış, baldırlarının ve uyluklarının dış taraflarında ve vardiyasının altında ve kollarını kaldırana kadar yukarı doğru sertçe hareket etti ve çıkardı.

kalan tek giysisini çıkarıp bir kenara attı. Çorap giymiyordu. Neredeyse hiç giymezdi. Ona göre bunlar cehennemden gelen bir uydurmaydı.

Ayağa kalktı ve onu tekrar ayağa kaldırarak saçındaki tokaları çıkardı ve saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru darmadağınık bir şekilde yuvarlanırken onları yere savurdu.

"Eskiden saçların açık ve arkandan akarak ata binerdin," dedi. "Hayvanlar aleminde vahşi zarafet ve güzellik konusunda seninle boy ölçüşebilecek hiçbir şey olmadığını düşünürdüm."

O günlerde onu fark etmiş olması ve ona onaylamayarak değil de hayranlıkla ve belki de kızın ona duyduğu özlemin bir kısmıyla bakmış olması hâlâ şok ediciydi.

Onu kollarının arasına aldı ve öncekinden daha yoğun bir şekilde öptü. Ve ona duyduğu özlem, çıplak bedeni onun tamamen giyinik bedenine karşı, öncekinden daha da dayanılmazdı.

"İnanılmayacak kadar güzel." Sesi alçaktı. "Ve çok, çok çekici."

"Devlin."

Daha sonra botlarını ve çoraplarını çıkarmak için kanepeye oturdu ve ceketini ve yeleğini silkmek ve gömleğini başının üzerinden çıkarmak için ayağa kalktı. Pantolonunun düğmelerini çözdü ve donuyla birlikte indirip içinden çıkı. Ve tekrar ona uzandı.

İlk izlenimi bir savaşçıya baktığı yönündeydi. Savaşta sertleşmiş bir asker, vücudu kesinlikle savaştığı tüm çatışmaların bir haritasıydı; uyluklarının, göğsünün ve kollarının sıkıca bilenmiş kaslarından sayısız yara izine ve hatta sol omzunun altında, gerçekten kalbinden çok uzak olmayan bir kurşun yarası olması gereken şeye kadar.

İkinci izlenimi ise adamın gerçekten de son derece çekici olduğuydu. O Devlin'di. Uzun zaman önce o sabah onu terk ederken kalbini de yanında taşımıştı. O savaşlar hakkında hiçbir şey bilmese ve kendi kalbinin yanı sıra içinde taşıdığı ekstra yük hakkında hiçbir şey bilmese bile, onu o savaş alanlarına götürmüştü.

"Devlin," dedi tekrar, sesi sadece bir mırıltıdan ibaretti.

"Gel." Onu kanepeye yatırıp kenarına oturdu, ellerini ve sonra da ağzını üzerinde gezdirirken ne yaptıklarını çok iyi biliyordu, büyüü, ihtiyacı ve özlemin o dayanılmaz sızısını uyandırıyor, kendi yetersizliğinin ve deneyimsizliğinin farkına varmasını sağlıyordu. Ona söz verdiği zevki tattırıyordu. Onunla sevişmiyordu.

Ama .

Bu sadece bir terimdi, aşk yapmak. Aşık olmak. Sadece kelimeler. Bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, sonra da sert kasları ve hafif siyah tüyleri olan çıplak göğsünde dolaştırdı.

Bu oluyordu. Onun ne dediği ya da kendisinin ne dediği umurunda değildi. Bu sadece oldu ve ah, Devlin. Ah, aşkım. Ve onun deneyimli, kendisinin deneyimsiz olması önemli değildi. Buraya eğlenmek için gelmişlerdi. Ve sevmek için. Tutkunun içinde ve dışında kabarmasına izin verdi. İki koluyla adama uzandı, onu kendine çekti, ağzı açık öptü, Galce konuştuğunun farkında olmadan ağzına kelimeler mırıldandı. "Rwy'n dy garu di"-Seni seviyorum.

Tamamen onun üzerine uzanmak için hareket etti ve onun üstüne çıktı. Adam gelirken kadının bacaklarını ayırdı ve kadın bacaklarını bacaklarına doladı. Adamın ağırlığı kadının nefesini kesiyordu ama

önemli. Elleri kadının altına girip onu sabit tuttu ve sert, hızlı bir hamleyle içine girdi ve derinlere inene kadar durmadı. Acı ve şok bir an için nefesini kesti ama bu sadece bir an sürdü, sonra yerini zafer aldı. Birlikteydiler. Sonunda. Ah, uzun, çok uzun zaman sonra. O Devlin'di. Yüce Tanrım, o Devlin'di.

Kalçalarını hafifçe onunkilere doğru sallayarak içinde tuttu ve tekrar gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Perdeli yazlık evin loşluğunda onunkiler hâlâ çok karanlık görünüyordu. Ve hâlâ sert ve esrarengizdi. Ah, kendi içinde öyle sıkı kilitlenmişti ki.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni incittiğim için sert bir adamın sözleri.

Başını iki yana salladı. "Hepsini istiyorum," dedi ona.

Sonra hareket etti, ondan çekildi, tekrar içeri doğru itti ve verdiği zevkin bir ritmi olana kadar hareketleri tekrar tekrar tekrarladı, zahmetli nefeslerinin sesleri ve birleşmelerinin ıslaklığı eşlik etti. Gwyneth onun ağırlığı altında kanepede rahatça hareket edemiyordu ama kalçalarını oynatıyor ve iç kaslarının sıkılıp gevşemesiyle onun ritmine uyuyordu. Ve kesinlikle bu hayatta daha güzel, daha samimi, daha çiğ, daha neredeyse acı verici hiçbir şey yoktu. Ve bunu karşılaştıracak hiçbir şey yoktu. Uzun, harika bir süre sonra ritmi hızlandı ve derinleşti ve kavrayışının hemen ötesindeki bir şeye duyduğu özlem, onu deliliğe sürüklemekle tehdit edene kadar büyüdü. Ta ki adam aniden hareket etmeyi bırakıp içinde sertçe durana ve kadın uzanıp uzanıp ...

Ve haykırdı.

Ve paramparça oldu. Beklediği gibi milyonlarca parçaya değil, o isimsiz şeye dönüştü.

özlem duymuştu. Tatlı, sessiz ve çok ... bir şey. Ama kelime gelmiyordu ve gerçekten, bunun bir önemi var mıydı? Bazı şeyler basitçe öyleydi. Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ve derinlerde bir yerde onun salıverilişinin sıcak fışkırışını hissetti.

-

Ihiç de keyifliymiş gibi hissetmemişti. Ne zamandan beri gözyaşlarına bu kadar yakın hissetmemişti? O bir zaman hatırlayamıyordu. Ama evet, hatırlayabiliyordu. Stephanie, Owen ve Philippa ile vedalaştığı zamanı. Ve sonra Gwyneth'e. Altı yıl önce Temmuz ayının son Pazar günü. Hâlâ insan ve bakir olduğu zaman.

O zamandan beri seksi zevk, rahatlama ve ... konforla ilişkilendirmişti. Hayır, lanet olsun, gözyaşları, göğsünde bir acı ve kaçmak için güçlü bir dürtü ile değil. Kaçacak yer kalmayana kadar herkesten ve her şeyden. Ancak . . . Ah, en çok kaçmak istediği kişiden kaçamaması dışında. Kendisinden kaçamıyordu.

Ya da Gwyneth'ten.

Eğer şimdi sevişirsek geri dönüşü olmayacak. İkimiz için de olmaz, demişti ona daha önce. Sevişmişlerdi. Ya da en azından cinsel ilişkiye girmişlerdi. Geri dönüşü yoktu. Onun için yoktu. Onun için de.

Birbirlerine sırtlarını dönerek sessizce giyindiler. Adam onun saçlarını nispeten düzgün bir şekilde toplamak için yerden yeterince toka almasını bekledi. Perdeleri geri çekti. Ve sonra sokak boyunca yan yana yürümeye başladılar. Yazlık evin sıcaklığından sonra hava serin ve hoştu.

"Ne dedin?" diye sordu ona, ama bilmek istediğinden emin değildi.

"Söylesene?"

"Galce gibi geldi," dedi. "Oh," dedi kadın. "Önemli bir şey değildi."

Yan gözle ona baktı. Gwyneth. Onu artık tanıyordu. Onu hissetmeyi, ten tene temas etmeyi, sıcaklığını, tadını ve kokusunu biliyordu. Ve hayatlarının geri kalanı boyunca onun olacaktı. Bir eşe ihtiyacı olduğu ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağı için, eşinin kesinlikle Gwyneth Rhys olmayacağına neden karar verdiğini hâlâ hatırlayamıyordu. Belki de hayatlarının geri kalanında onun olacağı ve bunun onun için bir pazarlık olmayacağı için.

"Rwy'n dy garu di," dedi ona.

Bekledi.

"Seni seviyorum," dedi. "Tercümesi bu."

Tepelerinde birkaç bulut vardı. Güneş ışığını kaybedecekler miydi?

"Mesele şu ki Devlin," dedi, "bunu yüksek sesle söyleyeceğimi bilmesem de o zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Ve sen söyleyemiyorsun diye bunu hissetmekten ya da yaşamaktan vazgeçmiş gibi yapmayacağım. Bunu çok sık söylememeye çalışacağım, çünkü bu seni rahatsız edecektir, tıpkı bana sürekli beni sevemeyeceğini söylemenin beni rahatsız edeceği gibi. Ortaklık sözü vermiştiniz. O halde ortak olalım, ikimizin de iyiliği için birlikte çalışalım, ama kendi düşünce, duygu ve eğilimlerimize sahip ayrı kişiler olalım."

"Bu," dedi, "kulağa yeterince adil geliyor."

. . ama ayrı kişilerdir.

"Ama birbirlerine sadıklar," dedi.

"Evet," dedi kadın. "Elbette."

"Elbette," dedi usulca. "Ama ben seni aldatırsam ne yaparsın Gwyneth? Bu konuda ihtiyatlı davranmam koşuluyla görmezden gelir miydin?"

"Hayır," dedi. "Yaygara koparırdım. Çok gürültülü ve çok aleni bir yaygara. Çatılardan bağırırdım."

"Ve beni terk mi edeceksin?" Yürümeyi bırakmışlar ve birbirlerine dönmüşlerdi. Başını geriye atmıştı ve gözleri parlıyordu. "Çocuklarımızla birlikte mi?"

"Tekrar düşün," dedi. "Ravenswood benim evim olacak. Çocuklarımın evi olacak. Gidecek olan sizsiniz Lord Stratton. Tüm giysilerinizi ve kişisel eşyalarınızı çimenlerin üzerine fırlatırdım. Umarım büyük bir sağanak yağmur yağıyordur."

Ne zamandan beri kahkahaya bu kadar yakın hissettiğini bilmiyordu. Gözlerinde cevap veren bir kahkaha parıltısı vardı.

Ama komik değildi. Çok az kadın Gwyneth'in söylediği gibi tepki verirdi. Annesi vermemiştir. Ve annesine göre, kadınlar tahammül etmek, kişisel saygınlıklarını ve erkeklerine sorgusuz sadakatlerini her şeyin üstünde tutmak üzere yetiştirilmişlerdi.

"Rahat bir eş olamayacağım, Devlin," dedi kadın.

"Ne yazık ki," dedi adam, "uyarın için çok geç oldu."

"Neredeyse gülümsediğinde hoşuma gidiyor," dedi ve ahırlara doğru yürümeye başladı.

Adam onun yanına düştü. "Ben senin istediğin adam olamam, Gwyneth," dedi. "Bir kızıdan daha fazlası değilken aşık olduğun kişi. Ama seni asla onursuzlaştırmayacağım."

Bir iki dakika sonra ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Kendimle çok gurur duyuyorum," dedi. "Daha önce hiç evlilik teklifinde bulunmamıştım. Bu nedenle de daha önce hiç kabul edilmedim."

"Bunun bir teklif değil, nişanın yeniden başlatılması önerisi olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Bu anlayışla kabul ettim. Sör Ifor ile konuştuktan sonra size resmi bir teklifte bulunacağım."

ve bana cevabını vereceksin. Bir erkeğin biraz gururlu olmasına izin verilmeli."

"Pekala," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Ama olağanüstü bir şey bekleyeceğim." Başını çevirip doğrudan Gwyneth'in gözlerinin içine baktı ve Gwyneth eski Gwyneth'e o kadar çok benziyordu ki neredeyse topuklarının üzerinde geriye doğru savrulacaktı. Sanki altı yılın tüm örümcek ağları iz bırakmadan uçup gitmişti. Yine de kendini neyin içine soktuğunun farkındaydı. Bu onun için önemli değildi.

Ahır avlusuna varmadan önce evin önünden biri onlara seslendi. Bu Stephanie'ydi, elini kolunu sallayarak doğu kanadının yanından onlara doğru koşuyordu, adımlarında bir sıçrama vardı, yüzü ıslık ıslık. Devlin'in tahminine göre koro çalışmasından eve dönüyordu. Bayan Field onu her zaman koro günlerinde okuldan alırdı, çünkü müzik onun eğitiminin önemli bir parçası sayılırdı.

"Sör Ifor bana öğle yemeğinden sonra annemi ziyaret etmek için buraya geldiğini söyledi, Gwyneth," diye bağırdı. "Hâlâ burada olacağınızı umuyordum. Yarın akşamki mayıs direği dansı provasına gelmen gerekiyor."

Bu hâlâ oluyordu, değil mi? Devlin hâlâ her iki haftada bir Sidney Johnson'ın büyük ahırında yapılıp yapılmadığını merak etti. Steph düzenli katılımcılardan biri miydi?

"Dansçıları izlemeyi her zaman sevmişimdir Stephanie," dedi Gwyneth. "Ama hiçbir zaman grubun düzenli bir parçası olmak için yanıp tutuşan bir arzu hissetmedim."

"Ama yarın mayıs direği dansı olmayacak," diye açıkladı Stephanie. "Bay Johnson geçtiğimiz bahar Londra'ya gitti ve orada birkaç ay geçirdi. Edwina Rutledge da oradaydı, üst üste ikinci sezonu için. Görünüşe göre bir vikontun ikinci oğluyla anlaşmaya varmış. Adamın çok iyi olduğunu söylüyor."

Yakışıklı, gerçi onu kendim görmedim. İkisi de vals yapmayı biliyor - Bay Johnson ve Edwina, yani. Ve yarın akşam öğrenmek isteyen herkese adımları öğretecekler. Cuma günkü toplantıda çalacak olan orkestra üyeleri de orada olacak. Toplantıda valsler olacak."

"Vals mi?" Gwyneth söyledi. "İki yaz önce birkaç haftalığına Londra'ya gittiğimde çalındığını görmüştüm. O zamanlar çok yeniydi ve birçok kişi bunu oldukça skandal olarak değerlendirdi."

"Neden?" Devlin kaşlarını çatarak sordu. Valsin adını duymuştu ama yapıldığını hiç görmemişti. Dans dans değil miydi?

Stephanie ona "Sıra ya da set halinde dans edilmez," dedi. "İki partner sadece birbirleriyle dans eder."

"Hayatımda gördüğüm en romantik dans olduğunu düşündüm," dedi Gwyneth. "Ne yazık ki Londra'daki tonnish çevrelerinde, Almack's Club'ın bir patroniçesi tarafından onaylanmadan bu dansın halka açık bir yerde sergilenemeyeceğine dair aptalca bir kural var."

"Yarın gitmelisin Gwyneth," dedi Stephanie hevesli bir yüzle kardeşine dönmeden önce. "Ve sen de gitmelisin, Devlin. Lütfen, lütfen? Gitmek isteyen tek kişi ben olursam annem kesinlikle hayır diyecektir. Owen ona sorarsam suratını asar, Pippa hiçbir yere gitmez ve Ben de Joy'u götüremeyeceği hiçbir yere gitmez. Yani sen olmak zorundasın. Lütfen, Dev? Toplantıda vals yapabileceksin ve bir nevi ev sahibi olarak bunu yapman muhtemelen önemli. Annem gidebileceğimi söylemiş olsa da kimse benimle dans etmeyecek elbette, ama diğer insanların vals yaptığını görmek bile harika olacak."

Pippa neden hiçbir yere gitmedi? Neden kimse Stephanie ile dans etmedi?

İki partner sadece birbirleriyle dans eder.

Gördüğüm en romantik dans olduğunu düşünmüştüm.

Kız kardeşi endişeli gözlerle ona bakıyordu. Ve ah, ona nasıl hayır diyebilirdi? Yüzündeki o hevesli ifadenin hayal kırıklığıyla silinmesini nasıl izleyebilirdi? Gerçekten de az önce Gwyneth'e aşk konusunda yeteneksiz olduğunu mu söylüyordu?

"Seni götüreceğim, Steph," dedi. "Seninle birlikte adımları öğreneceğim. Ama sadece toplantıda seninle vals yapabilmek için. Tabii sadece bir kardeş kabul edilebilir bir partner olacaksa."

"Oh, Dev," diye bağırdı ve gözleri zevkle parladı - yoksa gözyaşlarıyla mıydı? "Sen de gidecek misin, Gwyneth? Son çare olarak, buradaki kimseyi beni almaya ikna edemezsem seninle gelmeme izin verilmesini umuyordum."

"Londra'dayken adımları öğrenmiştim," diye itiraf etti Gwyneth. "Gerçi bir baloda dans etmeme izin verilmemişti ve zaten bu iki yıl önceydi. O yüzden evet, belki yarın akşam Sidney Johnson'a giderim, böylece kendime hatırlatabilirim. Belki de toplantıda bir eş bile bulabilirim."

"Oh, tabii ki yapacaksınız ," dedi Stephanie , gülümseyerek.

"Başka kimse sormazsa Devlin seninle vals yapacak, gerçi herkesin yapacağından eminim. Yapacaksın, değil mi Dev? Kesinlikle birden fazla vals olacak."

Gwyneth, "Eğer isterse Devlin'le vals yaparım," dedi ve kahkahayı bastı; saf bir yaramazlık sesiydi bu.

Stephanie birinden diğerine baktı, yüzünde aniden tutuklanmış bir ifade vardı. "Nerelerdeydiniz?" diye sordu.

"Kavaklıkta gezinmek," dedi ona. "Ve bir süre yazlık evde oturmak."

"Oh," dedi, tekrar aralarına bakarak. "Pekala. İçeri girip annemi bulmalıyım. Yarın akşam görüşürüz o zaman, Gwyneth." Ve aceleyle evin önüne geri döndü.

Devlin kaşlarını çatarak onun ardından baktı. "Eski Pippa yeni bir dans öğrenmek için ilk sıraya girerdi," dedi. "Yaklaşan bir toplantının heyecanlı bekleyişı içinde oldukça zıplardı. Bundan bahsettiğini duymadım ve Steph yarın akşam Johnson'a gitmesini istemeye bile değmez gibi görünüyor. Gerçekten çok kötü yaralanmış."

"Evet," dedi Gwyneth.

"Ve Stephanie kimsenin onunla dans etmeyeceğine inanıyor," dedi. "Elbette daha on beş yaşında. Ama onun yaşındaki gençlerin toplantılara katılmasına izin verildiğini ve katıldıklarını hatırlıyor gibiyim. Kilosu yüzünden mi, Gwyneth?"

"Sanırım bunun bir parçası olabilir,"

dedi. "Ama çok az yiyor," dedi ona.

"Galler'de bir teyzem var," dedi, "ısrarla sadece yemeğe bakması gerektiğini ve belinin iki santim genişlediğini söylüyor. Bazı insanlar için kilonun yedikleri miktarla pek ilgisi yok gibi görünüyor. Ancak kadınlar, şişman olduklarına inandıklarında genellikle kendilerini itici hissederler. Ya da kendilerini itici hissetmeleri sağlanır. Belki erkekler de öyle, ama sanırım o kadar değil."

"Ona tapıyorum, Gwyneth," dedi iç çekerek ve duyguları üzerindeki sıkı kontrolünün gevşemesine gerçekten izin verdiğini fark etti. Ama Allah kahretsin ki Pippa ve Steph onun kız kardeşleriydi.

"Biliyorum," dedi.

"Yardımaınıza ihtiyacım olacak," dedi, sonra da hiç kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını fark etti. Ama kız onun kontesi olacaktı ve ... Ah, lanet olsun.

"Biliyorum," dedi tekrar.

Ahır ıssızdı, Ben ve Owen çoktan başka yerlerdeki işlerine gitmişlerdi. Gwyneth ve Devlin ahıra girdiler ve Gwyneth'in kendi başına yapabileceğine dair ısrarına rağmen Devlin onun atını eyerlerken bir seyis de onunkini eyerledi. Gwyneth şapkasını taktı, Devlin de atı eyerlemesine yardım etti ve kırbacını uzattı.

Cartref'e doğru beklenmedik bir sessizlik içinde yol aldılar. Yine de Devlin yorgunluğa yakın hissettiğini fark etti. Bu, Ravenswood'a döndüğünden beri birkaç kez hissettiği bir şeydi. Gerçekten de şaşırtıcıydı. Yarımada'daki hayatı çok daha yoğun, daha az rahat, daha yorucu ve daha tehlikeliydi. Daha çok endişe doluydu. Gerçi bu tek kelime onu duraksatmıştı. Kaygının pek çok türü vardı. Oradayken neredeyse sadece fiziksel bir şeydi. Burada ise oldukça farklı bir şeydi. Duyguları burada onu her yönden hırpalıyordu ve bir yandan buna neden olan sorunlarla uğraşırken bir yandan da bunları kendi dışında tutma çabası yorucuydu.

"Yarın babanla konuşsam daha mı iyi olur? Şimdi yerine?" diye sordu. "Sadece bugün onunla bir randevu alsaydım?"

"Evet," dedi. "Bana söz verdiğiniz bu olağanüstü evlilik teklifi için en iyi şekilde görünmek için zamanım olsun istiyorum. Ve sanırım senin de en iyi şekilde görünmeni istiyorum. Babamın da sana yapacağı etkileyici konuşmayı hazırlamak için zamanı olacak. Annemin bu duruma ayak uydurmak için zamanı olacak. İdris'in saklanmak için zamanı olacak."

Ona gülüyor muydu? Ona doğru baktı. Kadın gülüyordu. Belki de alaycı bir şekilde gülmüyor, coşkuyla köpürüyordu. Mutlu hissediyordu, Tanrı yardımcısı olsun. Ve Tanrı yardımcısı olsun. Gwyneth gibi görünüyordu.

Hatırlıyordu, ama şimdi o bakışın nedeni kendisiydi ve sadece uzaktan gözlemlemiyordu.

"Olağanüstü kelimesinin sizin sözünüz olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ama çok özel bir evlilik teklifinde ısrar edeceğim," dedi ona.

Şaşkın bir an için kızın onunla hep alay edip etmeyeceğini merak etti. Kendisini fazla ciddiye almasına izin vermeyi reddedip reddetmeyeceğini.

"Sör Ifor ve Leydi Rhys yarın geldiğimde beni kapıdan süpürgeyle kovmayacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Devlin," dedi. "Sen Stratton Kontu'sun. Ayrıca, hayatları boyunca beni ellerinde istemiyorlar. Yine de beni almazsanız olacakların tam olarak bu olduğunu biliyorlar."

"Ah," dedi. Ve kendini yine kahkahaya yakın hissetti. O kadar yorgundu ki eyerin üzerinde nasıl dik duracağını bilemiyordu.

CHAPTER TWENTY-TWO

I düşünüyorum," dedi Sir Ifor Rhys ertesi sabah keten peçetesini kucağına serip yemeğe hazırlanırken.

"Stratton bu sabah buraya geliyor çünkü Noel konserimizde koroyla birlikte solo şarkı söylemesine izin vermem için bana yalvarmak istiyor. O gelmeden önce ona nasıl bir cevap vereceğimi düşünmem gerekecek. İnsan çok ama çok nazik bir şekilde nasıl hayır diyebilir?"

"Da-ad!" Gwyneth itiraz etti ama o da gülmekten kendini alamadı.

"On altı numara," diye mırıldandı İdris.

"O da neydi, İdris?" Leydi Rhys sordu.

"On altı numara," dedi daha yüksek sesle. "Babam dün gece on beş tahmin yaptı. Ben saydım. Hâlâ aklına gelmeyen bir tek bariz olanı var."

"?" dedi annesi.

İdris, "Babama, artık kontluğa falan sahip olduğuna göre benimle tekrar arkadaş olmasının uygun olup olmadığını sormaya geliyor," dedi.

"Ama nazıkçe nasıl hayır diyebilirim?" diye sordu babası. "Kimse bana bunu söyleyemez."

"Bazen," dedi Leydi Rhys, "bir tımarhanede yaşadığımı düşünüyorum. Gwyneth, Cariad, sadece takılıyorlar. Ama

Biri ne kadar kötüyse diğeri de o kadar kötü, baban ve kardeşin."

"Pek sayılmaz anne," dedi Gwyneth, tabağındaki haşlanmış yumurta ve tereyağılı tost dilimine bakıp bu mütevazı kahvaltıyı bile yiyip yiyemeyeceğini merak ederek. "İdris'e inanmak gerekirse babam on altı öneride bulundu, İdris ise sadece bir öneride bulundu. İşte benden bir öneri daha. Belki de Devlin babama evlenme teklif etmeye geliyordur, gerçi neredeyse orta yaşlı olduğum için buna ihtiyacı yok."

"On sekiz numara," dedi İdris. "Ve değerli bir katkı, Gwyn. Gerçi erkekler gerekliliğe bakmaksızın bunu yaparlar. Eluned yirmi altı yaşında olmasına rağmen birkaç hafta önce ben de öyle yaptım. Şansıma Bay Howell beni bir güzel haşladıktan sonra evet dedi."

"Nazıkçe nasıl hayır diyebilirim?" Sör Ifor tekrar sordu.

"Yeter artık, Ifor," dedi karısı. "Gwyneth'in bu sabah yemek yemediğini görmüyor musun?"

Gwyneth bunun gerçekten de çok saçma olduğunu düşündü. Dün Devlin'e evlenme teklif etmişti. Onunla gerçekten yatmış, sonra da gecenin yarısını uyanık geçirerek her anı yeniden yaşamıştı. Bugün sadece bir formaliteydi. Ama asıl mesele de buydu, değil mi? Dün sadece ikisi vardı, bugün aileleri de işin içinde olacaktı ve yarın Yarın, düğünlerine ve birlikte yaşayacakları evlilik hayatına doğru amansızca ilerleyeceklerdi. Bu düşüncenin garip bir şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı. Çünkü hiçbir şüphesi, pişmanlığı, ikinci ya da üçüncü düşüncesi yoktu. Hayalleri de yoktu.

"Değilim anne," dedi ve tostundan bir ısırık aldı. "Sadece sohbetten o kadar etkilendim ki yemek yemeyi unuttum."

İdris onun elinin arkasını sıvazladı.

"Yirmi dört yıldır burada benimle yaşamıyorsun, Gwyn," dedi babası, "alay etmeyi sevdiğimi keşfetmeden. Saat onda buraya geldiğinde genç adam için hazır olacağım ve ona nazik davranacağım. Büyükbabandan anneni istemeye gittiğimden bu yana otuz yıldan fazla zaman geçti ama bacaklarımın nasıl titrediğini, kalbimin göğsümde nasıl çarptığını ve kendi adımları unutmaktan nasıl korktuğumu unutmadım."

Gwyneth tostunu yumurtanın sarısına batırdı ve bir ısırık daha aldı.

"Ama umarım ne yaptığını biliyorsundur, Gwyn," dedi babası, tüm şaka ve alay işaretleri kaybolmuştu. "Yıllar önce aşık olduğun kişinin Nicholas değil de Devlin olduğu ortaya çıktığında hepimizi şaşırttığını biliyorum. Sonra da kendini o kötü duruma kaptırdın ve sonunda kalbin kırıldı. Yaşadıklarını küçümsemiyorum ama daha on sekiz yaşındaydın. On sekiz ile yirmi dört arasında fark vardır. Olgunluk farkı. Şimdi geri döndü ve farklı bir adam. İçinde sertlik var, belki daha da kötü. Ve başa çıkması gereken bir sürü sorunu var. Ravenswood o geceden beri mutlu bir yer değil. Gördüğüm kadarıyla hepsi acı çekti ve hala da çekiyor. Zavallı şeyler. Özellikle genç olanlar için üzülüyorum. Dünyaları sarsıldı. Eğer evet dersen, sen de bu duruma , Gwyn. Annen ve ben kalben hasta hissediyoruz."

"Yine de hiçbir şey söylememe konusunda anlaşmıştık, Ifor," dedi Leydi Rhys. "Duygularımız hakkında yani. Bu bizimle ilgili değil, Gwyneth. Seninle ilgili. Ve bir adamı sevdiğinde, onu diğer insanların gördüğünden farklı görürsün. Babam ve ben Devlin'den hoşlanmıyormuşuz gibi değil. Sevmiyoruz. Aled'den umutluyduk ama. Ama hayır. Hayır, hayır. Bahsettiğimi unut."

onun adı. Kalbinle görüyorsun. Biz kafamızla sizi mutlu edecek birini arıyoruz. Kafanın bu tür kararlarla hiçbir ilgisi yoktur."

"Bir şey yok mu Bronwyn?" Sör Ifor sordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Babam seninle evlenirsem sonsuza kadar müzik, müzik, müzik olacağını söylemişti ve bunu bir Galli'nin söylediğini de eklemeliyim. Bunu biliyordum ama yine de seninle evlendim çünkü kalbim aklımın sözünü dinlemedi. Ve bir an bile pişman olmadım. Belki bir ya da iki kez, kilisede birkaç saat oturduktan sonra sıranın çok sert geldiğini hissettiğimde."

"Gwyn," dedi Idris, peçetesini boş tabağının yanına bırakıp sandalyesini geriye iterek ayağa kalkarken. "Bu konuşmanın kalitesi hızla bozuluyor. Bitirdin mi?"

Tabağına baktığında gerçekten de öyle olduğunu görünce şaşırdı. Hem yumurta hem de tost gitmişti. O da ayağa kalktı.

"Kalbinizin benim için sızlamasına izin vermemelisiniz, anne ve baba," dedi. "Devlin'de gördüğünüz tüm karanlığın özünde büyük bir iyilik var. Ve nezaket. Ve sevgi. Ve hiçbir şey olmasa bile, güçlü bir görev ve sorumluluk duygusu var. Ve doğru ve gerçek olanı yapma konusunda derin bir bağlılığı var."

"Ve tüm bunları ondan çıkarmayı mı umuyorsun?" diye sordu annesi. "Oh, Gwyn."

"Hayır," dedi annesine. "Babamın da dediği gibi, ben yirmi dört yaşındayım, on sekiz değil. Ondan bir şey koparmaya çalışmayacağım. Sadece onu seveceğim. Ve onun kontesi olacağım."

İdris onunla birlikte üst kata çıktı ve odanın kapısının önünde durdular. "İyi misin, Gwyn?" diye sordu.

İdris ona asla soru sormaz ya da tavsiyede bulunmazdı. Aslında pek konuşkan biri sayılmazdı. Hiçbir zaman da olmadı. Ne çok sosyal ne de çok hırslı bir adamdı. Her zaman babalarının büyük çiftliğinde çalışmak istemişti ve öyle de yapıyordu - tarlalarda, ahırlarda ve evin arkasındaki ofiste istikrarlı bir yetkinlikle ve sıkı çalışarak. Nazik ve düşünceli bir adamdı ve Eluned onunla evlendiği için dünyanın en şanslı kadınlarından biriydi. Ya da İdris'in düşkün kız kardeşi öyle düşünüyordu.

Bu, hayatı boyunca onun imzası haline gelmiş bir soruydu - iyi misin, Gwyn? Ya da bu kelimelerin bir çeşidi. Hayatın onu sürüklediği kargaşayı anladığını, dinlemek ya da ihtiyaç duyduğunda yardım etmek için orada olduğunu bilmesini sağlardı, gerçi bu teklifini nadiren kabul etmişti. Ama o hayatında bir istikrar kayasıydı, ihtiyaç duyduğunda sırtını dayayabileceğinden şüphe duymadığı biriydi.

"Ah," dedi adam, kadın refleks olarak açtığı kollarına doğru bir adım atıp ona sıkıca sarıldığında. Adam onun sırtını sıvazladı.

"Ben çok iyiyim," diye ona güvence verdi. "Git ve mektubunu oku. Bunu yapmak için can atıyor olmalısın."

Şimdi elinde tutuyordu. Kahvaltı boyunca tabağının yanında durmuştu. Eluned'in elinde ona yazılmış şişman görünümlü bir mektup.

"Pekala," dedi, "eğer çok iyi olduğundan eminsen, Gwyn, yapacağım."

O kendi odasına döndü ve Gwyneth de kendi odasına girdi. Hazırlanma vakti gelmişti. Belki de komik bir düşünceydi bu, çünkü zaten gayet düzgün giyinmişti. Ve saat daha dokuz bile olmamıştı.

-

D Evlin arabayı sürerken kendini Bond Sokağı'ndaki bir sevgili gibi hissediyordu. kendisi için Cartref içinde onun Curricle. O Ravenswood'dan bir şekilde aileden kimseye görünmeden kaçmıştı ama neden böyle bir şey yapmak için elinden geleni yaptığını tam olarak bilmiyordu. yakında öğreneceklerdi. Tek umuduysa, kendisinden gözü dönmüş bir damat gibi davranmasını beklememeleriydi. Ve düşün için büyük bir yaygara beklemeyeceklerini. planlar.

Ve at arabasından inip kurdeleleri Sör Ifor'un seyislerinden birine fırlatırken düşündü, o civarda geziniyordu ve açıkça onu bekliyordu, Rhyses'in de bunu beklemeyeceğini umuyordu. Ya da Gwyneth'in. Yüce Tanrım, ummuyordu. Ama bu dengesiz Galli için her şey mümkündü.

Ön kapı açıldı ve Rhys'in uşağı, Devlin'in çocukken buraya geldiği zamanlarda olduğundan çok daha büyük bir resmiyetle davranarak onu küçük salona götürdü, odanın tek sakini olan Sör Ifor'a tanıttı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Sör Ifor Rhys görüşmeyi uzatmadı. Devlin'in bir konuşma yapmasını beklemesine rağmen herhangi bir konuşma yapmadı. Devlin'in titizlikle hazırladığı konuşmayı yapmasına da izin vermedi.

"Bana kendin hakkında zaten bilmediğim bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim," dedi Sir Ifor. "Doksan Beşinci Tüfek'te subay olarak sicilinize gelince, kovulmak yerine kısa bir süre önce satıldığınıza göre, Yarımada'daki görevinizi burada her zaman yaptığınız gibi yapmış olmalısınız ve şüphesiz şimdi geri döndüğünüzde yine yapmak . Benim için görevinizi yapacağınızı umuyorum.

Eğer onunla evlenirsen kızın da olacak. Sana onayımı ve ihtiyacın olmayan izni vermeden önce bilmek istediğim tek bir şey var Devlin. Hayır, iki şey. Evlendiğiniz andan itibaren ölüm ikinizden birini alana kadar Gwyneth'e sadık kalacak mısınız? Ve lütfen cevap verirken gözlerimin içine bakın."

Devlin doğrudan ona bakarak, "Evlendiğim günden itibaren değil, efendim," dedi. "Teklifime evet dediği andan itibaren. Umarım bu sabah olur."

Sör Ifor başını salladı. "Peki onu seviyor musun?" diye sordu. "Gözlerime bakın lütfen."

"Onu onurlandıracağım ve koruyacağım," dedi Devlin dikkatle. "Onunla ortak çalışacağım ve onun sözlerine ve fikirlerine kendiminkilerle eşit derecede saygı duyacağım. Eğer nasip olursa, onunla birlikte çocuk yetiştireceğim ve onlara ailenin, saygının, sadakatin ve dürüstlüğün anlamını öğreteceğim. Onu asla küçümsemeyeceğim ya da kasıtlı olarak utandırmayacağım. Sırf ben istedim diye ondan bir şey yapmasını asla beklemeyeceğim. Aşka gelince, efendim, sadece dürüstçe cevap verebilirim. Ona güvenmiyorum. Ona inandığımdan bile emin değilim.

-En azından romantik aşk değil. Bu sadece bir kelime ve bildiğim kadarıyla hiç kimse onu tanımlayamadı."

Sör Ifor dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı. "Belki de az önce yaptın evlat," dedi. "Büyü dışında her şey." Gözleri birden parladı. "Ama belki de bunu deneyimlemek için Galli olman gerekiyordur. Biz Galler duygularımızın sınırında yaşamayı severiz."

"Ejderhalar mı?" Devlin söyledi.

"Onlar da var. Kırmızı olanlar." Sör Ifor güldü ve bir elini Devlin'in omzuna atıp sıkmak için yaklaştı. "Gidip Gwyn'i getireyim. Annesiyle birlikte misafir odasında. Benim onayımı aldın."

Ve Devlin'i salonda yalnız bıraktı. Geçen hafta yazıhanede mektubunu yazdığı yerde. Onun için arpını çaldığı ve biri İngilizce, diğeri Galce olmak üzere melankolik halk şarkılarını söylediği yerde. İkincisinden tek kelime bile anlamamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Arp müziği, sesi, sesinin ardında yatan şey, doğrudan kalbine seslenmişti. Sahip olmadığı kalbine.

Birkaç dakika sonra odaya tek başına girdi ve birbirlerine bakarak durdular. Üzerinde ince yünden, boynuna kadar uzanan, uzun kolları kollarını saran, dar eteği göğsünün hemen altından düşerek kıvrımlarına uyum sağlayan soluk yeşil bir elbise vardı. Tamamen süssüzdü. Gerçi öyle olması da gerekmiyordu. Şu anda olduğu gibi giyinik de olsa, dün yazlıkta olduğu gibi çıplak da olsa mükemmel bir vücudu vardı. Koyu renk saçları kulaklarının üzerinde ve başının tepesinde parlak ve pürüzsüzdü ve başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı, kulaklarının ve boynunun üzerinde ise lüle lüle tüyler vardı.

"Sanırım," dedi, "evden çıkarken Yarımada Londra'ya gitmiş ve Bond Caddesi'nde mola vermiş olmalısınız."

"Biraz abartılı mı?" diye sordu ona.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi kadın.

"Sözlerimi çaldın," dedi ona. "Şimdi seni nasıl tarif edebilirim?"

"Biraz az pişmiş mi?" diye önerdi.

"Çok güzelsin," dedi. "Baban onayını verdi, Gwyneth. Annen de onunkini veriyor mu?"

Başını salladı. "Biraz endişeliler," dedi. "Ama benim için ya sen ya da hiç kimse olduğunu biliyorlar. Ve benim kararına güveniyorlar."

Hayret etti. Kız onu hiç tanımamıştı, tıpkı onun da kızı hiç tanımadığı gibi. Yıllardır birbirlerini sevmelerine rağmen hiçbir ilişkileri olmamıştı. Sadece o bir gün, hatta onun da sadece bir kısmı olmuştu, çünkü tek istediği onunla birlikte olmakken, sefil görev duygusu onu şenlikteki diğer konuklarla da kaynaşmaya göndermişti. Balodaki o bir dizi dans ve tepede karşılıklı aşklarının kısa bir itirafı olan o iffetli öpücük vardı. Bir çeşit evlilik teklifi de olmuştu - ne dediğini artık hatırlayamıyordu. Yine de ona karşı hisleri değişmemişti... Benim için ya sen ya da hiç kimse olduğunu biliyorlar.

Duygularımızın sınırında yaşamayı seviyoruz, biz Gallerliler.

Yine de Gwyneth'te duygudan daha fazlası vardı. Arkasında başka bir şeyin katı ağırlığı vardı.

Aşk, belki?

"Gel." Adam kadının elini uzattı ve kadın odaya doğru ilerleyerek elini tuttu. Adam parmaklarını sıkıca elinin üzerine kapadı ve saçma sapan bir şey yaptı -kadının istediği gibi olağanüstü bir jest değildi belki ama kesinlikle ondan beklenen buydu. Tek dizinin üzerine çöktü ve ona baktı.

"Gwyneth," dedi, "benimle evlenme şerefine nail olur musun?" Konuşmayı keserken, planladığı ve ezberlediği koca bir konuşma olduğunu hatırlıyor gibiydi. Ne yazık ki bunların hiçbirini hatırlayamıyordu.

Ona gülümsüyordu, gözleri neşeyle ve gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Evet, Devlin," dedi. "Yapacağım."

"Elimden geleni yapacağım," dedi ona, "kalbini bir daha kırmamak için." Tanrım, bu da nereden çıkmıştı? Konuşmanın bir parçası değildi.

Biraz daha yaklaştı. "En azından ciddi şekilde morarmıştı," dedi ona. "Ama döndüğünden beri senin hakkında hep bildiğim bir şeyi yeniden keşfettim. Sen benim kalbimi tamamen kıramazsın çünkü senin doğanda alçak olmak yok. O zamanki tüm acının nedeni sen değil, koşullardı. Şimdi, bugün, tamamen mutluyum. Seninle mutlu olmayı umuyorum. Ama bu sana yüklediğim bir yük değil. Hiçbir yanılsamam yok. Verebileceğinden fazlasını beklemiyorum. Verebileceğin şey yeterli olacaktır."

Ah, şeytan alır, Gwyneth. Nasıl olur da bir Söylediklerinde bir yük var mıydı? Ama . O, mutluluğunun her anını kendisinden sorumlu olan adama bağlayan kırılğan bir kadın değildi. Hatta en katı yasal ve dini anlamlar dışında ondan sorumlu bile değildi. O kendi başına bir insandı. Çok güçlü bir benlik duygusu vardı. Ravenswood'a dün ona evlenme teklif etmek için gelmişti, değil mi? Ya da nişanın yeniden başlaması anlaşması.

"İşte yine başladın," dedi. "Neredeyse gülümsüyorsun."

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. sıkıca sarıldı ve salladı. "Teşekkür , Gwyneth," dedi. "Ben erkeklerin en talihlisiyim. Peki neden bu sabah sadece basmakalıp laflar edebiliyorum?"

"Çünkü çoğu zaman basmakalıp sözler büyük doğrular barındırır" dedi.

Onu kendisinden uzak tuttu. "Henüz sana verecek bir yüzüğüm yok," dedi. "Ya da başka bir mücevher, gerçi sanırım aile yadigârlarından bir şey seçebilirdim, evlendikten sonra zaten senin olacak. En azından ömür boyu. Onlardan hiçbirini getirmedi. Bunu yapmak kişisel bir jest olmazdı. Yine de size hediyeler getirdim." Arpının yanındaki masaya döndü,

Kadın gelmeden önce katlanmış iki keten mendili koyduğu yere. Ama şimdi kendini çok aptal hissediyordu ve keşke hiçbir şey söylemeseydim ya da en azından onlara hediye demeseydim diye hayıflanıyordu. Elleri boş gelmek daha iyi olurdu.

"Oh," dedi. "Öyle mi?"

Elini mendillerden birinin altına sokup ona doğru dönerken, "Güleceksin," diye uyardı onu.

"Gölmek iyidir," dedi ona ve biri hâlâ yaz yeşili, diğerleri sonbaharın çeşitli tonlarında dört yaprağı örten keten katını dikkatle geri çevirirken eline eğildi.

"Onları bu sabah erkenden buldum," dedi ona. "Pavyon tepesinin arka tarafındaydılar. Bizim ağacın altında."

Tanrım, o zamanlar çok iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama neden o geceyi hatırlamak istesin ki? Ve birkaç yarı ölü yaprakla.

Parmağını çok hafifçe üzerlerinde gezdiriyordu. Yüzünü kaldırıp ona gülümsedi. "Olağanüstü bir şey istemiştin," dedi.

"Dört yaprak mı?"

"Evet," dedi. "Onları bastıracağım ve hayatım boyunca saklayacağım."

"Bahar hep gelir demiştin," dedi. "Köyün dışındaki köprüde duruyorduk."

"Evet," dedi.

Mendili büyük bir dikkatle yere bıraktı ve diğer mendili alıp kızın kalkık elinin üzerine koydu. "Bunları dün akşam köprüünün yanında buldum," dedi ona. "Ama kendi içlerinde eksik görünüyorlardı. Ben de bu sabah bizim ağaca gittim."

Keten kıvrımları açtı ve içindeki saf sarı bir yaprağın üzerinde duran pürüzsüz, yassı oval taş a baktı.

Taşın üzerine kelimeler çizmişti. "Bahar her zaman gelir."

Onun yutkunduğunu duydu. Ve sadece hıçkırık olabilecek bir şeyi yuttuğunu. Gülümseyerek onun yüzüne baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sonsuza kadar deneyebilirsin, hayatımızın geri kalanı boyunca," dedi. "Benim için bir servet harcayabilirsin. Ama bana asla bugünkünden daha değerli hediyeler veremezsin, Devlin."

Bu uzun zamandır duyduğu en saçma şeydi. Belki de hiç. Ama . . . Ya doğruysa? Ya bahar hep geldiyse? Diğer tüm mevsimler gibi, teker teker?

İkinci hediyesini diğerinin yanına koyarken kapıya bir tıkırtı geldi. Kapı bir aralık açıldı.

Leydi Rhys başını kapıdan uzatmadan, "Birazdan gelmezseniz şampanya patlayacak," dedi.

"Ah, anne," diye bağırdı Gwyneth. "Gel ve hazinelerimi gör."

Ve Devlin, Gwyneth onlara nesnelerin ardındaki hikâyeyi anlatırken hem Leydi Rhys'in hem de Sör Ifor'un beş yaprak ve boyalı bir taşla bakmak için masanın üzerine eğilmelerinin dayanılmaz utancına katlanmak zorunda kaldı.

İnanılmaz zengin bir kont kur yapmaya geliyor, diye düşündü.

İçinden yüzünü buruşturarak ve yerin yarıp onu yutmasını dileyerek.

Daha da kötüsü İdris, Devlin'e göz kırpmak ve sonra da sırtlamak için kapının pervazına dayanmıştı.

"Evet, oğlum," dedi Sir Ifor, doğruldu ve müstakbel damadına bakarak gülümsedi. "Görünüşe göre damarlarında biraz Galli kanı akıyor olmalı."

-

B Devlin iki kadeh şampanya içip her çeşit pastadan birer dilim yedikten sonra eve döndüğünde hem araba hem de araba ön kapıların önündeki terastaydı -beş tane- Bayan

Rhys o sabah kendi pişirmişti çünkü en iyi kutlamanın hangisi olacağına karar vermek için. "Bay Ellis, Bayan Ellis'i çocuklarla oynamaya götürüyor.

Bay ve Bayan Cox." Devlin kaşlarını kaldırarak ona baktığında, konserde bulunan damat açıkladı. "Sanırım genç Bayan Cox'un bugün bir doğum günü var."

Devlin başıyla onayladı. Arabanın annesini ve Owen'ı, Owen'ın gelecek hafta Oxford'daki ilk dönemine başlayacak olması şerefine bir veda çayı için büyükanne ve büyükbabasının evine götüreceğini biliyordu. Çoktan gitmiş olmalarını umuyordu.

Ama hepsinin salonda toplandığını, arabasını, onun döndüğünü görüp ahırdan aceleyle gelen başka bir seyise bıraktıktan sonra içeri girdiğinde fark etti. Stephanie de oradaydı. Okuldan bir öğleden sonra daha izin almış olmalıydı.

Yine de kimse gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Joy, Ben'in ona Londra'da aldığı fırfırlı elbiselerden birini giymiş, kısacık buklelerinin arasına inanılmaz büyüklükte fiyonk ilıştirmiş, küçük bacaklarının üzerinde kıkırdayarak ve ara sıra çığlık atarak salonda koşturuyordu. Owen da peşinden koşuyordu ama bacaklarının uzunluğuna rağmen ona hiçbir zaman tam olarak yetişemiyor, her yaklaştığında ve ıskaladığında ellerini boş havaya vurup kükrüyordu.

"Böyle devam edersen öğle yemeğini fırlatacak," diyordu Ben Owen'a. Herkes gürültüye ve yola çıkmalarındaki gecikmeye pek aldırmamış gibi bakarken.

Sonra Owen Devlin'i gördü ve aniden durdu. "Diyorum ki," dedi. "Nereye gidiyorsun Dev, Bond Sokağı sevgilisi gibi görünerek?"

"Bizimle Büyükanne ve Büyükbaba'ya geliyor musun?" Stephanie sordu.

Evet. Görünüşe göre o an gelmişti.

"Cartref'ten yeni geldim," dedi onlara.

"Cartref?" Owen şaşkınlıkla ona baktı. "İdris'i görmek için mi? Böyle görünmek için mi?"

"Gwyneth dün buradaydı, Owen," dedi Ben. "Hatırladın mı?"

Owen Devlin'e tekrar baktı. "Kur yapmaya mı gittin, Dev?"

"Gwyneth evlilik teklifimi kabul ederek beni onurlandırdı," dedi Devlin sert bir ifadeyle.

Stephanie ellerini göğsünde kavuşturarak, "Biliyordum," diye bağırdı. "Dün gelip sana söyledim, değil mi anne?"

"Söyledin," dedi anneleri. "Ama sana inanmamıştım Stephanie. O uzun boylu, yakışıklı Galli adamla evleneceğini sanıyordum. Devlin'le mi?"

"Hayır, anne," dedi. "O benimle evlenecek."

"Bunu yara izi yaptı anne," dedi Ben. "Dev'i kadınlar için karşı konulmaz kılıyor. Onun yüzünü görür görmez uzun boylu, yakışıklı olanları unutuyorlar."

"Devlin," dedi annesi tekrar ve ona doğru geldi, ellerini onun ellerine uzattı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim, itiraf etmeliyim, tıpkı geçen sefer etmediğim gibi..." Sesi bir an için kesildi. "Senin adına çok mutluyum. Gwyneth iyi bir kontes ve iyi bir eş olacak."

"Biliyorum anne," dedi ellerini onun ellerinin arasına koyarak. "Bu işi iyi yapabilecek birini seçmem önemliydi."

Stephanie de ona doğru geliyordu, gözleri parlıyordu, kollarını iki yana açmıştı. Owen ona sırtıyordu. Ben gülümsüyordu. Ve sonra-

"Dikkat et!" Owen kükredi ve tabanında uğursuzca sallanan büyük bir vazoya doğru daldı ve Ben Joy'u güvenli bir yere götürdü ve kulağına yumuşak bir şekilde üflledi ve oyununun bu kadar kabaca kesilmesine karşı yüksek sesle protesto feryatlarını yatıştırmak için alçak sesle sözler mırıldandı.

Devlin beş dakika sonra tekrar terasa çıktığında hepsinin yola çıktığını gördü. O sırada annesi ondan düğün tarihinin 23 Aralık, yani çocukların Noel partisinden bir gün önce olarak belirlendiğini öğrenmişti. Yarın Leydi Rhys'i ziyaret edip düğün hakkında konuşmak istediğini söylemiş, Devlin de Leydi Rhys'in yarın aynı amaçla kendisini de ziyaret etmek istediğini bildirmişti.

Owen, "Geçerken birbirlerine el sallayabilirler," dedi.

Devlin'in, kendi düğün fikrinin başkalarınınkine, özellikle de düğünün merkezinde yer alan üç kadınınkine - Gwyneth, annesi ve kendisininkine - uymayacağına dair giderek artan bir şüphesi vardı. Otokrat olmama konusundaki kararlılığı erken bir sınava tabi tutulacak gibi görünüyordu.

"Devlin," demişti Leydi Rhys ona, şampanya ve pastalar eşliğinde, ne kendisinin ne de annesinin düğün için endişelenmesine gerek olmadığını, çünkü bunun kesinlikle küçük ve sessiz bir olay olacağını söylediğinde. "Düğünler gelin ve damadın anneleri içindir. Siz ve Gwyneth'in ayrıntılar konusunda endişelenmenize gerek yok."

Gwyneth onu desteklemek şöyle dursun, ona sadece göz kırpmış ve hiçbir şey söylememiştir.

Owen önce annelerini sonra da Stephanie'yi arabaya bindirirken, "Pippa seninle gelmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Owen.

"Nerede o?" Devlin sordu.

Ama kardeşi sadece omuz silkti ve arabanın içinde kayboldu.

Gidip onu bulması gerekecekti, diye karar verdi Devlin. Bu rahatsız ediciydi. Devam etmesine izin verilmemeliydi. Belki de diğerk herkes için onun on beş yaşındayken nasıl olduğuna dair anılar solmuştu. Onun içinse sanki dünmüş gibi canlıydı.

Aslında aramaya başlamasına bile gerek kalmamıştı. Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken yukarı doğru baktı ve işte oradaydı, batı kanadının önündeki kule odasında oturuyordu, sırtı ona dönüktü. O zaman ailesinin gidişini bile izlememiştir. Kendi odasına doğru yoluna devam ederken kaşlarını çatı. Kıyafetlerini çabucak değıştirdi ve kuleye çıktı.

CHAPTER TWENTY-THREE

TOda, tıpkı yazlık evde olduğu gibi, tüm pencerelerden sızan güneş ışığıyla ısınmıştı.

dündü. Philippa derin koltuklardan birinde oturuyordu, elinde hiçbir şey yoktu ve yanında ne bir kitap, ne bir iğne işi ne de başka bir şey vardı; tıpkı bir hafta kadar önce gül bahçesinde hiçbir şey olmadığı gibi. Başını sadece mahremiyetine kimin girdiğini görecektik kadar çevirdi ve sonra pencereden göle doğru bakmaya devam etti. Devlin de pencerenin yanında durup aynı yöne baktı ama onun görüşünü engellememeye dikkat etti.

"Cartref'ten yeni döndüm," dedi sessizlik bir iki dakika sürdükten sonra. "Gwyneth'e teklifte bulundum ve o da beni kabul etti. Bir kontese ihtiyacım var." Bir eşe ihtiyacı vardı ama bu ikisi arasındaki farkın tam olarak ne olduğunu kendi kendine açıklamaya çalışmadı.

"Senin adına sevindim," dedi birkaç vuruşluk sessizlikten sonra. "Gwyneth'le evlenecek olanın Nicholas olacağını sanıyordum, ama sanırım onunla hep sen oldun. Sen gittikten sonra çok üzgün olduğunu duyduk. O gece birlikte olduğun kişi oydu."

"Evet," dedi.

Küçük bir bulut güneşin üzerinde hareket ederken göl soğuk görünüyordu ve bu kış donup donmayacağını merak etti. Bazen donardı. Her zaman buzun en kalın olduğu kenarlara yakın durmaları konusunda uyarılmalarına rağmen oraya gider, paten kayar ve kayarlardı. O ve Nick - nadiren Ben- bu sınırları her zaman test ederlerdi, elbette onlara bağırarak kadar yakın bir yetişkin olmadığında. Ya da düşerlerse kurtaracak. Çocuklar doğaları gereği genellikle aptaldı.

"Bu akşam Steph ve benimle gelmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu ona. "Vals yapmayı öğrenmek istiyor."

"Hayır," dedi.

"Yarın akşamki toplantıya gidiyor musun?" diye sordu.

"Sanırım burada yapılacağı için kendimi buna mecbur hissedeceğim," dedi. Gerçi törenleri siz yönetmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Bu Albay Wexford olacak. Bu hiçbir şekilde bir aile meselesi olmayacak. Her şeyi planlayan komiteler ve alt komiteler var. Sanırım insanlar eğleniyorlar. Sanırım birkaç yıldır kendilerini biraz boğulmuş hissediyorlardı." Bunu yüksek sesle söylemese de, kendilerini küçümsenmiş hissettiklerini düşündü.

"Evet," dedi. "Belki de gitmeyeceğim."

Bu cılız sesli genç kadın, o şenlik akşamı yeni elbisesiyle onun onayını almak için dönen canlı, hevesli kız olabilir miydi? Kadınlığın eşiğinde parıldayan ve partiler, sevgililer, kur yapma ve evlilik yolunda vaat ettiği her şey olan kız?

"Yarımada'da hem subaylar hem de rütbeliler arasında çatlayanlar oldu," dedi. "Çoğu durumda fark edilebilir bir sebepten dolayı değil. Bazıları saçmalıyordu.

ve deli gömleği giydirilerek götürölmek zorunda kaldılar. Birkaçı kaçtı. Diğerleri yerde kıvrıldı, kollarıyla başlarını kapattı ve hareket etmeyi reddetti. Herhangi bir ceza tehdidinin - için kırbaçlama, subaylar için askeri mahkeme - hiçbir etkisi olmadı. Fiziksel olarak yaralanmış olanlar için olduğu gibi onlar için de doktor yoktu. Durumları utanç verici olarak görülüyordu. Bu durum korkaklığa ya da zayıflığa, yani erkek olmamaya yoruluyordu."

Adam bir an durakladı ama kadın hiçbir şey söylemedi.

"Yine de onlar sadece birkaçıydı," dedi. "Çatlamayan ama yine de içten içe paramparça olan çok daha fazlası vardı. Erkekliklerini korumaya devam ettiler. Devam ettiler. Emirlerle uydular ve işlerini yaptılar. Çoğu zaman büyük cesaret gösterdiler ve diğer erkeklere örnek oldular. Ama içlerinde kaybolmuş ve boştular. Durumlarını tedavi edebilecek doktorlar olsaydı bile, yardım için onlara başvuramazlardı. Herhangi bir sorun olduğunu inkar ederlerdi."

Arkasından hâlâ sessizlik geliyordu. Ama hayır, o sessizliği bozmuştu.

"Senin yaptığın gibi," dedi. "Ve yapıyorum."

Oh, kahretsin! Yöneldiği yer burası değildi. Dönüp ona baktı. Kız da ona bakıyordu, solgun yüzünde iri ve mavi gözleri vardı.

"Pippa," dedi. "On beş yaşındaydın. Sanırım senin için durum herkesten daha kötüydü. Nicholas hazırlanmakta olduğu yeni hayata doğru yola çıkabilmişti. Owen ve Stephanie hâlâ çocuktı. Annem bir yetişkinin tecrübesine ve olgunluğuna sahip bir yetişkindi. Siz bunların arasında bir yerdeydiniz. Babamız artık sırtımızı yaslayabileceğimiz bir kaya değildi. Ben ve ben ikimiz de gitmiştik. Ben sende ne ben bazı benim adamlarımda gördüm."

Elbette farklı şekillerde tezahür ediyor ama özünde aynı şey. Hayat size çok ağır geldi ve ihtiyacınız olan yardım ve desteği size verecek kimse yoktu."

Kadın ona yarı gülümsüyordu, korkunç bir ifadeyle. Omuz silkti ama hiçbir şey söylemedi.

"Sizi özellikle bunaltan ne oldu?" diye sordu. "Yoksa tek bir şey yok mu?" Muhtemelen yoktu. Bütün sorun da buydu zaten. Adamları için sorun genellikle silahlardı. Topların aralıksız vuruşu.

"Hiçbir şey," dedi. "Babama hayrandım, sonra ondan nefret ettim ve sonra öldü. Ve çok mutlu oldum."

Hikâyesinin kısalığı, özellikle de sonu, zaten soğuk olan kalbini üşütmüştü. Ama daha bitirmemişti.

"Fark eden tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun," dedi, "çünkü adam o kadınla oradayken sen de tepedeydin. O günden önce onu kilisede ve köyde birkaç kez gördüm ve korktum çünkü kadın ona baktı ve o da kadına baktı, sadece bakıştılar, ama nedenini anlamasam da kusacak gibi hissettim. Ve o gün. Steph ve ben oradayken mayıs direğinin etrafında dans etmeye geldi ve sonra sen. Babam durup izledi, güldü ve herkesi alkışladı. Ama kız onun için dans ediyordu ve o da onu izlemek için oradaydı. Tüm gün boyunca çok dikkatliydiler ve ben de onları görmeden eğlenmek için çok uğraşım. Balo için dönmeyeceğini umdum, ama döndü ve onunla dans etti, her zaman yaptığı gibi gülümseyerek ve gülerek, ama onunla farklıydı. Sonra akşam yemeğinden sonra onu dışarı çıkardı ve geri dönmedi ve dans ettiğim her dakika durmadan çığlık atıp bağırmak istedim. Ve sonra ... başladı. Yükselen sesler duydum ve içlerinden birinin sizinki olduğunu fark ettim. Siz yaklaşmadan önce ne olduğunu anlamıştım ve sonunda

Başka biri bunu öğrenmiş ve bu konuda bir şeyler yapıyordu."

Ona doğru eğildi ve buz gibi ellerini avuçlarının içine aldı. Onu ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. Ona sıkıca sarıldı. Yüce Tanrım! Bu da nereden çıkmıştı? Daha şenlik gününden önce fark etmiş ve huzursuz mu olmuştu? Tıpkı babasıyla Londra'dayken onun fark ettiği gibi mi? Ama o da tıpkı onun gibi bunu inkâr etmiş ve içine atmıştı. O parlak gözlü, mutlu kız. Bu ailenin yaşadığı illüzyonun sonu yok muydu?

"Asla yapamadığımız tek şey," diyordu, "birbirimize doğruyu söylemekti. Yine de kendimizi dünyanın en mutlu ailesi olarak görüyorduk. Pippa! Bu değişmek zorunda. Hepimiz için."

"Memnun oldum," dedi tekrar, sesi bir kez daha boyunbağı. "Ama her şeyi halletmeniz için size bıraktım. Ne o sırada, ne daha sonra herkes salondayken, ne de siz ayrılırken hiçbir şey söylemedim. Sadece annemle konuşman için yalvardım. Gönderilenin sen olduğunu ve Ben'in de seninle geleceğini duyunca dehşete düştüm. Ama hiçbir şey söylemedim. Cesaretim yoktu."

"Pippa," diye mırıldandı başının tepesine doğru. "On beş yaşındaydın. Tanrı aşkına, sen hâlâ bir çocuktun. Kesinlikle, tamamen masumdun."

"Ben hiçbir şey söylemedim," dedi. "Ta ki- Ah, boş ver. Ben hiçbir şey söylemedim."

"Ta ki" dedi. "Söyle bana. Lütfen söyle bana, Pippa." Başını geriye eğerek ona baktı.

"Roath Markisi, on sekiz yaşına bastığım yıl Paskalya için James Rutledge ile buraya gelene kadar," dedi. "O yıl annem ve babamla birlikte Londra'ya gidip dışarı çıkmam gerekiyordu. James ile birlikte mayıs direği dansı provasını izlemeye gelmişti. Ben de dans grubuna katılmışım."

doğum gününden sonra. Bay Johnson markizin bana bir dans için eşlik etmesini önerdi ve James onu dürttü, kaşlarını salladı ve benim Stratton Kontu'nun kızı Leydi Philippa olduğumu söyledi. Marki sanki hayatının şokunu yaşamış gibi ona baktı ve 'Stratton mı? Ben kirli mallarla dans etmem, Jim.' Ve ikisi de gittiler. Bir ya da iki gün sonra tamamen gittiğini duydum."

Devlin şaşkınlıkla ona baktı. "Ve kimse bir şey yapmadı mı?" diye sordu ona. "Kimse dişlerini boğazına geçirmedi mi? Öylece gitmesine izin mi verildi?"

"Onlar bir grup erkeğin içindeydi," dedi. "Ben bir grup kadının içindeydim, hepsi sohbet ediyor ve gülüyordu. Duyduğumu bilmiyorlardı. O kadar yakışıklı olmasaydı ve James'le birlikte ahıra girer girmez ona aşık olmasaydım muhtemelen bunu yapmazdım. O günlerde çok gülünçtüm."

"Sen," dedi ona, "aşk ve kur için olgunlaşmış on sekiz yaşında genç bir bayandın. Oh, Pippa."

Hâlâ ayaktaydılar, adamın kolları kadının üzerindeydi. Sonra geri çekildi ve tekrar kanepeye oturdu. Adam onun yanına oturdu ve bir elini iki elinin arasına aldı.

"Bundan birkaç gün sonra," dedi, "Ben'den yüzündeki korkunç yarayı anlatan bir mektup geldi, ama bize yaşayacağın ve kör olmayacağın konusunda güvence verdi. Mektubu kahvaltı masasında yüksek sesle okuduktan sonra babamla yalnız kaldığımda ona döndüm ve hepsinin onun suçu olduğunu söyledim. Her şeyin onun hatası olduğunu. Her şey içimde patladı. En sonunda. İnkâr etmedi, aksine benden özür diledi. Ona özür dilemesi gerekenin sen olduğunu söyledim. Ve Ben'den. O da ikinize de yazacağına söz verdi. Yine de bildiğini sanmıyorum. Ona da söyledim, anneme de söyledim.

Londra'ya gitmek istemediğimi söyledim. Annem yalvarsa da bu konuda kararlıyım. Ya Londra'da olsaydı? Buna dayanamazdım. Ya oradaki diğer herkes bana kirli mal deseydi? Sonra, o ve annem bensiz gittikleri Londra'dan eve döndükten sadece birkaç gün sonra babam öldü. Veda bile etmeden. Bize ona veda etme şansı vermeden. En azından sana ve Ben'e veda edebildik. Gerçi bu bir şeyi değiştirmede."

Yüzünü onun omzuna çevirdi ve gürültülü, yutkunarak hıçkırıklarla ağladı.

Kirli mallar. Bu kelimeler Devlin'in aklına takıldı. Kirli mallar. Pippa. Kız kardeşi, o parlak, mutlu küçük yıldız. Kimdi bu Roath Markisi? Eğer hâlâ hayattaysa, neden hâlâ yaşıyordu?

Hıçkırıkları birkaç kederli hıçkırığa dönüştüğünde, Devlin kızın eline bir mendil tutuşturdu ve kız gözlerini kurulamak ve burnunu silmek için arkasını döndü. Devlin gökyüzünün tamamını bulutların kapladığını gördü ama bunların yağmur bulutları olduğuna inanmıyordu.

"Pippa," dedi. "Roath Markisi'nin kim olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Ve icabına bakılacak. Ama . . . Böylesine düşük karakterli, terbiyesiz bir adamın tüm hayatını mahvetmesine izin mi vereceksin?"

Ona bakmak için geri döndü. Yüzünde kırmızı lekeler vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Ama altı yıl önce çiçek açmış olan güzelliği hâlâ oradaydı. Sadece onu aydınlatacak ve canlandıracak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Londra'ya gitmiyorum, eğer bahsettiğiniz buysa önermek için," dedi ona. "Bir Sezon istemiyorum."

Bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündü.

"Burada size hakaret eden başka biri oldu mu?" diye sordu. "Örneğin James Rutledge? Sid Johnson?"

Bu konu hakkında düşündü. "Hayır," diye itiraf etti. "Edwina Rutledge, James'in Lord Roath'u gönderdiğini söyledi ama bu çok saçmaydı. Kendin bir baronun ikinci oğluyken ve o senin arkadaşın olmaya tenezzül etmişken, bir dükün varisi olan bir markizi göndermezsin, değil mi?"

"Yine de James Rutledge'in yapmasını beklediğim şey bu," dedi ona, "onu hatırladığım kadarıyla. Sid Johnson'ın da bu konuda söyleyecek bir iki sözü olmasını beklerdim." Steph'e göre Rutledge, kendisinin dışlandığı o doğum günü partisinden hiç söz etmemişti. Belki de bu, Devlin'in şenlikte çıkardığı olaydan herkesin hâlâ utanç duyduğu ilk günlerde olmuştu.

"Unutmaman gereken şey, Pippa," dedi, "senin bir kontun büyük kızı olduğun. Ve bir kontun ablasısın. Yirmi bir yaşındasın ve göz kamaştırıcı bir şekilde seçkinsin. Sence de vals yapmayı öğrenmenin zamanı gelmedi mi? Bu akşam Sid Johnson'da, dersin mayıs direği dansı çalışmasının yerini alacağı yerde?"

Bu, onu rahatsız eden şeye bir çözüm değildi elbette. Eğer bir çözüm varsa bile bunu bilmiyordu. Ama bazen insanın hayatla baş edebilmek için yapabileceği tek şey kendini toparlamak ve bir ayağını diğerinin önüne koyarak yolculuğa başlamaktı.

Çenesi bir santim kalktı ve uzun bir süre ona baktı. "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

-

BRavenswood'dan gelen araba onu Sidney Johnson'a götürmek üzere Cartref'in önünde durduğunda, Gwyneth bir süreliğine evden fırsatı bulduğu için kendini çok mutlu hissediyordu. Devlin gittikten sonra kendisine gösterilen sevgiye nankörlük ettiğinden değil ama bazen onun normalde sakın annesi haline geliyordu.

Duygularına yenik düştü ve etrafındaki herkes bu duygunun kurbanı oldu. Babası, evde olmadığı için orada olması gerektiğine ikna olduğu bir müziğı aramak için ihtiyatlı bir şekilde kiliseye çekilmişti. İdris belirsiz bir çiftlik işiyle ilgilenmek üzere ortadan kaybolmuştu. Geriye Gwyneth kalmıştı.

Annesi ona, Sör Ifor'un düğününde org çalması ve aynı zamanda gelinin babası olarak Gwyneth'e kiliseye kadar eşlik etmesi sorununu nasıl çözeceklerini sormuştu. Ayrıca Gwyneth, İdris ve Eluned ile çift düğün yapmayı önermenin bir anlamı olduğunu düşünüyor muydu? Gwyneth daha ağzını açmadan kendi sorusuna olumsuz yanıt verdi, çünkü elbette Eluned'in annesi Marged bu düğünü yarından fazlasını planlamıştı bile. Ve iki çocuğı evlenen ve yakın gelecekte torun sahibi olma umudu taşıyan Bronwyn Rhys'in bugün olduğundan daha mutlu bir anne olabilir miydi? Gwyneth'in düğün kıyafetlerini Adeline Proctor'a mı diktireceklerdi, yoksa Londra'ya gidip daha şık bir terziye mi yaptıracaklardı? Ama bunu yaparlarsa Adeline incinir miydi? Oh, ve Gwyneth ne düşünüyordu ...

Gwyneth Devlin'e kaçmalarını önermeye hazır olana kadar gün boyunca böyle devam etti. Elbette bunu ciddi olarak düşündüğünden değil, ama gerçekten ...

Sör Ifor eve düğünde çalacağı müzikle ilgili fikirlerle gelmişti. İdris kız kardeşine göz kırparken ve muhtemelen yaklaşan düğünlerinin artık anne babasının tüm dikkatini üzerine çekmemesinden dolayı rahatlamışken, konuyu kendisiyle uzun uzun tartışmış ve kendi fikirlerini doğrulamış ve oldukça gelişigüzel bir şekilde çelişkiye düşmüştü. En azından bugün.

Gwyneth beklenmedik bir akşam geçireceği için çok mutluydu, hem de tek başına, ailesi olmadan. Valsin adımlarını tazeleyecek ve yarın akşam toplantıda Devlin'le birlikte dans edecekti. Bunun nasıl başarılabacağını bilmiyordu ama başarılacaktı. Hatta bunun kendi önerisi olduğunu bile düşünebilirdi. Kadınsı kurnazlıklar hakkında bir şeyler biliyordu.

Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama arabanın merdivenlerinden kollarını iki yana açarak hızla inen Stephanie'. "Çok mutluyum," bağırarak Gwyneth'i kucakladı ve sıkıca sarıldı. "En azından bir hikâye mutlu sonla bitecek. Pippa ve ben nedime olabilir miyiz? Hayır derseniz sorun değil. Beni kim ister ki zaten? Ama sormam gerektiğini düşündüm. Oh, Leydi Rhys. Ve Sör Ifor. Bu heyecan verici bir haber değil mi?" Onlara da sarılmak için kapıya doğru koştu.

Devlin onu arabaya bindirmek için merdivenlerden inerken Gwyneth güldü. Elini Devlin'in elinin içine koydu ve utanmaz bir mutluluk hissetti. Adamın kaşları kalkmıştı.

"Gelin seçimimin kız kardeşimin onayını aldığını söylememe gerek var mı?" dedi.

"Bana söylemeseydiniz asla tahmin edemezdim," dedi.

Arabaya bindiğinde kız kardeşlerinden en büyüğünün orada oturduğunu görünce şaşırdı. "Oh," dedi. "Merhaba Philippa."

"Ben de senin adına sevindim," dedi Philippa, sesi sakın ve ciddiye. "Steph'e katılıyorum. Bazen hikâyeler gerçekten de mutlu sonla bitiyor."

"Teşekkür ." Gwyneth ona gülümsedi. "Yarın akşam hepimiz vals becerilerimizle meclisi kasıp kavuracak mıyız?"

"Evet," dedi Philippa. "Öyleyiz."

O anda Devlin'e çok benziyordu, diye düşündü Gwyneth biraz da şaşkınlıkla. Ciddi, sert çeneli, kendi içine kapanmış. Gwyneth onu son birkaç yıl içinde bir toplantıda gördüğünü hatırlamıyordu. Ara sıra annesinin yanında oturduğu ve genel sohbete çok az katıldığı çaylar dışında başka sosyal etkinliklere de katılmamıştı. Bir zamanlar sahip olduğu hem erkek hem de kadın, kendi yaşıtı tüm arkadaşlarından uzaklaşmış görünüyordu. Yine de onların kaybını telafi etmek için başka bir yerde arkadaş edinemezdi. Bir kontun kızı olan Leydi Philippa Ware olmasına rağmen Londra'da hiçbir zaman bir çıkış sezonu geçirmemişti.

Gwyneth, Philippa'nın karşısına oturup yanında Devlin'e yer açarken, evlenmek üzere olduğu ailenin çok hasarlı olduğunu düşündü. Stephanie tekrar tırmandı ve kız kardeşinin yanına oturdu. Kendisine verdiği görev göz korkutucuydu. Gerçi belki de değildi, çünkü aslında hiçbir görev belirlememişti. Sadece sevmeye ve bunu açıkça ve özür dilemeden yapmaya karar vermişti. Eğer feci derecede naif davranıyorsa, öyle olsun.

Devlin onu şaşırtarak elini avucunun içine aldı ve avucunu uyluğunun üzerine koydu. Elini onun üzerinde tuttu. Bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak etti. Kız kardeşlerini nişanlısına saygı duyduğuna ikna etmek için belki de? Bunun bir önemi yoktu. Onun sert profiline gülümsemek için başını çevirdi.

-

Sidney Johnson ve Edwina Rutledge vardı valsini
adımlarını zaten düzenli gruba öğretti
Maypole dansçıları. Hepsi sanki bir kutlama için
giyinmişlerdi.

Devlin'in ilgisini çeken şey, kadınların pastel tonlardaki elbiseleri, erkeklerin de onlara uygun gömlekleriyle gösterdikleri performanstı. Ancak kadınların saçlarını süsleyen çelenkler yoktu. Sidney ve Edwina birkaç tane olan acemi askerleri bekliyordu. Ve hiç kimse tecrübeli bir partnerden yoksun olmayacaktı. Sidney her şeyi organize etmişti.

Sidney Philippa ile, Bradley Danver (Owen'ın papaz evinden arkadaşı) Stephanie ile, Clarence Ware ise Gwyneth ile dans edecekti. Tüm bunlar Stephanie'ye eşlik etmeyi kabul eden ve gerekirse onunla dans etmeye hazır olan Devlin'i çok memnun etmişti. Ancak buna gerek kalmayacaktı. Herkesin bir ortağı vardı. Ancak-

Şeftali rengi elbisesiyle çok güzel görünen Sally Holland, "Her şeye rağmen bir duvar çiçeği olmam gerekmiyor Sidney," diye seslendi. "İşte Stratton Kontu köşeye sinmiş. Vahşi bir asker gibi görünüyor. Bir keresinde mayıs direği etrafında dans ettiğini hatırlıyorum, Devlin, ve çok da iyi bir iş çıkarmıştın. Vals yapmak çok daha az korkutucu. Sana göstereceğim."

Bu konuda ona başka seçenek bırakılmamıştı. Demircinin kızı karşısında durmuş, muzipçe sırıtıyor, elini onunkine uzatıyordu. Diğer çiftlerin hepsi izlemek için başlarını çevirmişti. Kemancılar çalmaya başlamak için bekliyorlardı. Görünüşe göre Devlin vals yapmayı öğrenmek üzereydi. Bu da yarın akşam için pek hayra alamet değildi. Aslında yarın akşam için hiçbir şey hayra alamet değildi. Gwyneth buraya gelirken Sir Ifor'un Londra'daki sabah gazetelerine nişanlandıklarına dair bir ilan gönderdiğini ve bunun Pazartesi günü yayınlanmasını beklediğini söylemişti. Ayrıca bu öğleden sonra Boscombe'da Albay Wexford'la konuşmuş, ona gizlilik yemini ettirmiş ve toplantıdaki törenlerin yöneticisi sıfatıyla duyuruyu orada yapmasını istemişti.

Devlin'in nişanı gizli tutmak istediğinden değil. Neden saklasın ki? O ve Gwyneth yakında evleneceklerdi ve aslında bu onun için yeterince yakın olamazdı. Ve burada evleneceklerdi. Sadece... Kimsenin bilmesini istemiyordu. Bazen insanın kendini anlamaya çalışması imkânsızdı.

Ve vals yaptılar. Hepsi, birkaç küçük çarpışma ve partnerinin ayağına basması sonucu birinin çıkardığı çığlık dışında büyük bir aksilik olmadan. Adımları önce yavaş ve bilinçli bir şekilde attılar ve Sidney'in ahır boyunca aşağı yukarı düz bir çizgide ilerlediler, sonra biraz daha hızlandılar ve birkaç mütevazı dönüş yaptılar. Sonra müzik eklendi ve hepsi bir şekilde ayaklarını altlarında tutup ritmi takip ederek hem kemanlara hem de eşlerine ayak uydurdular. Kimse aynı partnerle birkaç saniyeden fazla yüz yüze dans etmeye alışık olmadığı için kahkahalar atılıyordu, bazıları biraz utangaçtı. Ve keyif de vardı.

Devlin, gecede Gwyneth ile vals yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Yarınki toplantıya. Elbette adımları zaten biliyordu ve ona takdirle gülümseyen ve onu güldürmek için bir şeyler söyleyen kuzeniyle birlikte zarifçe dans etti.

Ve o . . . kıskançlıko hissediyor muydu?

Sahiplenme mi?

"Cameron'ı bu gece gelmesi için ikna etmeye çalıştım," dedi Sally. "Ama vals yapmanın erkekliğine olacağını düşünüyor. Erkekler çok aptal olabiliyor. Senin daha aydınlanmış olmana sevindim. Stephanie'yi getirdiğin ve hatta Philippa'yı gelmeye ikna ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim? Belki sen eve döndüğüne göre Ravenswood'da işler düzelir. Belki de çok konuşuyorum. Özür dilerim."

"Elimden geleni yapacağım," dedi ona.

Tek yapabildiği buydu.

Philippa belirsiz bir şekilde Sidney Johnson'a
gölümsüyordu.

Stephanie kıkırdıyordu. Gwyneth gülüyordu.

Belki de . . .

Belki de gerçekten mutluluk diye bir şey vardı. Kısa
sürelili de olsa.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Ben padok çitine yaslanmıştı. Owen içeride yine atını çalıştırıyordu.

Devlin yanına geldiğinde Ben, "Atı gezdirmek için parka götürebilir," dedi. "Ama korktuğunu kabul etmek istemiyor."

"At için mi?" Devlin söyledi. "Sanırım olay olduğunda ya boynuna biniyordu ya da hiçbir şey yapmıyordu."

"Evet, sanırım," diye kabul etti Ben. "Ama on yedi yaşındaydı. Ne bekliyordunuz ki? Yine de bir ders aldı ve hem kendisi hem de atı bundan kurtuldu."

Owen Pazartesi günü Oxford'a giderken atı yanında götürmeyecekti. Muhtemelen ailesine veda etmekten çok bunun için hüzünleniyordu. Ne de olsa her seferinde birkaç aylığına okula gitmeye alışkındı.

"Bu sabah biraz çıplak görünüyorsun," dedi Devlin. "Sırt çantan yok mu? Joy yok mu?"

"Teyzeleri onu batı kulesindeki odaya götürdüler," dedi Ben. "Beş mil yarıçapındaki her yeri ona gösteriyorlar ve o da işaret ediyor ve yorum yapıyor, ancak kimse on kelimedede bir kelimedenden fazlasını anlayamıyor. Sanırım kendi dilini icat eden zeki bir kızım var. Bir dil okuluna başlamışlardı.

Ayrılmadan önce çok fazla ciyaklama ve mobilyaların üzerinde zıplama içeren bir oyun oynadım. Kalmalı mıyım diye sorduğumda Joy'un bana söyleyeceği tek bir şey vardı: Git. Ben de gittim."

"Mağdur ve ihmal edilmiş hissediyorum." Devlin ona sırtıttı.

"Eve taşınmadan önce onun için iyi bir bakıcı bulmalıyım," dedi Ben. "Ben yapamadığımda onunla oynayacak olgun yaşta biri. Ona bir de köpek almalıyım. Ve muhtemelen bir de kedi. Pippa'ya ne oldu?"

"Dün akşam vals yapmayı öğrendi," dedi Devlin ona.

"Ah," dedi Ben. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Ben?" Devlin gözlerini kısarak uzaktaki tepelere doğru baktı. "Babamızdan hiç mektup geldi mi?"

"Evet," dedi kardeşi. "Bir kez."

"Sana mı hitap ediyordu?"

"Bir tane bana," dedi Ben. "Bir tane de sana. İki aydan kısa bir süre sonra öldüğü haberi geldi."

Devlin mektubunun neden kendisine teslim edilmediğini sormadı. Mektubu almayı reddedebilir ya da mührü bozulmadan parçalara ayırabilirdi. Ama şimdi sanki göğsünde demir bir bant varmış da kalbinin atışını engelliyormuş gibi hissediyordu.

"Benimkini ne yaptın?" diye sordu.

"Onu sakladım. Diğerleriyle birlikte odamdaki çekmecedeki duruyor," dedi Ben ona.

Taşınması gereken diğer her şeye rağmen, özellikle de karısının ölümünden sonra, Ben tüm eski mektupları saklamış mıydı?

"Gidip getireyim," dedi Ben ve arkasını döndü.

Owen sohbet etmek için çitin yanına geldi. Devlin sorduğunda üniversite hayatının onu heyecanlandırıldığını itiraf etti.

"Ama ben de Noel'i dört gözle bekleyeceğim," dedi Owen kardeşine. "Genelde beklediğimden daha fazla. Gwyneth'le evlenmene çok sevindim, Dev. Mükemmel bir kontes ve korkunç bir baldız , ayakları yere basmayan birini seçmenden çok korkuyordum. Nick'in mektubunu okuduğumda kahvaltı masasından kalkmıştın, değil mi? Hâlâ Paris'te ama Noel'de eve dönmek için izin almayı umuyor. Düğünden haberi yok tabii. Eğer burada olursa çok neşeli olur, değil mi?"

"Öyle olacak," diye kabul etti Devlin ve hemen Nick'in Gwyneth'in kendisiyle evlenmesi konusunda ne hissedeceğini merak etti.

"Senin örneğine uygun yaşamaya çalışacağım, Dev," diyordu Owen. "Gerçi biraz ürkütücü bir örnek olduğunu kabul etmelisin. Oxford'dan bir derece ve her şeyden en yüksek notlarla geldin."

Devlin ona, "Ne benim ne de bir başkasının örneğine uymak zorunda değilsin, Owen," dedi. "Ve bu konuda ciddiym. Kendini aile içinde ya da dışında kimseyle kıyaslamak zorunda değilsin. Eğer bende, Ben'de ya da Nick'te takdire şayan bulduğun şeyler varsa, âlâ. Örnek alınacak birinin olması her zaman iyidir. Ama asla o kişi olamazsınız. Mutlu olmak istiyorsan sadece kendin olabilirsin. Büyüdükçe - sizin durumunuzda, önümüzdeki birkaç yıl içinde süreci tamamlamaya yaklaştıkça - bu sizin işinizdir. Kim olduğunuzu bulun. Owen Ware olmak hikayenin sadece bir parçasıdır. Hayatınızda ne yapmak istediğinizi bulun, benim, annemin ya da büyükbabamın size uygun olduğuna ve sizi mirasınıza layık kılacağına inandığımız şeyi değil. Ben her zaman . . . Ne olursa olsun seni her zaman kardeşim olarak göreceğim."

İyi Tanrım. Nerede oldu o geliyor
Kimden? O zor
bugünlerde kendini tanıdı. Owen hakkında konuşuyordu.

Büyüme sürecini tamamlıyordu. Bu onun için ne zaman gerçekleşecekti? Sadece birkaç ay önce bunun bittiğini ve tamamlandığını söyleyebilirdi. Ama insan hiç büyür mü?

Owen sırtıyordu. "Ben gitmeden önce aile reisi olarak nasıl bir konuşma yapacağını merak ediyordum," dedi. "Bunu beklemiyordum. Pazartesi sabahı ben posta koltuğuna atlamadan hemen önce havasız bir konuşma mı yapacaksın?"

"Aklıma gelen en sıkıcı olanı," dedi Devlin. "Yalnız bir mağarada kafanı dinlemek ve şaraptan, kadınlardan ve seni yoldan çıkaracak arkadaşlardan uzak durmakla ilgili olan. Ah."

Ben geri dönmüştü ve elinde iple düzgünce bağlanmış bir mektup demeti tutuyordu. Ben, Owen'a hitaben, "İstersen seninle birlikte göle giden patika boyunca gidip gelebilirim," dedi. "O dar alanda biraz huzursuz görünüyor."

"Ben de biraz huzursuzum," diye itiraf etti Owen. "Hadi o zaman."

Devlin bohçayı aldı ve hızla uzaklaştı. Dışarıda zorlukla fark edilebilen rüzgâr içeride biraz dönüyor olsa da gül çardağına oturmak için avluya çıktı. Çardaklardan birinin arkasındaki koltuğa sığındı ve paltosunun yakasını yukarı çekti.

İdris'ten, amcası George'dan, Philippa'dan, Owen'dan ve Stephanie'den ya sadece ona ya da hem ona hem de Ben'e yazılmış mektuplar vardı. Hepsinin tarihi Ben'in eliyle yazılmıştı; yani geliş tarihleriyle. Çoğu ilk yıl içinde gönderilmişti. Babasının mektubu en üstteydi. Ben'in iki yıldan daha uzun bir süre önce kaydettiği tarih, aslında babasının ölümünden yaklaşık bir hafta sonra ve mektuplardan iki hafta önceydi

Avukat ve annesi onu zorlamıştı.

İçinden hepsini yok etmek, özel oturma odasında ateş yakmak ve bohçayı ateşin ortasına atıp yanışını izlemek geliyordu. Geçmiş geride kalmış ve bitmişti. Onu kurcalamanın bir anlamı yoktu. Hayat devam ediyordu ve aslında o kadar da kötü değildi. Bir evi, bir aileyi ve bir kontluğu idare etmenin, askeri bir sefer sırasında emrindeki adamları idare etmeye biraz daha benzeyebilmesini dilesse de, tahmin ettiği kadar kötü değildi.

Yine de bunu yapmayacağını biliyordu. Mektupları okunmadan yakacaktı. Eğer gerçek bir huzura kavuşmak istiyorsa geçmişe bakmalıydı. Rüzgâr onları yakalayıp her yöne savurmasın diye diğer mektupların ipini tekrar bağlamadan önce babasının mektubunu paketten çıkardı. Mektubun üzerindeki mührü kırdı ve sonra gözlerini avlunun bir köşesine dikti. Bir zamanlar bir falcının çadırını kurduğu ve bazı rahatsız edici kehanetlerde bulunduğu yere. Bazıları da çok isabetliydi, diye düşündü uzun zamandır ilk kez hatırlayarak.

Mektubu açtı ve kalın el yazısının tanıdıklığı karşısında yutkundu. Bunu babasının eli yazmıştı. Ona. Ölümünden sadece birkaç hafta önce.

Sevgili Devlin, diye yazmıştı.

Seni tam olarak anladığımdan emin değilim oğlum, ama seni tanıyorum. Seni yeterince iyi tanıyorum. Bana karşı olan düşmanlığınızda ve beni reddetmenizde esnek olmadığınızı anlıyorum. Sizi, toplum önünde yaptığınız patlamanın annenize, kardeşlerinize ve büyükanne ve büyükbabalarınıza verdiği acıdan dolayı kendinizi suçladığınızı tahmin edecek kadar iyi tanıyorum. Bütün

Bu olayın utancı elbette sizin suçunuz . Siz haklıydınız ve ben . Ben her zaman huzursuz ve evet, zayıf bir adam oldum. Kendime ayırdığım zevkler bile Evliliğimden bu yana geçen yıllar boyunca yeterince heyecan verici görünmemeye başladı ve ben de daha fazlasını denedim cesur ve tehlikeli. Yakalandım ve sonuçlarına katlandım. Beni ifşa etmekte haklıydın.

Senden af dilemiyorum, Devlin. Yaptığım şey ve bunun sen de dahil olmak üzere ailem üzerindeki sonuçları - belki de özellikle sen - tamamen benim . Sonuçlarından pişmanlık duyuyorum ama geri dönebilseydim çok fazla şeyi değiştirebileceğimden emin değilim. Dürüst olmayı seçtim, çünkü dürüstlük senin anladığın şey ve sen haklısın. Size annenizi ve çocuklarımın her birini sevdiğimi söylediğimde bana inanmayabilirsiniz. Bu gerçek, ama senden inanmanı bekleyemem. Sırf ben diye bana inanmayın.

Senden sadece kendini affetmeni istiyorum, Devlin. Doğru olanı yaptığın için. Doğruyu söylediğin ve Çoğu insanın yaptığı gibi bundan ödün vermek. Seninle gurur duyuyorum. Senin için çok az şey. Ya da aşkım. Kendini affet.

Ben'i dinleyenler tarafından mükemmel bir subay olduğunuz konusunda temin edildim. Ben olsam Senin için böyle bir hayatı hiç beklememiş olsam da daha azını beklemiyordum.

Kendine karşı nazik ol, oğlum.

Ve onun imzası, büyük, cesur, özür dilemeyen. Stratton.

Ne hissetmişti? Devlin mektubu özenle katlayıp bohçaya

geri koyduktan sonra kendi kendine sordu

tüm mektupları çevreleyen ip. Kendisi için uzun zamandır ölü olan ve ancak son zamanlarda yavaş yavaş geri dönen duygular aleminde nasıl hissediyordu?

Sadece tek bir şey hissetti. Aşırı bir şey değil. Sadece bir tür isteksiz saygı. Kusurlu ve kendi eksikliklerinin farkında olan babası, nihayetinde zayıf bir adamın kalbine giden illüzyonu gören oğluna karşı dürüst davranmıştı. Babasını bu şekilde düşünmek biraz korkunçtu ama gerçek buydu. Zayıf bir adamdı ama kötü biri değildi. Kendisinin de itiraf ettiği gibi, zayıflıkları hiçbir şekilde mazur görülemeyecek biriydi. Ama özür dilemekten de kaçınmamıştı. Günahları ortaya çıkan pek çok insan gibi pişmanlık duymuyordu, ama belki de yaptıklarından çok yakalandıkları için pişmanlık duyuyordu. Babası sadakatsizliğinden pişmanlık duymuyordu ve bunu oğluna da itiraf etmişti. Ama sebep olduğu acılar için üzgündü. Ailesini sevdiğini iddia etmişti. Onları sevmiş miydi? Ama belki de sevgi, kötülükten daha saf bir şey değildi. Belki de sevmek ve sevilen kişiye aynı anda zarar vermek mümkündü.

Ayağa kalkıp mektupları odasına bırakmak ve paltosunu almak için içeri girdiğinde şakaklarına hafif bir baş ağrısı vuruyordu.

-

Sir Ifor, Leydi Rhys'i Stratton Kontesi'ni ziyaret etmesi için Ravenswood'a götürmüştü. İçeri girmedi. Ancak ona göre düğünler, neredeyse tümüyle kadınların tekelindeydi - elbette müzik ve kızını seçtiği damadın kalıcı bakımına teslim etmek için kiliseye kadar ona eşlik etmek gibi yürek hoplatan önemli bir mesele hariç.

Gwyneth de kalmadı, çünkü düğün hazırlıklarının anneler için olduğu ve gelinin bunlar için kafasını yormasına gerek olmadığı konusunda temin edilmişti. Babası onu Bayan Proctor'ın evinin önünde bıraktı; orada bu akşamki toplantı için biraz değiştirilmiş bir elbise alacaktı. Eski Audrey Proctor, şimdiki Audrey Davies, annesini ziyaret ettiği ve yanında iki yaşındaki oğlu olduğu için yarım saat kaldı. İkinci kez hapsedilmesine haftalar kalmıştı ve dizlerini en son gördüğünden bu yana geçen zamanın sonsuzmuş gibi gelmesinden yakınıyordu.

Gwyneth daha sonra kiliseye vardığında org sesi duymadığına biraz şaşırmıştı ama babası gerçekten de içerideydi. Org sırasının arkasında durmuş, papaz ve Devlin ile sohbet ediyordu. İkisi sadece gülümsedi ve onun gelişini onaylamak için ellerini kaldırdı, ama Devlin nef boyunca yürüyerek ona doğru geldi. onu gafil avladı ve iki elini birden tutup sıkıca kavradı.

"Eğer baban bu durum için mükemmel olacağını düşündüğü tüm müzikleri seçebilseydi," dedi ona, "düğünümüz altı saat sürerdi."

Ellerini acıtıyordu.

"Papazla düğün ilanları hakkında konuştum," dedi. "Elbette henüz çağrılmalarına gerek yok."

Buradan sekiz parmağı ezilmiş, çatlamış ya da kırılmış olarak çıkabilirdi. Başparmakları nispeten güvende görünüyordu. Gözleri her zamankinden daha yoğundu. Bu sadece düğün gerginliği miydi? İkinci düşünceler mi?

"Az önce kilise bahçesinde dolaşıyordum," dedi ona.

Ah.

"Özür dilerim," dedi aniden. Ellerine baktı ve onun ellerini tutuşunu gevşetti, ama sadece avuçlarını avuçlarına koymak ve kendi ellerini daha gevşekçe kavrayabilmek için. Gözlerini ellerinden ayırmadı.

"Sanırım," dedi, sesi ani, kelimeleri kırılmıştı, "kendimden her zaman mükemmellik talep ettim ama bunu başaramadığımın her gün farkındaydım. Başkalarından da bunu bekledim ve bulamadığımda zaman zaman büyük hayal kırıklığına uğradım. Mükemmel bir anne ve babaya sahip mükemmel bir aile olduğumuzu sanıyordum. Ama kendimi kusurlu bildiğim için hiçbir zaman kendimi onlara layık hissetmedim. I . . . Her şeyi bir kenara bırak, Gwyneth, kapıdan tam da o anda girmek zorunda mıydın?"

Eğer babasının ve Rahip Danver'ın gözü önünde durmuyor olsalardı, öne doğru eğilip onu dudaklarından öpebilirdi. "Bu akşam giyeceğim elbiseyi Bayan Proctor'dan alıyordum," dedi. "Eve bu kadar yakın bir yerde yetenekli bir terzinin olması insanı çok tembel yapıyor. Ben hevesli bir dikişçi değilim, Devlin. Çok geç olmadan benim hakkımda bunu bilmelisin. Mükemmel değilim."

"O da değildi," dedi sertçe. "Gerçekten de çok kusurluydu. Hepimizi incitti. Telafi edilemez şekilde. Ama içinde iyilik de vardı. Her zaman bana karşı bir sevgi beslediğine ve umduğu gibi bir evlat olmasam da benimle gurur duyduğuna inandım. Annem de dahil olmak üzere hepimizi sevdiğine inandım. Ben de dahil. Hepimizin arkasından yaşadığı gizli hayata rağmen tamamen yanılmış olamazdım. Çocuklar birinin tamamen samimi olmadığını anlar. Özellikle de onlara yakın biri. Bir ebeveyn. Ona tapardım ve onun gibi olmayı dünyadaki her şeyden çok isterdim. Komik, ben de hep mükemmel olmak istemiştim. Gitmesine izin vereceğim,

Gwyneth. Onunla ilgili iyi olan şeyleri hatırlayacağım ve iyi olmayan şeyleri kabul edeceğim. O bir insandı. Bizler şaşırtıcı bir türüz."

İçindeki karanlığın boşaldığının farkında mıydı? Yavaşça ama çok emin adımlarla. Ne mucizeler bekliyor ne de onlara bel bağlıyordu. O neyse oydu ve onunla yaşayacak ve ölene kadar onu sevecekti -ya da onun ölene kadar- ve evlenmek üzere olduğu idealist, mükemmel olmak isteyen ama kimsenin mükemmel olmadığını yavaş yavaş öğrenen bu adam için hep minnettar kalacaktı. Hiçbir şey mükemmel değildi. Herkes ve her şey bir oluş halindeydi. Hayatın dehşeti ve mucizesi buydu.

"Öyleyiz," dedi. Şaşırtıcı bir bu. "Harika değil miyiz?"

Başını bir yana eğdi ve kaşlarını çatı.

Diğer iki adam üzerlerine doğru geliyordu. Papaz gülümseyerek Gwyneth'in elini uzattı.

"Verdiğin haberlere çok sevindim, Gwyneth," dedi. "Stratton Kontu ile Sör Ifor Rhys'in kızının nikâh törenini yönetmek benim için büyük bir zevk olacak. Tanrım, kulağa ne kadar muhteşem geliyor! Sonrasında en az bir ay boyunca göğsüm kabaracak. Bu ülkedeki ve ötesindeki tüm din adamı arkadaşlarım beni kıskanacak. Ama emin olun ki bu akşam mecliste yapılacak olan resmi açıklamaya kadar dudaklarım mühürlü kalacak."

Devlin kızın elini okşadı ve kız da ona gülümseyerek bakmaya devam etti. Devlin kaşlarını çatmaya devam etti.

-

Doğru şeyi mi yaptım?" Devlin o akşam annesine sordu. "Niyetim senin sırtından bir yük almaktı.

omuzlar. Ama belki de yerinizden edildiğinizi hissediyorsunuzdur. Önce size danışmalıydım."

"Hayır," dedi. "Sen doğru olanı yaptın. Bir köy toplantısı gibi nispeten basit bir şeyi planlamak bile büyük bir iştir ve hayatımın o kısmıyla işim bitti. Yakında evlenecek olmanızdan daha fazla mutluluk duyamazdım. Noel'den önce. Gwyneth iyi bir kontes olacak. Görevlerimi ona devretmekten mutluluk duyacağım."

"Bunları asla tek başına yapmak zorunda kalmayacak anne," dedi. "Birlikte çalışacağız, o ve ben. Ve eğer herhangi bir iş çok zahmetli hale gelirse, o zaman bunu yapması için birilerini işe alacağım."

"Yapacağını biliyorum." Sesli bir şekilde nefes aldı ve devam etmeden önce nefesini bıraktı. "Devlin, baban kötü bir adam değildi."

"Hayır," diye kabul etti. "Değildi." Yine de ona büyük haksızlık etmişti. Onu sevmiş miydi? Yine de bu gerçekten onu ilgilendirmiyordu. Eğer onun geçmişinden gelen şeytanlar varsa -ki olmalı- o zaman bunlarla uğraşmak annesine düşerdi.

Devlin ve annesi balo salonunun kapısında duruyorlardı, Devlin'in kolu annesinin koluna girmişti. Her zamanki gibi toplantı için biraz erken gelmişlerdi ama her şeyin hazır olup olmadığından, hiçbir şeyin unutulup unutulmadığından hiçbir şekilde sorumlu olmamalarına rağmen merak onları ele geçirmişti.

Bütün gün balo salonunun yakınında bulunmamışlardı ama Devlin batı kanadı civarındaki pek çok geliş gidişin farkındaydı. Görünüşe bakılırsa geçen hafta boyunca komiteler başka komiteler doğurmuştu ve Richards ile uşak ve kahya Bayan Padgett'i hayrete düşürecek şekilde her şey halledilmişti. Ravenswood personelinden hiç kimse olmadan her şey temizlenmiş, cilalanmış ve parlatılmıştı.

dahil olmak. Tepedeki büyük şamdanlara ve duvar apliklerine taze mumlar yerleştirilmişti. Orkestra kürsüsünün üç tarafı da dahil olmak üzere her yerde sonbahar çiçekleri ve yaprakları, turuncu, şeftali ve kahverenginin çeşitli tonlarında kurdeleler ve fiyonklar filizlenmişti.

Uzak duvar boyunca uzun masalar kurulmuş, ortadaki hariç tüm Fransız pencereleri erişilmez hale getirilmişti. Masalar beyaz keten örtülerle ve muhtemelen civardaki çeşitli kadınlar tarafından yapılmış ve ödünç verilmiş olan ince dantellerden yapılmış daha küçük örtülerden oluşan etkileyici bir sergiyle kaplanmıştı. Hanın sahibesi Bayan Berry, yemek servisi yapan komitenin de yardımıyla masaları hem tuzlu hem de tatlı yiyeceklerle donatıyor, tabak ve keten peçete yığınlarını da unutmuyordu. Hepsi mutlu, hatta heyecanlı görünüyordu. Jim Berry'nin meyhanesi -üzerinde büyük harflerle tam olarak bu sözcüklerin yazılı olduğu bir pankart dikilmişti- yemek salonuna açılan kapıların hemen içine kurulmuştu. Devlin'e öyle geliyordu ki, Jim'in kendisi gururdan şişmiş bir halde uzun bir barın arkasında şişeleri, muslukları ve bardakları düzenlerken, hevesli görünen içki servis komitesi de içkileri doldurmasına, bira fincanlarını çekmesine ve bara doluşmak istemeyenlere içki tepsileri taşımasına yardım etmeye hazırlanıyordu. Müzisyenler enstrümanlarını akort ediyor, Albay Wexford da seremoni şefi olarak kendisini müzikten bizzat sorumlu tutuyormuş gibi görünüyordu.

Annesi tarafından organize edilen ve personeli olan eski meclisler

her zaman mükemmelliğin ta kendisi olmuştur. Ama bu gece burada tanımlanması zor ama belirgin bir ruh vardı. Bu, emeklerini paylaşmak ve birbirlerinden keyif almak için bir araya gelen bir topluluktan.

Konuklar gelmeye başlamıştı ve bilet komitesinin iki üyesi kapıların hemen içindeki küçük bir masanın arkasında yerlerini almıştı. İçlerinden biri, Devlin'in kiracı çiftçilerinden birinin oğlu, ona neşeyle sırttı ve elini uzattı.

"Biletler, lütfen, lordum," dedi.

Devlin iki tane çıkardı ve genç adam gülerken onlara uzattı. Annesini içeri götürdü.

"Sanırım," dedi, "belki de burası daha mutlu bir yer olacak, Devlin."

Neyden daha mutlu?

Açıklama yapmadı. Açıklamasına gerek yoktu. O zaman o da hissetti.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Gwyneth köy toplantılarına her zaman katılmazdı, bunun nedeni kısmen toplantıların çok kalabalık olması ve

Dans etmek için yeterli alan bulmak zordu ve kısmen de herkes diğerlerinin üzerinde konuşmaya çalıştığı ve müzisyenler gürültünün üzerinde duyulacak kadar yüksek sesle çalmaya çalıştığı için sohbet etmek neredeyse imkansızdı. Gerçekten de katılmanın pek bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

Ancak bu gece son derece eğleniyordu. Dans edebileceği bir alan vardı ve balo salonunun yüksek tavanı ve büyüklüğü, konuşmacının bağırmasına ya da dinleyicilerin ellerini kulaklarına götürmesine gerek kalmadan sohbet edilebilecek kadar sesi emiyordu. Bu gece toplantıdan keyif alıyordu çünkü diğer herkes de öyleydi ve bu keyif bulaşıcıydı. Birkaç yıl önce Ravenswood balo salonu artık toplantılar için kullanılamadığında kimse şikâyet etmemiştir. Bazıları eski toplantı salonlarının zaten daha rahat olduğunu iddia etmiş, diğerleri ise toplantılar tekrar kendilerine kaldığı ve Jim Berry'nin birası ve Bayan Berry'nin minyatür sosisli ekmekleri ve etli börekleriyle kıyaslanabilecek hiçbir şey olmadığı için sevinmişti.

Ama şimdi, bu gece, her iki dünyanın da en iyisine sahiptir.

Tüm mimari ihtişamıyla geniş bir balo salonu ve

Kendileri için düzenledikleri ve kontun hiçbir müdahalesi olmadan bağımsız olarak finanse ettikleri eğlence. Ayrıca Jim Berry'nin birası ve Bayan Berry'nin her zamanki çabalarından hem miktar hem de çeşit olarak katlanmış gibi görünen yemekleri vardı.

Her zamankinden daha fazla insan gelmişti, belki daha fazla yer vaadiyle, belki de basit bir merakla. Bu zamana kadar çoğu Stratton Kontu'nu döndüğünden beri görmüştü. Hatta birkaçı onunla konuşmuş ya da bir başkasıyla konuştuğunu duyacak kadar yakınında bulunmuştu. Neredeyse hepsi ondaki değişiklikler karşısında şok olmuştu. Bir kere o iğrenç yüz yarası vardı. Ama aynı zamanda, her zaman ciddi bir genç adam olmasına rağmen, onda daha önce olmayan bir sertlik, bir karanlık, bir ciddiyet vardı. Onu son gördüklerinden beri cüssesi ve kasları da gelişmişti. Askeri bir sertlik ve duruşla hareket ediyordu. Bir erkeğin olabileceği kadar babasından farklı olduğu kesindi - ki bazıları bunun kötü bir şey olmadığını fısıldıyordu, yine de insan her zaman bir gülümsemesi, bir el sıkışması ve herkes için neşeli bir sözü olan zavallı rahmetli kontu sevmeden edemiyordu.

Ayrıca şimdiki zamanda şaşırtıcı bir şey vardı Kont, birçok köylünün gözünde. Şimdiye kadarki davranışları görünüşüyle biraz çelişiyor gibiydi. Örneğin, haftanın belirli günlerinde parkı yine onların dinlenmeleri için açmıştı. Yine bir Noel balosu ve Ravenswood'da bir yaz şenliği yapılacaktı. Ve yine onun daveti üzerine balo salonunda düzenlenen bu toplantı vardı, ama malikânenin lordunun cömertliğinin bir göstergesi olarak değil. Kont tüm organizasyonu ve finansmanı kendilerinin yapmasına izin vermişti. Ne kendisi ne de annesi en ufak bir müdahalede bulunmamıştı. Tavernada bu konuda bir bahis bile oynanmıştı.

Gwyneth hafta boyunca tüm konuşulanları ve dedikoduları duymuştu, çünkü mucizevi bir şekilde nişanlandığı haberi dışarı sızmamıştı ve bu nedenle kimse onun yanında dilini koruma ihtiyacı hissetmemişti. Ama bu gece resmi olarak ilan edilecek ve sonsuza dek sürecektir mutluluğu bu gece başlayacaktı. Gerçekten böyle bir şey olduğundan değil elbette. Öyle bir şey olduğunu düşünecek kadar cahil değildi. Ama bazen, onun orada, kavranmayı bekleyen bir şey olduğunu hayal ettiği için mazur görülebilirdi. Hayır! Hayır! Buradaydı ve zaten elinin altındaydı. Mutluluk diye bir şey vardı ve uzun sürmeyeceği korkusuyla ondan kaçmak yerine, onu hissettiğinde tadını çıkarmamak aptallık olurdu.

Mutluydu ve yazlıkta Devlin'in kendisiyle evleneceğini anladığından beri de mutluydu. Belki aptallık ediyordu ama hayatta aptallığa da yer vardı. Bilgelik her zaman yaşamak için en iyi rehber değildi.

Ülke danslarının açılış setinde Sidney Johnson ile, ikincisinde James Rutledge ile dans etti. Devlin ise Ariel Wexford ve Barbara Rutledge ile dans etti. Kardeşlerinin de dans görmek Gwyneth'i mutlu etmişti ama Stephanie sadece ilk sette dans etmişti - İdris'le. İlk vals ne zaman olacağını merak ediyordu. olur olmak sadece

Bir. O merak ettim ne zaman duyuru
. onunişan olur olmak yaptı.

Devlin'in onunla ne zaman dans edeceğini merak ediyordu, çünkü kesinlikle edecekti. Yine de en önemlisi, gecenin zevkine kendini bıraktı ve eğlendi. Bu gece için mutluydu. Anons ikinci setten sonra yapıldı. Albay Wexford orkestra kürsüsüne çıktı ve sessizlik çağrısında bulundu. Hemen gelmedi. Çoğu insan onun bir sonraki seti anons edeceğini düşünmekten oldukça memnundu ve daha çok sohbetlerine devam etmekle ilgileniyorlardı

bir sonraki dansın ne olacağını duymaktan daha önemliydi. Kollarını kaldırdı. Birkaç gönülsüz susturma sesi duyuldu. Sonra tören alanındaki sesini kullandı ve bir anda sessizlik çöktü, ardından birkaç eğlence sesi duyuldu, çünkü albay yumuşak sözlü, yumuşak huylu bir beyefendi olarak bilinirdi.

"Tüm toplantılar arasında bu toplantıya tören yöneticisi olarak davet edildiğim için gerçekten çok şanslıyım" dedi. "Özellikle mutlu ve önemli bir duyuru yapacağım. Bu duyuru, hepimizin yakından tanıdığı iki gencin nişanlanması ve çok yakında -aslında Noel'den önce ve tam da kendi köyümüzde- evlenmeleriyle ilgili."

Dramatik bir duygusu vardı. Bir beklenti vızıltısının kabarmasına ve öncekinden daha da yoğun bir sessizliğe gömülmesine yetecek kadar uzun bir süre durakladı.

"Sör Idris ve Leydi Rhys'in kızları Bayan Gwyneth Rhys gelinimiz olacak," dedi albay, kalabalığın arasından Gwyneth'i seçip sallayarak ve gülümseyerek. "Ve olağanüstü güzel bir gelin olacak."

Vızıltı tekrar yükseldi, öncekinden daha yüksekti ama hemen susturuldu.

"Ve onun elini ve kalbini kazanan talihli damat adayı," diye devam etti Albay, "Stratton Kontu Devlin Ware'in ta kendisi. Eminim-"

Neyden emin olduğunu çok az kişi duydu. Balo salonunun her yerinden sesler yükseldi. Gwyneth'in çevresindeki herkes ona doğru döndü. Hepsi gülümsüyor gibiydi. Birkaçı konuşuyordu. Birkaçı omzunu sıktı ya da koluna dokundu. Birisi delici bir ıslık çaldı. Bir başkası alkışlamaya başladı ve kısa süre sonra neredeyse herkes ona katıldı. Birkaç ıslık sesi daha duyuldu. Gwyneth'in yanakları kesinlikle sıcak hissediyordu. Gülümsediğini fark etti. Ve

Gölüyordu. Orkestra kararlı bir akor çaldı ve Albay Wexford tören alanındaki sesini tekrar kullanarak sessizliğı yeniden sağladı.

"Gençlerimizden bazıları, mayıs direğı dansçılarımızın önderliğinde," dedi, "valsın adımlarını öğreniyorlar. Hiç duymadınız mı? Birkaç gün kadar ben de duymamıştım. Son birkaç yıldır Londra'yı kasıp kavuran bir Alman dansı. Bazıları tarafından skandal olduğu söyleniyor. Diğerleri ise tekerlekten sonraki en iyi icat olduğunu söylüyor. Kararı size bırakıyorum. Bu gençlerden ikisi yeni nişanlanan çiftimiz. Bayanlar ve baylar, onlara yer açacak kadar zemini boşaltabilirsiniz, şimdi bize gösterecekler. Eğer bir iki dakika sonra onlara katılmak isteyen olursa, sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız. Lord Stratton?" Sol tarafına baktı. "Ortağınız sizi orada bekliyor." Gwyneth'e doğru bir işaret yaptı.

Ne?

Oh canım. Oh. Canım.

İnsanlar geri çekilirken balo salonunun zemini aniden geniş ve boş göründü ve Devlin, belki de dramatik bir yeteneğe sahip olarak, bir sonraki dans için eşini almak üzere olan bir adamdan çok bir ateş partisiyle yüzleşmeye giden bir asker gibi görünmesine rağmen, adımlarını atarak geldi. Yüzü düpedüz acımasızdı, yara izi her zamankinden daha belirgindi. Aynı zamanda sade siyah gece ceketi ve pantolonu, gümüş işlemeli yeleğı, bembeyaz keteni ve çoraplarıyla son derece yakışıklı görünüyordu.

Gwyneth ona gülümsedi ve elini uzatıp eğildiğinde etrafındakilerden duyulabilir bir iç çekiş geldi.

"Bu senin fikrin miydi?" diye mırıldandı. "Hayır." Kadın güldü.

"Kendimi rezil etmek üzereyim," dedi ona. "Umarım ben de senin ayağına basmam, Gwyneth."

"Çılgılık atmamaya çalışacağım," diyerek onu temin etti.

Onu endişe verici derecede boş olan piste çıkardı. Adam bir elini Gwyneth'in belinin arkasına koyarken, Gwyneth bir elini onun omzuna koydu ve adam boştaki elini kavrayıp diğer omzuyla aynı hizada tuttu. Aralarında süslü bir boşluk vardı ama Gwyneth'e bu boşluk cızırdıyor ve aslında hiç boşluk yokmuş gibi geliyordu.

Orkestra bir akor çaldı ve bir dakika sonra Devlin ve Gwyneth vals yapıyordu.

Dün akşam Clarence Ware ile vals yapmıştı. Adam doğru ve yetkin bir şekilde dans etmişti ama hiçbir yeteneği yoktu. Devlin, mayıs direği dansçılarından bir diğeri olan Sally Holland'la dans etmişti; Holland adımlar konusunda son derece rahat görünüyordu. Devlin ona ayak uydurmuş, bunu yaparken de çok suratsız görünmüştü. Oldukça deneyimli bir partnerin yardımı olmadan nasıl liderlik edeceği ayrı bir konuydu.

Ama gerçekten çok iyiydi.

Gözleri Gwyneth'in gözlerinde dans etti. Başlangıçta ikisinin de birbirini görmediği, sadece dün akşamki adımları hatırlamaya ve orkestranın çaldığı parçalara uydurmaya odaklandığı çok açık olsa da, kısa süre sonra her şey doğal akışına bırakıldı. Kadın, vals dans etmesi çok keyifli ve seyretmesi çok hoş kılan döngü ve kıvrımlarda onu yönlendirmesi için adama güveniyordu ve adam da ayaklarını onunkilere dolaştırmadan onu takip etmesi için açıkça ona güveniyordu. Bu dört ayağın kendilerini nereye yerleştireceklerini ve birbirleriyle nasıl uyum içinde kalacaklarını nasıl bildiklerini bilmiyordu. Ama en iyisi düşünmemektir. Eğer düşünürse, kendini birbiri ardına yanlış adımlar atarken bulacağı kesindi.

Vals yaptılar ve o, hayatının geri kalanında onu ayakta tutacak olan aile, arkadaşlar ve komşularla çevrili olduğunu biliyordu. Vals yaptılar ve o, bu hayatı birlikte yaşayacağı adamın kollarında olduğunu biliyordu. Kendi özel ailesi, daha büyük bir ailenin ve toplumun merkezinde yer alacaktı. Sabırsızlıkla bekliyordu. . . Ama beklemek zorunda değildi. Onun mutluluğu gelecekte olacak bir şey değildi. Şimdi olacaktı. Buradaydı.

Ona gülümsedi, artık dans pistinde yalnız olmadıklarının farkındaydı. Philippa da Sidney Johnson'la, Stephanie de Bradley Denver'la buradaydı. Ve başkaları da vardı.

Devlin'e gülümsedi ve o da ... Oh, onu izleyen diğer insanlar şüphesiz daha sonra ne kadar sert ve huysuz görüldüğünden bahsedeceklerdi, bu durum için çok uygunsuzdu. Ama diğer insanlar onun gözlerinin içini göremezdi. Derinlerini. Kadın görebiliyordu ve adam karanlığın derinliklerinden ona gülümsedi.

Hayali düşünceler mi?

Belki de.

Ama onun gülümsediğini biliyordu.

"Ne yazık ki sıcak bir yaz gecesi değil," dedi müzik bitmeden hemen önce. "Burada sıcak tutan bir pelerin mi giydin?"

"Yaptım," dedi.

"Git ve getir o zaman?" dedi. "Benimle dışarıdaki terasta musun?"

"İki dakika," dedi ona.

-

I Elbette bu o kadar kolay olmayacaktı.
İki dakikadan çok daha fazla zaman geçti.

Müzik biter bitmez alkış şeklinde bir gürültü patlak
verdi ve Hatta Şerefe, için Devlin'in
harika

utanç. Ve dans pisti, çoğu Gwyneth ve onun etrafında kümelenmeye çalışan insanlar tarafından dolduruldukça etraflarında kayboldu. Birçoğu ellerini sıkmak, onları tebrik etmek ve iyi dileklerini sunmak istiyordu. Diğerleri ise onları ve diğer dansçıları vals yapma biçimlerinden ötürü takdir etmek istiyordu. Birkaçı Devlin'e balo salonunu toplantı için hazırladığı için teşekkür etmek istedi. Diğerleri ise Gwyneth'in aralarında kalacağı ve Galler'de kalıcı olarak yaşamaya gitmeyeceği için duydukları memnuniyeti ifade etmek istediler. Şaşırtıcı sayıda kişi de Devlin'e eve döndüğü için ne kadar mutlu olduklarını söylemek istedi.

-Ve içlerinden birini gelin olarak seçtiğini.

Albay Wexford bir sonraki seti anons etti ve beyefendilerin eşlerini bu set için sıra oluşturmaya yönlendirmelerini önerdi. Ancak düzeni sağlamak ve işleri yoluna koymak için albay sesini tekrar kullanmamayı tercih ettiğinden, on dakika boyunca büyük ölçüde görmezden gelindi.

Ama sonunda dans etmek isteyenler tekrar kendilerini gösterdiler ve Gwyneth kaçmayı başardı, hemen ardından da Devlin geldi. Bundan birkaç dakika sonra, balo salonunun içinde müzik neşeyle çalarken ve çok sayıda insan dans ederken, Devlin onunla dışarıdaki terasta buluştu.

Koyu renk bir pelerin giymişti, geniş kapüşonu başının üzerine kadar çekilmişti. Gökyüzü açıktı, ay ve yıldızlar karanlığı aydınlatmak için ellerinden geleni yapıyordu. Ama ikisinin de anılarında olması gereken gece kadar parlak bir gece değildi. Ay da gölün üzerinde ışık saçacak bir konumda değildi.

"Hava serin," dedi elini kızın elinin içine alarak.

"Balo salonu çok havasız," dedi. "Hava iyi hissettiriyor."

Paltosunun içi sıcacıktı. Eldiveninin içinden elinin de sıcak olduğunu hissetti.

Sessizlik içinde köşk tepesine doğru yürüdüler ve taş sütunların önünde durup nehre, köye ve sağ taraflarındaki gölün karanlık şekline baktılar. Altı yıl önce pavyonun içindeki babasını düşündü ve sonsuza dek gittiği için bir hüznü hissetti. Vedalaşmadıkları için. Kendisine Bayan Shaw diyen kadına ne olduğunu kısaca merak etti. Yarımada'da tanıdığı ve bazılarıyla yattığı tüm kadınları düşündü. Ben'in annesini düşündü.

"Sizce insan yaşlandıkça daha mı hoşgörülü oluyor?" diye sordu.

"Şart değil," dedi. "Yalnızca kalbi her zaman açık olan bir kişi iseniz."

Evet. Bu onun için geçerli değildi, değil mi?

Yine de onu buraya, bu noktada durup hatırlaması ve ay ışığına rağmen net olarak görülemeyen bir manzaraya bakması için getirmemişti. Bunlar uyandırmak, hatta belki de yeniden yaşamak istediği anılar değildi. Onu köşkün etrafından dolaştırdı ve ağaçların arasına götürdü. Aşağısı oldukça karanlıktı ama gidecekleri çok yol yoktu ve kısa bir süre önce istediği yaprakları bulmak için buraya gelmişti. Onu çevirdi ve o gece durdukları ağaca geri koydu. Parmak uçlarıyla yüzünün şeklini takip etti ve onları kapüşonunun altına doğru itti. Kızın kolları adamın beline dolandı ve onu kendine çekti.

Onu öptü, kendi dudaklarıyla dudaklarını, diliyle ağzının içini okşadı. Göz kapaklarına, şakaklarına, yanaklarına, çenesine ve çenesine öpücükler kondurdu ve tekrar ağzını öptü. O da onu öptü, ağzı daha da ısındı, nefesi daha duyulur oldu. Adamın bedeni kadınınkine bastırılmıştı, giysilerinin tüm ağırlığı aralarında idi.

"Sırtında bir yatağa sahip olmayı arzuluyorum," diye mırıldandı dudaklarına, "ve aramızda tenden başka bir şey olmasın."

"Mmm," dedi.

Onu hamile bırakmak ve rahminin şişmesini izlemek istiyordu. Onunla bir aile kurmak, onları birlikte büyütmek, onlarla oynamak ve onlardan zevk almak istiyordu. İstediydi . . .

Alnını onunkine dokundurdu. Onu buraya, ona bir şey söylemek için getirmişti.

"Gwyneth," dedi. "Eğer duymak senin için önemliyse kelimeleri söyleyebilirim. Hatta onları kişisel olmayan bir şekilde de ifade edebilirim. Sadece onları hissedemiyorum."

"Bu benim için önemli," dedi ve gözlerini kapattı. Zaten onu pek göremiyordu.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni onurlandırıyorum ve seni ... Seni istiyorum. Seni kontesim, yoldaşım ve sevgilim olarak istiyorum. Senden çocuk sahibi olmak istiyorum. Buraya hatırlamak için geldim. Bir iki gün önce kendi başıma yaptım. Ama burada yanımda olmana ihtiyacım vardı. Ne olduğunu değil, nasıl hissettirdiğini hatırlamak için. Aşk hatırlayabiliyorum. Coşkuyu, umudu ve güveni hatırlayabiliyorum. Aşık olduğumu hatırlayabiliyorum. Sevebildiğim zaman sunabildiğim her şeyi size de sunabileceğime inanıyorum. Ve elimden geleni yapacağım. Hatta zaman zaman sana seni sevdiğimi söylemeyi de unutmayacağım ve yalan söylemeyeceğim. Ama ben artık o genç adam değilim."

Sesi hissettiği kadar aptalca mı geliyordu? Hafifçe gülüyordu ve elleri avuçlarının arasına almak için onun yüzünü bulmuştu.

"Devlin," dedi. "Aşk bir duygu değildir. Kendini duygularla açığa vurabilir. Yoğun bir mutluluk ve derin bir umutsuzluk getirebilir. Ama bir duygu değildir. Bir inanç ya da eylem de değildir, gerçi her ikisinde de kendini

gösterebilir. Bu . . . Ama burada tıkandım tabii ki, çünkü kelimenin kendisi hiçbir şey ifade etmiyor ve temsil ettiği şey de

kelimelerle ifade edemem. Altı yıl önce seni çok iyi tanıımıyordum bile, oysa ondan önce en az altı yıldır sana aşkıttım. Ama şundan çok eminim ki şimdi o zaman olduğundan çok daha derin ve şefkatli seviyorsun. Buna ben de dahilim. Şimdi beni o zaman sevdiğinden daha çok seviyorsun. Eğer bu kelime size uymuyorsa, o zaman sözlüğünüzden çıkarın. Önemli bir şey değil. O sadece bir kelime."

Onun yüzüne baktı, ama yüzünü çok az görebiliyordu. Her şeyi görebildiği gibi. Çok bulanık. Yarımada'da benimsediği kontrollü ve disiplinli hayat görüşünü geride bırakmıştı. Orada işine yaramıştı ama burada uygulanamazdı. Buraya döndüğünden beri kendini denizde hissediyordu, geri dönemiyor, ileri gitmek istemiyordu. İlerlemekten korkuyordu. Hiçbir şeyi net olarak göremiyordu.

İçini çekti. "Ne yazık ki kelimelere ihtiyacımız var," dedi. "Onlar olmadan çok iyi yapabileceğimizden emin değilim. Seni seviyorum, Gwyneth. İçimde garip bir his var, sen benim soluduğum havasın. Bana yardım eder misin?"

"Her zaman." Yüzünü ona yaklaştırdı ve dudaklarına karşı konuştu. "Her zaman, Devlin. Ama sadece bana yardım edersen. Bağımlı bir şekilde değil, ama birlikte her zaman ayrı olmaktan daha iyi olacağımız şekilde - birlikte hareket etmeyi seçen iki bağımsız bütün. Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum."

Ve onu öptü.

Ağırlığını ona doğru gevşeterek onu ağaca sabitledi. Ve ayın yüzünde bir bulut hareket etmiş olmalı ki daha büyük bir karanlığın farkına vardı. Ama aynı anda fark etti ki karanlık dışarıdaydı. Artık burada değildi. Burada tamamen ışık, güven ve hayatında, görevlerinde ve sorumluluklarında ilerleme hevesi vardı. Hatta belki de aşkla.

"Şu cümleyi tekrar söyle," dedi. "Şu Galce deyiimi."

"Rwy'n dy garu di?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Şu."

"Rwy'n dy garu di," dedi. Seni seviyorum.

CHAPTER TWENTY-SIX

Ilbaşında çok nadiren kar yağar. Bu yıl olmayabilir ama 23 Aralık'ta kesinlikle kar yağıyordu.

Büyük bir fırtına değildi. Kar, kırsal bölgeyi kaplayacak ve yollar ve hendekler de dahil olmak üzere ayırt edici özellikleri yok edecek kadar çok yağmadı. Adım atarken dikkat edilmediği takdirde ayakların kaygan olabileceği akılda tutulduğu sürece seyahati imkânsız ya da çok tehlikeli hale getirmiyordu.

Aslında beyaz bir Noel'di.

Çıplak dalları gümüş ve beyaz dantellere dönüştürdü. Çimlerin ve çatıların üzerine usulca yerleşti. Aşağı doğru süzülürken pamuk topları gibi görünüyordu.

Gwyneth yatak odasının penceresinden bakarken, her gelinin mükemmel bir düğün günü hayal ettiğini düşündü.

Ve kar tam zamanında gelecek kadar nazikti. Son birkaç gündür misafirler seyahat ediyordu. Ravenswood Malikânesi'nden oldukça uzakta yaşayan Wares'lardan bazıları burada kalmaya gelmişti. Amcası, yengesi ve kuzenleri Galler'den buraya kalmaya gelmişlerdi; Idris'in Eluned'i de anne ve babasıyla birlikte gelmişti.

Kardeşim. Owen Ware dn Oxford'dan eve dönmüştü, ilk dönemi sona ermişti.

Binbaşı Nicholas Ware de Ravenswood'a kardeşinin hemen ardından gelmişti. Bir aylık izne gelmişti.

Dört kardeş dün akşam Cartref'e gelmişti. Ancak Gwyneth'in ayaklarını yerden kesip onu tam bir daire çizdirdikten sonra tekrar yere bırakan ve kolları hâlâ onun üzerindeyken sırtan Devlin değildi.

"Gwyn!" Nicholas söylemişti. "şu haline bir bak. Her zamanki gibi çok güzelsin. Ama hayır, bu doğru değil. Sen daha güzelsin! Ama yine de sadakatsiz bir fahişesin. Beni daha fazla bekleyemedin, değil mi, ama gidip kendini öz kardeşimle nişanlamak zorunda mıydın? Kalbimi paramparça ettin."

Bir de ona bakın! Geniş göğüslü, sağlam yapılı, kolları ve kalçaları kaslı bir adamdı. Saçları eskisinden daha kısa ve kırlaşmış, yüzü daha yıpranmıştı. enesinde bir sertlik ve omuzlarında askeri bir duruş vardı. Zinde ve tehlikeli görünüyordu ve odaya hafif bir topallayarak girmişti. Çocukluğundan on kat daha güzeldi, tabii bu mümkünse. Gwyneth onun bir ya da iki santim uzadığından bile şüpheleniyordu.

"İşte böyleydi Nick," demişti, onu bırakması için kollarının yanlarını okşayarak. "Yirmi dört yaşındaydım ve evde kalmış bir kızdım. Devlin bana evlenme teklif ettiğinde, bunun son şansım olabileceğini düşündüm ve kabul ettim."

Nick'in omzunun ötesinde Devlin'in gözleriyle karşılaşmıştı ve her ikisinin de aslında ona soranın kendisi olduğunu hatırladıklarını biliyordu.

"şafakta ona silahla meydan okuyayım mı?" Nicholas hâlâ sırtarak, bütün o eski çekiciliğiyle sormuştu. Odadaki herkesin dikkati onun üzerinde toplanmıştı.

Tanrı hepsinin yardımcısı olsun, kırmızı alay giysileri içinde nasıl görünüyor olmalı?

"Olmasa daha iyi," dedi, kollarını biraz daha hızlı sıvazlayarak. "Yarın saat on birde sağlam ve kilisede olması gerekiyor."

Devlin, "İki küçük erkek kardeşimin de sağlam bir şekilde arkamdaki sıralarda, annemizin iki yanında oturmaları gerekiyor," dedi. "Ben yanımda olacak ve Gwyneth'in yüzüğünü kaybetmediğimden emin olacak. Ya da düşürmediğimden."

"Bunu yapmamız için bize güvenmiyor, Nick," demişti Owen.

Gwyneth, Nicholas ve Owen'ı Galler grubuyla tanıştırmaya başladı ve her ikisi de Ware'in tüm ünlü cazibesıyla el sıkışıp sohbet ettiler. Ben herkese gülümsemişti - zaten hepsiyle tanışmıştı - ve Devlin Gwynethin elini tutmuş, dudaklarına götürmüş ve kimsenin göremediği o gülümsemeyle ona bakmıştı çünkü gülümseme gözlerindeydi ama yüzünün geri kalanında yoktu.

Artık düğün günleriydi - nihayet! Idris ve Eluned bahara kadar beklemeye nasıl dayanabilirdi? Düğünleri Galler'de 1 Mart -David Günü- için planlanmıştı. "Nergisler içinde boğulmak, Gwyn," diye açıklamıştı Idris, neden özellikle bu tarihin seçildiğini sorduğunda. "Ve Galli kimliğimi yeniden teyit etmek için. Ben orada doğdum, hatırlayın. Ve babamın söylemeyi çok sevdiği gibi, bir kez Galli olan her zaman Galli kalır."

Düğün günüydü, kar yağıyordu ve Noel'di. En azından neredeyse Noel'di. Nikâhtan sonra Ravenswood'da bir düğün kahvaltısı ve yarın öğleden sonra da Stratton Kontesi olarak ilk resmi görevini yerine getireceği, oyunların düzenlenmesine ve hediyelerin dağıtılmasına yardımcı olacağı bir çocuk partisi olacaktı. Etkinliğe Devlin'le birlikte ev sahipliği yapacaktı. Noel Günü her iki aile ile birlikte Cartref'te kutlanacaktı. Boxing Day'de ise büyük bir Noel

balosu düzenlenecekti.

Ravenswood, altı yıl sonra ilk kez ikinci resmi görevini yerine getirecek ve konuklarını karşılamak için eşiyle birlikte karşılama sırasına girecekti.

Kocası!

Bazen tüm bunların gerçek olduğundan emin olmak için hâlâ kendini çimdiklemesi gerektiğini hissediyordu. Ama ya değilse? Bilmek ister miydi? Henüz kendini çimdiklememişti.

Bu sessiz bir düşünme anıydı. Kısa bir süre önce hizmetçisi saçlarını yaparken giyinme odası kalabalıktı ve herkes hizmetçiye gerekli eşyaları veriyor ya da Gwyneth'in ne kadar muhteşem görüldüğünü ve çoğu gelin mümkün olduğunca gösterişli görünmek isterken onun sadeliği hedeflemesinin ne kadar akıllıca olduğunu söylüyordu.

"Çünkü Gwyneth olduğu gibi çok güzel ve süslenmeye ihtiyacı yok," demişti Galli teyzesi ona gülümseyerek.

"Ifor onu kiliseye getirdiğinde ağlayacağımı mı düşünüyorsun?" Gwyneth'in annesi sormuştu.

"Evet!" koro halinde bağırdı herkes, sadece gülümseyen hizmetçi hariç.

"O zaman yapmayacağım," demişti annesi. "Sadece hepinize inat olsun diye. Gwyn'i görmeye geldin, değil mi Eluned? Ve anneni de? Evet, evet, iki kişiye daha yer açabiliriz."

Ama Gwyneth'in ne kadar güzel görüldüğünü haykırdıktan ve buklelerine dokunmadan yanağından öptükten sonra kalmamışlardı. Kiliseye gitme vakti gelmişti ve Eluned'in babası onlara bir dakika içinde aşağı inmelerini, aksi takdirde kiliseden ayrılacaklarını söylemişti.

Eluned gülerek, "Dikkat et Gwyneth," dedi. "Babamın "yoksa" derken tam olarak ne demek henüz keşfedemedim. Sanırım bunların hepsi anlamsız palavralar."

Gwyneth'in teyzesinin de kiliseye gitme vakti gelmişti. İki nedimenin de gidip hazırlanma vakti gelmişti, özellikle de üçüncü nedime yeni geldiği için. Gwyneth'in hizmetçisi saçlarına yardım etmek için onlarla birlikte gitmişti. Annesi, Sör Ifor'un hâlâ akıl sağlığının yerinde olduğundan emin olmak ve kendisinin de ihtiyaç duyması ihtimaline karşı fazladan bir keten mendil almak için gitmişti.

Ve Gwyneth kar yağışını izlemek ve bugünün düğün günü olduğunun farkına varmak için birkaç dakikalığına yalnız kalmıştı. Onun ve Devlin'in. Ve o hazırды.

Hem annesi hem de Bayan Proctor onun gelinlik seçimine şüpheyle yaklaşmışlardı. Ama o ısrar etmişti ve Bayan Proctor da kendini aşmıştı. İnce beyaz yündendi, uzun kolluydu, boynuna kadar uzanıyordu ve neredeyse göğsünün altından düz bir şekilde düşüyordu. Süslenmemiş gibi görünüyordu ama başka türlü neredeyse görünmeyen payetlerle parıldıyordu. Gwyneth'e daha dün, bugün dul kontes olacak olan Stratton Kontesi, ona çiçek spreyi şeklinde, en büyüğü ona her zaman Beytullahim'in yıldızını hatırlatan, aile yadigârı bir broş hediye etmişti. Broş şimdi elbisenin omzunun hemen altına iliştirilmişti ve elbisenin üzerindeki tek renk cümbüşüydü.

Yatağının üzerine giyeceği pelerin serilmişti, çünkü mevsim kıştı ve uzun kollu bir elbise bile yeterince sıcak tutmayacaktı. Pelerin parlak kırmızı bir kadifeydi ve kenarları ile geniş kapüşonunun etrafı kalın beyaz bir kuzu yünüyle çevriliydi.

Uzun süre yalnız kalmadı.

"Kiliseye gitmesi gereken herkes gitti," dedi annesi, kapıyı tıklattıktan sonra Gwyneth'in yatak odasına girerek. "Babam aşağıda kafesteki bir ejderha gibi volta atıyor."

"Sanırım," dedi Gwyneth pencereden gülümseyerek, "beni koridorda yürütmek kadar müzik için de endişeleniyor."

Nedimeleri o anda odaya girdiler. Philippa soluk pembe elbisesini ve ona uygun pelerinini giymişti. Stephanie soluk seftali rengindeydi. Ve Stephanie'nin kollarında başparmağını emen, babasının onu buraya getirip teyzeleriyle yalnız bırakması konusunda yaygara koparmayacağından hâlâ tam olarak emin olmadığı belli olan Joy, beyazlar içinde parıldayan bir kar tanesine benziyordu. Saçındaki fiyonk neredeyse kafası kadar büyük olmalıydı.

"Oh," dedi Gwyneth. "Üçünüz de çok güzel görünüyorsunuz."

Dudaklarıyla kendine özgü alaycı bir şişirme sesi çıkaran Stephanie'ye parmağını salladı. "Üçünüz de dedim." Philippa'nın saçları özenle şekillendirilmişti. Stephanie'ninki ise her zamanki gibi ağır örgülerle başının etrafına sarılmıştı.

Philippa, "Sör Ifor kravatının bir beden küçük olduğundan şikâyet ediyor," dedi.

Stephanie dilini şaklattı. "Ne zaman özel bir konserimiz olsa bunu söylüyor," dedi. "Eisteddfod için Galler'e gittiğimizde, üç beden küçük olduğunu söyledi."

Joy kıpırdanarak aşağı indi ve Gwyneth'in pelerininin üzerindeki yünü okşayıp elini üzerinde gezdirdi.

İdris başını kapıya doğru uzattı. "Diyorum ki," dedi. "Burada herkes beş para etmez gibi görünüyor. Şuradaki fırırların içinde bir insan mı var? Beyaz ayakkabıları var. Ah, bu Joy Ellis. Tamam mı, Gwyn?"

". Ona gülümsedi.

"Hazır mısın anne?" diye sordu. "Yola çıkma vaktimiz geldi. Gelinden önce yola çıksak iyi olur."

Annesi aceleyle ona doğru koştı ve odadan çıkmadan önce sözsüz bir şekilde ona sarıldı.

"Ve takip etme zamanı," dedi Gwyneth. Philippa odayı geçerek pelerinini giymesine ve kapüşonunu sırtına uygun bir şekilde yerleştirmesine yardım etti.

"Mutluluğun geri gelmesine çok sevindim," dedi. "Çok güzel görünüyorsun Gwyneth. Öyle değil mi Steph? Dev onu görene kadar bekle!"

Stephanie, Joy'un elinden tutuyordu.

Gwyneth aşağıya indiğinde babası volta atmayı bırakıp şüphe uyandıracak kadar parlak gözlerle ona bakarken, bugün onun düğün günüydü, diye düşündü.

"Oh, Gwyn, fah," dedi. "Nutkum tutuldu. Nutkum tutuldu." Ve bu birkaç kelimeyi söyledikten sonra o da öyle görünüyordu.

Yanağından öptü, elini sıktı ve uşağın açık tuttuğu kapıya döndü.

-

Tkilisenin koristleri ve gençlik korosundan bazı figüranlar koro kabinlerine ve Önlerinde her iki tarafa yerleştirilmiş olan sandalyeler. Kilise sıraları davetli misafirlerle doluydu. Devlin hızlı bir bakışla arkada ve yanlarda ayakta duran birkaç kişi bile olduğunu gördü. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ on birden önce miydi? Sonra mı? Tam üzerinde mi?

Bu noktada tüm damatlar gelinin fikrini değiştirdiği ve korkusuyla kendilerini hasta hissederler miydi? Hiç böyle bir şey oldu mu? Ama daha önce hiç olmamış olsa bile, her şeyin bir ilki vardır, değil mi?

"Yaptı mı sen hissetmek gibi Bu önce senin düğün?" o ön tarafta yanında oturan Ben'e mırıldandı.

pew. Muhtemelen sorulacak en iyi şey bu değildi. Dün ve bu sabah kardeşinin biraz melankolik olduğundan şüphelenmişti. Karısının ölümünün üzerinden daha bir yıl bile geçmemişti ama sanki on yıl geçmiş gibi geliyordu. Ben'e de öyle mi görünüyordu?

"Gergin mi demek istiyorsun?" Ben sordu. "Hayır. Marjorie'yle evlendiğimde, hatırlarsan benimle birlikte papaza gitmişti. Gitmek zorundaydı. Elinden sıkıca tutmuştum ve Joy da ona doğru ilerliyordu. Hayır cevabını kabul etmeyecektim."

Devlin, "Onun isteksiz olduğuna inanmıyorum," dedi.

"Sadece bir kontun oğlu olduğum için," dedi Ben. "Aptal kadın."

Ama neredeyse Devlin'in gözlerini yaşartacak bir sevgiyle konuşuyordu.

Derken papaz yardımcısı tam cüppesini giymiş bir halde papaz odasından çıktı ve nef boyunca kilisenin arka tarafına doğru yürüdü, burada fazladan bir hareketlilik var gibiydi ve birkaç dakika sonra İdris belirdi, Leydi Rhys'e Devlin'in karşısındaki ön sıraya kadar eşlik etti. Leydi Rhys oturmadan önce ona gülümsedi ve İdris de göz kırptı.

O zaman geliyor olmalı. Yüce Tanrım, gelini geliyor olmalı.

Papaz nef boyunca geri döndü. Son derece güzel görünen Philippa ve Stephanie yan yana onu takip ettiler, Joy aralarında, her birinin bir eline yapışmış, o kadar fırfırlı ve fırfırlı ki güneşte göz kırpan ve parıldayan bir kar tanesine benziyordu. Yürümeyi bıraktıklarında, ayaklarının üzerinde birkaç kez zıpladı ve sonra Ben'i fark etti.

"Papapapapapa," diye bağırdı ve kolları havada, saç kurdelesı biraz eğri büğrü ona doğru fırladı. Adam onu kucağına aldı ve kız onun omzunun üzerinden arkasına baktı ve

Yan sıradaki Devlin'in annesini işaret etti. "Büyükanne," dedi gayet net bir şekilde. "Owen."

Ama cemaat ayağa kalkarken Devlin'in dikkati kilisenin arka tarafındaydı. Org'un yanındaki piyanoforttan tek bir nota duyuldu ve koro şarkı söylemeye başladı.

Kalplerimizi Hıristiyan
sevgisiyle bağlayan bağ
kutlu olsun
Akraba zihinlerin dostluğu
Yukarıdaki gibi

İlk mısra sadece tiz sesler tarafından, birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde söylendi. Sonraki dizeler ise tüm koro tarafından üç bölümlü bir uyum içinde söyleniyordu. Ancak Devlin, seslerin ne kadar enfes olduğunun, müziğin ve sözlerin ne kadar özenle seçildiğinin ve prova edildiğinin sadece kısmen farkındaydı. Çünkü gelini babasının kolunda yaklaşıyordu ve hiç bu kadar şaşırtıcı derecede güzel görünmemiştir. Sevgi, umut ve barış vaat eden parlak bir Noel parçası gibi.

Ama o şeye benzemiyordu. O Gwyneth'ti. Eşsiz, canlı ve sevimli. Kadınlığa adım atan vahşi çocuğu. Ve gelini. Onun aşkı.

Ona gülümsüyordu.

O ise bir aptal gibi gözyaşlarını kırpttırıyordu. Neredeyse kendisinin de gülümsediğinin farkında değildi; kadın nef boyunca ilerlerken yüzünü ona dönmüştü ve kendi ailesine, onun ailesine, komşularına ve kilometrelerce öteden gelen arkadaşlarına da bakıyordu.

Cemaatten hafif bir aah sesi duyuldu. koronun müziğinden tamamen ayrı olarak. Ancak gelinin güzelliğinden mi yoksa damadın yüzünün aşk ve mutlulukla aydınlanmış olmasından mı kaynaklandığı hiç de açık değildi.

Pippa pelerinini çıkarıp kendi koluna geçirirken, Gwyneth de onun yanındaydı ve Stephanie'ye vermek üzere eldivenlerini çıkarıyordu. Gwyneth beyaz elbisesinin tüm vücudu saran, hafifçe parıldayan sadeliğiyle ortaya çıktığında orada toplananlardan bir nefes alma sesi duyuldu. Gwyneth elini tekrar babasınıninkine koydu, o da Devlin'inkine.

Peder Denver'la yüzleşmek için döndüler ve Devlin boğazında yumru gibi hissettiği şeye karşı yutkundu. Düğün başlıyordu.

Papaz, açılış ilahisinin son notası da bittikten birkaç dakika sonra, "Sevgili sevgililer," dedi.

Duygular uzun yıllar boyunca acımasızca bastırılmıştı. O zamandan beri birkaç ay boyunca inkâr edilmiş, mücadele edilmiş ve açıklanmıştı. Gerçekleri kabul etmişti -aşk gerçeğini- ama çoktan yok olmuş olan duyguları kabul etmemişti. Bu duygu asla diriltilemezdi. İnkâr güçlü bir kuvvet olabilirdi.

Ama şimdi hisler bir duygu dalgasıyla geri geldi.

Ona aşkın bir duygu olmadığını söylemişti. Hayır, sadece bir his değildi, Tanrı şahidim olsun ki hissedilebilirdi. Bedenle, zihinle ya da ruhla sınırlandırılabilcek bir şey değildi. Anlaşılabilecek ya da açıklanacak bir şey değildi. Ya da sahip olunacak bir şey değildi. Ama her neyse, birdenbire içinden fışkırmaya başlamıştı.

Gwyneth Rhys'i seviyordu. Onu çocukluğundan beri seviyordu ve o, rüzgâr kadar ulaşılmaz görünüyordu. Ya da güneş.

Bundan da öte, seviyordu.

O bu hayatın sadece bir gözlemcisi değildi. O bu hayatın bir katılımcısıydı. Ve sunabileceği her şeyi istiyordu - her günü, her deneyimi, her acıyı ve zevki, şu andan son nefesini verene kadar hissedeceği her duyguyu.

Gwyneth ile. Ona, onun soluduğu hava olduğunu söylemiş miydi? Söylediğini sanıyordu. Ama o ana kadar ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı. Soluduğu hava aşktı.

Papazın sorusu üzerine ", " dedi. "Evet," dedi.

Yüzüğü Ben'in sabit elinden aldı - Joy diğer kolunda zıplıyor ve Owen'ın yapıyor olması gereken bir şeye kıkırdıyordu - ve Gwyneth'in parmağına geçirdi. Sonsuz bağlılığın simgesi. Sonsuz aşkın. Yerine oturduğunda gözlerinin içine baktı.

Artık karı kocaydılar ve Pippa Gwyneth'i nikâh defterini imzalaması ve her şeyi resmileştirmesi için papaz odasına götürüyordu. Ben ve Philippa imzalara tanıklık ettiler ve Ben Gwyneth'e sarılıp Devlin'in elini sıkıca sıkarken, Pippa pelerinini giymesine yardım etti ve Stephanie'nin ayin boyunca tuttuğu eldivenleri ona uzattı. Papaz ikisinin de elini sıktı.

Ve sonra nef boyunca geri dönüyorlardı, kadının kolu adamınkine dolanmıştı. Açık kilise kapılarından hâlâ kar yağdığını görebiliyordu. Sir Ifor orgda görkemli bir marş çalıyordu. Kilisenin çanları çalıyordu. Bir grup köylü köyün yeşil alanında toplanmış, gülümsüyor, el sallıyor, hatta belki de tezahürat yapıyordu. Owen, Nick, Idris ve Galli kuzenler kilise kapısı ile çobanpüskülü, sarmaşık, kurdeleler ve fiyonklarla süslenmiş araba arasındaki boşlukta pusu kurmaya hazırlanıyorlardı. Ravenswood seralarından geldiğine şüphe olmayan çiçek yaprakları kar taneleriyle birlikte başlarından aşağı .

Gwyneth gülüyor ve onun eline yapıştıyordu. Devlin o da gülüyordu ve daha önce arabaya binmesine yardım ediyordu.

Pelerinini ayaklarına doladı ve arkasından tırmandı.

"Evet, leydim Stratton."

"Evet, Lord Stratton." Kadın parlayan gözlerle ona baktı.

"Gwyneth." Sol kolunu Gwyneth'in omuzlarına sararken sağ elini onun sağ elinin içine aldı.

"En azından kapı kapanana kadar bekleme nezaketini gösterin." Ellerini ağzına götürmüş olan İdris onlara sesleniyordu.

"Evet, Dev," diye seslendi Owen. "Sadece on sekiz yaşında olduğumu unutma."

Cemaat kiliseden dışarı taşıyordu.

"Onlarla birlikte şeytana," dedi Devlin, gelinini kendine yaklaştıırıp dudaklarından öperken gülümseyerek.

Birkaç ıslık sesi duyuldu. Kilisenin içindeki org hâlâ çalıyordu. Çanlar hâlâ çalıyordu. Arabanın kapısı çarparak kapandı. Araba sallanarak hareket etti ve arabanın altına bağlanmış beklenen tencere, tava ve diğer gereçlerin uğursuz gürültüsü diğer tüm sesleri bastırdı.

Devlin başını kaldırdı ve gelinine baktı. O da arkasına baktı. Ve ikisi de güldü.

"Seni seviyorum," dedi ona.

"Biliyorum," diye karşılık verdi.

Araba Ravenswood'a dönmek üzere köprüden gümbür gümbür geçerken, onu tekrar öptü. Ne de olsa yapacak başka ne vardı ki?

Yazar Hakkında

Mary Balogh yüzden fazla tarihi roman ve novella yazmıştır ve bunların kırktan fazlası New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Bunlar arasında Bedwyn destanı, Simply dörtlüsü, Huxtable beşlisi, yedi bölümlük Survivors' Club serisi ve Westcott serisi bulunmaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.